

QJL

କ୍ଷେତ୍ରକାଳୀ
ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ କମିଶନ୍

၂၁၁

၀၁၆၀

ခိုကားမြှေ့ခွဲ့က
လျှောတွေက် စိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်ပေါ့
နှင့်အတွေက် အိပ်မက်ဆန်တယ်ဆိုရင်
လိဝမ်းသာမိတယ်၊
တော်ခုပဲရှိတယ်၊
ထိပ်ဟက်ကို နှစ်ထက်တဲ့လူတာ
ဆက်တွေ့ရဲ့အမှန်တရားကို
တုန်ထွေပဲရတဲ့တယ်။

V E E

cover: po po

scenes from the "portrait of an artist
as the exhibitionist" performance, 1997, yangon
photo: myint-aye sain

I Shall pass through this life but once
And good, therefore, that I can do
Or any kindness I can show to any
fellow creature.
Let me do it now.
Let me not defer or neglect it.
For I shall not pass this way again.

(Etienne de Grellet)

သည်ဘဝကို တစ်ကြိမ်သာ ငါ ပြတ်သန်ရပေးဟည်
မီးကြွောင့် ငါနဲ့ ဘဝတဲ့ လူသွေ့ဝါတွေအတွက်
ဝါစိန်နိုင်တဲ့ ကောင်းမှုပုန်သူမျှ
ငါပေးနိုင်တဲ့ ဤနေသံသမာန်သူမျှ ယုဂ္ဂတ်ဝါရေး၏
အနိမ်းဆွေမြိမ်းငါနဲ့ မျက်ကျယ်မပြုမြိမ်းငါနဲ့
သည်ထင်ကို အနေကိုတစ်ခုနဲ့
ငါမေတ္တရက်လုပ်မေတ္တရှိ ပြန်သောကြောင်ပင်...။

(အောင်သန် ဒါ ဂရိဇ္ဇာ)

ကမိုဒ်နှင့် (Magnolia fraseri)

ပြည်နှင့် (Magnolia stellata)

ရန်နှင့် (Magnolia Khasiana)

ရွှေချောင်း (Liriodendron Tulipifera)

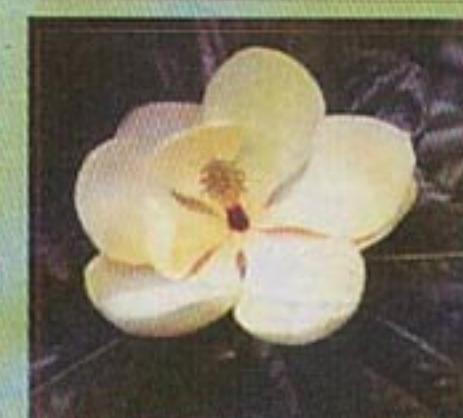
သွေ့ချောင်း (Magnolia denudata)

ပါန်းချောင်း (Magnolia biandra)

ကျော်ချောင်း (Magnolia virginiana)

ကျိုးချောင်း (Magnolia grandiflora)

ချောင်း (Magnolia kobus)

ရွှေချောင်း (Magnolia blumii)

ကျေးစာပေ

ဂျိုးစာပေ တအုပ်အမှတ် (၂)

အမှတ် (၂)၊ အသို့ (၅)၊ အထက်ကြည့်ပြုလိုက်
ရန်ကုန်း၊ ပန်း - ရွှေးခွွှဲ

၁၂။

ချုစ်သူလား . . .
ဓမ္မားတစ်ပွင့် ပွင့်ဘဲတယ

(၁၄ : ၃၆ : ၀ ဇွန်)

၂၀၁၅ ခုနှစ်

မြတ်သွေးလုပ်ငန်း

ကျွန်ုမာရီ ထိန်ဓရဘဏ်အောင် ဆွဲဆောင်လိုက်သည်မှာ နှင့်လက် ပိုးသက်စလေတွင် ထုဒ် ဝျေးဖျေးသော ပန်းရုန်းလား၊ သို့မဟုတ် နှင့်ဆုံးတွေ့လို ဆွဲတ်ဆွဲတ်ဖြူလျက် ပင်လုံးကျွန်ုတ် သံးနားစွာ ပွင့်နေ ကြသော ပန်းပွင့်တွေ့က် အလုံလား။ ကျွန်ုမ ပခွဲခြားနိုင်ခဲ့။ အပင် ကြိုရင်းသို့ ကျွန်ုမရောက်သွားသောအသိနှင့်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ရုလုံး စံကားဖြူဖွင့်ပျေားဖြင့် လွှမ်းကြိုလျက်ရှိသည်။

အဖြူရောင်ပွင့်ချုပ်ရည်များ ကားစွင့်လျက် ပွင့်နေသော ပန်း တို့သည် အရွက်ပရိုးသလောက် နည်းပါးသော ရိုးတံ့ကျေကျျှေး အကိုင်း ပျေားတွင် ဆွဲတ်ဆွဲတ်ပြု ပြန့်ကြေနေသောဖြင့် အလုပ်ဆုံးသော ပြင်ကွင်းကို ပေးအလေသည်။ စံကားဖြူဖွင့်သည် ကျောပေါ်တွင် ရန်းဘတ္တးဆုံးပန်းထံ၌ ပါဝင်၏။

သူ့ခြေရင်းသို့ ကျွန်မရောက်သွားသော ဘဝါန်သည် ပူးတော်စီရှိမှု၊ ဆူနေစ်း ပြစ်သည်။ မျက်စိတ်စံအဲ့ ပို့မှုပောင်သောသစ်ပင်များအပြည့် သစ်ထော်တဲ့မှာ ရောက်နေသဖြင့် ကောင်းကင်ကို အပြည့် ဖမြင်ရ သော်လည်း ပြင်ရသူ၌ ကွက်ကွက်စလေးမှာ တိုင်တွေ လိမ္မာ်ရောင် တော်ကော်နေသည်။ သူ့ခြေရင်းမှာ ရုပ်လိုက်သောအနီးနှင့် ကျွန်မကို အာရုံစလေးရှက ညီးယူထားလိုက်သည်။ တစ်ရှက နှုန်းရောင်းပါး ဖြင့် ကျွေကောက်စွာအီဆင်းလာသော ပြစ်တစ်စင်းဒီရော့၊ နောက်တစ်ရှက ထုတိဓမ္မပျံလှသည်ပန်ရန့် နောက်တစ်ရှက ပင်လုံးကျွေတ် ပြန်ကြွာ ပွင့်နေသည် အပြုံရောင် ပွင့်ချင်ရည် စံကားပွင့်များ၊ နောက်တစ်ရှက ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ဆီသို့ နှုန်းတွေထိတို့ ပွင့်တိုက်သွားသော ဝတ်မှုများ။

ကျွန်မ၏ပိုစ်ကို ချုပ်လိုက်သည်။ ပန်ဖွူ့ပြော့များကို ရွှေ့စိုး မရောက်တဲ့လို့ နှင့်ရောက်တဲ့လို့လျှင် စီနှင့်ပါ ဗလာခြေဖေါ်းပြင့်သာ နှင့်လိုပါသည်။ ပို့ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြင့် အနည်းငယ်စိုးတော်မြေသော နှုန်းသော ပွင့်ချင်များသည် ထိလိုက်သည့် ကျွန်မခြေဖေါ်းအား ဖွံ့ဖြိုးသော ခံစားမှုကို ပေးလေသည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို လက်ဖြင့် ထိကိုင်လို့ ထိုင်ချုလိုက်သည်။

ဦး၏အသံများပြင့်သာ ရင်းနှီးနှေ့သော ကျွန်မသည် တော်တော်၏ တိတ်ဆီတို့ လုပ်သည့် ညီးယူမှုကို ပထားဆုံးအကြိုး ခံစားရသည်၍ ထိအရာသာကို ခွဲမက်သွားလေသည်။

အုံသွေရာကောင်းလောက်တော်မြေပင် ကျွန်မ ထိနေရာမှာ လဲလောင်းပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေ ပြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် တကယ်ပင် လွှဲခိုင်ချုလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို အိုင်ပျော်အောင် အိုင်မွေးချုသည် အတတ်ပညာအကြောင်း ကျွန်မ ကြားဖွဲ့ပါသည်။

ချုပ်သုတော် စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃

ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို အဲသည်နေရာမှာ အိုင်ပျော်အောင် ညို့ယူ ပစ်းစားလိုက်တာ ပြောစွဲတ်လှပသော စံကားပွင့်တွေလား၊ လေထု တစ်ခုလုံး လွှဲမ်းမြှုတားသော ဇူးရန်းလား၊ ကျွန်မ မသိပါ။

ဘုရားရေး... ပန်းပွင့်ကြော်တွေကြော်ပြန်ရာ ပြပြင်မှာ လွှဲအိုပ် လိုက်ရသည်အရသာ သည်လောက်သာယာမှန်း အဲသည်တော့မှ ကျွန်မ သိသည်။ ထိုအနီးနှင့်များ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပါးလျှေား ပျော်ပောင်းသည် ခါည်ဝတ်ခုပုံမား ပေါ့ပါးလွင့်မော်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပြင့်ဟားပြောင့်တန်းလှသော အရိုင် အခက် ဂိုဏ်ပိုင် သစ်ပင်များ စို့မှုပောင်ထုထည်ရာ ပေါက်ရောက်နေသည် ပြောပေါ်မှာ ကျွန်မ လဲလော်းနေချိန်တွင် ကျွန်မသည် ကိုယ်တိုင်၏ ဖြစ်တည်မှုကို မေ့ဆော့သွားတဲ့၏။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာရာသည်ဟုသာ အကြောင်းရှင်းကိုမှတော်လွှာသွားတဲ့၏။ ရိုက်နှင့်များ ကျွန်မ ပိုင်တို့ရောက်အောင်နေသည် အဖြစ်ကိုပါ မေ့ဆော့သွား၏။ ရာနှင့်ချို့ ဝန်စာကျော်ကိုပါးထားသော စံကားပင် အရအဝေး က ကျွန်မကို ပိုန်းမော်သွားအောင် ညို့ယူထားလိုက်ပြီထင်သည်။

ထိုအနီးနှင့်များ ပထားဆုံးသောပုံပြင်စဲ့သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ရထားတစ်စင်းပော် အပူးပိုင်းအေားထဲက တော်ပေါ်ရွှေလေး တစ်ရွာကိုရောက်တော့ စက်သွှေ့ယွင်းသွားတာနဲ့ စာရပ်သွားတယ်။ ရထားရပ်နေတုန်း လွှဲထွေးလေးတစ်ယောက် ရထားပေါ်က ဆင်းလာတယ်”

အသံသည် အသက် သိပ်မကြိုးသေးသော ယောက်စွားငယ်

တစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အိပ်နေရာ စံကားဖြူပင်၏
နောက်မှ လာသည်။ အသံက တိုးတိုး မွေ့သုတေသန၏ နှေ့သံသိမ်္မား
သည်။ ဂိတ်ရှည်ရှည်ချွောတာတ်ပည့် အသံပြီးဖြစ်သည်။ ဘယ်သူပါလို့
သစ်ပင်ရှိပ်မှာ ခဏာနာတဲ့ ခရီးသွားတစ်ယောက်လာ။ ကျွန်မ ရှိနေ
ပုန်ဆိတ်လို့ ပြောနေတာလား၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မရှိပုန်ဆိတ်လို့
ပြောနေတာလား။ ကျွန်မကို ရန်ပြုပည့်သူ တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်
ဟန်မတူပါ။

ပတ်ဝန်ကျင်တွင် တဖြည့်ဖြည့် အလင်းရရှင် နည်းလာသည်။
မျှေးရုံးထွေကတော့ ယခိုးရိုဝင်လောက်အောင် ထုံသင်းဆဲ။ ကျွန်ုပ်မ
အိပ်ပျော်နေလိုသေးသည်။ သည် အရသာမှ လွှဲဖယ်ပပ်ချင်သေးပါ။

“အဲဒီ သစ်စွေးလေးက ပဲစွေးလေးလို ညိုရိုရိုအရောင်လို လှုပေါ်လေးရဲ့ လက်ဖတ်ပေါ်မှာ အညိုရောင် အမှတ်လေးတစ်ခုလိုပဲ ထင်းနေတယ်။ အဲဒီ သစ်စွေးလေးကို ချေပေးပြီးတော့ ငါက်ကလေးက အဝေးကြိုးကို ပုံးပြုသွားလိုက်တာ ကောင်းကားပြုပြုထဲမှာ အစက် လေးတစ်စက်အဖြစ်တော် ဖြူးရေတွဲတဲ့ ဘထိပဲ။ ငောင်လေးက သစ်စွေးလေးကို ငော်ပြုကြည့်နေဖိတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်သည် ကြေားဖူးသောပုံပြင်တစ်ပုဒ်ထဲမှ တန်ဖိုးရှင် ငှက်
ကဇလေးကို သတိရသွားသည့်အပြင် ပြုးမိသည်။ အဲသည်ပုံပြင်ထဲများတော့
ပြင်မြတ်ကြင်နာသော အဘိုးဆိုကို ငှက်ကဇလေးက ရွှေတွေအပြည့်
ပါသည် ဖုန်းသီး သီးလာမည် ဖုန်းစွဲလေးပေးခဲ့သည်။ ကော်ကျော်
ဥာဏ်ပျားပြီး လောဘကြေားသော အဘိုးဆိုကိုတော့ ပျော်အကောင်ပေါင်း
တစ်သိန်းလောက်ပါသည် ဖုန်းသီး သီးလာမည် ဖုန်းစွဲလေးပေးခဲ့သည်

“တက္ကပါဝတ္ထု အဲဒီသပိဓရလေးက ဖိုးဖိုးသပ်စွဲလေးပါ။ ဆင်းရုဘ္ဂကို ချုပ်းသာလာစေဖို့ ရွှေပေါ်မယ့် အခြေလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးရဲ့ ဘဝကိုတော့ လုံးဝ ပြောင်းပေးလိုက်နိုင်တဲ့ သစ်စွဲလေးပါ။ သူက ဒီအစွဲလေးကို လွှာတ်ချခဲ့ရပါတယာ၊ ယဉ်သွား ရပါလား ဝေခွဲရခါ်နေတုန်း ရထားကြီးရဲ့ ဥပါယူတ်သံကို ကြားလိုက် ရတယ်။ ရထားကြီး တွက်တော့ဖယ်၊ သူ ပထမစွဲတဲ့ ရထားဆီကို ပြေားသွားတော့မလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူချက်ချင်းပဲ စိတ်ပြောင်းသွားတယ်၊ နေရာမှာရပ်ပြီး သူ ရထားကြီးကို ဝေးကြည့်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီ ရထားကြီးရဲ့ ဝါးဆုံး တစ်နေရာမှာ သူရှေ့ဆက်ရာယ့် သူဘဝကိုနေတယ်။ အဲဒီမှာ သူလက်ထပ်ရပ်ယ့် ဖိုးလောင်းက သူရထားအဝင်ကို စောင့်နေရာ၊ သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ အဲဒီပိမ့်ကေလေကို လက်ထပ်

ချင်ရဲ့လားဆိုတာတော့ မသေခြားဘူး"

သူပုံပြင်ကို ကျွန်းမ စိတ်ဝင်တားမပြုလောသည်။ သူသည် ပုံပြော
နေကျ လူတစ်ယောက်လိုပင် ဘယ်နေရာမှာ ခဏဖြတ်ထားရမလဲ
ဟု သိနေပုံမျိုးဖြင့် ခဏရပ်သွားသည်။ အသံသည် ကျွန်းမ၏အထက်
တည့်တည့်မှလာသလား၊ စံကားပြောပင်၏ နောက်တည့်တည့်မှ လာ
သလား၊ ကျွန်းမ မသိပါ။ ထိုကားသံကလွှဲလျှင် သူဆီက ဘာသံမှ
မကြားရ။ အဝတ်စချင်း ပွတ်ဝိုက်သဲ့၊ သစ်ပင် ပင်စည်နှင့် သူ ထိက်
လွှုပ်ရှာသဲ့၊ သစ်ရွှေက်များ ပန်းပွင့်များကို နှင့်ပို့သဲ့ ဘာဆိုဘာမှ မကြား
ရ။ သူ၏ တိုးတိတ်သော စကားသံများနှင့်အတူ တစ်ချက်တစ်ချက်
ကျွန်းမထံ ရောက်လာသည်က ပြစ်၏ငေရှင်းသံသံသွား ဖြစ်သည်။
တိတ်ဆိတ်သော သစ်တော့အုပ်ထဲက မြွေးပျွဲလှသော ပန်းကြွေထွေ
ပေါ်မှာ လွှာအိပ်ရင်း တိုးတိုးဖွွ့ ငရာရီးသံဂိုတ်နှင့်အတူ ပုံပြင်တစ်ပုံး
နားထောင်ရတာ ဘယ်လောက်များ ပိန်းများဖွံ့ဖြိုး ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။
ကျွန်းမသည် ကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

"ရထားကြီး သူမျက်စိအောက်မှာပဲ ဖို့ပိုးတလုလွှန့် ဆက်တွက်သွားတယ်။ သူလည်း ရထားနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြစ်တဲ့ ရွာထဲကို ဆက်စပွာက်လာခဲ့တယ်။ ရွာက သိပ်ယူနှိုး အိမ်ပြေ တစ်ရာတောင် မရှိဘူး။ ရွာမှာက လုဝိုင်းက လုတိုင်းကို သိနေတာဆိုတော့ သူမိမိ၊ တစ်ယောက်ရောက်လာရင် သူမိမိမှန်း သိတယ်။ အာက္သနလား ဒီမှာ နေဖို့ပြောင်းချွဲလာတာလား၊ ပေးမြန်းပြီး အကုအညီပေးသင့်ရင် ပေးတော့ ထဲ့ခံပါပဲ။

“ကောင်လေးက သူဟာ လက်သမားအတတ်ခဲ့ အသက်မွေးဝင်းကျောင်းသုတေသနပြည်ပြောင်း ပြောပြတယ်။ ဒီရွှေမှာ နေထိုင်ဖို့

ချုပ်သူဝါယာ၊ ဝကားတစ်ရွှေ့င် ပွင့်ခဲ့တယ်

9

လာတာလိုပြောတော့ မြန်မာအဆေးဆရာတစ်ယောက်က သူကို အလုပ်ခန့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီလွှာက မကြာခင်မှာ လက်ထပ်တော့မှာပို အိမ်တစ်လုံး မြန်မြန်အဆောက်ချင်တယ်။ သူမှာ ဝကါန်းဆယ်လောက်ကျယ်တဲ့ ဖြေရှင်း အလွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်အောက်ပေးရဟယ်ပေါ့”

နေရာင်သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်လျက် အမောင်လွမ်းခဲ့ပြီ။
ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမျှရာ အထက်တည်တွင်တော့ ကြီးမားလုသည်
အဖြူဇာုင်ကြယ်တွေ ပြီးပြုက်ဝင်းလက်နေသလိုပဲ။ အဲဒါ စံကားပြီ။
ပွင့်တွေဖဲ့။ ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆင့်
ပုံးနေသော အစိမ်း၊ ပထားအစိမ်းပြီးတော့ ပို၍ပျောင်သောအစိမ်း၊
ထိုအစိမ်းပြီးတော့ နောက်ထပ်ပို၍ပျောင်သော အစိမ်း၊ အစိမ်းသည်
ညာမောင်နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအပါ ဝန်းပိတ်သော အနက်စိမ်း
ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်သို့ရာမှ ထာရတော့မည်။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ပုံ
ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ နေရာအစိမ်းတစ်ခုတွင် ကိုယ်ပေါ်သော
လူစိမ်းတစ်ယောက်တေား၌ ညာမောင်သည်အထိ နေရာလောက်တောင်
ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကဗျား သတ္တိတွေ ရုံးပါလိမ့်။ ဒါပုံမဟုတ် တစ်
ယောက်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ညီပျေားလေသလား။

“တကယ်တော့ ကောင်လေးက အလုပ်သင် လက်သမား
လေးပဲ။ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖို့ပြီးကြီး တစ်ဒီပို့ပု ပဇ္ဇာက်
ဖူး သေားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ့ယုံတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလူ
ရဲ့ ကုန်မြှုပ်လွှုပြင်ကို လိုက်ချွားတယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်က အဲဒီရွှေမှာ
အမြင့်ဆုံးပဲ။ ထူးဆန်းတာက ကုန်မြှုပ်ကို မြင်ငယ်လေးတစ်ခု ဖြတ်
စီးဆင်းနေတယ်။ ပြောနရာကတော့ အကျော်ကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့်

သစ်ပင်ကြီးကြီးမားရယ်လို့ စိန်းစိန်းစိုးစိုးပရှိတဲ့ အရှင်သာက်ကုန်းမြေတစ်ခုပဲ။ ကောင်လေးကာ အဲဒီမြေမှာ အိမ်အကြီးကြီး ဆောက်လိုက်တော့တယ်။ သူဘဝမှာ သူ့ဆရာ ပပါဘဲ ပထာမဆုံးအကြိုး သူ ကိုယ်တိုင်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ပါပဲ။ အခန်းသုံးခန်း ပါတယ်။ သူ အိမ်ဆောက်ပြီးတဲ့အခါ အိမ်ရှင်က နေးကိုခေါ်ဖို့ ခရီးထွေ့ကိုသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက လက်သာ့သာ မကတော့ဘဲ အိမ်ဆောင်ပါ ဖြစ်သွားတယ်။ သူက သူအလုပ်ရှင်ရဲ့အိမ်ကို သစ္စာရှိရှိဆောင့်ရောက်ပါတယ်။ အိမ်ဆောင်ရင်း အိမ်ကို လှသည်ထက်လှအောင် မွေးပဲပြိုဆင်နေတော့တယ်။ အိမ်ရှင်နဲ့ သူစွန်းမြှင့်လာတော့ သူလည်း လက်ခရာတဲ့ ပိုက်ဆုံးနဲ့ ရွားထဲမှာ မြေတစ်ကွက်ဝယ်လိုက်ပြီး အိမ်သေးသေးတစ်လုံး ဆောက်နေလိုက်တယ်။ လက်သာ့သာဖြစ်ပဲ သူဘဝကို ဆက်သွား ဖြစ်တယ်။

“သူကို ဆေးဆရာက ဆောက်လုပ်ရရှိမှန်သွား ဘားလုံး နိုင်းတယ်၊ မြေဘေးမှာ စီးဆင်းရန်တဲ့ ဖြစ်ကိုကျွဲ့ဖို့ ကြီးဝံတေား ဆောက်နိုင်းတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းစဉ်းဆီတွင် မြှင့်ကျွဲ့တံတားသည် ဖြစ်ကျွန်ုပ်သွားတဲ့ အမောင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ပြိုင်သက်စွာ ရုပ်တနဲ့နေတဲ့ ထိကြုံးတံတားကို ဆောက်လုပ်သွား တော်တော် စနစ်ကျေပါသည်။ မြှင့်ကိုဘာက်သည်ဘက် ကော်ပါးစွန်းနှစ်ခုရှိ သစ်ပင်မြှင့်ကြီးများကို သံပဏီကြီးတန်းလေးခု ပစ်တန်းလျှက် အောက်ကသံပဏီကြီးများ ပုံးပေးတဲ့ တံတားတစ်ခု တွေ့ရှုံးရည်နောင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အောက်က မြှင့်ရောသည် တေးတိုးသုံးသုံးမြှင့် ဗြိုက် ဟဝ်ကျွဲ့စိုးကာ ဂီးဆင်းနေလေသည်။

ခုံးသွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“မြှင့်က စောက်နှက်တယ်၊ မြှင့်ကို လျော့နဲ့ ပို့ဘက်ဒီဘက်ကျွဲ့မယ်ဆုံးရင်တော် မြှင့်ရှိရာကိုဆင်းရတာ မလွယ်ဘူး တစ်ခါတုန်းက ဆရာရဲ့အနီး ရွားထဲသွားဖို့ မြှင့်ဆိုင်ကိုဆင်းတာ ကမ်းပါးက စောက်လွန်းလို့ လိမ့်လျှောကျသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကံ့ကောင်းလို့ ကိုယ်ဝန်ပျက်မကျတာလို့ ဆေးဆရာက တွဲဖွဲ့ပြောနေတော့တာပဲ့။ ဒါနဲ့ လှင့်လေးလည်း သူတတိတဲ့ပညာအပြင် တံတားဆောက်တဲ့ပညာကိုပါ လျှော့တွေ့ဆီကနေ လေ့လာသင်ယူပြီး ကြီးဝံတေား ဆောက်ရတော့တာပါပဲ၊ ကြီးဝံတေား ဆောက်အပြီးမှာ တံတားပြီးတဲ့ အထိုင်းအမှတ်နဲ့ တစ်ချာလုံး သူဝါးခြုံထဲမှာ စုရုံးစားသောက်ကြတယ်။ အဲဒီညာမှာ ဆရာကတော် မျက်နှာပြုပြင်တယ်လေ”

ကျွန်ုပ်သည် ပုံပြင်ကို နားထောင်နေရင်းက ခံကားပင်ကို လက်ပြင့် ကိုင်လိုက်၏၊ ခံကားပင်၏သေခါက်သည် အက်ကွဲကြောင်း ကျွန်ုပျော်းတော်း ဥုံးပောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ငန်းကောက်ဘက်သို့ ခေါင်း ငဲ့စောင်းကြည်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်သလို ပုံပြင်ဆရာသည် ခံကားပင်၏ငန်းကောက်မှာ ဖို့။ ငန်းကောက်ဘက်မှာက ပြောပင်ရည်များ ကိုင်ပင်များသာ ရှိသည်။

“ရှင်က အဲခုံးသားလုံး၊ ရှင်နားသည်က ဘယ်သူလုံး ဒါ ရွှာသားလား”

အသံရှင်သည် စပ်ဝါးတိုးရယ်မောလိုက်သည်။ ဝကားသံး စကေရာ်သွားပြီးနောက် သူ့ပုံပြင်ကိုသာ ဆက်ပြောနေ၏။

“ဆေးဆရာအနီး သားလေးမွေးတယ်။ သူဘဝမှာ မွေးကောင်းစ ကလေးလေးကို ပထာမဆုံးဘကြိုးမြှင့်ပြုပါးတာပဲ့။ အဲဒီကလေးလေးရဲ့ အချင်းကို ပြောမြှင့်ရမယ်ဆုံးတော့ သူပဲ တွေးတွေးပေးတယ်။ တွင်း

တူးရင်းနဲ့ သူ ကာလတော်တော်ကြာ မေ့နေခဲ့တဲ့ သစ်စွဲလေးကို
သတိရသွားတယ်။ ငါကိုကလေးဆီကရခဲ့တဲ့ အငွေ့ကလေးလေး။
ဒီဘဝါဟာ သစ်ဟာပင်တစ်ပင်ရဲ ဘဝါနဲ့တွေ့တယ်လို့တော့ သူသိတယ်။
ဘာပင်ပုန်းတော့ သူလည်း မသိဘူးပဲ့။ ဘာပင်ဖြစ်မလဲလို့ သူ
ဂိတ်ဝင်စားနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြန်ကမ်းသေားက ကလေး
အချင်းမြှုပ်တဲ့ နေရာဘားမှာပဲ နိုက်ပြီးလိုက်တယ်။

“အားဝါအာရိုင်မှာ အငွေ့လေးကို သူ ရေပုန်ပုန်စောင်းတယ်။
ဒီလိုနဲ့ ကေလေးလေးကလည်း တပြည်းပြည်းကြီးလား၊ အငွေ့လေး
ကလည်း အပင်ပေါက်ကလေး ပြန်လာတယ်။ အရွက်လေးတွေ ပိုပြင်
လာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီအပင်ဟာ၊ ခံကားပြီးရင်းအပင်တစ်ပင် ဖြစ်
လို့မယ်လို့ သူ ငန်ပုန်းလိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ် အိမ်ထဲပြန်သွားမှ ပြန်ပည်။ သစ်တော်ထဲမှာ ပို့ခွား
တွေက ထူထောင်ပါဘီသနဲ့။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ဆက်အိမ်နေချင်သေား
သည်။

“ဆရာပ”

အဝေးဆီမှ အိမ်စောင့် အအောကြီး၏ ခေါ်သံသံခဲ့ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ် ပျက်လုံးတွေကို ဖွင့်လိုပရာ၊ သူ ကျွန်ုပ်ကို ဂိတ်ပွင့်
ရောပပဲ့။ ညာနေကတည်းက ဥယျာဉ်ခြုံထဲဆင်းသွားတာ၊ ပြောက
ပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းသောသနတော်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပျောက်နေခဲ့လျှင်
သုံးလေးရက်နဲ့တော် သူရှာလို့တွေ့မှာ ပဟုတ်။ စွာ၊ ပငြားကောင်း
ပြောကောင်း အလောင်းပုပ်ပွဲနေလို့ နဲ့တော့မှ သူ ရှာလို့တွေ့သွား
နိုင်သည်။

ခုံနှုန်း စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ဆရာပ”

“ဒေါ်တင်ရေးကျွန်ုပ် ဒီမှာ”

ကျွန်ုပ် လုပ်းအသံပြုလိုက်သော်လည်း အသံမထွက်၊ ကျွန်ုပ်
အဲ့ညာသွားသည်။ ကျွန်ုပ် အိမ်ပျော်နေဆဲလာ။

ဆက်ပြောပါ့ဗို့ ရှင့်ပုံပြင်ကို။

သို့သော် အသံသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
မြစ်ရေရှိးသံနှင့် လေဝါက်ခတ်သံကိုတော့ ကြားနေရခဲ့။ သူ ဘာလို့
ဆက် ပမ်းပေါ်တော့တာလဲ။

ခုံလေး၊ ကျွန်ုပ် အသံတစ်ရှုံး ကြားလိုက်ရသလိုပဲ့။

သစ်ချေက်ဝကြောင်တွေပေါ် တစ်ဝယာက်ပော်၊ နှင့်လာဝန်
သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါဘက်ဆီပဲ ပြစ်သည်။ ခံကားပင်၏ ရှာနှင့်
ကျွန်ုပ်ဘက်အရပ်မှ ပြစ်သည်။ အသံလာရာသို့ ကျွန်ုပ် လုပ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ဘာကိုမှ ဖမ်းမြတ်ရဲ့

“ဒို့... တော်တော်တော် ပျောင်နေပြီပဲ့။ အစိုးນသဏ္ဌာန်တွေ
၊ ဘုံးတိုးနေသံလိုပဲ့။

“ဟောတော် ဆရာမလေး၊ ဘာပြစ်သလဲ”

ဒေါ်တင်းကျွန်ုပ် ကမန်းကတန်း ထဲထိုင်နှုံးကြီးတားသော်လည်း
မောဘာ်ပြစ်။ သူ ကျွန်ုပ်အနားမှာ ထိုင်ရှုလိုက်တာကို ကျွန်ုပ် သိသည်။
သူ ပို့မိမ်တာကြီး ပြစ်သွားဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ပောင်းကို- တအားဆုပ်ကိုပို့လှစ် ခံလိုက်
ရသည်။

“ဘိုင်း နေ တာ” ကျွန်ုပ်အသံက ပြည်းလေးစွာ ထွက်လာ၏။

“အမယ်လေးတော် ကြကြီးပို့ရာ ဒီနေရာကြီးမှာ ဒီလိုအရှိုင်း

ကြီးမှာ အိပ်ရတယ်လို့၊ ထ ထ ဆရာမ၊ အိပ်ထဲဝင်ကြပါယ်”

“ပန်းရွှေ့ပွဲမွေးအောက်မှာ အခုလိုအိပ်ရတာ ဘယ်လောက် အရသာ ရှိသလဲ ဒေါ်တင်သိရှိလား”

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခန္ဓာသည် ခေါ်လေးလေးသုတေသနတဲ့တစ်တဲ့လို ဒေါ်တင် ဆွဲတွေရာသို့ပါလာသည်။ ထိုအခါကျွဲ့ ပုံပြောသူကို ကျွန်ုပ် သတိရာဘွားသည်။ အိပ်ထဲခေါ်လိုက်ရမလား၊ လာာက်ရည်ကြပ်းလေး ဘာလေး တိုက်ရတာပေါ့။ ဒေါ်တင် ရှိနေတာပဲ့။

ဟင် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ခုမှ သိရတဲ့ သူ့ပိုမိုးတင်ယောက်ကို ခုလို ဉာဏ်ချိန် မှာ...၊ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ် သူ၊ မျက်နှာကိုင်ဟာင် မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူးစလဲ။

ကျွန်ုပ် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်း၊ ခံကားပင်၏ နောက်ဘက်သို့ ဟသိပသာကြည်လိုက်၏။ ဘယ်သူမှ ဖနှုံး။

ဘယ်ရောက်သွားပါလို့။

မြှောင်စင်းမြှောင်မတ်သော ခံကားပင်တွေ၏နောက်မှာ အသာ ကျယ်ရောင်းလိုလည်း ရတာပဲ့။ ကျွန်ုပ်တင်ယောက်တည်းတိန်းက အနားမှာ ရှိနေပြီး ဒေါ်တင်ရောက်လာမှ ပုန်းကျယ်သွားသည်ဆိုလျှင်တော့ သူ သည် ရှိုးသားသူတစ်ဦး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒေါ်တင့် ဘသံကို ကြားကတော်းက သူပြန်ထွက်သွားတာ များလား။ ဤဥယျာဉ်ခြေမြေသည် ကောပိုင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းသဖြင့် ဘယ်သူမှ မြှောင်းရှိုးကို ဝန်းဆတ်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ဝည်းရှိုးအဖြင့် ရှားတော်းလက်ပတ်ပင်များကို ရွှေးဝင်လုပ်းစံအတိုင်း တန်းစီ ရိုက်ပြီး ထားတာမို့ ထိုအပင်တွေကိုကော်ကာ ဝင်လို့ထွက်လို့ ရွေ့လသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပုံပြောသူကို နောက်ဆံတင်ငွေနှင့်ပင် အိပ်ရှိရာ

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွဲင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိပ်ကိုရောက်လို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်စည် ထဲ့ ပတ်ကြီးယားသော ခံကားပင်တန်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်။

ဉာဏ်မှာင်အောက်မှာလို့ အပင်တွေသည် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ဂိုဏ်နေသည်။ တွေ့ပြီးသားလုံတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ တွေ့ပြီး ရွှေ့တိုက်နေရသည် ခံစားချက်လျှိုးကို ရှုံး။ ခြေလျှိုးတွေ သယ်လုပ်းလောက် လုပ်းပြီးတော့လည်း ပြန်တွေ့တော့ ဒီအပင်ပဲ့ ဒီပင်စည်လုံးပတ်နှင့် ဒီအခေါက်ပဲ့။ ကျွန်ုပ်သည် အခေါက်တွေကို လက်ချားဖြင့် တစ်ပင်ချင်းထိုက်ပြီး ဒေါ်တင့်နောက်က လိုက်လာခဲ့ ပိသည်။ တစ်ပင်ချင်းကို နှုတ်ဆက်နေခဲ့သလိုပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ မြှောင်ပေါ်မှာ ကုန်လန့်ကြပြတ်ကျေနေသော ကိုင်းဖျားတစ်ခုရှုံးကို စလုတ်စိုက်ပို့သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ခြေသလုံးထို မြှင့်သော မြှော အဖျိုးအတား ပန်းပင်ဝေးတွေနှင့် ခြောက်တော်က ပြုပါ နင်းပိသည်ဘဲ တွေ့လည်း ရှိသည်။

“ဉာဏ်မှုပို့ရင် အိပ်အဖြင့်ကို ဖတွက်နှုန်းဆရာမရဲ့” ကျွန်ုပ်သား လက်နှုပ်ခါတ်ပါးဖြင့် လပ်းပြုရင်း ဒေါ်တင်က သတိပေးသည်။

“လူဆိုး သူ့နှုန်းရှိသလား”

“ဒီရွာမှာတော့ လူဆိုးသူ့နှုန်းရှုံးလို့ ဘယ်ရှိမယဲ့ ဒါပေးပေး ဒီခြောက် စည်းရှိုးပုဂ္ဂိုဏ်ကြီးဆို့ရတော့ ပြစ်က်ပါးလည်း ပြစ်နေတော့ ပြစ်ထဲကနေ သူ့ပို့ဗော်သွေးတွေ တက်လာနိုင်တာပဲ့၊ လူဆိုး သူ့နှုန်းဆို့တာကလည်း ချို့ပေါက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ့၊ သူ့လိုင်းလိုပဲ့၊ မတတ် ဝင်ပြုလာပြီး ဆရာမကို တစ်ခုရှုံးလိုပ်သွားရင် ကျွန်ုပ် ရင်ကျိုးရမှာ”

သူ့ပြောမှုပဲ ရှုတင်းပိသော ကိုယ်ကိုယ်ကို၊ အပြင်တင်ပိသွား

သည်။

တော်တောက လူဟာ လူကောင်းယောက်ခဲ့ရင် အခုနှစ်ဆုံး၊ ဒါ
ကျွန်မ ပစ္စားတွေ့နှင့်လိုက်ဖိသည်။

“ဆရာမကလည်း အဖော်လေး ဘာလေး ခေါ်လာခဲ့ရောပြီ၊
တစ်ယောက်တည်း စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ်”

ဒေါ်တင့်ဝကားအဆုံးတွင် ကျွန်မသည် သူကို ဖျတ်ခနဲ့မြင်
သောင် တစ်းတစ်းသွားလေသည်။

အော် ခေါ်ချင်တာပြီ ဒေါ်တင်ရယ်၊ ဘယ်နှစ်ပြောလိုက်ပါ
လို့၊ ကျွန်မဘားမှာ အတူ လိုက်ပါနိုင်မည်အဖော်ဟူ၍ ကျွန်မအင်မနှင့်
သူ နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။

“အစိမက ပေမေ ဝေယျာဝစ္စနဲ့ ကျေနီးဟာရေးရှိ မျက်ခြည့်
မပြတ် တော်ဗြာည်ပြုစွာနေရတာ၊ သုတယ်ချင်ကျေပြန်တော့ သူ့အလုပ်
.ကင် သုံးရက်တောင် ဆက်တိုက်ပျက်လို့ မရတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်၊
ဘယ်နှစ်လုပ်မလဲ”

ကျွန်မကတော့ သူကို လိုက်လာစေချင်တာပြီ။ ကျွန်မနဲ့ဘတူ
ပလိုက်နိုင်ခဲ့တာတောင် ကျွန်မ စိတ်ပလျှော့သေားသူ့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ
များ ပန်ကိုးလင်းလို့ အိမ်အပြင်ကို ထွက်လိုက်ရင် ကော်ပိုးအိတ်ကို
ပိုးလွယ်ထားတဲ့ သူကို့များ ခံကားပင် ပင်စည်တွေအကြားမှာ မပေါ်လင့်
ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရင်လေားလို့ ပူးကြောင်းပါပဲ၊
သူရှုပ်သွင်ကို အောက်ပေါ့ ဖုန်းဆလိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာနှစ်းလျှော့
သွားရောလာကိုအောင် သူကို ကျွန်မလွမ်းသွားဖို့ပါသည်။

✿ ✿ ✿

သူက ဤကိစ္စကို အစကာတည်းက သဘောတူခဲ့တာမဟုတ်။

“အထူးစွဲ ဟုတ်လား နှင့်လုပ်ရတာ စာရွာစာရင်းဆို”

သူက ပျက်မောင်ကြုတ်လျက် မေးလာခဲ့ဖူးသည်။

“စာရွာစာရင်း ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါက စာကြည့်တိုက်ပညာ
ဒီပလိုမာအတွက်ပဲလေ၊ အခုံဟာက ငါအတွက်ဒါလုပ်မှာ၊ မထူးတော့
သူ့၊ စာရွာစာရင်း လုပ်ရင်ကင် နည်းနည်းလေးပဲ ပိုအားပိုက် ထိုက်ရ^၁
မှာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပေါ်ရာ”

သူက ကျွန်မကို အားမပေးသည့်အပြင် ခါးခါးသီးသီး ပြင်းပေါ်
လိုက်သောအခါ ကျွန်မ ဝင်းနည်းသွားသည်။

“အထူးစွဲပြုစွာတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါ

တရေးဆရာရဲ့ ငွေးတဲ့အချိန်ကနဲ့ သေတဲ့အချိန်ဘထိ ဘဝစာတ် ကြောင်းတစ်ခုလုံးကို လိုက်ယူရမှာ၊ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့စာတွေတင်ပကာ၊ သူ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပါင်းဝ် ပတ်သက်ပါတဲ့လွှဲတွေပါ ကိုယ်က ဖေးမြန်းပြီး တရေးဆရာရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ဖော်ရမှာ၊ အချက်အလက်တင် လို တာပဟုတ်ဘူး၊ အနုပညာလည်း လိုတယ်၊ နှင့်မှာ အဲဒီအနုပညာ ဘာရဲ့ လုံလုံလောက်ဝလာက် ရှိမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

ကြည့်ဝင်း သူ ကျွန်ုပ်ကို အထင်သေးလိုက်လော်ခြင်း

“ငါ ကြိုးစားမှာပေါ့”

“နောက်ပြီး ငါက နှင့်ကို ခန့်ခန့်ထည်ထည်နဲ့ စာကြည့်တိုက် ကြိုး တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပညာရှင် ဖြစ်ဝေချင်တာ၊ ဒီပညာကို ဆုံးခန်းဝိုင် ရတဲ့သူလည်း ဖြစ်ဝေချင်တာ၊ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တွေ က စာကြည့်တိုက်များတွေရဲ့ ပညာကိုလည်း အပြည့်ဘဝ ရင်ချင်တာ၊ ဒါ ငါပြောသယ်ဟာ နှင့်ကို ပြန်မှနိုင်ငံမှာ ဘတော်ဆုံး စာကြည့်တိုက် ပညာရှင် ဖြစ်ဝေချင်တာ၊ ပို့ဟာစိတ်ဝင်စား ဒီဟာစိတ်ဝင်စားနဲ့ မဝေဝါးဝေချင်ဘူးလေ၊ ငါက တစ်နေ့ကျေရင် စာကြည့်တိုက်ကြိုးတစ်ခု တည်ထောင်မှာဟာ၊ အဲဒီစာကြည့်တိုက်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူက နင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဝေး ဂိုဏ်ကျေးမှုလွှဲဝိုင်းပါနဲ့”

“ဟင့်ဘင်း ပရဘူး၊ လုပ်မှာပဲ နင်တဲ့ကို ပတားနဲ့”

သူ ကျွန်ုပ်ကို အပြောရခိုက်သည့် ကဇ္ဇားတစ်ယောက်အား စိတ်ရှည်ရှည် ရော့ပေါ့ထော့မည့် ပျောက်နာထားဖြင့် မြှုံးကြည့်လိုက် ပါသည်။

“နင်ဘာဖြစ်လို့ တစ္ဆေတိုးလုပ်ချင်ရတာပဲ၊ နင် သူများ ဘကြောင်း လိုက်ရှာရေးရတဲ့ဘလုပ်မှာ ပျော်မယ်ထင်လိုလား၊ အလွန်

ချို့သူလား စကားတော်မျင် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇

ပျို့စာရေကောင်းတဲ့ အလုပ်ဟာ၊ နင်မကြာခင်မှာ ပြီးစွဲသွားလိမ့်ပယ် အဲဒီကျွဲ့ နှင့်အလုပ် ပြီးပဲပြတ် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေပယ်နော့”

သူက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခုရှာလုပ်သောင် တားမြှုပ်ရာတွေ့ နည်းပျိုး စုံကို သုံးတတ်တဲ့၊ ရွှေ့ပေါ့ပေါ်ပေါ်များနည်းလည်း ကိုးကြောင်း ဆင်ခြင် ဥာတ်ဖြင့် ရှင်းပြသည်နည်း၊ နောက်ဆုံးနည်းကတော့ အခုနည်းပေါ့ ပြိုးပြောက်သည်နည်းလေး။

“တန်းလန်းပြုပြုပါဘူး၊ ငါပိတ်ဝင်စားတဲ့အလုပ်ပဲ ဘာလို တန်းလန်း ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဘာလို့ တန်းလန်းဖြစ်ရမှာလဲဆိုတော့ ပြေားပေက လျှို့ရက် ချက်ဝေးထောင်နဲ့၊ တရေးဆရာပါ့ဖြစ်နေခဲ့လို့ပေါ့ဟာ၊ နင်လိုက်ရုပ် အဖြစ်ဘယ်ကိုတွေက အများကြီး”

“ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ အဲဒါ ပဲ့ဘတ္ထက် ချုလင့်ချိတ်ရှုပေါ့၊ ငါ ကြိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ်ကို တားလိုပရမှန်းသိသွားသောအခါ စာအုပ်စာတော်း ရှာသည့် ကိစ္စများတွင် သူကိုယ်တိုင် ကူညီပေးခဲ့ပြန်လေသည်။

“မင်းညိုရယ် နင်ကလေ သိပ်ချုပ်စရာကောင်းတာပဲ သိလား”

သူ ကျွန်ုပ်သား မျှကိုပေါ်ကြုံတိုင်ပြတ်။

ပင်းညိုစင် ဟွေးသာ ရုံးတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်မဘဝထဲမှာ တစ်သာက်လုံး ခေါ်ထားလို့ရလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ် စာတော်းတစိုသည်။ သူကိုများ အဲသည်အကြောင်းပြောမိလျှင် ကျွန်ုပ်တဲ့ တွယ်တာ အားကိုမှုကို သူ ဘယ်လို ကောက်ချက်ချုပဲ၊ ကျွန်ုပ် သိချင်လိုက်တာ။

မင်းမတွေများ သိပ်အညာလွှာယ်တာပဲနော်ဟု ရုပ်သလို ငော

သရိန် ကျွန်မဘား အနိုင်ယူရက်လေမလား၊ ဒါမှုဟုတ် ကျွန်မဘား သူကြည့်နေကျ ကြင်နာသာ နှစ်သိမ့်ပြီးဖြင့် ကြည့်ကာ

“အခုလည်း နင့်ဘေးမှာ ငါ အမြဲရှိနေတာပဲ ပဟုတ်လား၊ ဒါကို နင်က အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ထပ်လိုက်နေသေးတယ်”

ထိုစကားမျိုးဖြင့် မသိကူးဘူးပြုရင်း လွှဲဖယ်ဝိုင်းရှုရင် သွားလေမလား။

ကျွန်မ မသိပါ။

ပင်းညိုဝင်အကြောင်း ဝိုးစားရသည်မှာ ကြည့်နှုန်းစရာလည်း ကောင်းပြီး အားငယ်စရာလည်း ကောင်းသည်။

ကြည့်နှုန်းရသည်က သူ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘာမဆို၊ ဘယ်တော့ မဆို အလေးတယူ ဂရိစိုက် ဖြည့်ဆည်းပေါ်နေကျ ပုံစိုင်များကို ဖျတ်ခဲ့ ဖျတ်ခဲ့ မြင်ယောင် ကျေနှင့်ပိရင်း ဖြစ်သည်။ အားငယ်ရသည်က တော့ သူ ကျွန်မထက်လိုပြီး ပျော်ဘာရမည့်၊ ချို့သူအဖြစ် သူ လက်တွဲ ပည့် ပိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လာခဲ့လျှင် (တွေ့လည်း တွေ့ မှပါ) ကျွန်မကို သူ ယခုလို ကြင်နာကူညီနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟု တွေးမိရင်း ဖြစ်သည်။

သူ ကျွန်မကို မချစ်ဘူးလား

အဲသည် ဖော်ခွန်းမျိုးကို ကာယာကံရှင်မသိအောင် ကိုယ်စားတိတ်တာဆိတ် ဖော်ကြည့် ခန့်မှန်းရတာ နာကျုပ်ပင်ပန်းလှပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်မ လောဘကြီးပါတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ သူကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရရှိသာမက ချို့သူအဖြစ်ပါ ရယူချင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူဘား တဗြား ပိန်းကာလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ခွင့် ဖော်ချင်တော့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လည်း

ချို့သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ကျွန်မပဲ၊ ချို့သူအဖြစ်လည်း ကျွန်မပဲ ဖြစ်ချင်နေခဲ့တာလေ။

သူကို သူငယ်ချင်းအဖြစ် ရခဲ့တာ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ဇာတ် မကတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အရင်ကတော့ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းခံတစ်ခု က တော်တော်ပြတ်သားခဲ့တဲ့။

သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ရပါယ်။ ချို့သူအဖြစ် စိတ် ပြောင်းရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ ပြောင်းချင်ရင် သူငယ်ချင်းစစ်စစ် ပဖြစ် စင်က ပြောင်းထား၊ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်အဖြစ် တွဲကြပြီးရင် စိတ်ထား ပပြောင်းမှ ဖြစ်ပါယ်။

ဘယ်လောက်များ ကြောင်လိုက်သည့် အတွေးတစ်ခုပါလိမ့်။ အဲသည်အတွေး အကောင်အထည်ပေါ်နိုင်ပါပလား။ လွှဲစိတ်ဆိုတာ လည်း အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေတတ်တာပဲ ဥစ္စား။

သူ့စိတ်ကော့ ပရပြောင်းလဲဘူးလား။

သူမျှက်လုံးမတွေကို ကျွန်မ မသိမသာ အကဲ့ခတ်ကြည့်ပါသလောက်တော့ သူ ကျွန်မကို ချို့မြှုပ်နှံပုံရပါသည်။

တစ်ခုပဲရှိတဲ့။ ပင်းညိုဝင်သည် ကျွန်မကို အကြာကြီးငေးစိုက်ပြီး ကြည့်လဲမရှိ။ ယောကျုံးတွေ သူတို့ချို့သည့် ပိန်းမတစ်ယောက်ကို အရှားအပူး ငေးမော့ ကြည့်သလိုပျိုးလေ။ ဘယ်တော့မှ မကြည့်။ ကြင်ကြင်နာနာ စကားပြောခန်းပဲ့ ဖျတ်ခဲ့ မသိမသာ ကြည့်ချင် ကြည့်မည်။ အေး၊ အေား အောလေးပါပဲ၊ အဲသည် အောလေးနှင့်တော့ ဘာမှ မသောချာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်လို တစ်ခုအောလေး ရပြီးလွှဲင် ကျွန်မဖြင့် ရက်ပေါင်းများ ဤ ပြန်လည်တွေးတော့ ကြည့်နှုန်းလို့ မဆုံးတော့ချေ။

တစ်ခုပဲတစ်ခုပဲ ကျွန်မ သူကို အတိအကျ သိချင်သည်။

သူ့ဘဝမှာ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသလား၊ အဲဒီ ပိန်းကလေးဟာ ကျွန်ုပ်မကို ဖွင့်ဟာ ပပြောအပ်ဘူးလို့ ယူဆ ပြီး ပြုခိုင်ထိန်းချုပ် နေခဲ့တော်လား၊ သည်လိုပတ္တုလည်း ကျွန်ုပ် စိတ်ကူး ပယ်ဉ်း၊ သူသာ ကျွန်ုပ်မကို တကယ်ချုပ်နေခဲ့ပည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သိ အောင် ဖွင့်ပြောဖို့ ဘာများ မသင့်တော်စရာမျိုးလို့လဲ။

ဒါပေပယ့် ကျွန်ုပ်ပြဿနာမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်တော် ဘာမှ ဟသိလိုက်ရာင် သူကရည်၊ နိုင်စံပြုရှင်းပေးသွားတော့ ကျွမ်းတွေ့ရော၊ ကျွန်ုပ် ထည့်စုံစားဖို့ မသင့်ဘူးလား၊ အဲဒီ သူငယ်ချင်းမှန်သမျှ လုပ်ပေးမယ့် အပြုအမှုတွေ့လား၊ နှလုံးသာဖြင့် နှင့်သည်းစွာချုပ်ပိုရဘူး တစ်ယောက်ကိုမှ ဖြည့်စွမ်းပေးသည့် အပြုအမှုတွေ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်ုပ်အတွက်ဆိုလျှင် သူ အလုပ်မအားသည်ကြားထဲက ရာသမျှ အခိုန်ကို ရှာကြပြီး စာအုပ်တွေ့ လိုက်ရှာပေးခဲ့သည်။

“နှင်လိုချင်တာ ဓရဆန်ဆွန်တက်ရှိ ရဲ့ အင်တာမျှူးထွေနော်”

“အေား နှင်ရှာချိန်ရမလား”

“ဒါ ကြည့်ပြုပယ်တော် မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ ဝယ်ခဲ့မှာပေါ့။ အရေးကြေးတာက ပါပြန်လာရင် နှင်လိုချင်တာတွေ့ ပါလာဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“အေား”

ကျွန်ုပ် လိုချင်တာတွေ့က သိပ်များခဲ့ပါသည်။

လိုချင်သမျှကလည်း စာအုပ်တွေ့ ချည်းပါပဲ့။ Colette အကြောင်း နောက်ဆုံးထုတ်ဝေသည့် အထူးပွဲတွေ့စာအုပ် Secrets of Flesh ကို လိုချင်သည်။ ပြင်သစ်စာရေးသရာကြီး Andre Gide ၏ မှတ်စုံစာအုပ် The Journals of Andre Gide ကို လိုချင်သည်။

ချို့သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

နောက်ပြီး Virginia Woolf ၏ မသေဆုံးမိ အချိန်အထိ ရောခဲ့သော မှတ်စုံစာအုပ်ကို လိုချင်သည်။ ရရင်ဝယ်ခဲ့မယ်ဟု သူမပြောခဲ့။ ရအောင် ဝယ်ခဲ့မယ်ဟုသာ သူပြောသည်။

“အဲဒီမှာ ပရခဲ့ရင်ကော်”

ကျွန်ုပ်က သူကို ပေးပိုတော့ သူက လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးကို နှစ်းသိမ်းသလို ပြုးလျက်

“ရတဲ့ နေရာက ဝယ်ပေးမယ်ဆို ပြီးရရာပေါ့၊ ဘာမှ မေးမန် နဲ့ထော့ထော့” ကျွန်ုပ်ဆိုသည်ကျွန်ုပ်ကလည်း အုတွေတွေပါပဲ၊ ဘန်ကောက်က စာအုပ်ဆိုင်တွေက သိပ်စုံလှတာတော့ မဟုတ်ဘူးဟု စိတ်ပွိုလို ပေးပိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အင်တာနောက်မှ မှာပြီး ဝယ်ပေးခဲ့တာတဲ့။ နောက်မှ သူပြောပြုပါသည်။

“နေပါပြီး အင်တာနောက် မှာတယ်ဆိုရင် ခရက်ဒစ်ကိုနဲ့ပါတ်ပေးရတာမဟုတ်လား၊ နှင့်မှာ အဲဒီသွားတုန်းက ခရက်ဒစ်ကို ရှိလို လား”

“ဟော အဲဒီကြောင့်နှင့်ကို အ တယ်လိုပြောတာ။ ငါ့မှာ ပရှိရင်တော် ငါ့ဆရာတွေမှာ၊ အဲဒီက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေမှာ ရှိတာပေါ့ မေးဇားရေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်လိုချင်တဲ့စာအုပ် ရပြီလေ”

ကျွန်ုပ် လိုချင်သည့်စာအုပ်ပါမက ကျွန်ုပ် မမှာသည် အလှပြုပွဲဖွေ့ဆုံးပါ ဝယ်လာသည်။ Estée Lauder ကုမ္ပဏီက ထုတ်ထုတ် သော ရေမွှေးပုလင်းနှင့် Powder Puff ဖြစ်သည်။

“ဒီတဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်းတယ်တဲ့”

“ဟယ် ကြည့်ပို့”

ကျွန်ုပ် သူကို အထွန်ကျွန်ုပ်တင်ပြီး ကြည့်နှုံးသွားမိသော်လည်း

ချက်ချင်းပင် သံသယတစ်ခု ဝင်သွားတဲ့။

“ကောင်းတယ်လို့ နှင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကောင်းပေးလဲ တစ်ယောက်က ပြောတာ”

သူ ဝန္တာကိုတာ ဖြစ်မလား၊ သွေကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ရှင်ထဲ
မှာ စုံခန့် ဖြစ်သွားတောတော့ အမှန်ပဲ။

“နှင့်နဲ့ သိပ်ဆင်လို့ သွေပြောတာပေါ့နော်”

သူက လူလည်ပါ။ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်သွားသည်ဆိုတာ သူမသိဘဲ
ငော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူပြီးလိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ ထိုးမေးခွန်းကို
မေးပို့သောကြောင့် ကျွန်ုပ် သွေကို နည်းနည်းတော့ ရှုက်သွားမိပါသည်။
ဒါပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်၊ ထိန်းချုပ်ပို့က နောက်ကျွန်ုပ်အဲပြောကို။

“သိပ်ဆင်တောတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေပြောချင်အောင်စတော့ ဖော်
လိုတာပေါ့။ ငါ ပေးကြည့်တယ်လေ၊ မိတ်ကပ် ဘာသုံးသလဲ၊ ပင်း
ပျက်နှာက သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ဟာ”

ကျွန်ုပ် သိပ်မိတ်မချို့ခိုင်သေား။

“အဲဒီတော့ သူ ပြောရောလား”

မင်းညိုစင်သည် ကျွန်ုပ်ဘား မကြည့်ဘဲ သွေလက်ထဲက စာ
အုပ်တစ်အုပ်ကို ပို့ထွန်သည်လှန်လှပ်ရင်း ဖြော်။

“အင်း... သူက တစ်ခုတော့မေးသောတယ်၊ အဲဒီမိတ်ကပ်ကို
သိရတော့ ဘာလုပ်မှာလဲတဲ့”

ထိုးနောက် လူလည်ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း စကားမဆက်သေား
ပြုးနေသေးသည်။ တွေ့လား၊ ကျွန်ုပ် ဘသည်းပဲးအောင် သူ လုပ်
နေတာမဟုတ်ဘူးလေား၊

“အဲဒီတော့...”

ချွန်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ပြောသိပ်နိုင်သော ကျွန်ုပ်က ပေးပို့သည်။

“အဲဒီတော့ ငါသွေးယောက်း ကောင်ပေးလဲ တစ်ယောက်က
မှာလိုက်လို့ လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“နှင့်ကို ငါမှ ပမားဘဲဘဲနဲ့”

“အေးလေ၊ ပမားပေးယုံ အဲလို့ ပြောပုံ သင့်တော်မှာကိုး”

ကျွန်ုပ် ပျက်နှာနည်းနည်း မှုန်သွားမှာပါ။

“သူ ယုံလား”

“ငါ မသိဘူးလေ၊ ပြောတော့ပြောပြောလိုက်တာပဲ၊ အသား
အကျင်က ဘယ်လိုလဲ ပြောသေား ဉိုးသေား ယေးသေးတယ်၊ နှင့်တို့
မိတ်ကပ်ကိုရွှေ့ ဒါလောက်ရှုပ်ပုန်း ငါ ဂုဏ်သိတယ်။ ဖြူတဲ့လူအတွက်
မိဝင်ကပ်၊ ဉိုးတဲ့လူအတွက် မိဝင်ကပ်”

ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်လို့ချင်တာကို ပရရအောင် ပေးစို့ ကြိုးစား
ပို့သည်။

“အဲဒီတော့ရော နှင့်ဘယ်လို့ ပြောလိုက်လဲ ဟင် ပင်းညှို့”

“ငါပသိဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ နှင့်အသား ဖြောသေား ဉိုးသေား
ငါမှ မပြောတာတိုဘဲ၊ မင်းလောက်ပါပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ဟင်...”

ကျွန်ုပ် သူအားပြောကို မကြိုးက်လိုက်တာ၊ ကျွန်ုပ်အသား
အကျင်ကို သူ မပြောတာတိုဘဲး တဲ့။

“ဒါအတိုင်းစို့ ကောင်းအုံတော့မှာပဲ”

ကျွန်ုပ် မကော်မန်ပြု့ ပွဲပို့စီ လုပ်ပို့သည်။

“ကောင်းလား၊ မကောင်းလား၊ နှင့်လို့ကြည့်လေ၊ ကောင်းရင်
ငါဝန်ပုန်းတာ တော်လို့ပေါ့၊ တကာယ်ပြောတာ မေတ္တာရဲ့ သူ အသား

ရောင်က နင့်အသားရောင် အတိုင်းပဲ

“କୋଣପି”

အသည်တုန်းက ကျွန်ုပ် သူကို တော်တော်ဒေါသထွက်မိတ်။

“အဲဒီ ပင်းညိုစ် ဆိုတဲ့လူက အလကားပဲ၊ သူစိတ်ဝင်စာ၊
ဘက်ဒိမ်ဟနိုင်ရယ်၊ ဘန်ရယ်၊ ဂိုဏ်အာနိုင်ရယ်”

သူရှာနယ်တွေမှာ ပါဝင်နေကျ နာပည်တွေကို ကျွန်ုပ် လိုက်
ရော်တိမိတော့ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ဘာမှတော့
ပြန်ဖြင့်ပါ။

သို့သော် သူ ခန့်မျန်းတာတော်ပါသည်။ ထိုစိတ်ကပ်ပေါင်ဒါ
ဘာရိုင်းကလေးမှာ အလွန်သုံးလိုကောင်းသည်။

အေသည် ပေါင်ဒါပတ်စုံဘူးကို ပထမဆုံးအကြိမ် လိမ့်သည်
နောက ကျွန်ုမှန်စုံသူ တည်ခံဖွဲ့တစ်ရုတိ အတွေ့သွားကြရသည်နောက ကျွန်ုမှ
သူပေးသည် မိတ်ကပ်ကို လိမ့်လာကြောင်း သူကို ပြောသင့်လာ။
ပြောသင့်ဘူးလာ။ ကျွန်ုမှ ဝိုးစားကြည့်သည်။

ଏହାରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

“မင်္ဂလာ... တိလိမ်းထားတာ လှလာ”
သူ ကျွန်မယ်ကိန်ာကို တြော်အချိန်သိ အောင်ကြည့်ပြီး
ဝကားပြောချင်ပြောမည်။ အသည်လို မေးလိုက်သည်အပါမှာတော့ စေ
စေ မကြည့်တော့ပေါ့။ တစ်ချက်သာ ဝတ်ကျော်နှင့်ကြည့်ပြီး

“အင်း အဆင်ပြုပါတယ်” ဖုံး ဖြေသည်။ တကယ်ဆို ဘာဖြစ်လိုလဲဟု ဖော်မှုံး၊ သူ ဖော်ပေး၊ သူ ပမေးတော့ ကျွန်ုပ်ပြောရ မှာ ခက်သွား၏။ သို့သော် တြေားသူမှုပဲဟုတ်ဘဲ။ မေဇ်နဲ့ပဲ၊ ပြော ချင်ရာရှိ ဖရရှုခေါ်၏ ပြုပစ်တတ်သည့်အကျင့်မျိုးပါသည်။

ချိုင်သူလား မြကားတာစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“အဲဒါ နှင့်လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ပိတ်ကပ်ဘူး...ဟာ”

6390...

သူအနောက်ပြုမယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ଲିଖିତରେ କହାଯାଏ”

“အဲဒါကို အခုပါမေးနေတာပဲ ငါမျက်နှာလှသလား၊ လူရင် ထိမ်းလိုကောင်းတယ်ပဲ၊ မလူရင် ထိမ်းထိမကောင်းလိုပဲ”

ကျော်မတဲ့ ဘေးခွန်ရှိ သူမကြော်ပါ။ သူ မကြော်တော်ရှိ ချက်ချင်း
တည်တန့်သွားသည့် သူမျှကိန္ဒာဖြင့် သိသာစေသည်သာမက္ခ စကား
အင်ပါ အသိပေး၏။

"“ແບຕີ ດີກຳຝົດິກູ່ ພາຍັນທຶນຂະ ພົມບົນຄອງຈຸດວຽກ ກົດລົງຕັບ
ເວົ້າຝົດິບູ້ ເພື່ອກຳ ສິນຄົມທາະກິດເວົາດ ດີ ເພື່ອປົ້ນປອດນີ້
ເປັດຕາຍີ ໂຕ້າປິເປີ ຕີ່ຫາກີບປິໂຕ ກົດທີ່ຕິປັບວຽກ ຂູ້ແລະຫວາງ
ດູກິດຕະນີ: ຕີ່ຫາກີບປິໂຕ ສິນຄົມທາະກິດເວົາດ ທີ່...”

ထိန္ဒာက် ကျွမ်းမသား ထိစကားမှ ရွှေဖယ်ပေးသည်။

“ဒါနဲ့ နင့်ကို သဝိပေးရအုံပပါ။ နှင်လုပ်ထားတဲ့ ဝေါ်တိ
စာရင်းထဲက ‘တံ့တား’မှာ နင့်ထင်ပြုင်ချက်တွေ အများကြီး ပါနေ
တယ်၊ အဲဒါ ပပါရဘူးလေ၊ ဘာအကြောင်း ရေးထားတာလဲ၊ ဘယ်
ရွှေဒါန့်က ရေးထားတာလဲ၊ ဒါပဲပြောရမှာ။ နင်က မထိတာအတွေ
လျောက်ထည့်ထားတယ်၊ ကိုယ်က စာစာရင်းပြုစုတာ၊ မြို့ပေါက့်
ဝေးနဲ့ သီးကြားလုပ်နေတာမဲ့ မဟုတ်ဘဲ”

သုက အဲသည်လိုပါ။ စကားတစ်ခွန်ကို အလုပ်နှင့် ဆက်ပိုပါ၏
ပြောချင်သည်။ သူ. ဦးဇန်နဝါရီတော်မှာ အလုပ်ကလွှဲလို ဘာမှ မရှိထော်
ဘွဲ့လာဘာ ဒီမှုပဟုတ် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကာပဲ အချိန်တွေ ပြည့်

လျှို့ပြီး မိတ်ကာစားချင်နေတာလား။

“သူ ကျွန်ုပ်ကို အရိပ်တော်ကြည့်ကြည့်နှင့် ရရှိကိုတာက ကျွန်ုပ် လိုတာကို ဖြည့်ပေးဖို့ ပြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ဖပင်ပန်းရအောင် သူ ကျည်း နိုင်သမျှကို အားတက်သရော ကျည်းပေးဖို့ ပြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် လမ်းခွဲခါနီးတိုင်း သူ့ပေးထော်ရှိသည် ပေါ်ခွန်းတစ်ခု ရှိသည်။”

‘နှင့် ဘာလိုအေးလဲ၊ ငါ ဘာလုပ် ပေးရမလဲ’ တဲ့

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူကို အရိပ်တော်ကြည့်ကြည့်နှင့် ရရှိကိုတာ ပါပဲ။ သို့သော် သူ ကျွန်ုပ်ကို ဘာများ မကျေနှင့်ဖြစ်သွားသလဲ၊ ကျွန်ုပ် ဘာစကားများ များပြောလိုက်ပို့သလဲ၊ သူ ပျောက်နှာညိုသွားခဲ့သလား။ ကျွန်ုပ်ကို သူချုပ်မှချုပ်ပါရဲ့လား သူ ကျွန်ုပ်ကို မနေ့ကလောက် ဟက် ဟက်ပက်ပက် ပရိဘူး ထင်ပါရဲ့ စသည် သူ့မိတ်ခံစားမျှကို အငေး ထားသည် ရရှိက်နည်းပြီး ပြစ်သည်။

သူနှင့်ကျွန်ုပ် ဘယ်သူက ပို့ပြီး သံယောဇ်ကြီးသလဲ။ ဘယ် သံယောဇ်က တစ်ဘက်လွှာအတွက် ပို့ပြီး အကျိုးချိုး အသုံးတည်သလဲ၊ ကျွန်ုပ် ပသိ။

မိုင်းယဉ်ကောင်းသည် အရာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။

ကျွန်ုပ် စီးထွက်ခါနီး လေးရက်လောက်အလို့၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ပျောက်ချည်ကျွေ့ရသည်။

အသည်နေ့က ကျွန်ုပ် သူကို ဖုန်းဆက်ပရသဖြင့် သူ့ရှာနယ် တိုက်သို့ လိုက်သွားပို့သည်။ စီးအတွက် လိုအပ်သည် ဖစ်ည်းများ ဝယ်နိုင်ရန် ဘဏ်မှ ငွေလာထုတ်ရင်း ဘဏ်၏ လမ်းတစ်ဘက်မှာ ရှိသည့် သူ့ရှာနယ်တိုက်ကို လမ်းကြောင်းဝင်စီးပြီး ပြစ်ပါသည်။ သူ ကျွန်ုပ်

အတွက် ရထားလက်မှတ် ဝယ်ပြီးလောက်ပြီး သူ ကျွန်ုပ်ဆဲ လာပေး ပနေရင်ဘင်ဟု ကျွန်ုပ် တစ်လက်စတည်း ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ သိပ်အလုပ်ပရှုပ်ရသည့်နေ့ဟု သိတားလိုလည်း သွားခဲ့တာပါ။ သူ အလုပ်ရှုပ်ရသည့်နေ့တွေမှာ တန်လား၊ ပုဒ္ဓဟူး၊ ဝနေ့တန်နေ့တွေမှာ ကျွန်ုပ်မှ မှတ်ပို့သည်။ အသည်နေ့က ကြာသာပတေးနေ့ပါ။

ကျွန်ုပ် မိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ ရထားလက်မှတ်ပေးရင်း၊ ‘နှင့်တစ်ယောက်တည်း မသွားခဲ့ဗဲ့၊ ငါ အဖော်လိုက်ပေးမယ်’ ဟု သူ့အတွက်ဝယ်ထားသည် လက်မှတ်ကိုပါ ကျွန်ုပ်အား ပြုလေမလား ဆိုတာပြီး။

ကျွန်ုပ် ရောက်သွားတော့ သူအလုပ်ရှုပ်ရပယ့်အောင့် ဖဟိတ်ဘဲ အလုပ် ရှုပ်ရန်သည်ထင်ပါရဲ့။ သွားခေါ်သည် အဖျိုးသိုးက ‘ခဏေလေး စောင့်ပါရော်’ ဟု လာပြောသည်။ သူ တော်တော်နှင့် ထွက်မလာပါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆုပ္ပန်သည် သူ့အသုံးကိုတော့ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

“ငါတစ်ရက်လေးပဲ ရန်ကြုံမှာ ဖရှိလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်ရက် လေးမှာ ပြဿနာဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ ပုံနှိပ်စက်အလုပ်သမားတွေ အလုပ်နားတာ၊ လပြည့်နေဖြစ်တာ ဒါတွေကိုအကြောင်းပြုလို ရမလား၊ မင်းတို့ အကြောင်းပြုချက်တွေကို ရုံးကို သွားပြောလို့ရမလား။ ဒါကလေးကစားတဲ့ ဂိုစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အခုတစ်ကြိုး အသနားခံစာ တင်လိုရတယ်ထား၊ နောက်တစ်ကြိုး ဒါမျိုးဖြစ်လို့မရဘူး။ ကြားလား၊ ဒီလောက်လေးမှ ငါ လက်မလွှာတ်ရရင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဘဝကနေ့ မင်း ဘယ်တော့မှ တက်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဘုရားရေး၊ ကျွန်ုပ် သူ့ဒေါသဝကားသံကို တစ်ခါမှ ဖကြားဘူး

ခဲ့သဖြင့် အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ နေရာမှာပဲ ဆက်တိုင်နေရမလား၊ အာန်းပြင်ပဲ ထွက်သွားလိုက်ရမလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေတဲ့၊ ရင်တလျှပ်လှပ် ရန်လာသည်။ ထည့်ခန်းက ရပ်မြင်သံကြားမှာ ဖြင့်နေရသော CNN သတင်းရုပ်ပုံများကို ငေးပိုက်ကြည့်လျက် အာရုံထဲလည်း မေရာက်လာ။ ဟင့်အင်း အဲဒီလို ဒေါသဝကားသံတွေကို သူ့ထဲမှ ကျွန်းမ မကြားချင်ပါဘူး။

“အေးလေ၊ ဒါက မင်းအဖြစ်ချည်းတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျိုးစေထွန်း အဲဒါ ရုံးကို မင်း တစ်နေကုန် တစ်ညာလုံး ရောက်မလာတဲ့ အပြစ်လည်းပါတယ်။ ဒါကာလည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက်နှစ်တယ်လို့ စိတ်ချလက်ချ တစ်ရက် ပျောက်သွားတယ်၊ မင်းကလည်း ပေါ်မလာဘူးဆိုတော့ အောင်အောင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်ပါမလဲ။ အောင်အောင်.. ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းကို ကုပ္ပါး နောက်တစ်ယောက်ရှာရတာ့။”

“အဲဒီနောက ကျွန်းတော် ဖျားငန်လို ကိုမင်းသို့”

သူ့အသံကို တော်ဝတ်နှင့် မကြားချုပ် ထိုးအနေးထဲမှာ တိုင် ဆိတ်သွားတာ အကြာကြီးပါပဲ။

ကျွန်းမ စိတ်ထဲမှာ သူကို တာဝန်ကြီးလှသော အပါန်တာ တစ်ဦးအဖြစ် တစ်ခါမှ ငြုံးစားမကြည့်မိခဲ့။ သူက ကျွန်းမထက်တောင် အသက် သုံးလေးလ ငယ်သေးသည်။ ကျွန်းမက အိမ်က ကားဂိတ်လုပ်ငန်းကို ဟိုဝင်ကု သည်ဝင်ကု လုပ်ရင်း၊ ရှိသမျှ သင်တန်းတွေကို လိုက်တက်ရင်း အသက် ပျောက်လာသည်အထိ ကျွန်းမ ပရိုလို လုပ်ငန်းတော်ခုခုမှာ ကမောက်ကပ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာမျိုး၊ တစ်ခါမှ မကြာခဲ့ဖူးပေါ်။

ချို့သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ကဲကဲ ထားလိုက်တော့၊ ငါပြောတာက မင်းတို့ရဲ့တာဝန် ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ မေ့နေမှာမီးလိုပါ။ အောင်အောင် သွားနောက်ဆက်တွဲတင်မယ့်စာမျှတွေ ကျွန်းများတာပရု(ပ)တစ်ချက် သွားစင်း၊ ကျော်စင်ထွန်းက ကိုဖိအာန်ရဲ့ ပုံ သွားရှာထား”

“ကိုမင်းသို့ ရှုံးမှာ စည်သည်ရောက်နေတယ်နော်”

ပိန်းကာလေးသံတစ်သံး၊ ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသည်အသံး။

“အော် ဟုတ်ကဲ့”

ထည့်ခန်းမျို့ ထွက်လာသည့် သူမျှက်နှာတည်တည်က ကျွန်းမကို မြှင့်တော့ အနည်းငယ်ပြောလျှောကာ နှုံးညွှေးသည်ဟု ထင်သည်။

“ပေါင်း ဘာအရေးကြီးလိုလဲ၊ ငါ ညောက်ကျ နှင့်ဆိုလာမှာ လော့”

“လင်းကြုတာနဲ့ပဲ”

ကျွန်းမကို ထည့်ခန်းမှာ ထိုင်နိုင်းထားပြီး အယ်ဒီတာ အခန့်ထဲသို့ သူ ခက် ပြန်ဝင်သွားသည်။ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကိုင်လျက် ပြန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်းမသေးက ဆိုဟာမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“အရေးတာကြီးကိုစွဲ ပရိုရင် နှင့် ဒီကို မလာရဘူး၊ အော်”

တစ်ခါတိုးက ပြောဖူးသောဝကားအတိုင်း ခင်တည်တည်ပျောက်နှာထားဖြင့် ကျွန်းမကို ထင်ပြောဆလသည်။ ကျွန်းမ အရောရ ခက်သွား၏။ သူက ကျွန်းမ စိတ်ထိုးကိုသွားသည်ကို သတိထားပို့သော အခါ ရွှေ့မော့သည်အပြီးဖြင့် ကျွန်းမအား ပြုးကြည့်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာရွက်တစ်ခုကို ကျွန်းမအား ပေးသည်။

ကျွန်းမ လိုအပ်သည်ပစ္စည်းများကို သူစာရင်းလုပ်ထားသော

တရှက်ဖြစ်သည်။ ယူသွားရမည့် တရှက်တတ်းယျား၊ အရေးပေါ် အဆုံးအဆောင်များ၊ ထေးဝါးများ၊ ကင်မရာနှင့် ဖလင်လိုင်များ ကျွန်ုပ် ဆီမံချိန်ပြီးသော ဘချက်အလက်များ၊ ကျွန်ုပ် ဆက်လက်ရှာဖွေဖို့ လို အင်သည့် ဘချက်အလက်များ၊ မြို့မောက်ဆွဲပြီးထဲမှ ကျွန်ုပ် တွေ့ရ ဖြည့် သူများ။

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။ သူ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မလိုက် နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။

မန္တလေးမှာ အရေးပေါ် ကျွန်ုပ် နေပကောင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆက် သွယ်ရန် သို့မဟုတ် လိုအပ်လျှင် တည်းစိနိုင်ရန် သူ့သွေးယျာဉ်ချင်း တစ်ယောက်၏ ဖင်ဆရာဝန်၏ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်၊ သူတဲ့မှ အကုအညီလိုလျှင် လှမ်းဆက်သွယ်နိုင်ရန် (ကျွန်ုပ် ဘလွှတ်ရပြီးသား) သူ ဒေါ်ပုန်းနံပါတ်၊ ဂျာနယ်ဝိုက် ဖုန်းနံပါတ်နှင့် E-mail လိပ်စာ၊ သူပေးသည့်တရှင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာနှင့်သွားရင်း ရယ် ဖော်ပို၏၊ ဒါပြီး သူ ကျွန်ုပ်ကို လိုက်မပို့နိုင်ဘူး၊ သေချာသည်။ တောင်တောက ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည့် သူတို့ပြဿနာကြောင့် ပို၍ပင် သေချာသွားသည်။ သူ မျက်းများကြော်ပြီးဝနာက် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်ပါသည်။

“ဒါတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာပါ”

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ် ရွှေဝါးခန့်ရရွှေဝါးခဲ့သည်။

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေ ဖောဇ်၊ မပြောရဘူး၊ ဒါက ဘယ်လိုမှ ရက်ရည် ခနီးထွက်လိုပဲရတဲ့ဘွား၊ နှင့်ပြောတော့ ဒါဘယ် စိတ်ကောင်း ပါ့ပလဲ၊ တာခြားလိုတာမှန်သူ့ ဒါ ဒီကအနေ လုပ်ပေးယူပါ့၊ နှင့်လိုတဲ့ တာအုပ်တဲ့လေးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ညီမလေးရဲ့”

ချွန်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၁

တစ်နွဲလုံး ဘေးနှင့်ပေးခဲ့ပြီး ညာကျူး အိုးပျက်စဲ အလုပ်အစား ပြန်လုပ်လို ရရင် လုပ်ပေးခဲ့တာပဲ ဖဟုတ်လား”

သူက ကျွန်ုပ်မကို စိတ်ရည်လက်ရှည် ချော်မော့ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ် လောဘ သိပ်ကြီးသွားခဲ့ပို့ပြန်ပြီး။

“ဒါသိပါတယ်ဟာ၊ ခက်တာက နှင်က လိုက် အမြတ်းဖြည့် ပေးခဲ့တာတွေ များနေတော့ အခုံလေ ပါက နှင်မပါရင် အသက် မရှင်တတ်တော့သလို ဖြစ်နေပြီဟဲ”

ရိုးသားစွာ ကျွန်ုပ် ဖွင့်ပြောပို့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မဝကားကြား ပထာမပိုင်းမှာတော့ သူပြီးနေစသေးသည်။

“ဒါ ဘယ်နေရာသွားသွား၊ လိုဘေးမှာ နှင်အဖော်လိုက်ပေး တယ်၊ ဒါကိုယ်တိုင် သွားစရာမလိုတဲ့ နေရာတွေခုံ့ရင် လိုအစား နှင်ပဲ အပင်ပန်းခံတယ်။ မင်္ဂလာရိုက် နှင်ပဲ လိုက် ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့ပြီးတော့။ အခုံ ဒါ အဝေးကြီးကို သွားရမယ့်အချိန်ကျင့်တော့ လိုဘေးမှာနှင်မပါဘူး”

ပြောရင်း ကျွန်ုပ် မျက်းရည်လည်လာသောအခါ သူ ပင့်သက် ရှိက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မထဲမှ မျက်းနာဂုံးလိုက်ပြီး တစ်နေရာရာ ကို လုပ်းငြေးရင်း ခင်တည်တည် မျက်းနာထားဖြစ်သွားသည်။

“နင် အဲဒီလောက် စိတ်မပေးနဲ့နဲ့လေ၊ ဒါ မကြိုက်ပါဘူး။ တကယ်က ဒါမပါလည်း ဖြစ်သွားမှာပဲ။ လုပ်ကြည့်စ်းပါ့ပြီး၊ ဒါကျည်း တာလည်း ကူညီတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လောက်ကြီးမှာ ကိုယ်တိုင် လျှောက်မှ ရောက်တဲ့လေးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ညီမလေးရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် သူမရှိလျှင် တကယ် ဖော်တတ်တော့ပါဘူး၊ ဖူ သူကို ဖွင့်ပြောချင်လှသည်။ သို့သော် ထို့ဝကားသည် သူဘား စိတ် မကောင်း ဖြစ်စေရဲ့သာရှိပည်း။ သူ ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်တာမဟုတ်။

နောက်ပြီး သူက လက်ခံမှာ ဖောက်။ ငါဝရို့သွားနေတဲ့ နှစ်လထုးလုံး
နင် ဘယ်လိုအနေခဲ့လဲ။ အခု အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြန်နေပေါ့ဟု သူ ပြော
လိမ့်မည်။

သူ ခရို့သွားလို့ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်ုတာက
သိန်သိန်၊ အဲဒီခဲ့ရှိမှာ ကျွန်ုမှု လိုက်လို့ရာဘာ။ အခု ကျွန်ုမှ သွားမှာက
သူလိုက်လို့ရသည် ခရို့တော်။

မပြောနဲ့ အဲဒီကို ဖော်ပါနဲ့တော့၊ သူမပြောတော့မှန်ပါသည်။
လောကကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရမည် ခရို့တွေ
ကျွန်ုသေးသည်။ သူနှင့် ကျွန်ုမက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တုန်း ခဏာပဲ
အဖော်ဖြစ်ရတာ။ ကျွန်ုမဘာဝထဲကို သူလိုက်မလာတဲ့တစ်နွေကျွန်ုင်
ကျွန်ုမဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရမှာပါ။ အခု
ကတည်းက ကျွန်ုသားရင်နေရင် ပကောင်းသူးလား။ ကျွန်ုမက အားကိုး
ချင်ပေါ်ယူ ဘားကိုးခံမယ့်သူက ပြင်းနေပြီးလော်။

ကျွန်ုမ အားတင်းရင်း ဘယ်လိုအားဝယ်ဖိုန်းမသိ။ မျက်ရည်
က အလိုလို ကျေလာခဲ့တော့သည်။

“အဲ... မေဇာဇာ”

သူ ကျွန်ုမအား အလန့်တော်ကြားကြည်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
ပျောယာခတ် သွားပါသည်။

“ဟာ ဘာလို့တာလဲ၊ ဒါ ဒိုစရာမှ မဟုတ်ဘာ”

လူတွေအများကြီး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသည် ဂျာနယ်
တိုက်လို့ နေရာပျိုးမှာ ကျွန်ုမ မျက်ရည်ကျေတတ်လိမ့်ပည်လို့ ကျွန်ုမ
ဘယ်လိုလုပ် ထင်ခဲ့ပါမလဲ။

“အဆာရိုး”

ချွန်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၃

ကျွန်မ ရှုက်သွားပြီး အကိုးလက်မောင်းဖြင့် ကမန်းကတန်း
မျက်ရည် သုတေရသည်။

ကျွန်မမျက်ရည်ကြောင့် သုစိတ်ည်သွားမှာကို ကျွန်မ မလို
လာဘပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို့ ပို့ပေးမှုသည်ဟု
သူ ထင်သွားမှာကိုလည်း ကျွန်မ မလိုလားပါ။ သူ မျက်နှာ မွန်သွား
သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြန်သည်။

“ကဲ မေဇာဇာ ဒီလိုလုပ်မယ်”

“ဟင့်အင်း ဘယ်လိုမှ လုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ နင်မလိုက်နိုင်လို့
ပါင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဝကားပြတ်ပြီး ကျွန်ုမငြင်းစော့၊ သူ မျက်မျာ်ကြော်တွေ့သွား၏။

“ဒါဖြင့် ဘာပြုံးလို့ ဒိုတာလဲ”

“တြော်ခို့စွာပါ”

“ဘာကိုခွဲလဲ”

ကျွန်ုမ ခေါင်းယပ်းလိုက်သည်။ မပြောပါ။

“ဒါနဲ့ဆိုင်တဲ့ တြော်ခို့စွာပေးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မေဇာဇာ”

“ဟင့်အင်း ဒါပြန်စော့မယ်”

ကျွန်ုမ တိုင်ရာမှ ထရ်တော့ သူပါ လိုက်ရပ်သည်။

“ဒါငြော်မှုထိုင်ပြီး ဒါနဲ့ ဝကားပြောနေရင်း ချက်ချင်းကြီး နင်
စိတ်ပြောင်းသွားတာ ဒါကြောင့်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကြောင့်ပြုံးမှာလဲ”

သူအသံက ဟာတော့မဟာပါ၊ သို့သော် နှီးညံ့ကြည်ပြုံးစွာတော့
လို့၊ မျက်ရည်ကျေနေသာ ဝိမ့်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြောသည်

ကောသံမျိုး မဟုတ်ပါ။

“ငါပြန်တော့မယ်”

“ပြန်ရပယ် ငါလိုက်ပို့ပယ်”

“ပို့ပါနဲ့”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

“ပင်းညို... နင့်မှာ အလုပ်တွေ အများကြီး၊ နင်ပစ်ထားခဲ့လို ပရဘူး”

သူ ကျွန်ုပ်အား လှည့်ကြည့်သည်။ သူမျက်နှာတည်တည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ကရာဏာကို ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရပါဘူးလော်။

“အေး ဒါကို နင်သိတယ်ဆိုရင် ငါ စိတ်သက်သာရာ ရတာ ပေါ်ဟာ၊ အခု နင့်ကို အိမ်လိုက်ပို့ပယ်”

“ရပါတယ်၊ ငန္ဓာဝင်းကြီးပဲ”

ကျွန်ုပ်အသံမှ တစ်ခုခုကို သူခံစားပိသွားသည် ထင်၏။ သူ အနည်းငယ် ပြုသွားသည်။

“မန္တာဝလေးကို လိုက်ပပို့နိုင်ပေါ်ယဲ သမိုင်းကိုတော့ လိုက်ပို့ပယ် ဆော်”

“လိုမှ မလိုဘဲ”

“စိတ်ပကောက်နဲ့”

“ပကောက်ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်က ပပို့စေချင်ပေါ်ယဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ် ဘုန်းကော် ပြန်လှန်သွေးနေ့တဲ့ နိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ အနာဂတ်မှု အသာလိုက်သွားခဲ့ရသည်။

“ရထားလက်မှတ် ရသတဲ့လားဟင်”

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၅

လာရင်းကိုစွဲကို အပုတ်တမဲ့ ပုစ်ဖြစ်အောင် အရေးမကြိုးသည် လေသံဖြင့် ဖော်ပါသည်။

“ငါမှ ပထိကိုနိုင်တာ၊ နင် ရထားနဲ့ မဘွားရပါဘူး၊ လေယာဉ် နဲ့ပဲ သွားပါ”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို မြေနှီးခေါ် ဟောကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ငါ လေယာဉ်လက်မှတ် မှာလိုက်တယ်။ တစ်ရက်ကြားပဲ ဝယ် ရတာမျို့၊ ဘု ရက်နေ့မှ ရမယ်။ လေယာဉ်နဲ့ခဲ့တော့ နင် ငင် ရက်နေ့မှ သွားပေါ့”

“ဟင် ပင်းညို နင်လိုက်လည်း မတိုင်ပင်ဘူး”

“နင့်ကို တိုင်ပင်ရင် နင်က သဘောတူမှုမှ မဟုတ်တဲ့၊ ပိုက်ဆံ နှုမြောတဲ့စိတ်နဲ့ နင်ငြင်းမှာလော်၊ ဒါကြောင့် ငါဟာတဲ့ ဆုံးဖြတ်၊ ငါဟာတဲ့ ဝယ်နိုင်းလိုက်တာ”

သူ အငှားကားတစ်စီးကို တားလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ် ဒေါသုတွက်သွားခဲ့ပြီ။

“မင်းညို ပကောင်းဘူး”

“ကဲ ငါကို နောက်မှ အပြစ်တင်...နော်၊ ကားပေါ်တက်၊ လမ်းကျမှ ဆက် ရန်တွေ့”

ကျွန်ုပ်က သူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရန်တွေ့နိုင်ပါမလဲ။ ရထား တစ်ညွှန်း စီသွားရမယ့် ကျွန်ုပ်ကို ဘားထိုင်ခဲ့က ဘယ်လိုလူမျိုးနှင့် တွေ့ကျွေမှုလဲ၊ သက်သာ့နှင့်သက်သာမှ ရှိပါမလား၊ ပင်ပန်းနှုန်းနှင့် နေပလား၊ အစေအရာရာ ဘာမှစိတ်ပွုဝရာပလိုအောင် သူ ဆောင် ရွက်ပေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စား၊ ကျွန်ုပ်က ဘယ်အကြောင်းဖြင့် အပြစ်တင်ရ မလဲ။ ပိုက်ဆံကျွန်ုပ်တယ်လို့ အပြစ်တင်ရအောင်ကလည်း လောလော

ဆယ်ကုန်လိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံက သူ့ပိုက်ခံ။ ကျွန်ုပ်မပြန်ပေးလို့ သူယူမှာ ဖဟုတ်တဲ့ ငြေား။ တစ်ခုခု ကျွန်ုပ်မ ကုန်ကျေစရာရှိတိုင်း သူ့ပိုက်ဆံထုတ်ပြီး သူကို ကျွန်ုပ်မ ပြန်ပေးလို့ ကြိုးစားတိုင်း သူ ပြောလေ့ရှိသည့် စကား တစ်ခုနှင့်မှာ 'နင်က ဝင်ငွေ ဖရှိသေးဘူး၊ မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေရ တဲ့ ကောင်၊ ငါက ဝင်ငွေရှိနေပြီ။ ငါပဲ ပေးမယ်၊ နင်အလုပ်ရရင် ငါကို တစ်လျည်း ပြန်ပြုရပါ' တဲ့။

"အဲဒေါက သောကြာနေ့ကျောယ်၊ ငါ နှင့်ကို လေယဉ်ကွင်း လိုက်ပိုပေးလို့ အားတယ်ဟဲ"

သူက ကျွန်ုပ်မအား ချောမော့သော အပြီးဖြင့် ပြောသည်။

"နင် ဟိုရောက်လိုရှိရင် လေယဉ်ကွင်းကို ငါသုတယ်ချင်းရဲ့ အစ်မ လာကြိုပေးလိမ့်မယ်။ မြို့မေအိပ်မှာ နင် မတည်းချင်ရင် အဲဒီအပ်ပဒိုပ်မှာ နင်တည်းလိုရတယ်။ အဲဒီက နောက်မှ ညိုယူပေါ့ နင်တကာယ် တည်းဖြစ်တဲ့ လိုင်စာကို ငါခိုးပေးလို့ပေး၊ ငါညာတိုင်း အီးမေးလ် ဖွင့်ကြည့်နေဖော်"

"အဲဒီ အစ်မဆီပှာ အီးမေးလ်ရှိတယ်ပေါ့"

"စရိတ္တာ၊ ဒီပေးမယ် ဟိုတယ်လိုတွေမှာ အီးမေးလ် ဆားဖော် ထွေ ရှိတာပဲ။ သူတို့ကို နင်ရေားချင်တဲ့စာ ရေးပေးပြီးပြလိုက်၊ သူတို့ ရှိက်ပေးမှာပေါ့။ နင်က ပိုက်ဆံ ကျေသင့်သလောက် ပေးလိုက်ရှုပဲ"

"အင်း..."

သူ မလိုက်ပေးမယ်လည်း သူလိုက်ပါလာသလို လုခြေအောင် သူ စိစိုးပေးခဲ့တာပဲစော်။ ကျွန်ုပ်မ၏ အလိုမကျေမှုများ နည်းနည်း လေ့သူ့ သွားပါသည်။

"ငါ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်၊ နှင့်ဘာဝကို ငါကနှစ်သတ်

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၇

တယ်လို့ နင် မထင်ရှင်လေ"

သူက ကျွန်ုပ်မအား ခပ်ဆဆာကြည့်လျက် စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ စဉ်းစားရင်း အစချိသည့်အပါ ကျွန်ုပ်မ စိတ်ပြုဖြင့်မှုတွေ ချက်ချင်း ပျောက်ကျယ်သွားပြီး ကမန်းကတန်း ဂေါင်းယမ်းမိုင်း

"ဟင့်အင်း မထင်ဘူး၊ ပြော ကြိုက်တာပြော"

"နင့်ဘာဝကို စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ အထူးဖွံ့ဖြိုးပြုစွာတဲ့ နေရာမှာ အာရုံစုံပိုက်ထားတာ မကောင်းဘူးလို့ ငါ မပြောပါဘူး။ ဒါလည်း သူတေသနလုပ်ငန်းတစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေးမယ် နင်ဖြစ်ချင်တဲ့ စာကြည့်တိုက်များဘာဝနဲ့တော့ ဝေးမသွားစေချင်ဘူး၊ နှင့်ကို ပြင်သစ် ယဉ်ကျေးမှုနှာနက စာကြည့်တိုက် သင်တန်းတက်ဖို့ ပြင်သစ်ကို ပိုမှာလေ"

သူက ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တာဖို့ အနောက်နောသည် သူ မျက်နှာပေါ်သို့ တိုက်ရှိက်ကျေနေသည်။ သူ မျက်မှာ်ကြုတ်တားသည် မှာ နေရောင်၏ ရုံရှုံးကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။

"ငါကိုရယ်လို့ အသေအချာပြောလို့ မရပါဘူး၊ အရည်အချင်း မိတဲ့လူ နှစ်ယောက်သုံးယောက် ရှိနေတာ၊ ငါတို့ကို အရည်အချင်းစစ် လူတွေ၊ နှစ်မေး မေးရှိမှာပါ။ ငါ အချွေခံရမယ်လို့ မသေချာဘူးလေ"

"ဘယ်တော့ ပြောရမှာလဲ"

"ရက် အတိအကျ မသိရသေးဘူး၊ နိုးရင် အိမ်ကို အကြောင်း ကြားမယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"နင်ဖြေမှာ မဟုတ်ဘူးလား"

ကျွန်ုပ်မ သူကို တစ်ချက်ပဲ ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်စွာ ပြန်ချ လိုက်မိုင်း ကျွန်ုပ်မ အဲသည် ကိစ္စကို သိပ်အာရုံမှုပိုက်စိတော့တာ သူ

ရိပ်ပိသွားယှဉ်ပါ။

“ရက်အတိအကျ သိန့်ကို ငါတာဝန်ထား သိရင် ငါနှင့်ဆီ
အကြောင်းကြားမယ်။ အဲဒီရက်ယှဉ် ဖြစ်အောင်ပြန်လာရမယ်နော်”

“ငါ ဖြေနှင့်ပါးမလား မသိဘူး မင်္ဂလား ငါ ပြင်သစ်ကားတွေ
လည်း သွေကိုသွေက် ပပြောနိုင်တော့တာ ကြားပြီ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ပူး ဖုန်းတော့တာလည်း ကြားပြီထင်ပါခဲ့။

သူ ကျွန်ုမာက်သို့ လွည်းကြည့်သည်။ သူမျက်နှာမှာ နိုင်း
ပူပန်မှုကို ကျွန်ုမာ ပြင်နေရတဲ့။

“တော်ပြီ အဲဒီအခကြောင်းတွေ ညာကျွန်ုမာ နှင့်ဆီ ပုန်းဆက်မယ်။
အခု နှင့်လှပ်ရမှာက ဟိုဇာဂ်ရင် နှင့်မေးရေးရေယ် မေးခွန်းတွေ၊ တွေ့ရ
ယုံ လွှာတွေ စိစိုးတကျ ချေချာထားပို့ပဲ တရာ့ပေးခွန်းတွေက တဲ့တိုးမေး
လို့ မကောင်းသွားနော်၊ အိမ်ထဲကင် နှင့်ထုတ်ခွဲနေရမယ်၊ သတိထား”

သူက ပြုးလွှာက် ကျွန်ုမာအား သတိပေးတဲ့။

“ငါသိပါတယ်”

ပြုးပေမှာ အိမ်ထဲထောင်နှစ်ဆက်ရှိသလိုလို၊ မြှုပ်းပေ သေဆုံး
သည်မှာ မတတ်တဲ့ဆုံးဖြစ်မှုလိုလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှာ လိုလို။

“နှင့်ကို ငါ စိတ်မချေဘူး စိတ်မချေတာက ခရီးအတွက် မဟုတ်
ပါဘူး၊ နှင့်လှပ်ရာယ် အလှပ်အတွက်၊ ငါအနေရာမှာ သုံးလေးရှုက်လောက်
အစားဝင်ပေးနိုင်မယ့်သူ ရှိရင် ငါလိုက်လာခဲ့ယှဉ်ပါ”

“တော်ပြီ ပဝါးကြည့်တော့”

ကျွန်ုမာ သူကို ပြုးကြည့်လွှာက် နားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။

✿ ✿ ✿

သက်တန်းပံ့ကြားပြီ (Magnolia biondii)

“ဒီတစ်ခြားက စံကားပင်တွေ အားလုံးထဲမှာ ဒီ စံကားပြီပင်
က အသက်အကြေးဆုံးပေါ့”

စံကားပြီပင်၏အသက်တွင် ကျွန်ုမာ ပတ်တတ်ရပ်နေသည်အပါ
ရနှင့်သည် ရှားသွင်းလိုက်သော လေ့လာဆင့် ရင်ထဲအထိ ထုံးသို့ ပြုးပြီ
စွာ ဓမ္မဗျားလေသည်။

နေရာင် တစ်စွဲနဲ့တစ်စွဲည် အရွက်အခက်ကြားပါ ခဏေနေ
လျှင် ငရာက်လာတော့မလိုနှင့် အောက်ခြေပင်စည်ဆီသို့ ဘယ်တော့မှ
ငရာက်မလာခဲ့ပေး၊ နှစ်ကိုခင်းနေရာင်ကလည်း ဟိုး ပင်ပြင့် ကိုင်းဖျား
ကိုင်းစပ်ဆီမှာပဲ တောက်ပြောလဲသလိုလိုလေး ပြင်လိုက်ရပြီး တစ်စွဲ
ခင်းလုံး အရိုင်ပဲ၊ ညာနေငရာက်တော့မှ ညာငွေ နေခြည်နွေးနွေးကို

ပင်စည်ပေါ် အခေါက်ပေါ်မှာ ပို့စောင်းစောင်းတင်နေသည်ကို ဖြင့်ရသည်။ ပင်စည်လုံးပတ်သည် သုံးပေပတ်လည်လောက်တော့ ရှိမည် ထင်သည်။

“သူ့ကို စိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခြေထဲမှာ ချိပုတ်တွေပဲ ရှိသေးတာ။ လက်သမားလေးဟာ သူရိုက်တဲ့ အပင်ပေါက်ကလေး တစ်ပေလောက် ရှိပှု ခံကားမျိုးရင်းပင်လေးဖြစ်မှန်း သေချာသွားသတဲ့။ ခံကားမျိုးရင်းထဲက ဘာခံကားဖြစ်မလဲ၊ ခံကားဝါလား၊ ခံကားဖြူလား၊ ခံကားနိုလားဆိုတာဝော့ သူ့မသိဘူး။ အပင်လေးကို ကင်လေးမလေးရဲ့ အဖော် အမှတ်နဲ့ ဇန်စဉ် ဂရဂိုက် ရောဇား။ ပေါင်းမြှောက်သုတ်သင်ပဲ့။ ကင်လေးမလေးနဲ့ ခံကားပင်လေးဟာ အတူတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး မြဲ နဲ့ ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး ခံကားပင်လေးဟာ အရင် ချင်းတော့ ကွာတာပဲ့။ မြှေက အရပ်ပါးပေရှိတဲ့ အချိန်မှာ ခံကားပင်လေးက ရှုစ်ပေလောက် ရှိနေဖြဲ့”

မြဲ...။ ကင်လေးမလေးနှာမည်က မြဲ...တဲ့။ သူ့ပုံပြင်ထဲမှာ လူတွေ ပါဝင်သော်လည်း ကျွန်းမ အခုံပုံပင် နှာမည်တစ်ခုကို ကြားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်းမသည် ပုံပြောသူကိုတွေ့ဖြင့်နိုင်ရန် ခံကားပင်၏ပင်ဝည်ကို ကျောက်ပို့နေရာမှ နောက်ဘက်သို့ ရတ်တရက် ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

ဖြေားခန့် ရှောင်ပုန်းချိန်မရလိုက်သော ပုံပြင်ဆရာသည် ခံကားပင်၏ တစ်ဘက်မှာ ကျွန်းမကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်သား ဖြစ်နေတော့ မည်ဟူသည့် မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်းမ၏မျက်စီအောက်တွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၄၁

နေဝါယာဆည်ဆာတွင် ခံကားပင်များသည် မျက်စီဘုရား စိမ့်မျှောင် အုပ်ဆိုင်းစွာ့၊ အဖြူရောင် ကိုင်းပင်ရှည်များသည် လေအသွေးတွင် ထိမ်းနှဲ့စွာ့။

ကျွန်းမ ကြောက်သီးဖြန့်းခနဲ့ ထားသွား၏။

အိမ်ရှိရာနေရာသို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တန်းစီအေား သစ်ပင်များ၏ အဝေးမြှင့်ကွင်းမှတပါး ဘာကိုမှ ပမြဲ့ရာ သစ်ပင်များသည် ကျွန်းမအား အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးမည့် သက်တော် စောင့် စစ်သည်များသဖြயံ စိတ်နှင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းမမှာ ဘာခုကွဲပွဲ ကြောငွေ့မှာမဟုတ်။

ပုံပြောနေသည့်စကားသံ ဘာကြောင့်ရပ်သွားသလဲ၊ ကျွန်းမသိသလိုလို ရှိသည်။

ကျွန်းမ စောဓာကနေရာမှာ ပြန်လာပြီး ခံကားပင်ခြေရင်းတွင် ထို့ချင်လိုက်သည်။ ခံကားပွင့်ကြေား ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် မြှောက်ခင်ပြင်သည် အစိမ်းနှင့်အဖြူး ရရာစပ်ကာ လူပသော ပန်းချိကားတစ်ချိပ်မာ ရှိသည်။

“မြှောက လူသလား”

စောဓာက သူကို အမိမိုးပို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ကျွန်းမ မဟုတ်သလိုပင် ပြေပြန်စွာမေးပို၏။

မပျော်လင့်ဘဲ သူ ကျွန်းမ၏ မေးခွန်းကို ဖြေပါသည်။

“လူတယ်”

သူ့အသံက နည်းနည်းတော့ တိုးတိုင်သွားသည်။

“အသားက ဖြူဝင်းစနေတယ်၊ သူ့ဆံပင်က အနက်မျှောင်မျှောင်ပဲ့။ သွယ်သွယ်နဲ့စွဲလေး၊ သူ တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာရင်

သူ့ဆံပင်တွေ လေမှာလွင့်နေတာက သိပ်လှတယ်။ ရေလှိုင်းတွေ လွှပ်ရှားနေသလိုပဲ”

သူ့အသံက ကျွန်ုပ်ဟနားသို့ နီးနီးလာသည်။ ခုပ်လှုပ်းလွှပ်မှထံ လမ်းလေ့ရှိလာရင်း စကားပြောနေသလိုပဲဖြစ်၏။

“မြေအသက် ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ထူးဆန္ဒ်ပြီး ကြည့်နဲ့ ဝရာ အဖြစ်တစ်ခု ကြော်ရတယ်။ ခြေထောင့်မှာ ဂိုက်ထားတဲ့ စကားပင်ကော် ပထမဗျားဆုံး ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်လာခဲ့တယ်လေ။ ပထမထော့ပန်းပွင့်နေတာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားပါဘူး၊ ပကြော်ပြုး မွေးပျော်သုတေသနဲ့ ပန်းရန်ကို ရလိုက်တော့မှ သမ်ပင်ဆီပြောကြည့်မိတော့... ဟား ပန်းတွေ ပန်းတွေ။”

“ပန်းပွင့်တွေက အဖြူအရာင်၊ ဆင်စွယ်လိုပြီးတဲ့ အဖြူအရာင်၊ ခုပ်သေးသေးပေမယ့် သိပ်လှတယ်။ အလယ်က ဝတ်မှုန်တိုင်မှာ ပါ ဖွောဖွော ဝတ်မှုန်တံ့လေးတွေ အများကြော်ပါတယ်။ ဝတ်မှုန်တံ့တစ်ခု ချင်းစီမှာလည်း ဝတ်မှု့လေးတွေ အများကြော်ပေါ့”

ကျွန်ုပ် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို မြေကိုခင်းပေါ်မှ ကောက်ယူ ကြည့်မိသည်။ အဖြူအရာင် ပွင့်ချုပ်လေးတွေမှာ ကြေားရွားလှပတ်။ ရှိက်နှင့်လိုက်တော့ ရင်ထဲထိအောင် ထုံးသုတေသနဲ့ပွေးပျော်သွားလေသည်။

“အဲဒီတော့မှာပဲ လက်သားလေးလည်း သူ့ရှိက်နဲ့ သမ်ပင်ဟာ စကားဖြူပင်ဖြစ်တယ်လို့ သေချာသွားတော့တယ်။ သူ့အပွင့်ဟာ အဖြူခွွာတ်ခွွတ်၊ ဒါပေမယ့် ပွင့်ချုပ်တွေရဲ့ အရင်းမှာ ပန်းနေရာင်သမ်းနေတယ်၊ အနှံကာလည်း သံပရာနှင့် အာဆိုက က သက်တန့်ပန်းအနှံနှင့်မျှိုးရောနေတယ်။ ဒီတော့ ဒါကို သက်တန့်စကားဖြူလိုပဲ သူ ခေါ်လိုက်တယ်။ ရှေ့ကျော်အမည်က Magnolia biondii ဖက်နိုင်

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၄၃

ဟာ ဘီယံနိဒါပြီး၊ မြေဟာ အဲဒီပန်းတွေကို သိပ်ကြော်ကို ပြုလိုချင်တယ်ဆိုတော့ လက်သားလေးက စကားပင်ပေါ်တန်းပြီး ပန်းတွေကို ရူးပော်တယ်။ မြေကပေးတယ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့ ပန်းပင်က တစ်ပင်တည်းရှိတာလဲ’တဲ့၊ အဲဒီနှေ့ကာစပြီး လက်အဲ့မားလေးဟာ တစ်တော်ဝါ တစ်တော်တက်နဲ့ စကားပင် ရှာ့ပုံတော် ဖွင့်ရပါလေရော့ နှစ်နှစ်လေ့ရှိတော်ကို ကြောသွားမှ စကားပင်ပေါ်ကိုပျိုးစုံ ပျိုးဝေးဘုရာ့နဲ့ ရွာ့ကို ပြန်ရော်ရော်လာတယ်”

ကျွန်ုပ် ပြီးပို့သည်။ လက်သားလေးသည် မြေကို ဝတ်တော် ချုပ်မြတ်နီးပဲ့ ရပါသည်။ ပြောတွေကိုနှင့် မြေနှင့် နှေ့စဉ်ရင်းနီး တွေ့ဆုံးခွင့်ကိုပင် ရွှေ့နှုန်းပေါ်သွားကို။

“လက်သားလေးဟာ သူပါလာတဲ့ စကားပင်တွေကို အင္စာ ပျော်လိုက်၊ အပင်စိုက်လိုက် ရရေးလားလိုက်နဲ့ သူဘာဝစာ့ မြှေ့နဲ့ စကားပင် တွေ့ချုပ်းပဲပြီး၊ မြေက သိပ်လိုကာတယ်၊ သူကို ကျောင်းအားတဲ့ အနှံန်တိုင်း ကုလားပြီး အပင်တွေကို ရရေးလားပေးတယ်လေ။”

“တရီ့၊ စကားပင်တွေက အင္စာစိုက်ရတာ လွယ်တယ်။ တရီ့ကျော်တာ့ အင္စာစိုက်ရတာ တော်တော်ခေါ်တယ်။ အဲ့မြှေ့ဝရာ ကောင်းတာက တရီ့၊ စကားပင်တွေဟာ ကိုင်းကို ဖြတ်ပြီး ကိုင်းရှင်တို့ ကို မြေကြော်ထဲစိုက်ပြီး ပြန်ပျိုးယူရတာ လွယ်နေတယ်။ သူကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ရတဲ့ အင္စာပျိုးပင်ရော၊ ကိုင်းဖြတ်ဆက်တဲ့ ပျိုးပင်ရော လောဘာတွေး ရှာ့ဖွေစိုက်လိုက်တာ နောက်ဆုံးသူကိုယ်တိုင်ဟာ စကားပင်ဆိုင်ရာ ရှေ့ကျော် ကျွန်ုပ်သွားလိုက် ပြစ်လာတဲ့ အထိပဲ၊ ပြန်မာတ်နိုင်ငံလို့ သူမရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသ ဖို့ဘူး၊ သူမသိတဲ့ စကားပင်ပို့ရှိရှိ။ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မြေခဲ့ မြေကို ငါကားပင်တွေ

ချော်ရှိတဲ့ ပြတိကိုတစ်ခု လုပ်လိုက်မယ်လို့”

ကျွန်မ၏မျက်ဇူးတစ်ဆုံး တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ထပ်နေသည် ထင်ရှာလာကိုအောင် အရိုင်ချင်းဆက် အကိုင်းချင်းယူက် ပြီးလျက် ပေါက်ရောက်နေသော ခံကားပင်များကို ကျွန်မဝင်းမော ကြည့်နေပါသည်။ နေရာ၏ တဗြိုဟ်းဖြည့်း ကျေလာသောအာရှနှင့်တွင် ခံကားပင် တို့၏ ပင်စည်းအခေါက်များသည် အရောင် ရှင့်ရှင့်လာကာ မောင်မိုင်း လာသည်။ ထိုအသိနှင့်ပိုးတွင် အပင်ထိပ်ဖျားစွန်းမှ ပန်းဖွဲ့ တစ်ပွဲ့ ကြော်လာသည့် ပြိုင်ကွင်းသည် အမှားပိုင်း အသားပေးသော ရုပ်ရှင် ပြက်က် တစ်ခုပဲမာ ဖြစ်သည်။ မဲမှာင်သော ပင်စည်းအခေါက်တွေ၊ စိုးညိုးမှားငွောင်သော အကိုင်းအခက်သာရွက်တွေနောက်ခံဖြင့် အမြင့်ဆီမှ ပဲလွင့် ထုတိက်ကာ ပြည့်းဖြည့်းချင်း ကြော်လာနေသော သူ့နှင့်သည် ကျွန်မကို မလွှဲပယ့်ဝင်းမော ပီလောက်အောင် ညို့ယု့နိုင်စွင်း လေသည်။ တစ်လောကလုံးကို မေ့နေလောက်အောင် အာရုံးတွေပြား နေသူပင် ပိုပြင်စွာ သတိထားမိနိုင်သည်အထိ အပြုံးရှင့် အနက်၏ ဆန့်ကျင်ခြင်း အလှက ထင်ရှားသည်။

“မြေက ခံကားပင်တွေအကြောင်း စာရေးထားတဲ့အခါ အလွန် ဖတ်လို ကောင်းတာပဲ သူတာရေးဟန်က လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းတာညို ယူနေတဲ့ ပညာရှင်မ လိုပဲ။ မြေရေးသူမျှတော်ကို မြေအဖော လွှဲ့ ပစ်တယ်၊ လက်သမားလေးက ကောက်သိမ်းထားပြီး မြတ်မြတ်နှီးနှီး ဖတ်တယ်”

“လက်သမားလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး ဥယျာဉ်မျှး ဖြစ်သွားပြီး”

ကျွန်မ ပုံပြောဆရာကို ကေားအသုံးအနှစ်း ပြင်ပေးပိတ်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွဲ့ ပွဲ့ခဲ့တယ်

သူတစ်ချက် တွေဝောွားသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ သူက လက်သမားအလှို့နှုံး အသက်မွေးတာ၊ ဥယျာဉ်မျှးအလုပ်နဲ့ သူအသက်မမွေးဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူက မြေအတွက်နဲ့ ဥယျာဉ်မျှး ဖြစ်ခဲ့ပြီးလေ၊ မြဲ့ သူရဲ့ဇာတ်လပ်းမှာ သူက ဥယျာဉ်မျှးပဲပေါ့”

ကျွန်မ အပြုံးလျှော့လျှော့ဖြင့် စွတ်အကြိုင်ကိုင်မိ၏။ ထိုအခါ သူ သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဥယျာဉ်မျှးပေါ့”

မိုးရိုင်မိုးငွောင်းကြောင့် ရာသီဥတုသည် ရုတ်တရက်အေးစို့လာ သည်။ လေတစ်ချက်တိုက်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ ဖို့ထိုင်နေသော ခံကားပင်သည် အကိုင်းအခက်များလွှဲရှားသံဖြင့် အသံတိုးတိုး ညည်းလွှဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်မ တစ်ချက်တုန်သွားသည်။

“ပင်း အေးနေပြီ”

သူက ကျွန်မကို တိုက်ရှိက် စကားပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မ အုံသွားပါသည်။ ပင်စည်ကို ကော်ကပ်မိုးထားရာမှ ကျွန်မပေါ့ကြည့် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ချက် စို့ခဲ့ခဲ့ တုန်နှိုက်သွားတာကို ပြင်စို့လို လျှင် ကျွန်မနှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှုနေမှ ပြစ်မည့်မဟုတ်လား၊ သို့သော ပြင်လွှာအောက်တွင် ဘယ်သူမှ ဖို့၊ ဘယ်အရာမှ ဖို့ပါ။ မောင်ရို ရိုတော်းတွင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သူအစိုင်အယောက်ကို ပြင်လိုက်ရှုင်သည်။ သူဘာလို ကျွန်မအမြင်ကို မခံချင်ရတာလဲ။ သူအရှင်ရိုးသလား၊ သူအသံကော်ဘူး ပျို့မြင်နည်ပြီး တော်တော် နှုန္တ်ရိုးသက်သည်။ အသံ သွားရှိသည်။ ပုံပြောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ရန် လိုအပ်သော အရည် အချင်း တစ်ခုပေါ့။

“ରୂପିତାଯି, କୋଣାର୍କରେ କିମ୍ବାନୀତୁଳ୍ୟରେ”

သူသည် ပုဂ္ဂို ဆက်ပြောရန် လွှန်နေသလိုပဲ ဖြင့်သက်သွားသည်။ ဘယ်လောက်များ တိတ်ဆိတ်ဖြစ်သက်သွားသလဲ ဆိုလျှင် ပြုစီမံပါ ရေရှိသံနှင့် အားအောင်ထံအကြေားတွင် ဟိုးဘဝေးမှ ပြောလာနေ သော ပိုးဒ်အထံကိုပင် ရောလျက် ကြားနေရာသည်အထဲ ဖြစ်သည်။ ပိုးရွာတော့မည်။ ပိုးသည် ကုန်းဒေါင်ခေါင် ဤဒေသသို့ အနည်းငယ် နောက်ကျော် ရောက်လာခဲ့သည်။ အပူနှင့်အအေး ကောင်းကင်ယံတွင် ထွေ့ဆုံးကြသည့်အခါ ပဋိပက္ခဖြစ်ရာမှ ပိုးချုပ်းသံတွေ ကြောက်ခပန်း လိုလိ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်မှာ ဤဒေသ၏ သွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ညကျွေးလျင် ကျွန်းမာသည် ပိုးချုပ်းသံကို ကြားရလိုပိုးမည်။ ပိုးချုပ်းသံပါပက ပိုးကြော်းပစ်သံကိုပါ ကြားရနိုင်သည်။ ကျွန်းမာ၏ Walkman စီဒီပါတ်ပြားဖွင့်စက် နားကျပ်ကို နားမှာ တပ်ထားမှ ဖြစ်ပည်။ ကျွန်းမာ၏ ဂိတ်ပြားလေးတွေ သယ်ချုပ်လောက်ပါလာသည်။ ပင်းညှစ်ကို သတ်ဂတိုင်း နားဆောင်ရွက် သိချုပ်းတွေပေါ့။

နိုင်ယာနာကရေး(၆)၏ When you say nothing at all
 သိချင်းကို ဂျွှန်ပါဘလွန် ခံတားရပါသည်။ ပြကို ဥယျာဉ်မျှူးဝေး
 ချိစ်ရှုံးမလော်၊ ကျွှန်းပသိချင်လိုက်တာ။

ထိအခိန်ယူပင် သုအသံကို ကြားရသည်။

“မြက် ဥယျာဉ်မူးက သိပ်ချိတယ်၊ မြဘတ္ထက်နဲ့ ဘာမဆို
သူစွန့်တွတ်ဖို့ ဘာဆင်သင့်ပဲ”

သူ့အသံထဲမှာပင် အချင်ကို ကျွန်ုပ်မ ခံစားမိလိုက်ရသဖြင့် အဲထွေးသွားမိသည်။

“သူက မြတ်တရ်နဲ့ သူရတ်သိက္ခာကိုလည်း စွမ်းရတယ်။

သူ့ဘဝကိုလည်း စွန့်ခဲ့တယ်။ မြှေအတွက်ဆို သူက အပေါ်ချည်းသက်သက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ပြဿာက သူဘာမှ မလိုချင်ဘူး ပြဿာက သူတစ်ဦး၊ လိုချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒါ မြေခဲ့ပျော်ရွှေ့မှုပဲ။ မြေ ပျော်ရွှေ့နေတာကို သူမြှင့်ချင်တယ်လေ"

သူ့အသံတွင် ရော်ရပ်းပုန်းဆမူတွေ ပါဝင်သည်။ လွမ်းဆွတ်အောက်ဖော်မှုတွေ ပါဝင်သည်။ သည်ကတ္တည်းက ကျွန်ုပ်မ သိလိုက်ပါသည်။ သူ့ဖူးပြင်သည် အလွမ်းဖြင့် စာတ်သိမ်းပေလိုန်မသိ။

“မြှေအဖက မြှေကို ချစ်သာအောင်ဆိုပြီး သဘောသာ
တစ်ယောက်နဲ့ ပေါ်စားချင်တယ်။ ဥယျာဉ်များကတော့ မြှေကို ဘယ်
ယောက်သားကိုပုံ အားကိုးစရာပလိုတဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပိုနဲ့ပေါ်
တစ်ယောက်အဖြစ် ဖြင့်ချင်တယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မြှေကို သူတို့
ဖြစ်စေချင်တော့တွေ ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်စေရွှေ့စောင် ဖျောင်းဖျောင်း
ကြတာပေါ့။ မြေက ဥယျာဉ်များဖြစ်စေချင်တဲ့ လွှာတ်လပ်ပြီး အရည်အချင်း
ရှိတဲ့ ဘဝကိုရဖို့ တက္ကာသိုလ်ကို သွားတက်လိုက်တယ်။ မြေက
တက္ကာသိုလ်မှာ ဘာဖော်ရ ယူမယ်ထင်လဲ”

သူက ပုံမြောနေရာမှ ကျွန်ုပအား စကားပြတ်လျက်ပေး၏၊
ကျွန်ုပ သူပုံပြင်ထဲမှာ နစ်မြောသွားရာမှ ကမန်ကာတန်း ပြန်ရန်၊
ထွက်လိုက်ရသည်။

“ရက္ခမေဒမဟုတ်လား”

ကျော်မ အသာပြုး၍ လေးလိုက်သည့်အခါ သူကျော်စ်သွားပုံ၊
ရှုပါသည်။

“မြေဟာ သိတေတာ်စ အရွယ်တည်းက သစ်ပင်တွေကို ချို့တတ်တယ်။ သူအလှပနဲ့ပွင့်တဲ့ဇန်ဟာ စပွင့်ခဲ့တဲ့ ခံကားမြှုပင်ရဲ့ ဖွေးရန့်ကို

ခွဲလင်းပြီးကတည်းက သူက စံကားပင်တွေကို လုပောဂါးပဲ ချုပ်သွားခဲ့တာ၊ မြိုက သူတော်က ကလေးမတွေလို အလုအပ် ယောက်ယောဘူးပဲဖြောက်ဘူး၊ အားအားနေရင် စာအုပ်တွေပဲ ဖတ်ရန်တာ၊ ဒီတော့ သူအတွက်နဲ့ OutDoor Museum တစ်ခု စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ ဥယျာဉ်မှူးကို သူကုသိချင်တာရော့ သစ်ပင်တွေကို ချုပ်တာရော့ ပေါင်းသွားတဲ့အခါ သူဟာ ရှာကွော ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သွားတော့တာဖူး”

ဟတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဝါယာင်ပဲနေပြီး ကျွန်ုပ် ကျော်ဖို့ထားရာ စံကားပင်သည် နွေးနေရာမှ အေးဝက်လာခဲ့ပြီး

“စံကားပင်တွေအကြောင်းကို မြိုက ဥယျာဉ်မှူးဆီကို စာအရှည်ကြီးတွေ ရေးလေ့ရှိတယ်။ ပထမဆုံး ရေးလိုက်တဲ့ စံကားပင်က သူနဲ့ မွေးဖွားသာက် စံကားဖြူပင်အကြောင်းပဲ့။ တောင်အာရုံးမှာ ပေါက်လေ့ရှိတဲ့ ပက်ကိန်လိုယာ မျိုးရင်းဝင် သစ်ပင်ကြီးပျိုးပေါ့ပဲ့”

ထိုအနိုင်မှာပင် ဘဝေးမှ တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ပိုးသံသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘထက် ကောင်းကောင်ဆီသို့ လျင်မြှင့်စွာ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိုးဝက်ပိုးပေါက်များ ကျော်ရောက်လာတော့သည်။ အေးလိုက်တာ။

ကျွန်ုပ် မြှင့်းစန်းထိုင်ရာမှ ထရိုင်လိုက်ပို့၏

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိုးဝက်ပိုးပေါက်များ သဲသပဲပဲ ကျော်ရောက်လာတော့သည်။ ဘုရားရော... အိမ်ဆီကို အပြေးသွားရင်တောင် အိမ်ပင်ရောက်ပါ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး နှဲစိုက်နော့မည်။ ထိုထက်ပို့၍ ဆီးသည်က သစ်ပင်တွေအကြားမှာ အပြောတွေနှင့် အလုပ်ကို ပင်ပဲ ဘဝိုင်းတွေနှင့် ခလုဝတ်တိုက်ပြီး လျှပြောရလိမ့်းမည်။ မောင်ကလည်း မောင်မောင်၊ ပိုးကလည်း ရိုးရှဲ့ခြဲ့း ဒါပေမယ့်...

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၄၉

“ပင်း အိမ်ဘက်ကို ပြေးလို့ ပဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီမှာ ဖောက်ဘူး”

သူအသံသည် ပိုးသံလေသံအောက်တွင် သဲသဲလေးသာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ဟိုးအဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည်ပို့၏။ သူငြေပြာတာ ဖုန်ပါသည်။ အသံမြှော်လျက် အော်ပြေးလာသော နိုက် ပို့၍ ကြမ်းတစ်း မြှော်ဆန့်ဝောင် လေက တွေ့နုံတိုက် ပေးလျက်ရှိသည်။

“ဒါမြင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်ပြေးရမှာလဲ”

“ဟောပို့ မြှေထောင့်က ကန်စင်မှာ သစ်လုံးအိမ်လေး တစ်ခု ရှိတာယ်။ အဲဒီမှာ မင်း ခဏာမိုးရိုလိုက်”

သူငြေပြာသည့် သစ်လုံးအိမ်ကို ကျွန်ုပ် ပဖြစ်ရပါ။ ဟောပို့ ဟူသောနေရာက ဘယ်နေရာမျိုးလည်း ပသိပါ။ သူလက်ညိုး ညွှန်လိုက်သလား သူကို ပဖြစ်ရသည်အတွက် သူဆိုလိုချင်သော ဘရုံ အောက် ကျွန်ုပ် ပသိပါ။ ကျွန်ုပ် ပြင်ရာသွေ့မှာ သည်းထုန်လှသော ပိုးဝက်များအောက်မှာ ယိမ်းခါဂိုးနေသော သစ်ကိုင်းများ၊ တဖြန်းဖြန်းကြော်နေသော ပန့်ပွင့်များ၊ သစ်ရွှက်ကြွော်များ။

“ဟင့်အင်း”

မူလက မောင်ပဲသာညာည် ပိုးကြောင့် ပို့ပို့ပို့အောင် မောင်လျက်ရှိသည်နဲ့ ကျွန်ုပ် ပသိသော သစ်လုံးအိမ်ဆီသည်ကို ပြင်ခဲ့ရလျှင်တောင် ပသွားခဲ့ပါ။ စိုးကာ စိုက်ထိုက်တုန် ချို့ဝေးပေါ်းတော့ အော်တို့ရှိသည် အိမ်ကြီးရှိရာသို့သာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားလိုက်ပါတော့မည်။

“ကျွန်ုပ်... အိမ်ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

ပြောငြေပြောပြောပြေး ပြေးထွက်လိုက်ပို့၏။ သစ်ပင်အောက်မှာ

တုန်းက သစ်ရွက်ယျား၏ ပိုးကားပေးမှုင်ကြာင့် ခပ်စိုးသာ ပိုးပိုးနေခဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာ သည် ချုက်ချင်းပင် ဖြန်းစာနဲ့ ခြွံစိုးသွားတော့သည်။

ပြေးနေသော ကျွန်းမတ်နောက်မှာ သူလိုက်ပါလာသလို ခံစားရသဖြင့် ပြေးရင်းက လူနှုံးကြည့်ပါသည်။ အမောင်ထူ ပိုးသေသံမှာ ကျွန်းမသာကိုမှ ဖြုပ်ပါ။

ကျွန်းမ စိမ့်ခနဲ တုန်းသွားသည်။ ကြောက်ချွဲမှုင်ကြာင့်လား ချမ်းဒေသဗုံး ကြောင့်လား၊ နှစ်ခုလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မင်းညို...”

ပိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးမှာရှိနေသော သူ့ကို ပြေားနိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့် အောင်ခေါ်ပါသည်။

“မင်းညိုဝေါး...”

ထို့နောက် ပိုးစက်တွေစုစွဲနေသော ကျွန်းမပါးပြင်များပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ထို့ဆင်းကျလာခဲ့တော့သည်။

* * *

ကျွန်းမတ်ဘန်းတွင် ပင်းညိုဝေါးမြှင့်ရှိနေသည့် အချိန်များမှာ ကျွန်းမသည် လုပ်ခြုံတ်ရခြင်းကို ခံစားသိပြင့် နားလည်ရသည်။ ပင်းညိုသာ ကျွန်းမတေားမှာ အတွင်းကိုပါလာမည်ဆိုလျင် ကမ္မာပေါ်မှာ ကျွန်းမ မသွားခဲ့သည်နေရာဟူ၍ မိမည်မထင်။

သူမျက်နှာကို ဘယ်အခါပဲမြှင့်ရမြှင့်ရ ကျွန်းမအတွက် ဂိတ် ချမ်းသာ ကြည်နှုံးစရာချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ချင်းချက်တစ်စုပုပို့သည်။ သူနှင့်အတူ ပိုန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့လျက်မြှင့်လိုက်ရသည် အခါမျိုးမှာတော့ ကျွန်းမ ဝင်းနည်းတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတွန်းက ရှာနယ်တိုက်မှာ ကျွန်းမရှိနေစဉ် ကျွန်းမရှုံးမှုပ် ပင်းညိုတ်လက်မောင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကိုင်လိုက်တာ ထွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

“အားလားဟင် ခဏလောက်ပြောစရာရှိရှိ ဟူ၏၊ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်သော ကောင်မလေးလား မသိ။ ပင်းညိုက ကောင်မလေး ကျော် ခိုလုပ်လုပ်း စကြန်သို့ လိုက်သွားပြီး တစ်ပါန်လောက် စကားပြောစနှံရသည်။

သို့မကြာခင် အဲသည်အဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ကျို့ပါ ဖောက်သို့ ပင်းညိုက ရယ်ဟေ့လေသည်။

“ဟာ ဖော်၏ နှင်ကလည်း အဲဒါ အလုပ်ဝင်တာမကြာသေးတဲ့ ကောင်မလေးပါ၊ ငါနဲ့ ဘာပုံပဆိုင်ပါဘူး၊ သူနှာမည်တောင် သေချာ မသိဘူး”

အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့လက် ဟောင်းကို ဘာကြား ကိုင်ရဲရသလဲ၊ ကျွန်ုမတောင် သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှင့် လာတာ နှစ်တွေကြာလွှာပြီ။ သူ့လက်ကို ကိုင်ပြီးတစ်ခါမှ စကားမပြော ဖူးပဲ့နဲ့၊ ကျွန်ုမ မကော်နှင်ပါ။

“နှင်က သူ့ကို ဘယ်လိုပျက်နှာနဲ့ ဆက်ဆံထားလို့လဲမှ မသိ”

“အဲ... ဖော်၏ နှင့် ငါအကြောင်း သိလျက်သားနဲ့”

အမှန်ကတော့၊ ကျွန်ုမ သူ့ကို ယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးတွေကို မယုံကြည်ပါ။

“နှင့်ဂျာနယ်တိုက်မှာ ငါ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင် ကောင်းမလား မသိဘူး၊ နှင်က အယ်ဒီတာပဲ ငါကို အလုပ်သွင်းပေးဟာ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဖော်”

သူက ခိုင်တည်တည်မျက်နှာနှင့် ငြင်သည်အခါ ကျွန်ုမ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ ငါကို နှင့်အနားမှာ အလုပ်မလုပ်စေခဲ့ဘူး”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ပင်းညိုစင်သည် ကျွန်ုမစကားမကြား မျက်နှာမှာင်ကြွှတ်သွားတဲ့

“နှင့် အဲဒီမှာ မလုပ်နိုင်ပါဘူး ဖော်”

“လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါအနားမှာ နှင့်သာရှိရင် ငါ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူတည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ငြင်းခဲ့သည်။

ကျွန်ုမ မနှစ်လေးသွားခင် နှစ်ရက်အလို့မှာတော့ ပင်းညိုစင်က ကျွန်ုမအား သူ့ရှာနယ်တိုက်သို့ ခေါ်လို့ ကျွန်ုမ သွားခဲ့ရသည်။

“အပြန်ကျေရင် ငါနဲ့အတူပြန်ရအောင် ငါလိုက်ပို့မယ်၊ လာ ခဲ့နော်” တဲ့။

သူ့အလုပ်ရှင်နှင့် ပိတ်ဆက်ပေါ်ချင်လို့ဟု ပြောခဲ့ပါသည်၊ ဖော် အတွက် ပိုက်ဆံသွားထုတ်ပေးရမည့် ကုမ္ပဏီက ပင်းညိုတို့ ဂျာနယ် တိုက်နှင့် သုံးလမ်းပဲ ခြားသည်လို့ အတော်ပဲ အချိန် နည်းနည်းကြာလျှင် လည်း ဒီမိုက် အကြောင်းပြုရတာ နိုင်လုံးသည်။ ပထမဆုံး ဖော်ဖွေ ကို အရင်သွားထုတ်သည်။ ခိုက်ဆာလာတာနှင့် ရှုစိုလမ်းထိုင်က ရှုံးဌား ခေါက်ခွဲခိုင်မှာ ပုစ္နသွားတာရင် ကောင်းမလားဟု ကြောစည်သည်။ သို့သော် ပင်းညိုက အပြန်မှာ သူ့လည်း အတူလိုက်ပြန်မည် ပြောထားတော့ သူ့အလုပ်အားပြီ ဆိုသည့် အစိပို့ယ်ပဲ၊ သူနှင့်ကျုပ် အတူစားတော့ပည်း။ ထိုအတွေးဖြင့် သူ့အလုပ်နေရာသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

ဂျာနယ်တိုက်ကို ရောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား သူ့ကို ထည့် သန်းမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရတဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာ International Herald Tribune သတင်းစာ တစ်စောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ဝင်ဝင်ချင်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်ုမပျော်သွားသည်။ သို့သော်

“ကြာလျခည်လာ။ ပိုက်ဆံပတ္တနဲ့မို့ ပါနင့်ကို စိတ်ပူဇော်ပြီ”
တွေ့တွေ့ရှင်း သူက ထိုင်ရာမှထပ်၍ ကြံ့ဆိုလျက် ကျွန်ုမအား
ခိုးတည်တည် (သို့သော် နှုန္လားများ) အပြစ်ဆိုသည်။

“ဘတ်စ်ကားကြပ်လို့ ဒါ ပတက်နိုင်လို့ စောင့်နေရတာ
ဖင့်လို့ပဲ”

“လမ်းခွွှေကနေ ဒီကို နှင့်က ဘတ်(စ်)ကားခီးတယ်၊ ဘယ်လို့
ခိုးသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းထဲကနေ လမ်းခွွှေကို အလာယာ ကား
စောင့်တာကို ပြောတာပါဟယ်၊ နှင့်ကလဲ”

သူက လူကြီးဆန်စန် အသာပြုးလျက် “လာ” ဟု ခေါ်ပါ
သည်။

သူအယ်ဒီတာအခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းကျေယ်တစ်ခုဆီသို့
ကျွန်ုမကို ဝေါးသွားသည်။

သူတော်ဒီခေါ်ကိုလိုက်တော့ အထဲမှ ‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟူသာ ပိုမိုမသံ
တစ်ခု ကြားရာသည်။ သူတော်ဒီခွွှေဖွံ့ဖြို့လျက် ဝင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုမ
အောက်ကနေ လိုက်ဝင်သွားတဲ့။

အခန်းထဲမှာ ငါးစားပွဲသုံးခု ရှိနေပြီး၊ တစ်ခုတွင် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်ုသည်စားပွဲနှစ်ခုတွင် ဘယ်သူမှ မရှိ။
ကျွန်ုမတို့ ဝင်သွားတော့ အမျိုးသမီးက တစ်ခုခု င့်ခေါ်နေရာမှ ဖော်ကြည့်
သည်။ ထိုနောက်ပြုးလျက် ခေါင်းညီတ်ပါ။

“လာ၊ ထိုင်ကြ”

ကျွန်ုမသည် သူ့ဘေး(စ်)ကို ပိုမိုမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့မည်
ဟု တစ်ခါမှ ငိုးစားမကြည့်ခဲ့ဘူးအေား၊ အမျိုးသမီးက အသာနည်းနည်း

ချုပ်သူလား၊ စကားတစ်ပွဲင့် ပွဲပုံခဲ့တယ်

၁၅

ဦးသော်လည်း ညာက်စညာသော အသာအခည်မှာ စိဝင်းနော်။ ဘာ
ပိတ်ကပ်ပါ လိမ့်မထားသလိုပဲ၊ ပါးပြော နှစ်ဘက်က ပြောင်တင်းကာ
လက်နေသည်။ မျှကိုနှာကာ လေးထောင့်ပကျေတကျျား သွယ်မထောင်
ထောင် နှုတ်စ်း ပြန်ပြန်ပါးပါး နှာခေါ်ပါး ချွှန်ချွှန် မျှကိုလုံးနောက်နောက်
ရှုံးရှုတောက်ပသည်။ ထက်မြေက်မည့်သူမှန်း ပြင်ရှုနှင့် သိသာသည်
ရှုပ်ရည်မျိုး။

သူက အနည်းငယ် ကိုယ်ကို ညွှတ်လျက်နှုတ်ဆက်ပြီး ရှေ့က
ရုံးသုံး သံမဏီ ဆိုတာကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ သူထိုင်ပြီးမှ ကျွန်ုမ
ထိုင်ပါသည်။

“အစ်ပ သူပဲလေ၊ ကျွန်ုတော်သွေးပေါ်ချင်း ပေဇော်”

သူမတ်အပြုံသည် ပို၍ တောက်ပသွားသည်။

“တွေ့ရတာဝစ်းသာပါတယ် ပေဇော်၊ ကျွန်ုပ အေးအေးထွန်း
ပါ။ တစ်ခုခုသောက်ပါလား၊ ကိုပ်ငါးညို ဝည်သည်ကို ဘာတိုက်မလဲ
အဓိုးလား၊ အပူလား”

သူမက ထိုင်ရာမှ ထာရ်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ အခုပဲတွေက်ပြီး
တစ်ခုခု သွားခိုင်တော့မည်အနေအထားမျိုး ကျွန်ုမ ကမန်းကာတန်း
ပြင်းလိုက်ပါတယ်။

“နေပါစေရင့်၊ ကျွန်ုမ မသောက်တော့ပါဘူး”

သို့သော် သူမက အခန်းပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်နေပြီး

“မေဇာ်... သောက်လိုက်ပါ”

သူက ကျွန်ုမသောက်သို့လှည့်ကာ ခိုတိုးတိုး တိုက်တွေနဲ့တဲ့
ကျွန်ုမ မျှက်မောင်ကြုတ်လျက် မသောက်ချင်သည် အကြောင်း
မျှကိုနှာရိုပ်မျှက်နှာကဲ့ဖြင့် ပြတာကို သူ ဂရုပိုက်ပါ။

ထိန္ဒာက် သူ မတိတတ်ထုရပ်သည်။
 “အစ်ပ နေပါ၊ ကျွန်တော် သွားလုပ်ပိုင်းလိုက်ပါပယ်”
 မင်္ဂလာက သူပရှေ့မှ ခိုသွာက်သွာက်လှည့်ထွက်တော့ သူမ
 အသာပြီးလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်ပေးသည်။
 “ဒါဖြင့်လည်း ကိုမင်္ဂလာပဲ စီဝါးလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်းများ”
 “အစ်ပရော သောက်မယ်မဟုတ်လား”
 “သောက်တာပေါ့၊ ကျွန်မ အတွက်က ကော်ပီပန်(ကို)(မိ) ကို
 တစ်ဝက်ပဲနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ပ၊ နှီမှန် တစ်စွန်းနော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ကျွန်မသားသောက်မလဲဟု တစ်ခွန်းမှ မမေးသဲ သူလှည့်ထွက်
 သည်။ ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝိုဘားပါပါသည်။
 “ဒို ကိုမင်းညို ဝည်သည့်ဘာသောက်မလဲ မေးနှီးလေ”
 သူ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပါနေမှ ကျွန်မတို့သောက်သို့
 လည်ကြည့်သည်။
 “ရတယ်အစ်ပ ဖော်အတွက် အအေးပဲ လုပ်လိုက်မယ်
 သူက ကော်ပီပန်မကြိုက်ဘူး”
 သူက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့လည်း ကျွန်မ ပျက်နာ နွေ့သွား
 ၏။
 “အော် ဒီလိုလား”
 အဖိုးသမီးက လက်ခန့်တောက်ပစ္စာ ပြီးသည်။ ပြီးလိုက်ပုံက
 တစ်ဖျိုးပဲ အထက်ဆီး အပြီးများလားဟု ကျွန်မ သံသယ ဖြစ်ပါသည်။
 သူလှည့်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မ အားလုံးပါသည်။

“မေဇာ် အခု ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ”
 သူမက ကျွန်မအား ပြီးကြည့်ရင်းမေးသည်။
 “ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူးရှင့်”
 သူမ အုံသွေးသည့်ဟန်ကို သိသိသာသာ ပြတ်။
 “ဒုံး... မပျင်းဘူးလား”
 ထိုမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မ အပြောမှာသွားပြီးဟု သိလိုက်ရာသည်။
 ကျွန်မအပြတ်း ပေါ့ပေါ့လေးဖြတ်တ်သည့် သည်အဖြစ်ကို သည်
 အဖိုးသမီးရှုံးတွင် ပဖြေသင့်ပါ။
 “ကျွန်မ မပျင်းပါဘူး၊ ဖေဖေပြောသလို ပြောရရင် ကျွန်မက
 သင်တန်းထော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်တက်နေတာလေ”
 “ဟုတ်လား အခု ဘာသင်တန်း တက်နေလဲကျယ်”
 “စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုမာပါ”
 “ကော်များပဲ လိုက်ဘရော်ရှိသုတေသနလုပ်ရတာ တော်တော် စိတ်
 ဝင်စားစရာ ကော်မယ်နော်၊ ဒါဖြင့် မေဇာ်က စာကြည့်တိုက်ပညာနဲ့
 အသက်မွေးချင်တာလား”
 “အင်း ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ပြုသစ်
 ပိုက်(မိ)လုပ်ရမလားလို စဉ်းစားနေဖိတ်ပေါ်”
 သူမ မျက်မှာ်ကြုတ်လျက်ပြီး၏။
 “မေဇာ်က ပြုသစ်စာလည်း တတ်တယ်ပေါ့”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “အေားလေ ပညာတစ်ခုဟာ တတ်ထားရင်တော့ သုံးနိုင်ရင်
 ကော်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဝည်လင်းဆွဲနဲ့အလုပ်လုပ်နဲ့ ဆိုရင်
 ခေါင်းစားစရာ စရိတ် ရှိဖို့များ လိုမလားမသိဘူးနော်”

လေသံအေးအေးလေးပေးပို့ ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် ဝကားဟု ခံစာလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းဆောင်စရိတ်ပရှိဘူးလို ပြောချင်တားလား။

“ကျွန်ုပ် ဂိုက်(ဒါ)လုပ်သင့် ပလုပ်သင့် စဉ်းစားနေတာက ကျွန်ုပ်မှာ လူမှုပေးအပေါ်အတင်း လုပ်နိုင်တဲ့ သည်ဆုံးအား ရှုပို့ ပသေချာလိုပါ အနိတ်”

သူမ အသက်ကို လေးဆယ်နာရီနံပါးဟော ကျွန်ုပ်မှန်းဆိုသဖြင့် အနိတ်ဟုပါ ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် အခြောက်ထံမောက်က အသက် သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ်လေး။

အပြုံးသေပါးကာ သငောကျွောပြီးလျက် ခေါင်းသို့တ်ပါသည်။

“ကိုမင်းညိုစင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဟစ်စာရီမောက္ခာနဲ့ ဘွဲ့ယူထားတာပဲ့ ဟုတ်လား”

“ပဟုတ်ပါဘူးရှင့်၊ ကျွန်ုပ်က အီးပောက္ခာနဲ့ ပြီးတာပါ”

ထိုအချိန်မှာ အခန်းထဲထို့ သူပြန်စင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာမှုကိုင်ထားတာ ပမြဲ့ရသာဖြင့် ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာရပါသည်။

“မရှိ လုပ်ပေးနေတယ်အောင်မ၊ လာနိုင်းမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ထိုင်းမီးမှာ ကိုပင်းညိုရဲ့ သူငယ်ချင်းကို စင်ရဲ နေတာ၊ အလုပ်ဟလုပ်ဘဲ နေရတာ ပပျိုးဘူးလားလို့”

သူက ကျွန်ုပ်အား ကြိုင်နာစွာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အပြုံးသေပါးအား လေသံအေးအေးဖြင့် ဝဖြူရှင်းပေးအတွေ့သည်။

“အလုပ်ဟလုပ်ဘူးဆိုတာက ဝန်ထမ်းအလုပ်မလုပ်တာပါ အစ်မ ရဲ့ သူအဖော့ ကုန်ကားကိုစွေ့တွေ့ကို သူ့ပဲထုပ်ပေးနေတာပဲ့၊ အခုံတောင် သူ ပို့ဘက် လုပ်ခြင်းမှာ ကားသုံးခဲ့ ရရှုပယ့်ငွေ့ကို သွားထုတ်ရတဲ့နေ့မျိုး

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၃

ဒီကို ခေါ်လိုက်တာ”

အိုး ကြည့်စမ်း မင်းညိုစင်ဟာ တကယ်ချုပ်ဖို့ ကောင်းတာပါ လား။

“သူအပြို့ ကျွန်ုပ်တော်တစ်ခါတည်း လိုက်ဘွဲ့ပေးပို့နေ့ အစ်မ”

“သွားရလာ ဒီမှာလည်း အားလုံးပြီးသွားဖြီပဲ”

ကျွန်ုပ် လှစ်ခနဲ့ ပပြုးမိအောင် မနည်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက် ခုပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီမှာ ညာပြန်ပတိပို့တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်... မအိုးတော့ဘူး အစ်မ၊ မနက်ဖြန်ကျွုံး”

ထိုအချိန်မှာ ကော်ဖိနှင့်အအေး ရောက်လာသည်။ အပြုံးသေပါးနှင့် မင်းညိုက ကော်ဖို့ ကျွန်ုပ်အတွက်က ပေါ့ကာအောရင့်ချို့။

“သုံးဆောင်ပါ မေဇား၊ ကျွန်ုပ်တို့သီးမှာတော့ အားလုံးက ပိုဘာမှုတွေလိုပဲ”

ကျွန်ုပ်အတွက် ပေါ့ကာအောရင့်ချို့က နို့တော်လား ကျွန်ုပ် ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ မင်းညိုက ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာလား ကျွန်ုပ်သိချင်လိုက်တာ။

“အစ်မ အောအိုင်ဒီအကိုစ် ဆောင်းပါးရေးဖြစ်ပွဲမှာလား၊ ရေးဖြစ်ရင် မနက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တော် အိုးလာယူဗုံးယော်လေး၊ အစ်မ ရုံးကို မလားနေနဲ့တော့”

သူမ ပြီးသည်။ ရင်းနှီးချင်းခင်းသော အပြုံးဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှုပ် လာယူရမလဲ၊ ကျွန်ုပ် ဒီညာနေပဲ ပြီးအောင် ရေးသွားမယ်၊ ကိုမင်းညို လာမယူရအောင်လေ”

“ရပါတယ်၊ အစ်မ ကျွန်ုပ်တော့ကို အားမရာပါနဲ့၊ အစ်မ ဒီမှာ

မပြီးရင် အိမ်ပဲယဉ်သွား၊ အိမ်မှာ အေားအေားဆေးဆေးရေး၊ မန်ကြုန်တော် ဒီကိုလာရင်း အစ်မအိမ်ကို ဝင်လာရတာ ဘာမှ ဖပင်ပန်း ပါဘူး"

အမျိုးသမီးကို ပြောနေသော သူ့အသံတွင် လေးစားရှိကျိုးမှုသာ မက ချို့ခင်မှုကိုပါ ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်။ အင်းလေး၊ သည်မှာ သူအလုပ်လုပ်နေတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိပြီပဲ။ ရင်းနှီးချုပ်ခင်ကြပြီပေါ့။ အမျိုးသမီးကာ ပြီးလျက် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"ပြီးအောင် ရေးထားခဲ့ပါပယ်ဆိုမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေားအေး ရှုံးကို တန်းလာခဲ့၊ ဟုတ်ပလား"

သူမ ပြောခဲ့သော ပိဿာရုလိုပါပဲ ဆိုတာ ဒီလိုဆက်ဆံမှုမျိုးကို ပြောတာလား၊ သည်အမျိုးသမီးမှာ အိမ်ထောင်မှ ရှိခဲ့လား၊

"တစ်ခုဓာတ္တရှိတယ်၊ ကိုယ်းသို့ မန်က် ကျွန်မဆို ဖုန်းတစ်ခုကို လောက် ဆက်ပေးနော်"

"စိတ်ချေအစ်မ၊ ကျွန်တော် ဆက်လိုက်မယ်"

ထိုနောက် သူမသည် ကော်ဖိုက် တစ်ငံ့သောက်ပြီး ကျွန်မသာက် သို့ လှမ်းကြည့်ပေးသည်။

"မောင် ဂျာနယ်တွေသာတွေ ဖတ်ဖြစ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖတ်ပါတယ်ရင့်"

"အမြတ်းဖတ်ဖြစ်တဲ့ ဂျာနယ်ရှိလား"

"The Voice ကို အဖတ်ဖြစ်ဆုံးပေါ့ အန်တီ"

"ဝိုးမသာနဲ့နော် အင်း၊ သူက အလကားရလို့ ဖတ်တာ"

ပင်းဆိုက သူမကို သတိပေးဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို ၁ နောက် ပါသည်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

"မင်းညိုနော်"

သူက ကျွန်မအားပြုးကြည့်လျက် "ဟံသာတိဘူးလား" ဟု ထပ်စသည်။

"ဒါဖြင့် ပြောပါပြီးပေါ်၏ ကျွန်မတို့ကျွန်မယ်မှာ ဘယ်ကဏ္ဍကို အကြောင်းဆုံးလဲ"

"ရုပ်ရှင်အကြောင်း"

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ပြီး အသံတွက် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ကျွန်မ ရှုက်သွားပါသည်။

"အစ်မ ကျွန်တော် အစ်မကို အစကာတည်းကာ သတိပေးထား တယ်နော်"

"မကြိုက်ဆုံး ကဏ္ဍကရော့"

ကျွန်မ ဘာဖြစ်ရမှန်း မသိ။

"ပြောလိုက်လေ ပေါ်၏ အစ်မက လွှဲယ်အပျိုးသမီးတွေ ဘာကို ကြိုက်သလဲ၊ ဘာကို မကြိုက်ဘူးလဲ သိချင်လို့မေးနေတာ"

သူက ကျွန်မအား ငဲ့ကြည့်ရင်း နှုံးညံ့စွာပြီးလျက် အားပေး သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

"ပျက်စွာဖုံးဆောင်းပါးတွေ"

"ဆို... ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲကျယ်"

"ရည်လို့ နောက်ပြီး ပျင်းစရာကောင်းလို့"

"ဟာ သောဓာရာ" အမျိုးသမီးက သူမ နုံးကို ဖျတ်ခဲ့ရိုက်လျက် တိုးတိုးသည်းလိုက်ပြီးသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် တာဟားဟား ရယ် ကြပြန်သည်။ ကျွန်မ စိတ်ကသိကအောင့် ဖြစ်သွားပါသည်။

"ဆောရိုးပေါ်၏ ကျွန်မတို့ရယ်တာက ပေါ်နော်ကို ဟံသာ

ပါဘူး၊ ကိုယင်းညိုင့် ကျွန်ုပ်နဲ့ အမြဲတမ်း အပြင်းပျားနေရတဲ့ အချက်ကို
ဖော်ကြောင့် သက်သေပြပြီးသား ဖြစ်သွားလိုပါ"

ကျွန်ုပ် သူ့ကို ယျှက်တော်စိုး ကြည့်လိုက်ဖို့။
"ဘာအချက်လဲ...ပြော"

သူက ရယ်ဟောရာမှ ယျှက်နှာတည်လျက်

"အော်...ပိန့်ကဗောဇူးတွေ နိုင်ငံတကာဘရေးအင်းတွေကို
ဂိတ်ဝင်စားသလားဆိုတဲ့ ပေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါနဲ့ တစ်မျိုး အမြဲ
ပြင်းရတယ် ဖော်ရဲ့၊ အပ်ပက ပိန့်ကဗောဇူးတွေဟာ အထိုက်
အလျောက်ဇား နိုင်ငံရေးကို ဂိတ်ဝင်စားကြပါတယ်တဲ့"

"အဲဒါ ဟုတ်မှာပါ။ ငါက ပိန့်ကဗောဇူးတွေကို ကိုယ်စားမှ
ဖြောတာ၊ နေ့...အနိတ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဆိုရင် နိုင်ငံတကာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ မြန်မာရှာနယ်တွေက
ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးတွေ၊ သတင်းတွေကို ဖတ်ရတာအားမေရလိုတဲ့၊
နိုင်ငြားက အလောက်သတင်းစာတွေကို စာကြည့်တိုက်တွေမှာ သွားရှာ
ဖတ်တာ၊ အဲဒါပြီး၊ ပိန့်ကဗောဇူးတွေ အများကြီးပါ"

သူမျှက်နှာ ပြုးစွဲသွားပါသည်။

"အေားလေ၊ အဲလိုပဲ ပြန်ရမှာပါ၊ အဲဒီပိန့်ကဗောဇူးကျွန်ုပ်
တို့ဆီမှာ လုပ်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနေ့ ကိုပင်းညီး"

"အဲ... ဖြစ်နိုင်ပယ် မထင်ဘူးဘာ့မ၊ ဖော် ပြောတဲ့
ကောင်းမလေးကို ကျွန်ုပ်တို့သိတယ်၊ သူက ဘန်ကိုတို့တစ်ခုမှာ အလုပ်
ဝင်သွားပြီ"

ကြည့်စ်း တော့တော့ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်ုပ်တော် ပသိသောဘူး၊ သူကသိနေတယ်ပေါ့။ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၆၃

မှာ ပူလာသဖြင့် လိုအွေ့ရည်ကိုသာ အားတင်းပြီး သောက်နေရသည်။
နေအုံး ပြီးမှ သူ့ကို ဖေးကြည့်ချင်သေးသည်။

"ဖော်ရော ရှာနယ်မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူးလား"

မဇူးရေးလုပ်ဘဲ သူမက ကျွန်ုပ်ကိုမယ်လိုက်တော့ ကျွန်ုပ် လိုအွေ့
ရည်တော် သီးမလို ဖြစ်သွားတဲ့။

"ကျွန်ုပ်..."

"စာကြည့်တိုက်နဲ့ စာအုပ်တွေကို ချုပ်တဲ့သူဟာ စာနယ်လုပ်ဆို
ဂိတ်ဝင်စားမှာပဲ ပဟ္မာတ်လား၊ ဒီမှာက ကိုယင်းညိုလည်း ရှိနေတာပဲ
အင်လိပ်ဘာသာ အဓိက ယူထားပြီး စာကြည့်တိုက်ပညာ ဒီပလိုဟာ
လည်း ယူတော့မယ့်သူ ဆိုတော့ အော့မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်ရိုင်ဖို့
တယ်"

တကယ့် ဂိတ်ရင်းနဲ့ ပြောနေတာလား၊ ကျွန်ုပ် ယယ့်ချင်ပါ။
ကျွန်ုပ် သူ့ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ဖို့သည်။ သူဘာပြောမလဲ
သိချင်လို့ဖြစ်တဲ့။

သူဘာမှ မပြောပါ။ ခေါင်းစွဲပြီး ကော်ဖို့သာ သောက်နေ့
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ဝိုင်ပဲ ပေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ရပါသည်။

"ကျွန်ုပ် ရှာနယ်အလုပ်ကို ဂိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ အနိတ်၊
ဇန်နဝါရီးဘုရား ကျွန်ုပ် စာကြည့်တိုက်ဒီပလိုမာအပြင် နောက်ထပ်
တာဝန်တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ် စာရေးသရာမ ပြေားမေရဲ့
အထွေထွေကို ပြုရနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်မက စကော်လာတစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်တယ်။"

သူမ အုံသွားဟန်ရှိသည်။

"အေား၊ သိပ်ကောင်းဘာပဲ့၊ ကျွန်ုပ်မက မြှို့မေရဲ့ အရှုံးအဗျား

ကြိုက်ခဲ့တာ ဖော်ပဲ။ မြို့မြေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖော် သိချင်တာများ ရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို ပြောနော်၊ ကျွန်ုမ ကျည်းမိန်တာပေါ့"

"ဟာ အစ်မ၊ ကျွန်ုတော်ဘို့ ဝကားမဝင်မိကြဘူးနော်၊ ဖော် နှင့် ကံကောင်းတာပေါ့။ ဘဝ်မဆီကသာ မေးပေါတော့?"

"ဟုတ်တယ် ဖော်၊ ကျွန်ုမဆီမှာ မြို့မြေ ရေးခဲ့သူမျှ တာအုပ်ထွေရှိတယ်၊ နောက်ပြီးတော့?"

ဟင့်အင်း၊ ကျွန်ုမ သူမကို မကြိုက်ဘူး။

"ရရှိတယ် အန်တို့၊ ကျွန်ုမဆီမှာလည်း စုသလောက်ရှိနေပါပြီး"

ကျွန်ုမ ဘဖြေကြောင့် သူအနည်းငယ်အဲ့သွားပုံရှစ်။ မတတ် နိုင်ပါ။ သူ့ခြေထောက်ကို ကျွန်ုမခြေထောက်ဖြင့် အသာတို့ပြီး အချက် ပေး လိုက်ရပါသည်။ သူ ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ပြို့နေသည်။

"ဖော် ပြုံးပြုံးပြုံးတွေ ဖတ်ဖြစ်လား"

သူ့မက ကျွန်ုမ၏ ပြုံးပေါ်မှုကို သတိပေါ်ထားမိသလိုပင် နောက် ခေါင်းပြုံးတို့၏ ပြောင်းပြန်သည်။

"ဝွေးတွေတော့ သိပ်မဖတ်ဖြစ်ပါဘူး၊ အန်တို့ စာကြည့်တိုက် သွားရင် အများအားဖြင့် မဂ္ဂဇင်းပဲ ငါးတာများပါတယ်"

"ဘာကြောင့်မေးသလဲဆိုတော့? ဒီလိုလေ၊ မြို့မြေရဲ့ ဝွေး တို့အုပ်က ပြုံးပြုံးတွေကို မို့တယ်လို့ ပြောသဲ့ကြားမျှးလို့၊ ဖော်များ သိမလားလို့၊ အင်းလို့ ဘာလိုပ်ဘာသာပြန်ပြီးသားတာအုပ်လို့တော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေါ်ယုံ တို့ခါမှတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ Sous Les Etoiles တဲ့ ဖော် သိလား?"

"သိသိပါဘူး၊ မြို့မြေရဲ့ ဘယ်ဝွေးကို ပြောတာလဲဟင်"

"...ပြုံးပြုံးတွေ့၏လေ"

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၆၅

"အော်... ကျွန်ုမ မသိဘူး အန်တို့ အဲဒို့ဝေါးကိုတော့? ကျွန်ုမ အရမ်းကြိုက်တာပဲ"

သူမ၏ ပြုံးပြုံးတွေ့ဗျား ရွတ်ဆိုသံက ပီသသည်နဲ့ ပြုံးပြုံးတွေ့ဗျား နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်တတ်ရမည်ဟု ကျွန်ုမ တွောက်ဆမိသည်။

"မြို့မြေရဲ့ အထူးဆွဲကို ပြုရတာက ဘာကြောင့်လဲ ဖော်၏ ဘာက ဆွဲဆောင်လို့ မြို့မြေကို ရွေးချယ်ဖြစ်တာလဲ"

ကျွန်ုမစိတ်ထဲမှာ ကျွန်ုမ မသိလိုက်ဘဲ အလုပ်အင်တာဘူးထဲတဲ့ ဖြေနေရသလို ခံစားရသည်။ ပင်းညီကို ကျွန်ုမ လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ကို ပန်ည်း ထိန်းထားရပါသည်။ မကြည့်နဲ့ ဖော်နဲ့ဟာ နေရာတကာ၊ ပင်းညီဝင်ကို အားကိုးနေရသူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သည်အမျိုးသမီးကို အသီပေးမှ ဖြစ်မည်။

"မြို့မြေက မြန်မာအမျိုးသမီးတွေကို ကိုယ့်တန်ပိုးကိုယ် သိလာအောင်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နိုင်အောင် တွေ့နှုန်းအားကြိုးပေးခဲ့တာ အန်တို့၊ အဲဒို့ခေတ်က နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပညာသင်တဲ့ပိန်းမ တော်တော်ရှားတယ်၊ နောက်ပြီး သူသင်တဲ့ ဘာသာက ရုက္ခာဇာ။ ပိုမ်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဘဝမှာ ပညာရေးမှာ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာတွေဟာ ကျွန်ုမတို့ ပြန်မာစိန့်ကလေးတွေအတွက် လော့မား အားကျေစရာတွေပဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်ုမတို့ရဲ့ အေားဆုံး Feminist တွေထဲက တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်ုမ လေးစာကြည့်ညို့လိုပါ။ သူ့ဘဝက အေားကြိုးအားဆုံးသာတို့ခဲ့ရတာလို့ တံ့ချို့က ပူးပူးလေ့လေ့ရှုံးလေ့လေ့ ဖြစ်နေကြလိုပ်မယ်၊ ဒါပေါ်ယုံ သူ့ကျေးဇူးတွေက အများကြိုးလော့ သူ့ဘဝကို ကျွန်ုမ တာအုပ်တို့အုပ်အဖြစ် ချုပြုချင်တာပေါ့"

ထိုဝကားများကို ကျွန်ုမ တော်ကော်လောက် ပြောသွားသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ့ ဖေဇော် ဖေဇော်ရေးမယ့် စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်သိပ်ဖတ်ချင်တာပဲ” သူမက ကော်ဖိကို ကုန်အောင်ဟသာက် သေးတဲ့ အရာသာခံနေသလို တင်ငံချင်း သောက်နေ၏။

“တေရားတာနဲ့ ပတ်သက်လိုပေါ်တော့ ဖေဇော်မှာ အတွေ့အကြား ထွေ ရှိလား”

“ကျွန်ုပ်ကောင်းမရှုစ်းတွေမှာ ဆောင်းပါးရေးတာ လောက်ပဲ”

သူမ မျက်ခုံးပင့်သွား၏ ဒီအတွေ့အကြားဟာ တေရားသာရာ တစ်ယောက်ရဲ့ အထူးပွဲဖြေစိုးရန့် ပလုံလောက်သေးသွားလို့ သူမ ယူဆထားပုံရသည်။ စာအုပ်ကို ဖြေစြေဖြစ်အောင် ရေးရမည်ဟု ကိုယ့် ဟာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချင့်ကို။

“အဘေးလော၊ ဘယ်သူမှုပေါ်တော့ ပြီးပြည့်စုံအောင် တတ်တယ်လို့ ဘယ်နို့မှုလဲနော်၊ ဒါပေမယ့် ဘို့မှုကိုရပ်ပို့စိုးတာကလည်း ရာသဲ့ တော် စွဲယ်တယ်။ အခင်းအကျင်းကောင်းရင် ကောင်းသလို စာဖတ်သွားကို ဆွဲဆောင်တယ်။ Primo Levi ရဲ့ ဘို့မှုကိုရပ်ပို့ကို ရေးတာ ဘယ်သူမှုပါလိမ့် ကိုယ်းလို့ မှတ်ပို့လား”

သူ ကျွန်ုပ်ကို တင်ချက်ကြည့်သည်။ သူ၊ အကြည့်ကို ကျွန်ုပ် နားလည်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို သက်သွားသော အကြည့်ပါ။ အားပေါ်မှ လည်း ပါမလားမသိ။

“ကျွန်ုပ်တော် မမှတ်ပို့ဘူး အစ်မ၊ အစ်ပ ဘယ်စာအုပ်ကို ဝါပြာတားလဲ၊ စာအုပ်က သုံးအုပ်လောက်ထင်တယ်”

“ကျွန်ုပ်ဘထင်တော့ အပေါ်ကန်ဂျုံးတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ရေးတာ တော်တော်ဝါပြားကြောက်တယ်”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွဲင့် ပွဲနဲ့တယ်

၆၇

ထိုနောက် သူမ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လျဉ်ကြည့်ပြုးသည်၊ အပြုံးက ချိုသာပါရဲ့ သို့သော် ကျွန်ုပ်မတ်ရင်ကို ပအေးမြှုပေပါ။

“ကျွန်ုပ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပေး လူဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ အတွေ့အကြားတွေကို တဖည်းဖြည်းဖော်၊ ပူးရတာဖို့လား၊ ကိုယ့်အရင် ရေးပြီးသားထဲက အတူယူစရာရှိရင် ယူဖို့ ဝန်မလေးသင့်ဘူးပေါ့၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ စာအုပ်တစ်ရာလောက် ဖတ်သင့်ရင်ဖတ်ရမှာပဲ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်အမ်း၊ ပေဇော်က အလုပ်လောဘ နည်းနည်းကြီးတယ်၊ တစ်ခုမပြုတ်သေးခင် တစ်ခုလုပ်ချင်နေတာ။ အဲဒီကို ကျွန်ုပ်တော်ဝါပြားနေရတာ။ အခုသူ ဒီဘို့င်ဒို့ကရပ်စိုး တကယ်တစ်း မိမိစီးပါးမကိုင်နိုင်သေးသွား၊ သူ ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှု ဌာနလား၊ ဘာလား၊ အဲဒီကောင်းခဲ့ စာကြည့်တိုက်မျှူးရာထူးအတွက် ပြင်သစ်သွားဖို့ စာမေးပွဲပြင်ဆင်နေတုန်း။ အရည်အချင်းပိုလို သွားရမယ်ဆိုရင်လည်း ဟိုယှာ တစ်လေးလောက်သင်တန်း တက်ရအုံမယ် ကျွန်ုပ်တော်သိတယ်၊ ဒီစာအုပ်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်လှည့်ကြည့်နိုင်မှာ ပဟုတ်ပါဘူး”

သူမ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးလျက် ခါင်းတစာတ်ဆတ် ညီတို့လေ သည်။

“ပေဇော် အောင်မှာပါ၊ နောက်ပြီး ပေဇော် အထူးချွန်ဆုံး အလုပ်လည်း ဖြစ်မှာပါ”

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ပင်းညိုရပါ။

ဒါပေမယ့် သူမ ကျွန်ုပ်ကို အထင်သေးသွားမှာပါ။ ကျွန်ုပ်မရို့ပို့ပါသည်။ သည်လိုမှန်းသိလျှင် ကျွန်ုပ် ပလာခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ထိုင်နေရတာ ဒီတိုကျိုးကြုံးကြုံးလာတဲ့။ ပြန်ရင်ကောင်းမလား၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို

ဟောကြည့်လိုက်ဖိုသည်။ သူက ကျွန်ုပ်ကို ငဲ့အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်း
ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်ချင်သည်ဆိုတာ သူရိုင်ပိမှာပါ။

“ပြန်ချင်ပြီလား မေဇာ်”

သူက မမောဘဲ သူမက ပေးလိုက်တော့ ကျွန်ုပ် နည်းနည်း
မျက်နှာပူသွားတဲ့ ကျွန်ုပ် ဘာဝဖြေရှုမှန်မသိပါ။ ပြန်ချင်ပြီဟု အမှန်
အတိုင်း ဖြေလိုက်ရမလား၊ သို့မဟုတ် ရပါတယ်ဟု ညာလိုက်ရမလား၊
ဟင့်အင်း ကျွန်ုပ် ပညာချင်ပါး၊ ကျွန်ုပ်က ဟန်ဆောင်လည်း မကောင်းပါ။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူပဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညီတ်၏။

“က ဒါဖြင့် ကိုမင်းညို့၊ ကျွန်ုပ် တြော်း ဘာမှရေးပေးစရာ
မလိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် အစ်ပဲ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မလည်း လျှင်မြန်စွာ
ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“မေဇာ်ငောက်လည်း ကိုမင်းညို့ ဒီပူးရှိရှိ ပရှိရှိလာတော်၊
ဘယ်ကိစ္စပဲဆို လိုတဲ့အကုအညီကို ပြောပါ၊ ကိုမင်းညို့ မေဇာ်ကို
ကျွန်ုပ်လိပ်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေအားလုံး ပေးလိုက်နော်၊ မေဇာ် ဘာနိုင်
မရွေး ဆက်နိုင်တယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တို့”

ကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်ုပ် ထိန်းချုပ်ထားသုံး လွှတ်သွား
ရကာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျေလျှက် သူ့ကို ရန်တွေ့ဖိုသည်။

“နှင်ဘာဖြစ်လို့ ငဲ့ကို အဲဒီပိန်းယနဲ့ တွေ့ပေးတာလဲ၊ နင် ငဲ့ကို
သက်သက်ပဲ နှိပ်စက်တာလား၊ မကောင်းဘူး၊ ပင်းညိုနဲ့မှုပုံ မကောင်း

ချုပ်သွား၊ စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ဘူး”

“မေဇာ်... ငါက နင် ဂျာနယ်မှာ လုပ်ချင်သလားလို့...”

သူတဲ့ ကားရွှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ပိလျက်သားပို့ ကျွန်ုပ်မရှိရာ
နောက်ခန်းသို့ ကိုယ်ကို တစောင်းလွှဲလျှောက် ကျွန်ုပ်မလှုံး
ပြောရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ခုလို တစ်နောရာခိုဖြစ်နေတာ
ကောင်းပါသည်။ ကားနောက်ခန်းမှာသာ အတွေ့ထိုင်ပို့လျှင့် ဝိုးနည်း
တာရော ဒေါသရောပေါင်းလျှက် ကျွန်ုပ် သူ့ကို လက်ထဲက ဆလင်း
ဘက်ဒါဝါတ်နှင့် ထုရိုက်ပိမလား မသိ။

“နင်ငဲ့ကို ချွေတ်တာပေါ့၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနဲ့...”

သူ မျက်နှာပျက်သွားကာ ခေါင်းခါယပ်းတဲ့

“အဲဒီစကားပျိုး ပေါ်ပေါ်နဲ့ မေဇာ် နင့်အပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ငါပထားသွားတဲ့စိတ်ပါ။ အစ်ပနဲ့တွေ့ရင် နင်လည်း
ပညာ ရုယ်ဆိုပြီး”

“မလိုချင်ဘူး၊ သူ့ဆိုကပညာကို ငါပလိုချင်ဘူး”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို စွဲတ်အောင်ပစ်လိုက်ပိတ်၏

“မေဇာ် ပအော်နဲ့လော့၊ အခု နှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်
ဒေါသကြီး နေရတာလဲ”

“ဟင် နင်မကြားဘူးလား၊ ငဲ့ကို အပျိုးပျိုးပညာပြုလိုက်တာ
နင် ပကြားဘူးလား”

သူ့မျက်နှာ မဲမောင်သွားလေသည်။

“နင် အထင်လွှဲနေပြီ၊ အစ်ပဲ ဒေါ်အေားအေးထွန်းမှာ အဲဒီစိတ်
လုံးဝါရှိဘူး၊ နင့်အပေါ်လည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမလည်း
မရှိဘူး”

“ဟင်”

ကျွန်မ သူ့ကို အုံသတကြီးသာ ကြည်ပါတော့သည်။ ဘာ စကားမှ မပြောနိုင်တော့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သည်ပိန်းပောပါ သူ သည်မျှပင် အထင်ကြီးသည်ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ သူ၊ အတွက် မလောက်လေး မလောက်စား ကောင်မလေး၊ အစောရာရာ သူ၊ အဖော်မှာ ပို့နိုင်သူ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင် မလုပ်တတ်သူ။

ကျွန်မ ခေါင်းကို င့်ပစ်လိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်မျက်ရည်တွေ ကို သူ မမြင်စေရာ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကားပေါ်ပါ ဆင်းသွားလိုက်ချင်သည်။

“ပုံပါနဲ့ ဖော်ပေါ်ရာ၊ နှင့်အသက်အရွယ်နဲ့ နှင့်အရည်အချင်းက မျှတနေပြီသားကို နှင့်သာကြောင့် ဒီလောက် စိတ်လွှဲပုံရှားနေတာလဲ။ အသက်နှင့်ဆယ့်၊ ရှုနှင့်အရွယ်၊ ပိန့်မတ်ယောက်နဲ့ လေးဆယ့်နှင့်နှစ် အရွယ်၊ ပိန့်မတ်ယောက် ဗဟိုသုတေသန်းတော့ ဘယ်တူနိုင်ပလဲ။ ဒါကို နှင့်အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူ့ကို နင် အားကိုးနိုင်အောင် ငါက ခေါ်သွားတာ၊ နင်က သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဝါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာ လဲ ငါနားမလည်ဘူး”

“အားပကိုးချင်ပါဘူး”

ကျွန်မ သူ့ကို ဖော်ကြည်ဘဲ အသံတိုင်တိုင်နှင့် ပြင်းဆန် စီသည်။ နေစမ်းပါဉြီး။ အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်လို့ ပြောလိုက် သလားလို့၊ အတိအကျေလေး၊ သူ၊ အသက်အတိအကျေကို နင်ဘယ်လို လုပ်သိသလဲဟု ပေးလိုက်ချင်ပါ။

“ကဲ ကဲ... အားပကိုးချင်လည်း ပကိုးပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ဆန္ဒစော သွားမိတဲ့ ငါကို နင်ခွင့်လွှတ်နော်၊ နင် စိတ်ထိနိုင်သွားရတဲ့အတွက်

ချို့သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၁

ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘာနဲ့ ပြန်လော်ပေးရမလဲ ပြော”

ကျွန်မသူကို မော်ကြည်လိုက်စတော့ သူ၏ နှုန်းသား အကြောင်းနှာ ပြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိအပြုံသည် ကျွန်မအတွက် အဖြတ်း အင်အား ဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့ပေါ်၊ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်အပြုံး ဆိုတာကို နည်းနည်းမျှ သံသယ ဖြော်ခဲ့ပို့ချေား”

“နောက်ကို အဲဒီအဘွားကြိုးနဲ့ ငါမတွေ့ချင်ဘူး”

ကျွန်မ တစ်ချက်ရှိက်ရင်း ပြောတော့ သူ ခေါင်းညီတယ်သည်။

“အောလိုက်(တဲ့)၊ အပိန့်အတိုင်းပါ စင်ဗျာ”

“နောက်ပြီး အုံ ငါသာနေပြီး ငါကို တစ်ခုခုလိုက်ကျေား”

သူ အသာအယာရပ်မောလျက် ခေါင်းညီတ်ပါသည်။

ထိနေက ကျွန်မကို ဓာတ်ပို့မှာ ဟလားဟင်းနှင့် အကောင်စုံကျေားရင်း သူ စကားတစ်ချိန်ကို လေးလေးနောက် ပြောခဲ့ပဲ။

“လူတစ်ယောက်အတွက် တခြားလူတစ်ယောက်က ငောရာ တကားမှာ လိုက်ပြီး ရွှေကနေ့ ကာကွယ်ပပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်တာတ်ရမယ်၊ ကိုယ်အရည်အချင်းကို သူများက မျက်စိတ္ထု မသွားအောင် ချက်ကျလက်ကျပြောတ်ရမယ်။ ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်ဝိုင် ထုတ်ဖော်တာတ်ရမယ်။ သူများက ထုတ်ဖော်ပြောပြုပေးစို့ မမျှော်လင့်နဲ့ ဖော်၊ နှင့်အနားမှာ ငါအမြဲ ရှိနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူစကားကြောင့် ကျွန်မ ဝိုင်းနည်းသွားခဲ့ရသည်။

သူလည်း ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစွေ့တွေ့ကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးငွေ့ရတာ၊ စိတ်ကုန်လှုပေါ်ပေါ်နော်။

ကျွန်မပေါ်ပေါ်ရည်တွေ့ကို သည်နေ့အဲ့ သူမမြင်သင့်တော့ ပါဘူး၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပမ်းစား မျက်တောင်ခတ်လျက် လွှဲပြု၍

ဝေခဲ့ရသည်။

ကျွန်မ ရင့်ကျက်ဖို့ လိုပေပြီဟု ကျွန်မ အားတင်း လိုက်ရပါ
သည်။

ဂျုပ်စံကဗျာ (Magnolia Kobus)

နှုမလားမနိဘူးလားပသိသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပေးစာများကို
တော်သိန်းထဲတွင် ပဲးထပါးပါးလိုက်ရှာရသည့်အဖြစ်မှာ သာမန်လူ
အတွက်စိုးလျှင် ထော်တော်စိတ်ဖုည်စရု ဖြစ်ထို့မည်။ စာအုပ်တွေကို
ချို့တတ်သည့် ကျွန်မအတွက်တော့ အကောင်းဆုံး အသိနှင့်ဖြုန်းနည်း
တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စံကဗားပင်ပေါင်း နှစ်ရာလောက်ရှိသော ထူးဆန်း
လှသည် စံကဗားသယျာဉ်ကြီးကို အုံသွေးမော၍ ပဆုံးမှုံးပင် လှပ
ခိုးသားသော စာကြည့်စန်းတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည့်အခါ သည်နေရာသို့
လိုက်လာရတာ ထိုက်တန်လှသည်ဟု ကျေနှင့်နေပါတော့သည်။

စာကြည့်စန်းကိုပြတင်း ခန်းဆီးဖြူပါးပါးကို လွှန့်လွှုံးလွှုပ်စတ်

အောင် ဖြတ်သနီးတိုက်စတ်လာသည့် လေသည် ဖွေးထံလျက်ရှိသည်။ ရှုံးဟောင်း ပတ်တပ်ကျိုးကျေလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်းမာရီမြို့သည့်အခါ ကျွန်းမရင်ထဲ၌ သိမ့်ခန့်လှပ်ရှားသွားသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း လေးဝါးသယ်ခန့်က ဤကျေလားထိုင်တွင် ကေလေးမလေးတစ်ပို့ထိုင်လျက် ကျွန်းကြီးကို ပြုပြင်ပြုပြုလဲနဲ့ ဤစဉ် ဂိတ်ကူးခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ထိုင်သည့်စနာရာကို ရွှေညွှေပြီးတင်းရင်းသော ချည်သားဖုန်းထူထူဖြင့် ချုပ်ထားသဖြင့် ထိုင်ချုလိုက်သည့်အခါ ဒီဒီမွှေ့ နှစ်ဝင်သွားလေသည်။ ရှုံးက စားပွဲပေါ်လက်ထောက်လျက် မျက်နှာမှုရာက စာအုပ်ဘီရိုက် ငေးမောနေမြို့သည်။ ဧရာဝတီစာလုံးတွေနှင့် စာအုပ်အကြောင့်များက ဆိုးနားလှစ်။ အပြန်အလှန်ပေးတာတွေမှာ အဲသည်ထံတွင် မရှိနိုင်။ ကျွန်းမသိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်လီမှာများ အပ်ထားခဲ့လေသလား၊

ကျွန်းမ စာအုပ်ဘီရိုများကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍ ငေးမောနေပါ သည်။ အကယ်၍ ယခုညောင်မှာ ကျွန်းမ မြစ်ထဲဆင်းတော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်းမသည်စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ်ကို နောက်ဆုံး ဖတ်သွားချင်ပို့လေ မလေား။ ဘယ်စာအုပ်ကို ကျွန်းမသာဝေး နောက်ဆုံးစာအုပ်အဖြစ် ဖတ်သွားချင်မှာပါလိမ့်။

မြစ်...။

မြစ်အကြောင်းကို တွေးလိုက်ပို့သည့်အခါ ကျွန်းမ မြစ်ကို အသေအချာ မပြုပြုရသေးသွားဟု သတိရသွား၏။ ကျွန်းမ ရောက်ခါ စကတော့ ဒေါ်တင်က မြစ်ကို ဟောဟိုမှာဟု လက်ညွှေးကျွန်းမြှုပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်းမ ဥယျာဉ်ထဲဆင်းသည့်အခါ ခံကားပင်တွေကို ရောတွက်ရင်း စင်စုရင်း မြစ်ကို စာအုပ်မြှင့်ရသည်။ သို့သော် မြစ်ကို ကျွန်းမ

ချုပ်သွား စကားတစ်မွှင် ပုဂ္ဂိုလ်တယ်

အိုးရှင်းနှီးနှီးမပြင်ခဲ့ မသိရသေး။

ကျွန်းမ၏ လည်ကုပ်ကို တစ်ခုတစ်ရာက လာရောက် ထိတိုး သိုက်သလို ခံစားရသဖြင့် ကျွန်းမ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာမှုပရှိပါ။

ဒါပေမယ့် အထိခံလိုက်ရတာတော့ သေချာသည်။ ကျွန်းမ ရှုံးမှုရတာ တလွင့်လွင့် လွှဲပ်ရှားနေသည် အဖြူရောင် ခန်းဆိုးပါးပါး ရှိသည်။ အဝတ်စ၏ တိုးတိုက်မှုပဲလား။ သို့မဟုတ် တစ်ယောက် ပောက်...

“ဒေါ်တင်...”

ကျွန်းမ လှမ်းခေါ်လိုက်ပို့သည်။ ဘာသံမှ မကြားရှုံး

အခုမှ သတိရသည်။ ဒေါ်တင်ကို ကျွန်းမဖြုံးသို့ စာထည့်ပေါ့ စေလွတ်ထားသည်။ အခုထိ ပြန်မရောက်လာသေး၊ ဒါဖြင့်။

ကျွန်းမထိုင်ရာမှ ဖျေတ်ခဲ့ ထရှင်လိုက်ပို့သည်။

နေရောင်သည် အိုးရပြုပြုတွင် အလင်းရောင်ဖြန့်ဆဲပြုပို့သော် လည်း အိုးရထဲမှာတော့ အလင်းဖို့မြို့နိုင်သာ ကျွန်းတော့သည်။ သည် အိုးရက လျှပ်စစ်ပေးတွေက ပါးအားဖြုံးစက်မရှိသဖြင့် ခပ်စိန်စိန်သာ လင်း၏။ ကျွန်းမ အိုးရပြုပုံးပါးပါး စကားပင်တွေနှင့် မြစ်ကို အဖော်ပြုတော့ ပည်။

ကျွန်းမ အိုးရထဲကတွေကိုလာသည့်အခါ ပန်ရရှိသည် ကျွန်းမအား လန်းဆန်းစွာ နေ့ထွေးစွာ ဆီးကြိုးပွဲ့ဖက်လိုက်လေသည်။

ကျွန်းမ ခြုံထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဆင်းတိုင်း ခံကားပင်တွေကို ပုံစုံမှတ်ရရ ရောတွက်စို့ ကြိုးစားခဲ့၏။ ဆယ်ပင်၊ အပင်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ့်ပါးပင်... တို့နောက် ရရှုတည့်တည့်ကာအပင်တွေ့ လက်ပဲဘက်

က အပင်တွေ၊ လက်ယာဘက်ကအပင်တွေ... နေအုံ၊ နောက်နောကျ
လျှင်တော့ ကျွန်မ ခမြဲဖြူလိုအရာဝါယျွဲနှင့် အမှတ်အသား လုပ်
သွားရမည်။ အသည်လိုချည်း တွေးပါ၌ ဘယ်တော့မှလည်း အကောင်
အထည် မဖော်ဖြစ်။

အခုလည်း ကျွန်မ စံကားပင်တွေကို ရေတွေကို ဝတ်မှတ်သား
မြှင့်မြှုပ်။ ဆယ့်ငေးပင်၊ ဆယ့်ငါးပင်...

ကျွန်မအာရုံးမှာ တစ်စုံ ထူးခြားနေသလို ခံစားမြှင့်၏ ဘာက
ထူးခြားတာပါလိမ့်။ ဟိုဟိုသည်သည်၊ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

အနုက ထူးခြားတာဝေးမဟုတ်။ ခါတိုင်းနေ့တွေမှာလည်း၊
သည်ရန်ပဲ့။ အရောင်...။ သစ်ပင်တွေ သည်နေ့ အရောင်ပြောင်းနေ
သည်။ ထင်သည်။ ခါတိုင်းနေ့တွေမှာက ပင်စည်တွေက အညီနှ
အညီရင့်။ အခုတော့ ပီးမိုးရောင် ဖြစ်နေသည်။ ပင်စည်အားလုံး၊
ပီးမိုးရောင်၊ ကျွန်မ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အနီးကပ် ရှုံးစပ်းကြည့်သည်။
တကေသိ ပီးမိုးရောင်လား။

အခေါက်သည် ပီးမိုးရောင်တော့မဟုတ်။ ဒါပေးယုံ ခပ်ဖြူဖြူ
ပို့နို့နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ခုပ်လှုံးလှုံးသို့ ခြေလှုံးစွာတို့ကြည့်တော့
ပီးမိုးရောင်။

“ဘုံးဉာဏ်ပါလား”

လွှာတ်ခနဲ့ ရေရှာတ်ပို့၏။

“ဘာဖြစ်လိုလဲ”

ကျွန်မ၏ နောက်ဘက်မှ ယောက်ရှားသံတစ်ရု ထွက်လာသည်။

“အမေ့”

ကျွန်မ ထိတ်ခနဲ့ လန့်ဖျုပ်သွားပါသည်။ ရယ်မောသံသွေ့သွေ့

ချုပ်သွေ့သွေ့ စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

??

ကြားရသည်။

ပင်းညို့...

ကျွန်မ ကပန်းကတန်း လျှို့ကြည့်လိုက်၏။

ဟင်...။ ပင်းညို့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မ၏နောက်မှာ စံကားပင်တစ်စုံ ပင်စည်ကိုနှိမ်လှုံးပါ။ ရုပ်နေ
သူကို ကျွန်မ တင်ပါမှ ဖြောင်းပါးပါ။

ချည်သားအကျိုးအဖြူ။ ဂန်ပေါ်လှုံးချည် အနေကျောင်းပေါ်မှ
ကြောအဆင်နှင့်၊ အဖြူနှင့်အနက်မှာ ပင်းညို့ ဝတ်နောကျ ဝတ်ခဲ့ပါ။
“ကျွန်မကို သိသလား”

ကျွန်မ ဝွှါးဆုတ်စွာပေးပို့တော့ သူပြီးနေသည်။

သူ ကျွန်မထက်နည်းနည်းတော့ ကြိုးမည်၊ ထင်သည်။ အသက်
သုံးဆယ်ကျော်လောက်များ ပြစ်ပလား။ အသားက ပြု၍ဝ်းနေသည်။
ညောင် နေရောင်က သူမျက်နှာပေါ်သို့ အထင်းစွာနေသဖြင့် ပါးပြော
တွေက ပန်းသွားရောင်လိုလို၊ ဒါမှုပဲဟုတ် သူပါးပြောကိုက ပန်းသွား
ရောင် လွှာပေါ်နေတာလား။

“ကိုယ်တို့ နှစ်ပါ တွေ့ဖူးတယ်ဆေ”

နှစ်ပါ...။ ကျွန်မ သူအသံကို မှတ်ပို့သွားသည်။

“အေား”

ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြုံးပို့သွားတော်။

“ကြည့်စိုး ပုံပြောဆရာပဲ”

သူ အသာရှယ်လေသည်။

“ကိုယ်နှာမည်က ခွဲနေသတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝိုးသာပါတယ်၊ အသံကို ကြားနေခဲ့

ပြီသာပဲဇန် အခုမပဲ လှကို တွေ့ရတော့တယ်"

ထို့နောက် စကားတိတိဆိတ်သွားတဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နောက်သည်။

"ဘယ်... ကျွန်မနာမည်က ဖော်နပါ"

"ကိုယ် သိပါတယ်"

"ဒါ"

ကျွန်မ ရယ်ပို၏

"ဒီရွှေက သေးသေးလေး လူတစ်ယောက် ဘသစ်ဓရာက်လာ ရင် အားလုံးက သိတယ်"

သူ့ကြည့်ရတာ ရွှေကလူနဲ့တော့ မတဲ့ စကားပြောပုံကလည်း ရွှေသားနဲ့တဲ့ အလုပ်နဲ့ဓရာက်လာတဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက် များ လေား

"ဒီရွှေကလားဟင်"

"ဆိုပါတော့လေ"

"ဒီထဲကို ဒီလိပ်လူဝိုင်း ဝင်ဝင်လာနောက်တာပဲလား"

ကျွန်မ အားနာဂုံးက တကယ်ပင်သိချင်၍ ဖော်လိုက်ပို၏

"လူဝိုင်းတော့ ပဟုတ်ပါဘူး"

ထို့နောက်သူသည် ပြောစရာစကားကုန်သွားသေစိုပင် စကားပင် ကို ကျောဆန့် ပိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် အပင်ကို မေ့ကြည့်ဖို့ သူ့နှစ်စာပို့နေသည်အပင်သည် ပြောင့်တန်းစွာသွယ်လျှော့သည်။ အရွက်တွေ က ပို့နှစ်တောက်ပါပ်စောင်းသည်။ သူ့မေ့ကြည့်နေစဉ်များပင် စွဲတို့ဆွဲ ဖြူသော ပန်းတစ်ပွင့် အပြိုင်းမှ ချာလည်ပဲကာ ကြော်လာလေသည်။ သူက ထိုပန်းပွင့်ကို သီးကြိုးပါပ်စောင်းလိုက်၏။

အလွန်ကြော်လွယ်သော စကားဖြူပန်းပွင့်သည် သူ့လက်ထဲမှာ ကြော်သွားသဲ အခက်လိုက် အတွဲလိုက်တင်နေသည်။ သူက ထိုပန်းကို အသာ ရှိက်ပွဲလိုက်ပြီး ကျွန်မအား လက်ကမ်းပေးသည်။ ရှတ်တာရက ကျွန်မကြောင်သွားတဲ့ ကျွန်မသာဝယာ ယောကျေားတစ်ယောက်က ပန်းတစ်ပွင့် ကမ်းပေးတာကို တစ်ခါမှ ပကြော်ရသူးခဲ့။

"မွှေ့ကြည့်၊ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ် ပြောပြုလို့"

ကျွန်မ ပန်းဖြူလွှဲလေးကို သူ့လက်ပဝါးထဲမှ ပရဲတရဲ ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ပန်းကလေးသည် ကြော်ရောင်တောက်နောင်း ပွင့်ချုပ်စုစုပေါင်း ခြောက်နာပါသည်။ အလယ်က အပါရောင်ဝတ်ဆံတို့မှာ ဝတ်ဆံချောင်းလေးတွေ အများကြိုးပြောတော်နေသည်။ ကျွန်မ ပန်းပွင့်လေး ကို ရှိက်ပွဲလိုက်သောသာခါ မျက်နှာအန္တာများသည်။ ထို့ကိုရွှေ့မှုသည် ကျွန်မ တစ်ခါမှုပခံစားသူးသော အတွေ့ဘက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို မေ့ကြည့်လိုက်ပို၏

သူက ကျွန်မကို ဝေးကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မ ရှင်တစ်ယောက်တော် ခုနှစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာအဂွဲပါ။ ကျွန်မကို ရဲတင်းရာ ပဲ ပိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မကသာ မျက်စွာ ချုပ်စိုက်ရပါ သည်။

"သူ့နာမည်က Magnolia Kobus လို့ ခေါ်တယ်၊ ရှုကြေား နှုန်းမည်ပဲပါလေ။ အရာရ်အခေါ်တော့ ဂျပန်ခံကားဖြူလို့ ခေါ်တယ်"

ကျွန်မက်လေက်ထဲမှာ ဂျပန်ခံကားဖြူကလေးသည် ဟသိမသာ တုန်ခါနေသည်။

"ဒါပေးပယ့် တာသီးကတော့ သူ့ကို Sleeping Beauty လို့ ခေါ်ချင်ကြတယ်။ ဘီပို့ပျော်နေစဲ့ အလွှာမယ်လေးပေါ့။"

ထိုနောက် သူ၏ပုံပြင်ကို တိုးတိုဝင်ရွာ ပြောပြုပါသည်။

“ဘဇ်ဂ ခန့်ခွဲတုန်းက ဂျာန်ပြည်မှာ ရှေးဟောင်းအမွှအနှစ် ထွေးဖော်ပါခဲ့ကြတယ်။ သူတို့တူးခဲ့ပါတာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပါင်း နှစ်ထောင်ပေါ်က ယာယိုဒီဆောင်ရွက်ခဲ့အကြွင်းအကျင့်တွေလို့ သိရ တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေကတော့ တော်သူလုပ်သမား ထွေးပဲတဲ့၊ သူတို့ရဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေကို အိုးလေးတွေထဲမှာ ထည့်သိမ်း ထားတတ်ကြတယ်။ တူးဖော်ပါတဲ့ အိုးတော်ရုထဲမှာ ပါပါးစွဲတွေကတော့ ပဲနက်ပြီးပျက်စီးနေပြီးပဲ့။ အဲ... အဲဒီထဲကဗျာ အစွဲလေးတော်စွဲဟာ အပျော်နဲ့ပေတ္တာပဲ ထူးခြားနေ တယ်။ အဲဒီအစွဲလေးကို ယူပြီး ပြောမှ ပျိုးကြည့်လိုက်တယ်။ ရောမှန်မှန် လောင်းပေးလိုက်တယ်။ အပင်လေး ပေါက်လာတော့တယ်။ အဲဒီအပင် ပေါက်လေးက ခံကားပျိုးချုပ်တစ်ပင် ဖြစ်နေတယ်လေး”

သူသည် ကျွန်းမာရီနှင့်ပျော်မှုံး သတိမထားပါတော့ သလိုပင် သူ့ပုံပြင်တွင် ကိုယ်တိုင်နှစ်ငြောသွားတော့သည်။

“သူအရွက်တွေနဲ့ ယောက္ခယျေသွင်ပြင်လက္ခဏာတွေအရ သူဟာ Magnolia Kobus ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သံသယ ပရှိကြပါဘူး။ ဂျာန်ပြည်ရဲ့ အဲဒီဒေသပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြွင်းကျွန်းနေဆုံး ခံကားအနိုင်း တစ်ပျိုးပဲပေါ့။ ဒါပေမယ အပင်လေးတော်ညီးပြည်းကြီးထွားလာလို ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်လည်းရောက်ရော ပထားပြီးဆုံး အပွဲ့လေး ပူးလာ ရော့၊ အဲဒီမှာ ထူးခြားတာကို သူတို့ သတိထားပါလာရတာပဲ။ တြေား သက်ရှိ ပက်ရှိနိုလီယာကိုသာတိုင်တွေက ပန်းပွင့်မှာ ပွင့်ချုပ်ပြောက်ခုပဲ ပါတယ်။ သူမှာက ရှင်ခုပါနေတယ်”

ကျွန်းမလက်ထဲက ပန်းပွင့်လေးမှာ ပွင့်ချုပ်လေးတွေ ပြောက်ခု

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

သာ ပါလေသည်။

“နောက်နှစ်မှာ အဲဒီအပင်က ပန်းပွင့်ပေါင်း သုံးဆယ်ကော် ပွင့်တယ်။ အဲဒီမှာ ပန်းမွင့်ဆွေဟာ ပွင့်ချုပ် ပြောက်ခုကာနေ ကိုခုထိရှိနေ သတဲ့။ ဒီထူးဆုံးမှုဟာ ဘာလဲ၊ တစ်နှစ်တလေ ထူးထူးခြားခြား ပွင့်ချုပ်အငြောင်များနေတာလား၊ ဒါပုံဟုတ် သူ့ဖျိုးရှိုးပီစကိုက ပွင့်ချုပ်များတာလား၊ ဒါကို ခွဲခြားဖို့တော့ စောသေးတယ်။ ဒါပေမယ အခုထိတော့ သူဟာ ပွင့်ချုပ်ပေါင်း ဂိုးခုထိ ပွင့်နေတုန်းပဲ။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် သူဟာ နှစ်ပေါင်းထောင်နဲ့ခြို့ပြီး ကဗ္ဗာပြောပေါ်ကနေ ပျောက်ကျယ် သွားရာက ပြန်လာတဲ့အပဲ သူ့အေးချိုးမာပေါင်းအပါတွေလို့ အဆင့်ဆင့် အသွင်ကျေပြောင်းခြုံးဆိုင်ရာ ဒီအားတွေကနေ လွတ်ပြောက်ပြီး နှိုးမှုလာ အဓည်အချင်အတိုင်း ရှိနေတယ်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ သူဟာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေးပဲ ပဟုတ်လား”

ဂျာန်စံကားအြားကြိုးကြွန်းမာရီ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ သို့သော် မြှော် ပို့၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

သူကို ကျွန်းမကြည့်ပါတော့ သူကအဝေးကို ငြောကြည့်နေတာ ထွေးရသည်။ သူမှာက်လုံးတွေက နည်းနည်းတော့ မှန်နှစ်းနေသာလို ရှို့၏။

“ပြကလည်း တကယ်တော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေး ပါပဲ။ ပင်းသားလေးက အနှစ်းနဲ့ နှီးတော့မှ နှီးလာတဲ့ အလှမယ်လေး လိုပဲ”

သူ ပြုးနေပါသည်။ သူအပြုးတွင် ကြည်နဲ့မှုကို ကျွန်းမြှင့်ရသည်။ အလွမ်းကိုလည်း ပြုးရသည်။

“ပြတ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာကနေ နှီးလာတဲ့နေ့ဟာ မြဲ့

နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြောက် မွေးနေ့လည်းဖြစ်တယ်၊ မွေးနေ့ကို ပြုအဖောက် ကျင်းပေးပါဘူး၊ သတိတောင်ပရပါဘူး၊ ဟိုဘက်ရွှေက လူနာတစ်ယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်ပေါ်လို့ အိမ်မှာတောင် ပရှုပါဘူး၊ မြတ္တာရှိသို့လိုကင် ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ခဏာပြန်လာတဲ့အနီးနဲ့ တိုက်ပေါ်တာနှိုးရှားရှားပါးပါး မွေးနေ့ကို ဥယျာဉ်မှုံးကတော့ သတိတရ တန်ဖိုးထားတယ်လေ။

“မေလဆန်းမှာ သူ့နိုက်ထားတဲ့ မက်ဂိန်းလိုပါ ကိုယာတိုင်က ပထားဆုံး အဖူးတွေ ဖူးဖြူးကိုသိတော့ ဥယျာဉ်မှုံးက ဓာတောင်းသတဲ့၊ ဖြေကို သူ့မွေးနေ့ အမှတ်တရ တစ်ခုခုပေးချင်တယ်။ အဲဒီ တစ်ခုခုကို လည်း ထူးခြားတဲ့အရာ ဖြစ်ဝေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မက်ဂိန်းလိုပါ ကိုယာတိုင် စံကားဖြူးကင် ပထားဆုံးသော ပန်းတွေဟာ မြဲခဲ့ မွေးနေ့နှင့် နှစ်ခုက်ခင်းမှာ ပွင့်ပါစေ...တဲ့”

အော်...

ကျွန်ုပ်တဲ့မှာ ရှုံးနှင့်စွာ အားငယ်သွားတဲ့၊ မြုပ်ဘာ ကဲ့ကောင်း၊ လိုက်တားအနော်၊ မွေးနေ့မှာ ကျွန်ုပ်အရှားပါးဆုံး စံကားဖြူးဖြူးပိတ်ထဲမှာပါတဲ့ အဖူးတူပန်းပင်တိုင်ပင်ကင် လက်ခေါ်အဖြစ် ပထားဆုံးသော ပန်းပွင့်တွေ ပွင့်ပေးပါလို့ ပြတ်ပြတ်နိုင်း ဓာတောင်းပေးယော်သူ ရှိခိုန့်ပြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြောက်မွေးနေ့ကို ကျွန်ုပ်မ ဘယ်လို ကျော်ပြတ်ခဲ့ပါလို့ပဲ။

သူ့ငယ်ချင်းတဲ့ကို အိမ်မှာ မှန်ကျော်သည်။ မွေးနေ့ လက်ဆောင် တွေရာသည်။ အဲသည် မွေးနေ့လက်ခေါ်တွေထဲမှာ ဥယျာဉ်မှုံး ရှုံး မွေးနေ့လက်ခေါ်တောင်လို့ ရှားပါးပြီးထူးဆန်းတဲ့ လက်ခေါ်အပ် မပါဘူး၊ ပင်းသို့ရှုံးလက်ခေါ်တောင်ကတော်မှု...

ချုပ်သူလား ဝကားတော်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၈၃

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးသုန်းသော မ်းညိုသည် မွေးနေ့လက်ခေါ်တောင်လိုအရာမျိုးကိုတောင် နည်းနည်းမှ စိတ်ကျေးယဉ်ဖွယ်ပရှုသော ပစ္စည်းကို ရွှေးပေးသည်။

သူက ကျွန်ုပ်မ ခဏာခဏ ဟိုစာရွှေက်ပေးပါ သည်တရွှေက်ပေးကိုပို့ ပျောက်စိနောက်လိုတဲ့၊ တရွှေက်ပေးတွေကို သူ့အမျိုးအစားနှင့်သူ နိုင်တွဲပြီးသိပ်းနိုင်ရန်ဟု အကောင်းစားနိုင်ဟိုလိုဒါ ရောင်ခဲ့သယ်ခုစိ ပါသော ပက်ကောင်သုံးခုတွဲကို ပေးပေးလေသည်။

နောက်ပြီးတော့ အပိုလက်ခေါ်တောင်တစ်ခုက စိတ်ကျေးယဉ်စရာ တစ်စက်မှ ပရှုပေမယ် ကြည်နှုံးချမ်းပြောယူဖြစ်သည်။

မွေးနေ့နှင့်နက်တော်တော်တွဲ သူက ရွှေးတို့ဘူးရာမျိုး သွားပြီး ကျွန်ုပ်မကိုယ်စား ဘုရားရှိခို့၊ ပန်း၊ ရရချမ်း၊ သိမ်းကောင်လျှပ်စီး ဓာတောင်း မေတ္တာရို့သတဲ့။

“နှင့်လုပ်စို့ မွေးနေ့မယ် အလုပ်တစ်ခုကို နှင့်ကိုယ်စား ငါက ဝင်လုပ်ပေးလိုက်တာ”

သူ့ဝကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မ ရှုံးလည်းရှုက် ကျော်လည်း ကျော်သုံးခဲ့ရပါသည်။

ပင်းညိုက် ဖျော်ခနဲ့ သတိရားသွားတော့ ကျွန်ုပ်မ ကြည်နှုံးပြီးမှ သွားသည်။

“မွေးနေ့နှင့်နက်ခင်းကဲ တစ်ပြားနှင့်နက်ခင်းတွေထက် ပိုလှတယ်။ စံကားပင်တွေဟာ အရွက်တွေ စိမ်းပိုပြီး တောာက်ပနေခဲ့တယ်။ ကောင်းကောင်က အပြားနှမ် လေက ဟိုအဝေးက ပိုင့်ဆွဲ အေားအေားပြောလေး၊ စံကားပိုတွေရေား စံကားဖြူးတွေရေား အတူတူပွင့်ကြတယ်။ အထူးခြားဆုံးကောတော့ မက်ဂိန်းလိုပါ ကိုယာတိုင်ပေါ့။ သူက သူ့ဘဝရဲ့

ပထမဆုံးသော ပန်းတွေကို တကယ်ပဲ မြှေမွေးနေ့မှာ ဖွင့်ပေါ်တော့တယ်”

ကျွန်ုင်ထားပြီးသား စကားဖြစ်ပါလျက် တကယ် ကြားလိုက် ရအသာအခါ ကျွန်ုင်မ ရင်ထဲမှာ နေ့သွား၏။

“လျော့တဲ့ ဓမ္မဗျာ့တဲ့ ပန်းဖွံ့ဖြိုးများစွာ သရုပ္ပါသောင်း ထားတဲ့ ဂိုးစိုးလန်းဆောင်းတဲ့ သစ်ပင်တိုင်းဟာ မြှေမွေးနေ့ရဲ့ တည်သည်တော်တွေ ပေါ့”

ကျွန်ုင်မ သူ့ကိုင်းကြည့်ပါသည်။ သူ့စာတ်လိုက်ပင်သေပါးကို သူတော်တော် ချုပ်ဟန်တုပါသည်။

“တဒ္ဒာအပင်တွေက အရွှေ့ကြော်ပြောတယ်၊ တဒ္ဒာအပင်တွေက ပန်းကြော်ပြောတယ်။ နှစ်ကိုခေါ်တော်တော်အေားအေား ဓမ္မဗျာ့ပျုံးပျုံးပျုံးပျုံး တိုက်ခတ် လိုက်တော့ ရွက်ကြော်၊ ပန်းကြော်၊ အမိုင်း၊ အပြုံးအားလုံးရောပြီး ကာခုန် ဇုန် သလိုပဲ့၊ ပန်းချို့ဆန်တဲ့ ရုပ်ရှင်စာတ်ကားတစ်ခု ပြစ်သွားခဲ့တယ်”

“အဲဒီမနက်ခင်းမှာမှ မြှေကလည်း လှလိုက်တာ၊ အပြုံးရောင် ဝတ်ရုံလေးက ပါးပါးလွှဲလွှဲ၊ မြှေဆံပင်တွေက နှက်နှက်မော်ငါးမှာင် ပျော်ပျော် လွှဲလွှဲ၊ သူမတ်တာတ်ရပ်နေရာ၊ မက်းနှီးလိုပါ ကိုဘာတ်၏ စံကားပင် အမြေဆီ ခပ်သွာ်သွာ် လှမ်းလာတဲ့မြှေကို သူက အဲ့ချုံးပေး ပန်းဖွံ့ဖြိုးလေးတစ်ဖွံ့ဖြိုး လက်ကမ်းရှင်း ကြိုးခဲ့တယ်။ ရှုပ်နကာ ပန်းလိုတော့ ဖွင့်ချုပ်ရှုပ်ရှုပ်ပါဘူး၊ ခြောက်ခုပဲပါတယ်။ ဒီပေါ်ယုံ အဲ့သွေ့စရာကောင်း လောက်အောင် လှနေတယ်။

“သူက ပြောလိုက်တယ်၊ စံကားဖြူဖွံ့ဖြိုးဟာ စောင်အဆက် ဆက် နိုင်ပဲတကာမှာ သန့်စင်ခြင်းရဲ့ သကော်တာပါ”တဲ့။ ဒီပေါ်ယုံ မြှေက သူကမ်းပေးတဲ့ ပန်းကိုလွှာတိုင်းဆုံးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင့်ထဲကို

ချုပ်သွား စကားတစ်ဖွံ့ဖြိုးသွားခဲ့တယ်

ဝင်လာတော့တယ်”

“အိုး...”

ကျွန်ုင်မလက်ထဲက စံကားဖြူဖွံ့ဖြိုးကလေး လွှတ်ကျသွားလေ သည်။ ကျွန်ုင်မ စိတ်မှတ်ဖဲ့ပင် နောက်သို့ ခြေတစ်လျမ်းဆုတ်လိုက်ပို၏။ ထိုအခါ စံကားပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်နှင့် ကျောက်မိသွားပါသည်။

“နှစ်ကိုခင်းလောထုကို ဖြတ်ပြီးလာခဲ့ရလို့ အေးစက်နေတဲ့ ပြုခဲ့ပါးပြင်လေးတွေဟာ သူ့ကြောင့်နေ့းတွေးသွားတယ်။ မိုးငွေ့ရောတဲ့ လောကြောင့် စိစွဲတော်အေားစက်နေတဲ့ ပြုခဲ့၊ နှစ်ခိုင်းလေးတွေဟာ သူ့ကြောင့် နေ့းတွေး သွားတယ်။ မြေဟာ အချို့မြေဆုံး စံကားဖွံ့ဖြိုးတစ်ဖွံ့ဖြိုးရဲ့ ဝတ်ရည်ထက်တောင် ချို့မြေနေသေးတယ်”

ကျွန်ုင်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ့တုန်ယင်ကာ ချက်ချင်းပင် ဟောနှစ်း လာသည်။ ကျွန်ုင်မ စံကားပင်ကို ပိုထားပါ ပတ်မတ်ရပ်နိုင်ပါလို့မည်။ မျက်လွှာချုထားပေါ်ယုံ မြှင့်လွှာအောက်မှာ သူဝရှုံးသို့ တိုးကာ်လာသည် ကို မြင်နေရသည်။ ကျွန်ုင်မ နောက်ထပ်ဆုတ်စရာ မကျွန်ုင်တော့ဘူး။

ထိုကြောင့် အလိုက်သင့်ချထားသော ကျွန်ုင်မလက်တို့မှ လက် ဖေါ် နှစ်ဘက်ကို ပင်စည်အခေါ်ကိုပဲ့မှာ နောက်ပြန် ဖြန့်တော်ကိုပြီး ထိန်းထား လိုက်ရသည်။ အဲသည်လိုကျတော့လည်း ကျွန်ုင်မရှေ့မှာက အကွယ်အကားရှိ၍၊ ဟာလာဟာင်းလင်း ပြုစေနေသည်ဟု ခံစားပြန်လေ သည်။

လောကတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြုစေသွားသည်။ ကျေးငှက် အော်မြော်သံကလေးမှာ မကြားရာ။ မြှင့်ရော်းဆင်းသံကလေးသော်မှ မကြားရာ။ ကျွန်ုင်မသည် တစ်ကိုယ်လုံး လိုပ်နှဲ့လာနေပြီးဟု သိနေသည်။

ကျွန်ုင်မသည် တစ်ဖြုပ်တည်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘာက်အရသာတွေကို

ခံတားနေရာ၏

ကျွန်မင်္ဂလာကိုကျောက စံကားပင် ဟင်စည်အသေးကိုယ့်တူတူ ကြောင့် ကြော်မှုသော ခိုင်မြဲသော ဝေဒနာ ကျွန်မ ရှုံးကိုယ်ဘင်းက ခုံးညံးသော လူပ်ခတ်သော ဝေဒနာ။

ကျွန်မင်္ဂလာကိုကျောမှာ ပိုးငွေးစိုးတို့မှုကြောင့် အေားစက်ဝက် တွန်းဖယ်ခံရသော ဝေဒနာ ကျွန်မရှုံးမှာက ခြေတစ်လှမ်းအကျားမှာ ရှုံးနေသော သူ့ကြောင့် နွေးထွေးသော ခွဲ့ဝင်ညီးယူခံရသော ဝေဒနာ။ ဘုရား ဘုရား...

ကျွန်မ တစ်ပါမှ မခံတားခဲ့ရဖူးသော ဝေဒနာက ချို့ပြစာ ပိုန်းမှုး ဖွယ်ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်မ မျက်စိကို ပိတ်ထားလိုက်မိသည်။

နေရာ၏ခြည်ရှိငန်သေးသလား၊ လောက်ကြီးတစ်ခုလုံး အ ပြောင် လွှမ်းသွားပြီလား၊ ကျွန်မ မသိတော့၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှတည်း မသိချင်တော့ပါ။ အာချိန်တွေအားလုံးကို ရပ်တန်ထားလိုက်ချင်သည်။ စံကားဖြူဇူးကေး အိပ်မောကျေနေခဲ့သလို နှစ်ပေါင်း ဝေါာင်နှင့် သောင်းနှင့်ချို့၍ အိပ်မောကျေသွားပါရမေး။

ကျွန်မ၏ ဆံပင်များကို နွေးထွေးသောင်လတစ်ချက် လှစ်ခဲ့ ထိတို့သွားသည်ကို ခံတားလိုက်ရရှိ။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ပါးပြိုင်သီဥယာ တစ်ခုခုက ရွှေ့လေး ပွတ်တိုက်သွားသလို၊ အပင်ပေါ်မှ ကြောကျေလာ သော စံကားဖြူဇူးတစ်ပွဲ့က ကျွန်မကို ကျိုဝယ်သွားလေသလား၊ နွှေးလည်း နွှေးလွှေ့ကို နွေးလည်းနွေးသော ထိတို့မှု့ကေးပါ။

အယောင်ယောင် အမှားမှား ရှိုက်လိုက်သော ပင့်သက်က မ သံမကွေ့အထံ တိုးတိုးထွေကိုသွားသည်။ ခဏကြောလျှင် ကျွန်မ၏အထောက် တွေ့ ညွှတ်ခွေကျေရတော့မည်။ ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မကို တစ်ယောက်

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွဲ့ ပွဲ့ခဲ့တယ်

၀၇

ယောက်က သို့ဟုတ် အာရုံးတစ်ခုခုက ဖမ်းဆွဲတာ့လိုက်စေချင်သည်။ ကျော်မြှုပြ၍...

ပင်းညိုး။

ပင်းညိုး ပကြားနိုင်မှန်းသိသော်လည်း တမ်းတ ခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ နှစ်ခုစိုးတွေက လူပ်လို့ပရာ။ ထပ်မံ့ကြည့်ပါရစေပြီး "ပင်းညိုး"

ကျွန်မအသံက တိုးတိုးကလေးပဲ ထွက်လာခဲ့၏။ အသည် တိုးတိုးလေးကဲ့ပဲ လုံးလောက်သော ချို့ပြတည်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ပင်းညိုး၊ နှင့်င့်ကို ပတ်မထားပါနဲ့နေ။

ပင်းညိုး၏ တည်ကြည်သောအပြီးကို ကျွန်မ ပြင်ယောင်သွားသောအခါ စိတ်သက်သွား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လောက်ကြီးတစ်ခုလုံး အမြောင် ပုံးသေးပါ။ ကျွန်မရှုံးမှာလည်း ဘယ်သူ့မှုပို့ပါ။

✿ ✿ ✿

မေတ္တာ။

နေကောင်းရဲလား၊ နှင့်ဆိုက ဘာပြန်တဲ့ မလာတော့
ငါစိတ်ပူလို့ စာထပ်ရေးလိုက်တယ်၊ ငါ့ အီးမေးလိုတွေရော နှင့်
အတ်ရရဲလား၊ ငါ့ဆို စာရေးပါဌီး၊ စာမရေးနိုင်လောက်အောင်
အလုပ်ရှုပ်မနေလောက်ပါဘူးနော်။ အရင်စာတုန်းကာ ပြင်သစ်
သံရှုံးကာ လုပ်မယ့် စာမေးဖွဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးထားတယ်။
ဒါပေမယ့် နှင့်ရမရ မသိလို့ အရှုတစ်ခါ ထပ်ပြေားမယ်။

မင်းညိုက်စာကို ဖတ်ရာသည်အခါ အဂျမ်းမပြုသည်ပြုင် ပို၍
တော် လွမ်းရသေး၏၏ ဒါတောင် သူ့လက်ရေးအတိုင်း ပဟုတ်ဘဲ
ကွန်ပူဗ္ဗာစာစာလုံးတွေ ပြစ်နေလို့။ သူ့လက်ရေးအတိုင်းသာဆိုလျှင်

ကျွန်မ ဘယ်ထိအောင် လွမ်းလိုက်ရမလဲ မသိဘူး။ သူ့လက်စရာဆိုတွေ့
မျက်စီပြုခံသာ ကြည့်ရုံမကဘဲ တရ္တ်ကို လက်ဖြင့်သာသာလေး
ပွတ်သပ်လိုက်ချင်သေး၏။ ကိုယ့်ဘခန်ထဲမှာမို့ လုံခြုံစိတ်ချေပြီဆိုတာ
သေချာချိန်တွင် သူ့လက်ရေးတွေကို နှုတ်ခမ်းပြုထိက်ကာ နှစ်လိုက်
ချင်သေး၏။ သူသာ သိသွားလွှုံး ကျွန်မကို ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးဖြင့်
ကြည့်ပလဲ ကျွန်မ သိချင်လုပါသည်။ သူကြည့်ရှုသွားပါမလေား
စိတ်ညွှန်သွားမလေား။ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်သွားမလေား။ ဆုံးမဟုတ်
ကျွန်မကို သနားတော့ သနားသွားလေမလေား။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့လက်မောင်းကို အမှတ်တပဲ
ကိုင်လိုက်တာ့ကို ဖြင့်ရတုန်းက မကျေမန်ပြုပိုသော ကျွန်မသည်
ဒေါ်အေးအေးထွန်းအပေါ်ထားသည် သူ့ချုပ်စ်ဝလေးတားမှုကို ဖြင့်ပြီး
သွားသည့်အခါ အားငယ်စွာ ဝင်းနည်းမိသွားတော့သည်။

အဲဒီ ဆက်ဆံရေးမှာက သံယောဇုံတစ်ခုတွေ့ဗုံး မဟုတ်။
အပြန်အလှန် နားလည်မှု လိုအပ်မှု လေးတားမှု အားကိုယူတွေ့ပါသည်။
အာက်အခဲတွေကို အတူရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြသည့်အခါ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် ပိုမြေးယုံကြည်ပေါ်စည်းမီလိမ့်မည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်
ပိုပြီး တွယ်ဖြေလာလေး၊ ကျွန်မက ပို၍အဝေးရောက်လေး ဖြစ်မှုပါ။

သူမကို ကျွန်မ တစ်ခုတွေ့ဗုံး တွေ့ဖူး။ ဝကားပြောရှုး
လိုက်သော်လည်း သူမကို ကျွန်မရင်ထဲကောင် ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပစ်နိုင်
တော့မှာမဟုတ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမသည် ပင်းညိုကို အနီးမှာ
အပြုလိုလို ရှိနေစေခဲ့နိုင်သူ ပြုသောကြောင့်တွေ့ဗုံး ကျွန်မ ပင်းညိုကို
တွယ်တာနေခိုသွား သူမက မင်္ဂလာနှင့်အတူ ကျွန်မရင်ထဲတိ လိုက်နောင့်
ယုက်နေတော့မှား။

ချိုင်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၉၁

ပွဲလေးမှာတွေ့ဗုံးက ကျွန်မတည်းသော(သူသူငယ်ချင်း၏)
အိပ်ကင့် ကျွန်မ သူ့သိကို ပုံမှန်းဆက်ခဲ့ချိန်တစ်ခုတွင်ထောင် သူမက
ကျွန်မကို နောင့်ယုက်နိုင်လိုက်သေး၏။ ကျွန်မ၏ ပုံမှန်းချိန်ကို
တမင်ပင် ရုံးချိန်ရရှာပ်၍ သူ စိတ်အေးလက်အေးရှိမည် ညအချိန်ကို
ရွှေခဲ့ပါသည်။

ညရှိနာရီခွဲဆိုတော့ သူ ညာတိပ်အလုပ်လုပ်နဲ့ ရုံးကိုတော့
ရောက်ပြီး အလုပ်တော့ တကယ်မစေသေး။ ထိုအချိန်ကို ပုံမှန်းပြီး ဆက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်းညိုသည် နိုတွေ့ဗုံးက ပုံမှန်းကြာကြာပြောတာကို လုံးဝ
မကြောက်သူဖြစ်သည့်မျိုး သူ့ကို ပုံမှန်းပြောချိန်မှာ အလွန်ဆုံး ငါးပိန်ပဲ
ရှိမှုပါ။ ကျွန်မနှင့် ပြေားမောက်သား ကိုသိဟ ဆက်ဆံရေး အနည်းငယ်
ကသိကအောင့်တွေ ဖြစ်ကြရတာကို ကျွန်မက ပြောပြန်ဆဲဘျိန်း
ပင်းညိုက ကျွန်မကို နားထောင်နေရာမှ သူ့နောက်ဘက်ဘူး လုပ်း
ပြောလိုက်သံကြားရသည်။

“ကျွန်တော်ဗုံးပွဲပေါ်က ဖိုင်တွဲ အနီးထဲမှာ အစိမ်း”

အဲဒီတစ်ရုံးလုံးမှာ သူက အစ်မဟုဒ်သည့်လူ ဘယ်နှစ်
ယောက် ရှိနေခိုင်မှုပိုလဲ။ အစ်မဟုဒ်သားအသံတွင် ချုပ်စ်မှုလည်းပါ
လေးတားမှုလည်းပါသည်ဆိုတော့ အဲဒီဘယ်အစိမ်း ဖြစ်နိုင်းမှာလဲ။
ညရှိနာရီခွဲထိအောင် သူရှင့်အတူ အလုပ်လုပ်နေသူသည် တြေား
ဘယ်အစ်မဟုဒ်ရှိနောက် ရှိနောက်းမှာလဲ။

သူသည် ကျွန်မ၏ဝကားကို စိတ်ပဝ်တားတော့ဟန် ရှိသည်။

“ကျော်စ်တွန်း”

သူကျွန်မနှင့် ပြောနေရာကင့် သူ့လက်ထောက်ကို စပ်ဝို့ဝိုး

ဒေါသံကြားလိုက်ရပြီးအနာက် ပုန့်ချက်ကို လက်နှင့်ပိတ်လိုက်သလိုပဲ။
ဘာသံမှ ပကြားရတော့ပြန်။

“ပုံင်းညို”

“ဒါပဲမဟုတ်လား ဖေဇော်၊ နှင့် ကာယာကံရှင် စိတ်အခြား
အယူက် ဖြစ်ရအောင်တော့ မအဘုံး မဟုတ်လား မပြောချင်တာကို
စွတ်မပေးအောင်ပဲ”

“ငါကထူးကို အနောင့်အယူက်မလုပ်ပါဘူး၊ သူကသာ ပါကို
ဖြော်တာ၊ နှင့်သိလား သူမျက်နှာကလေ...”

ကျွန်ုပ်ဝကားကို သူရတ်တရာက် ဖြတ်လိုက်၏။

“ဖေဇော် အေားဖို့ ငါစောင့်နှင့် နှင့်ဆီပြန်ဆက်မယ်၊ ရမလား
ဟင်။ ငါတို့ မျက်နှာပုံးဒီနိုင်း အရေးကြီးနေလို့ ငါသွားပုံဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်မက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ရုံးခန့် အောင့်သွားသည်
ဝေဒနာကို ကျွန်ုပ်မ သူသိအောင် ပပြုပါ။

“ဖေဇော်...”

“သွားလေ သွား၊ ပြန်မဆက်ပါနဲ့ ရတယ်။ နော်”

ပုန့်ချုလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ကိုယ့်ဟာ့သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
သူပြန်ဆက်လာခဲ့ရင် ပုန့်မကိုင်တော့ဘူး၊ အပေါ်တက်ပြီး သွားအိပ်
တော့မယ်။

သို့သော် ဉာဏ်းနာရီခွဲလောက်တွင် ပုန့်ဖြော်လာတော့
တက်ယ်တော်း ကျွန်ုပ် မဖော်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ဒေါ်မည့်တယ်လိုပုန်းလားဟု
အာရုံးလိုက်ထားမိပါသည်။ အေးလေ... သွားများ အလုပ်တွေ ရွှေ့နေ
သည့်ကြားပါ ကျွန်ုပ် စိတ်ကောက်မှာ ရိုးလို့ မရရှုအောင် ဆက်ရတာ
ဥစ္စား၊ ကျွန်ုပ် မကိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၉၃

“ဖေဇော်တဲ့၊ မင်းမင်းဆီက ပုန့်”

ဘုရားမလတ်က ကျွန်ုပ်မဘားလှပ်းအောင်တော့ ကျွန်ုပ် ပျော်ရွှေ့နှင့်စွာ
ပြောဆင်သွားလိုက်သည်။

“ဖေဇော် ဘိပ်ပလား”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ဆီက ပြန်ဆက်မယ် ပုန့်ကိုစောင့်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်မှာ
အိပ်ပါးပေါ်းပလဲး

“ကဲ အရာဝါ တစ်နာရီအလာက် အသိနိုင်ပြီ၊ နှင့်ပြောစရာရှိတာ
ပြောတော့”

“ဘာမှ ပြောဝရာမလိုပါဘူး”

“ဖေဇော် အဲလိုမကောက်နဲ့ဝေး၊ နှင့် ပြောရင်းတန်းလန်း ငါက
ဝကားဖြစ်ဗျာလိုက်တာဥစ္စာ၊ နှင့်ဆက်ပြောရမယ့်ပဲ”

သူ့အသံကဗျာ စိတ်ရှည် ချော်စမားသံး၊ ကျွန်ုပ် ပြီးမိတ်။

“အဲဒီတုန်းက ပြောချင်တယ်၊ အာခု မပြောချင်တော့ဘူးဟာ”

သူ့အသံတော်းတော်နှင့်မထွက်လာသဖြင့် သူ့စိတ်တို့တွေ့ပြီလား
ဟု ကျွန်ုပ်မီးပိုင်သွားကာ ကမန်းကာတန်း ဝကားဆက်ရသည်။

“တကယ် မပြောချင်လိုပါ မင်းညိုရယ်၊ ငါနှင့်ကို စိတ်ဝကာက်
တာ မဟုတ်ဘူးမော်၊ တကယ် တကယ်။ နှင့်ဂျာနယ်အကြောင်းပဲ
ပြောပါလား”

“အဲ... ငါကျော်မယ်က အရေးမှ မကြိုးတာ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ထုတ်
နေတာပဲ။ မထွေးဆင်းဘူးလေး၊ ဂျာနယ်အကြောင်းကေတော့ အခုလုံ
ဉာဏ်အသိနိုင်မှာ ဖန္တလေးကို ပုန့်ဆက်ပြီး ပြောဝရာမလိုပါဘူး”

ကျွန်ုပ် ရယ်လိုက်ပိုသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာအကြောင်းပြောကြမှာလဲ”
 “နင်ပြောတဲ့ မြို့ဗော်သားက ဘယ်အချက်ရှိပြီလဲ”
 ကြည်ဝင်။ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သော အကြောင်းအရာကို သူ သတိတော့ ရသားပဲ။
 “အင်း ငါတို့ထက်ကြီးတယ် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမလား မသိဘူး”
 “သူက ဘာလုပ်တာလဲ”
 “မန္တလေးတူကြော်လိုပါမှာ အရှေ့တိုင်းပညာဌာနက ဆရာ”
 “မြို့ဗောတော့ ငါတ်ပုံထဲမှာ ချောတယ်ဆန်၊ သူသားရော”
 ရယ်သံသော့ဖြင့် သူမေးသည်။
 ကျွန်ုပ် အသံထွက်ရယ်ပါသည်။
 “ကိုယ်ဟက ချောတော့ချေားသုတေသနဟာ ပခိုးဘူး၊ သာဘောဇား ပုဂ္ဂတာ တစ်ခုပဲ။ ဒါကလည်း သူ့ဘေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို စာထဲမှာ ပရေးစေခဲ့တော့ကြောင့် ပြန်မှုပါ”
 “ဟော ချက်ချင်းကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားပါလား”
 သူ့အသံမှာ ပနာလိုသံ နည်းနည်းပျော်စွာကို။ ကြည်ကြည်ဖြော၍ စောက်နေခြင်း ပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာ ပင်ကျော်ချင်ပါ။ ငော်ရှင်းပြီးပေါ့။
 “နင့်အဘွားကြီး ပြန်သွားပြီလား”
 သူ သက်ပြင်းနှုံးကို ကြားရသည်။
 “ပေါ်စော် နင့်ကို အဲလို ပိန်းပမြို့ဗော်ဝေချင်ဘူး”
 “ဘယ်လိုပိန်းပမြို့ဗော် ပြောခဲ့တယ်တယ်”
 “လူတစ်ဦးဘက်သားကို မခံချင်အောင် မိတဝိတဲ့ပိန်းပမြို့ဗော်”

ကျွန်ုပ် သူ့ပြင်နိုင်မှန်းသိလျက်ရှိနိုင် သူ့ကို နှာခေါင်းချွဲပစ်လိုက် ပို၏

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုပိန်းပမြို့ဗော် ပြောခဲ့တယ်”
 “အစ်ပ ဒေါ်အေးအေးထွန်းလို ပိန်းပမြို့ဗော်”
 ဟင်...။

ကျွန်ုပ်မတယ်လိုဖုန်းကို ဆောင့်ခဲ့ လွှတ်ချုလိုက်ပိုသည်။ သူ ထိနေသွားက သူနောက်ထို ပုံးပစ်လာခဲ့ပါ။

နင်ဝါး ရေးဖြေ ဖြေစရာမလိုဘူးတဲ့၊ နှုတ်ဖြေပဲ ဖြေရမယ်တဲ့။ ရှုလိုင်လ ၂ ရက်နေ့မှာ ဖြေရမယ်လို ပြော တယ်။ မစ်တာသူ့ရှိုးရိုး နှစ်နှစ်ရာပြည့်စွဲ ဟျားရှိုးကို အစိုက် ပြီးတည်ပြီးပေးပယ်ထင်တယ်လို ငါကို နှင့်ဆရာကာ ပြော လိုက်တယ်။ နင် ဟျားရှိုးသမျှတာအုပ်တွေကို အပိုင် လေ့လာထားပေတော့၊ မြန်မာဘာသာပြန်တွေ နင်ပြန်လာရင် ဖတ်စွဲ ငါစုထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟျားရှိုးတိုင်ယောက် တည်းတော့လည်း ဘယ် လုံးလောက်အုံးပလဲ့၊ ငါထင်တာ တော့ ဒီကိုစွာက ကိုယ်တိုင်သက်လိုး စာဖတ်လာတဲ့ အရည် အချင်းပေါ် မူတည်မှာပဲ။ မေးတဲ့သူက စာအုပ်ကို တကယ် ချုပ်တဲ့လွှာဆိုရင်တော့ စာအုပ်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတဲ့လွှာမှရမယ်။ ဒါပေမယ့် နင်လည်းသိပ်တော့ မည်ပါဘူး ဖော်။

သူသိ E-mail စိုင်း ပရနိုင်တော့သော ကုန်းခေါင်ခေါင် ဖြောယ်ပေးတွင် ကျွန်ုပ် ရောက်နေသည်ဆိုတာ အစ်ပလတ်က

သူ့သီ ဖုန်းဆက်လျှင်တော့ သူတိမှာပဲ အကျိုးအကြောင်းပြောစိ ကျွန်ုပ်
ပန္တက ဒေါက်တင်ကို ထည့်နိုင်းလိုက်သည့် အပြန်ချောပို့ တေသာည်
သူ့ထံ သည်ကန့် ရောက်နိုင်ဖို့ ပင်သချာပါ။

အခုံစာသည်လည်း နေ့ခွဲက ၂၀ ရက်နေ့ တပ်ထားသည်။
ကျွန်ုပ်ဆီသို့ အဆင့်ဆင့်ရောက်လာရသောစာ ဖြစ်သည်။ သီးမေးလို
လက်ခံသော ဟိုတာယ်က တေရာက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်မှ အစ်မလတ်
ကသွားယူ၊ ကျွန်ုပ် ယနိုင်ရောက်နေသော လိပ်စာသို့ စာပို့ရထာဖြင့်
တစ်ခါ ပြန်ပို့ပေး။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ သုံးလေးရက်ကြာမှ
ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် သည်နေရာသို့ ရောက်နေခြင်းကို သူ သဘောတုန်း
ပို့ပလား၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အကြောင်းကြား ဆက်သွယ်ဖို့
ဖလွယ်ကူသောနေရာ၊ ကျွန်ုပ်မာရောကိုရွှေ တစ်ခုတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လျှင်
အလျင်အမြန်သွားလို့ ပရေသောနေရာ၊ တစ်ယောက်၏အသံကို တစ်
ယောက်က ကြားပို့ ဖလွယ်ကူသောနေရာ။

နှင် အင်တာကျူး မဖြေတော့တူးလို့ ငါကို ပြင်းဖို့ မကြေားတာနဲ့
ဖော်၊ နှင် အဲဒီမှာ ဘာတွေပဲ ပြေားမပြတ်ဖြစ်နေနော့ နှင့်ချဲ
တကာယုံဘဝက ဒီမှာပဲ နှိုတယ်။ နှင် အင်တာကျူးကို လာကို
ပြောရမယ်၊ နှင် အောင်ကိုအောင်ရမယ်၊ ပြေားတော့ နှင် ပြင်သံကို
သွားကိုသွားရမယ်။ ပြေားပော်ကြောင်းကို နှင်ပြန်လာမှ
ဆက်ရေးလို့လည်းရတယ်။ အရင် လုပ်ရမယ် အလုပ်နဲ့
နောက်လုပ်ရမယ် အလုပ်ကို ပလွှဲစေချင်သူး။

ကျွန်ုပ်ဘဝက ရန်ကုန်မှာပဲ နှိုသတဲ့။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၉၃

ဟုတ်နိုင်ပါပလား ပင်္လာ့ရယ်။

ကျွန်ုပ် ရောက်နေသော စကားမျှယူရှုံးသည် ကျွန်ုပ်ကို စာဝေဖို့
အတွေးတွေး ပေးခိုင်သည်။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက အထစ်ထစ်အငောင့်ငောင့်
ရေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာများသည် ယရအမို့ ကျွန်ုပ်မ၏လက်မှ
ချောမွှေ့စာ စီးအများလျက်နိုးသည်။ တစ်ခုတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်မ၏လက်ကို
ကိုင်၍ တွေ့နေးနေသလိုပဲ။

ကျွန်ုပ်သည် ပင်္လာ့ရိုက်လက်ဖြင့် ထိကိုင်ထားခြင်းမရှိခဲ့သော
မင်္ဂလာ့ရိုက်တာကို နှုတ်စစ်းဖြင့် ထိက်လိုက်တဲ့။

ငါကို ခွင့်ထွေတ်ပါ ပင်္လာ့ရယ်၊ ငါ ပြင်သံစိုက်လည်း ပသွားချင်
တော့သူး။ စာကြေည့်တိုက်မျှူးလည်း ပလုပ်ချင်တော့သူး။ ငါ စာရေး
ဆရာမပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။

သူ့စာကို သေသေသပ်သပ်ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် ရေး
လက်ဝမှတ်စုစာအပ်ကြားတွင် ညုပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ရေးမှ လက်နိုင်စက်ဟောင်းလေးသည် သူ့အပေါ်
ရွှေလေး တင်ခဲ့ပူးသည် သူ့သစ်ပစ် လက်ချောင်းများသော်မှ
ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်မှန်း သိမှုသိပို့ပလား၊

ကျွန်ုပ်သည် လက်နိုင်စက်လေးကို ဝေးကြည့်နေရင်း ထိုစုတ်
လေးတွေပေါ်မှာ သွေကိုသွေက်ပြုးလွှားခဲ့ဖူးသော လက်ချောင်းများကို
မှန်းဆ ကြည့်ပါသည်။ ဖြောင်းစွာ သွေပို့စွဲမလား၊ ကျွန်ုပ်လို့ အကြော
စိမ်းစိမ်းတွေး ရွှေ့ထွေးနေပလား။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ လက်နိုင်စက်ကို ကျွန်ုပ်ဆီသို့
ဆွဲယူလိုက်တဲ့။ ကျွန်ုပ်သည် လက်နိုင်စက်ခလုတ်များပေါ်သို့ တစ်ခါမှ
လက်ပတ်ခဲ့သူးပါ။ ခလုတ်လေးတစ်ခု၏ အခွက်ရာလေးထဲသို့

ကျွန်ုပ်လက်ညီးကို အသာတင်လိုက်သည်။ လက်နိုင်ဝက်ထဲပူ
န္တေးတွေးသော အင်ဘားတင်ခု ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသလိုပဲ။

ကျွန်ုပ်သိပါသည်။ ကျွန်ုပ်စာအုပ်ကို သည်စံကားမျယ်ရှု
အိပ်မှာမှ အဆုံးမသတ်နိုင်လျှင် ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ် နိုင်တော့
မှာမဟုတ်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျလားထိုင်မှ ထရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့
လျောက်သွားလိုက်သည်။ ချည်ထည်ပါးပါး ခန်းဆီးဖြူသည် လေဖြင့်
ငွေ့လွှဲပ်နေ၏။

ပြတင်းမှဖြတ်လျက် ပြင်ရသည့် ပြင်ကွင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်
သက်တာတွင် အလုပဆုံး အခေါ်းနားဆုံးဖြစ်သည်။ တာတွေ့ထဲမှာ
ဖတ်ဖူသည့် 'အသက်ရှုရှိ မေ့သွားလောက်စေသော' (breath-taking)
ဟုသည် အသုံးအနှစ်းကို ယခုတော့ ကျွန်ုပ် နားလည်ရပါပြီး

ကြည့်လေရာရာမှာ အစိမ်း အစိမ်းမှာမှ ခိုးနားဖြုံးဆိုင်သည့်
အစိမ်း အစိမ်းသည် တည်းတည်းမဟုတ် မြင့်လိုက်နို့လိုက်လည်း
ရှိသည်။ ဖျော့လိုက် ရင့်လိုက်လည်း ရှိသည်။ လင်းလိုက် မောင်လိုက်
လည်း ရှိသည်။ ဝါ၌၍၌ီးသော အစိမ်းရှိသည်။ ဦး၌၍၌ီးသော
အစိမ်းလည်းရှိသည်။ ရစည်းသော အစိမ်းရှိသည်။ အနားသတ် ဖော်
ပညာ ဖွားလွှဲနေသော အစိမ်းလည်းရှိသည်။ သည်ထက်မြင့်သည့်
အမြင့်တင်နေရာမှာသာ ကြည့်ခဲ့လျှင် တို့အစိမ်းထဲမှာ အဖြူခွွှတ်ဆွုတ်
ပန်းပွင့်တွေ့ဖြင့် လုပော ပြောက်နှုန်းလျက်ရှိသော တစ်ပင်ချင်းသည်
ပန်းတစ်ပွင့်စီအဖြစ် အသွေးပြောင်းလျက် မျက်စီတာဆုံး မြေပြုကျယ်မှာ
ကြပြန့်ထားသော ပန်းခင်းတင်ခုအဖြစ် အုံပခန်းလုပ် ထူးခြားပေး
လိမ့်ပည်။

ချွန်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

အဲသည်များပြားလှသော သစ်ပင်စတွေထဲမှာ ပင်စည်တစ်ခုခု၏
နောက်မှာ ကျွန်ုပ်ကို သူတောင့်နေလေမလာ။

သူ ...

မြတ်ပုံပြင်ကို ကျွန်ုပ်အား အခန်းဆက် ပြောပြေနေခဲ့သောလူ၊
ဉာဏ်တိုင်း နောက်ဆုံးအလင်းတန်းတွေ ဖြာလာသည်
အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ် စံကားပင်တွေရှိရာသို့ ဆင်းသွားလေရှိသည်။
တစ်ယောက်တိုင်းတော်ကိုတွေ့ရှိရာက်နေတတ်သည်။ ခါတိုင်း
ဆိုလျှင် သူ့အသံကိုပဲ ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။ မနေ့ကတော့ သူ့ကို လူ
ကိုယ်ခွဲ့ပါ ပြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့

ကိုယ့်နာမည် ခွန်သာ...တဲ့။

သူ့ကို ပြန်မြင်ယောင်သွားသည့်အပါ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲတွင် လုပ်စန်း
မောပန်းလွှဲပ်စတ်သွားသည်။

ဘယ်လိုလူပါလို့။

စံကားဖြူပင်တိုင်းကို သူ သိနေသလား၊ သူဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို
မြဲဖုံးပြုတွေ ပြောပြေနေရတာဘူး။ ကျွန်ုပ် ပြေားမမတဲ့ ဘဝကို ရှာဖွေ
နေတာ သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။

ဥယျာဉ်ထဲမှ ပြန်တက်လာတိုင်း ဒေါ်တင်ကို သူ့ဘာကြား
ပြောပြီ့ ကျွန်ုပ် အားယူမိသည်။ သို့သော ဘာ့ကြာ့နှင့်မှန်းမသို့။
မေပြုဖြစ်ပေး။ ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ပူသွားပြီး သွားလေရာသို့ ဒေါ်တင်
လိုက်ပါနေရမှာကို အားနာမိလိုလား၊ သို့မဟုတ် ဒေါ်တင်ပါလာလွှဲ
ကျွန်ုပ်ကို သူ စကားတစ်ခုနှင့်မှု မပြောတော့မှာကို စီးရို့မို့လိုလား။

ကျွန်ုပ် သည်ကနွေတော့ စံကားပင်တွေ့သိ မသွားတော့ဘူးဟု
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ့ပုံဖြင့်ကို ကျွန်မဆက်၍ ကြားချင်သော်လည်း မကြားရဲတော့သောကြောင့်၊ သို့မဟုတ် သူ့ကို နောက်တစ်ခါတစ်တွေ့ရန်အင်ဘားမရှိတော့သောကြောင့်၊ အဖိုးဖိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စံကားပင်တွေသီ မသွားတော့ပါဘူးဟု ဆိုကားမှ စံကားပွင့်များ
က အစွမ်းကုန် ဖွင့်ကြပုံရသည်။ ပန်းရန်းသည် လေအသွေးတွင်
ငွေကားစိက်ကာ ရောက်လာ မြှုံးစွဲယ်လေသည်။ ပိုးမိုင်ပိုးရောင်ပရှိ
ပိုးသက်ပိုးငွေးမရှိ။ စံကားချွေက်အကြေားအကြေားမှ တစ်ဝက်တစ်ပြက
ကောင်းကောင်သည် ပြောပြောလဲလျက်ရှိသည်။

မြန်မာ

ကျော်ပ ကိုယ့်ကိုယ့်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။

နေစပ်ပါ၌၊ ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ၊ မသွားရဲခရာဘာ
အကြောင်းများ နှိုလိုင်း။

သာတေသနပိုင်းမှ ဖြစ်၏

သူနှင့်တွေ့ခဲ့လျှင် သူက မြားကြောင်း ပြောပြုမည်။ ကျွန်ုင်မက
ဘသာ နားထောင်စုရှုပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ ပန်းဘကြော အြို့လွှာ
ပွင့်ချပ်ထွေက ရွက်ကြပါတဲ့ ညိုညို အောက်ခံပဲ။ ပြန့်ကျေနေသည့်အပါ
ထို့မြှုပ်ပြင်သည် ဂိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခြေဖါးအစုံအတွက်
လိုလေသေးဟရှိ ကြယ်ဝဆော ပြုပြင်ဖြစ်သည်။ အပြန်အလုန်ပေးစာ
တွေကို ရှာမတွေ့ခိုင်သည့်အနီးစဉ် သုတေသနပြုသည့် ပြည့်ပြင်များသည်
ကျေန်ုင်မကတွက် အပိုးမပြုတ်နိုင်သည့် အချက်အလက်များဖြစ်၏။

କୃତିବ ଚୂର୍ଣ୍ଣିଗନ୍ଧିପିବନ୍ଦୀ॥

ကျေန်မတ်စိတ် နောက်တစ်ကြိမ် ပငြောင်းပါ အောက်ထပ်သို့
အပြေးဆင်းလာခိုသည်။

“ဆရာမ ည်သည်လာနေတယ”

ଓইନିତିବିଳୁ ଓଁଟାଣିଟି ଆରିଯେଗି କ୍ରୂଃଲ୍‌ଲ୍ୟାନ୍‌ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ

ଓଦ୍ୟତାନ୍ତରିକାରୀ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କରାଣ୍ଡ ଗ୍ରହିତ ଅଭିଭାବକାରୀଙ୍କରେ ପରିଚାଳନା କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲାଏବୁ ।

ပင်းညိုများလား၊ ဟင့်အင်း၊ ပဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူမှ ဖအားတော်
ကျွန်ုပ် ဘိုင်းအပြင်သို့ ပျော်လင့်တာကြီး၊ ထွက်သွားလိုက်သည့်၊
ကျွန်ုပ်က အထွက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကအဝင် ကျွန်ုပ်မနှင့်ဘူး၊
တံ့ခါးအပြင်မှာ မျှက်နှာချင်းဆိုင်ပါ၏။

- 44 - 6392

“ပုဂ္ဂနိုင်”

ကိုသိပါလာ။ သူ ကျွန်မကို ပြင်တွေရတာ ခပ်အပ်အမျှ
ဖြစ်နေပုံစုသည်။ ကျွန်မကလည်း သူကို အကြောင်းမကြားဘဲ သူ
အဖော် အိပ်ဟောင်းသို့လာခဲ့မိသည်ကို လိပ်ပြာမသန့်သလို ခံစားစွာ
သည်။ သူမျှကိုနှာသည် ခရီးပန်းလို့လာ။ အလိုမကျွန်ကြောင့်လာ
သို့မောင်နေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီမှာရိုပ်နဲ့ ဆရာ ဘယ်လိုသိလဲ”

မြို့သိပ် ထိန်းချုပ်နှင့် စိတ်မက္ခာဘဲ သိချင်သည်ကို တဲ့တိုး မေးလိုက်ဖို့သည်။ သူက အနည်းငယ်မျှပင် ပြုဗျားဘဲ ကျွန်ုပ်ဘား သိရိမ်းပိုင်းကြည့်လျက်ဖြေပါသည်။

“ကျွန်တော် မမေဇုံဘာညီးတဲ့ အောင်တော်မှူးအိမ်ကို လိုက်သွားတယ်လဲ”

အစ်မလတ်နှင့်ပဲ တွေ့လာသလား၊ အစ်မကြီးနှင့်ပဲ တွေ့လာသလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကမတ္တာ၊ ကျွန်ုပ် တော်ကြီးချာကြီး

သွားကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီ။

အေးလေ၊ သူသိတော့လည်း တစ်နည်းတော့ ကောင်းပါသည်။ ကျွန်ုမာအုပ်ထဲတွင် ဘယ်အကြောင်းအရာတွေ ပါဝင်တော့မည် ဆိုတာ သူ ကြိုတင် ခန့်မှန်နိုင်သွားတာပေါ့။ အခုမသိလျှင်လည်း သိမ်မကြောင်း မှာ သူသိသွားမှုပါပဲ။ ဒေါ်တင်ကလည်း သည်အတိုင်းတော့ ဘယ်နေပါ မလဲ။ လူကြောရှင် ပြောဦးမှုပေါ့။

“ထိုင်ပါ ဆရာ”

သူအဖော် အိမ်ဖြစ်ပေါ်ပေါ် ယခုလောမလာဆယ်မှာ နေနေ သည်က ကျွန်ုမာဆိုတော့ ကျွန်ုမကဲ့ အိမ်ရှင်ပုံစံဖြင့် ဝည်ဝါယ်ပြု လိုက်ရ သည်။

သူမျက်နှာ တည်တည်မှုပ်စွာပောင်သည် ပို့စွဲပင် မှုပ်သွား၏။

သူခံရေးအောင်အိတ်ကို ပစ္စာပေါ်မှ ဖြတ်ယူကာ ထို့အနီး ကုလား ထိုင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မထိုင်သေားဘဲ မတ်တပ်ရပ်လျှက် ကပင် ထို့အနီးတစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ဝည်ခန်းနှင့်ရုက်ပန်းသံကားများ ပုန်အောင်သွင်းထားသော စာအုပ်မျက်နှာပုံးများကို ရွှေရွေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည်ဟန်ကာ တစ်ခါမှ မငရာက်သွားသည် အိမ်တစ်အိမ်ကို သူရောက်နေရသလိုပဲ။

“အောင်တော်မှုအိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားတာလဲဟင်၊ ဘဇရေးကြီးကိုစွဲများ ရှိလို့လား”

ကျွန်ုမ ဖော်သည်။

သူ နံရုတွေကို ငေးမောနရာမှ ကျွန်ုမဘက်သို့ လျည်ကြည့်သည်။

“ဘာအဇရေးကြီးကိုစွဲမှုတော့ မရှိပါဘူး”

ချို့သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၀၃

ထို့နောက် ကျွန်ုမရုပ်နေရာဘို့ လျောက်လာ၏။ ကျွန်ုမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်သည်။

“ကျွန်ုတော် မမေဇ် ဘပေါ်မှာ နည်းနည်း... ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ဝည်ဝါယ်မကျေပွန်ဘူး ပြောရမလား၊ ဂိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်ုတော် ပြန်တွေးပါတော့ ကျွန်ုတော် ထွန်သွားပြီလို့ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်ုတော်ဘက်က ပျော်ပြောင်းပို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ပမေဇ်တော်တဲ့ အောင်ကို ထိုက် သွားတယ်လေ။ မမေဇ်ကို ဉာဏ်ကျော်ဖို့၊ ပမေဇ်နဲ့ ပြောပြ လည်လည် စကားပြောဖို့”

သူ ကျွန်ုမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြောလေသည်။

ကျွန်ုမ ပင့်သာက်ရှိကိုမိသွား၏။

သည်အတိုင်း ဆိုလျှင် ကျွန်ုမဘက်က နည်းနည်းလောကြီး သွားခဲ့ပြီ။

“မမေဇ် မြှေးသစ်ဘက်သွားတယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတော့ ကျွန်ုတော် တော်တော်ရှုက်သွားတယ်”

သူ ကျွန်ုမထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။

“ပို့မတစ်စယာကိုရဲ့ ခြေလှမ်းကို ရက်တော်ဝော် နောက်ကျွုမှ သိလိုက်ရတာ ကျွန်ုတော် တော်တော်ညွှေတာပဲ”

ကျွန်ုမ အစောင့်ရောက်သွားသည်။ သူ့ကို အားနာသွားပိတာလား ပိန်းမ ယောကျိုးဆိုသော ခွဲခြားမှုတွေကို ယောကျိုးတစ်ယောက်ထံမှ ကြောလိုက်ရလို့ စိတ်မသက်သာတာလား၊ ရပ်စောင့်ရတာတော့ တော်တော် စိတ်ကျွုံးကြုပ်နေတဲ့။ ထို့ကြောင့် အမှတ်တမ္မာပင် ကုလားထိုင်နောက်ပို့ တစ်ခုကို တင်းတင်းဆုံးကိုင်ပို့မိသည်။

“ဒီတော်ကြီးရွှေက မေမေသဝအကြောင်းကို မဖော်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

သူ ကျွန်မကို ဖက်ညွှန်သဲ စာဖွဲ့ပေါ်မှာ ကျွန်မတင်ထားသော ခံကားဖြူပန်းကြော်မှားကို င့်စိုက်ကြည့်ရင်းပေးသည်။

“ဆရာ့အဖော် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာမကြီး မြို့မေလေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မက မြို့မေရဲ့ စာစာရင်းကို ပြုစုထားပြီးသား ဘုံးလွန် ကျောင်းသူ တစ်ယောက်လေ၊ မြို့မေရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း အတော်အသင့် ကျွန်မသိထားပြီးသားပါ”

ကျွန်မ ခုပ်တိုးတိုးပြောပိတော့ သူက ကျွန်မကို ဖျေတ်ခဲ့ လှမ်းကြည်သည်။ သူ့အကြည်မှာ မယုံသကဲ့ဟန်ကို တွေ့ရ၏။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီအိမ်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းလှပတဲ့ ခံကား ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်ဖူးသိရတာပါ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားဆက် ပြုတို့သွားသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ဖို့လည်း အားနား သို့မဟုတ် ပန္တ်သက်။ သူကလည်း အခန်းတစ်ခုခုထဲ ဝင်နားဖို့ ကျွန်မတဲ့သို့သို့ ကိုယ်ပိုင် လွှာတိုင်ခွဲ့ကို ထိနိုက်ပို့လေား ပို့မို့မို့မှာပဲ။ ကျွန်မကလည်း အခန်းတစ်ခုခုထဲ သူ့ကို နေရာချေထားပေးဖို့ အကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့် တွေ့နှုတ် နေသေးသည်။

တစ်ကြောင်းက သူက အိမ်ရှင်၏သားဖြစ်နေလို့ သူ့ကို ဝည်သည်အဖြစ် ဝည်ဝတ်မပြတိကို။ နောက်တစ်ကြောင်းက ကျွန်မ ရှိနေသည် အိမ်မှာ သူကို တည်းဆိုဖို့ သိပ်လိုလား ကြိုစိုချင်နေသည် ဟု ထင်သွားမှာကို ပိန်းကေလေး တစ်ယောက်အနေနှင့် တွေ့ပူးမိသည်။

ထိုအခါ ကျွန်မသည် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှက် မတ်မတ်

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၀၅

တောင့်တောင့်ကြီးသာ ရပ်နေပိုလေသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို ဒေါ်တင်က ကယ်လိုက်သည်။

“ဟောင်သိဟာ ရေရှိုးလိုက်ပါလား၊ ဒေါ်ကြီး ဟောင်သိဟာ အတွက် ဟင်းတစ်ခွဲက်လောက်ထပ် စီစဉ်ပေးမယ်”

ဒေါ်တင် အိမ်ထဲသို့ ပေါ်သွက်သွက်ဝင်လာပြီး ပြောတော့မှ နှစ်ယောက်လုံး ရပ်နေရတာ သက်သာသွားသည်။ သူသည် ဒေါ်တင် အား အားကိုးတာကြီးကြည့်လျက် ပြာပြာသလဲ ငြင်း၏။

“ဘာ နေပါစေ ဒေါ်ကြီး။ ကျွန်မတော် ရှိတဲ့ဟင်းနှဲပဲ စားပယ်၊ ဘာမှုလုပ်မနေနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတဲ့ဟင်းက ပင်းမကြိုက်တဲ့ဟင်းကဲ့.”

ဒေါ်တင်က ကျွန်မအားပြီးကြည့်ရင်း ပြောတော့ ကိုသိဟ ဂိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာဟင်းမို့လဲ”

“ပဲကြီးနှင့်နဲ့ ဆူးပူးပူးရွှေက်ဟင်းခါ့။ ခရစ်းချုပ်သိုးပန်ထွေဖျော်”

သူ နှာခေါင်းရှုံးသွား၏။ ထိုနောက် ကျွန်မကို ခုပ်ရှိန်းရှိန်းကြည့်၏။

“ဒေါ်ကြီးကလည်း ငည်သည်ကို ဘာတွေ ချက်ကျွေးနေတာ တုန်း”

“အလိုလေးတော် အဲဒါ ငည်သည်က စီစဉ်တဲ့ဟင်းပါ။ ပယံ့ရင် ပေးကြည့်ပါတော်”

ကျွန်မ ရယ်ဟောနိုင်သွားပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မက တော့ဟင်းလေး စားပါရေးလို့ ပူးဆောပြီး စီစဉ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မတဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဒီက

ဆူးပုဂ္ဂန်ရွှေကိုမျိုးမရှိဘူးလော့”

“ဒီတော့ ဟောင်သီဟဝရ ဖင်းအတွက် ဒေါကြီး အသားငါး
တစ်ခုခု သွားရှာလိုက်မယ်၊ ရော်ရှုံးနှင့်။ ပင်း အဘိုးခဲ့ ဘာနီးမှာပဲ
ပါဝိုင်းလို တည်းပယ်မဟုတ်လား”

ထိုအခါ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတိပြီး သူ့ခုနီးဆောင်အီတီကို
ကောက်ယူတဲ့ ထိုနောက် ကျွန်းမအားတစ်ချက် နိုင်ကြည့်သည်။

“ကျွန်းတော် ဒီအိမ်မှာ နှစ်ရက်မလာက်နေ့မယ်ဆိုရင် မမောဇ်
ကို အနောင့်အယုက်များ ဖြစ်နိုင်သလား”

“ဒါ ပြုစ်ပါဘူး”

ကျွန်းမ မျက်နှာပုံပုံနှင့် ခေါင်းခါယပ်မီသည်။

“ဆရာကို ခွင့်မထောင်းဘဲ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာမိတဲ့ အတွက်
သာ ကျွန်းမက အခုံမ ဆရာကို ခွင့်တောင်းရတော့မှာ”

“ကိစ္စမှုပါဘူး မမောဇ် ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး လွတ်
လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

သူ အီတီဆွဲပြီး မဘေးက ဘာနီးကျယ်ထဲသို့ ဝင်ပည်ပြင်ပြီးပဲ
ခဏ ရပ်လိုက်သည်။

“အဲ မူလိုအူ ကျွန်းတော်ဒီလာမယ်ဆိုတာ သိလို ဆရာဝန်ကြီး
ရဲ့ သမီးက မမောဇ်အတွက် စာ အဲ အီးမေးလ် လူကြော်ပေးလိုက်
တယ်”

ကျွန်းမအား သူ့ရှုံးအကျိုးအိတ်ထဲပဲ စာရွက်ခေါက်တစ်ခု ထုတ်
ပေး၏။ ကျွန်းမ ထိုစာရွက်လောက် လုပ်းယူလိုက်သည် အသိနှင့်မှာ
သူက ခိုးဆောင်လေသံဖြင့် ငတောင်းပန်သည်။

“ကျွန်းတော် သူများကိုယ်ရော်ကိုယ်တာကို ဝင်ရွေ့လှုံ့တဲ့ဘူး

တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် မေမြေကိုချွဲနဲ့ ပတ်သက်နေမလား
နှုန်းမိမိလို ထတ်တော့ ပတ်ကြည့်လိုက်စိတယ်၊ ကျွန်းတော်ကို ခွင့်လွှတ်
ပါ”

ဂိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပေးယုံ ကျွန်းမက
ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ရပါတယ်လဲ”

ပင်းညိုဆီက စာပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်းမဆီက စာမရုပ်ချင်း
သူ့စိတ်ပူပြီး စာတွေ နေ့စဉ် ထည့်နေတော့မှာ သေချာပါသည်။

သူ အစွမ်းထဲဝင်သွားတော့မှာ စာခေါက်ကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။
ကျွန်းမ အုံသွား၏။

စာမှာ ပြင်သစ်လို ရရှိထားလေသည်။

ဟင့်အင်း၊ ပင်းညိုက ပြင်သစ်လိုမှ မတတ်တာ။

Chère May Zaw,

Comment allez-vous?

Je pense que vous être très bien là.

Votre ami, mon éditeur , il m'a dit que c'etait difficile de negocier avec le fils d' écrivain très connue.

C'est pas de problem!

Je connais bien un endroit où elle, cette écrivain, avait habité autre fois. C'est pas loin de Myothit, et c'est un jardin merveilleus. Vous découvriras la maison très agréable aussi. Son journal que vous aimerais lire , ce serait là .

dans la bibliothèque, je suis sûr. Je l'ai vu là quand j'étais dans cette bibliothèque. Ce livre est bleu en couleur sur lequel il y a une image de fleur Magnolia blanc.

ପ୍ରକାଶକ ମେଟ୍ରୋ

နေကာင်းခဲ့လာ။ မင်းအေခြုံအန္တ ကာင်းလိပ်မယ်လို့
ပါထင် ပါတယ်။

မင်္ဂလာပေါ်ရွင်း ဒါ အယ်ဒီတာက မင်း နှေ့ညိုဝက်ရ တရား
ဆရာပရဲသာနဲ့ ညို့နှင့်တဲ့ ကိစ္စ ခက်ခဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်။
ဒါ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။

စာရေးဆရာမ တစ်ခါတုန်းက နေခဲ့ပူးတဲ့ နေရာတစ်ခါကို
ငါ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒါက ပြိုသတ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။
နောက်ပြီး ထော်တော်ကို သာယာတဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုပဲ။ အိမ်က
လည်း ထော်တော် စိတ်ဝင်စာစရာကောင်းတော်ကို မင်းတွေ့ရပါ
လိမ့်မယ်။ မင်းဖတ်ချင်မယ့် နှုတ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ဟာ အဲဒီ
စာကြော်ခန်းမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ငါသေချာ ပါတယ်၊ ငါ အဲဒီကို
ရောက်တုန်းက ပါလျှော့တယ်။ စာအုပ်က အပြောရောင်၊ အပေါ်
ပှာ အပြောရောင် စံကားပန်းတစ်ပွဲရဲ့ပုံးနဲ့။

ဘာရားရေး ဘယ်သူရေးလိုက်တဲ့ စာပါလို့။ ဝေါး...

ကျွန်မ စာကိုဆုံးအောင် မပတ်နိုင်တော့ဘဲ တာဖိုင်တချို့ကို
ကော်လျှော် အောက်ဆုံးက လက်မှတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

၁၃

မင်းရဲ့ အောအောထွန်း

ကျွန်မ စာကို ကိုင်လျက် ပြောင် အ စွာ ရပ်နေဖိတ်။
သူမဘာ့ဖြစ်လို ကျွန်မဆီ စာရေးလိုက်ရသလဲ။ မင်နှုနိကရော
ဘာဖြစ်လို သူ အော့ဒါ(မ)အား ကျွန်မ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို သွားပြော
လိုက်ရတာလဲ။ သူမ၏အကူအညီကို ကျွန်မ နည်းနည်းမှု ဖလိုချင်ဘူး
ဆိတာ မင်္ဂလာ မသိဘူးလာ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တော်တော် အောင့်
သက်သက် ခံစားလိုက်ရသည်။

သည့်ထက်ပုံမိန္ဒာက သည်စာကို ကျွန်မလက်ထဲသိ ရောက်အောင် သယ်လာသူက ကိုသီဟ ဖြစ်နေသည်။ ခဏေလေး...သူ စောစောက ဘာပြောခဲ့လိုက်ပါလိမ့်။

‘ဖော်ပတ်သက်နေမလား နှိုင်လို့ ပတ်တော့ ဖတ်ကြည့်
လိုက်နိတယ်’

ଓঠী কোৱা ওঠিকুব্বি লিঙ্গ পিতৃয়।

ပြင်သစ်လိုဂရေးထားတဲ့ စာကို သူသာ ဖေတ်တတ်ခဲ့လျှင်
ထုတ်ကြည့်လိုက်မိတယ ဟု ကျွန်မအားခေတ်သင်းပန်စရားလို့။

၁၆၅

သာမဏိ

ကျွန်ုပ်သူနှင့်ဆက်ထံရေးမပြုလည်လို စိတ်ရှုပ်ရတာတွေကို
တစ်ခြားလုတေစိတ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်ရင်ဖွင့်ခဲ့ပြီဟာ သုသိသားပြီ။

ကျွန်ုပ် ပျောက်နှောင့်မေးခံနိုပ်သွားတဲ့။ ရပ်နေရတာလည်း စိတ်မသက် သာတော့၊ ကိုသိဟာကို ဘယ်လိုပျောက်နှောပြုရမှာလဲ ကျွန်ုပ် ဟာသိတော့ပါ။

သူ တွက်မလာခင် ကျွန်မ ရှောင်နေမှ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဒေါ်အေးအေးထွန်း... ရှင်ဟာကျွန်ပကို သည်အထိတောင်
လိုက်နောင့်ယူက်နေပါလား၊ ရင်ထဲမှာ ခါးသက်ရွာအောင့်သွား၏။

အ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါက ပင်းညို ရွှေ့ခဲ့တဲ့ အမှုကိုစွဲပဲ၊
ပင်းညိုသာ သွားမင်္ဂီ္ဒာခဲ့လျှင် သည်မိန့်ဗျားမ တရေးပြီး ကုည်းလာစရာ
အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် အဲသည်လိုတော့လည်း အပြုံးမတင်ထိုက်ပါဘူးလေး၊
သူက ကျွန်မကို အဝဝအရာရာ ပြန်ဖြစ် အဆင်ပြုစေချင်လို ပိုအဘွား
ကြီးကို ပြောပြတိုင်ပင်တာ ဖြစ်မှာပါ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှုပါဘူး၊ ပို့
မိန့်ဗျားမကိုက မင်းညိုအပေါ် ပင်းလာယဉ်ချင်လို စွတ်ကို ကုည်းချင် နေ
တာရော ပဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ထိုသို့ တွေးပါဝသာအပါ ကျွန်မသည် တကို တင်းကြပ်
နေအောင် ဆုတ်ကိုင် ဖျုပ်ညှင်ပစ်ပိုက်။

သို့သော် သူ့တထဲမှာပါသည့် နေ့စဉ် ပုတ်တမ်းအကြောင်းက
ကျွန်မကို ခွဲ့အဆောင် ညို့ယူထားလိုက်သည်။

ကျွေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ဝါရယ်။

✿ ✿ ✿

ကြယ်ဝက္ခာပြီ (Magnolia Stellata)

ကျွန်မရှေ့က အဖြူရောင်ပန်းပွင့်သည် ကြယ်တစ်စင်းနှင့် တွေ့၏
ပွင့်ချုပ် ရာရိပေါင်း ထဲပုံးနှစ်ချုပ်ရှိရှိ၏။ ရွှေက်သစ်နှင့် မင်္ဂလာ တင်ပို့
လုံး အပွင့်တွေ့ချုပ်း ပင်လုံးကျွော် ပွင့်လိုက်ကြတာမို့ ပြုဆွဲတိုကာ
ဖြာထွက် တော်ကိုနေဖော်လေသည်။ ကျွန်မ လက်လှမ်းလို ပီနိုင်လောက်
သည် ကိုင်းနိုင်းနိုင်းတွေ့အများကြီးမှာ သူတို့တွေ့ ပွင့်နေကြပုံ့က အဖြူ။
ရောင် ကြယ်တွေ့ကို လက်နှင့် ဆုပ်ပြီး ကြုံခြုံထားသလိုပဲ။ လုလိုက်
တား၊ ကျွန်မ ရင်သပ်ရှုပော ဝိမ့်ဗောသွားလေသည်။

လောကကြီးဟာ ပန်းတွေ့နှုန်းနေတာနှဲပဲ အသက်ရှုပ်နေထိုင်ဖို့
ထိုက်တန်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ပန်းတွေ့ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူဟာ
ပြီးပြည့်စုတဲ့ ချမ်းသာသုခေါ် ရှုံးပေါ့။

ဒါပေမယ့် မြဲ ...”

ပြခဲ့ဘဝဟာ မလုဘူးလားကျယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ မြင်ဆီကို
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတာလဲ။

ထယ်ပေဇောက်သာ ပြင့်နိုင်သော စံကားဖြူပောင်ကို ကျွန်ုပ်
မေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဘကိုင်းတွေ ဘေးသီးပြောတွေကိုသွေ့ အဖြူရောင် ကြယ်နှင့်တွေ
ကလည်း ကိုင်းအပြည့် အဆုံးလိုက်အဆုံးလိုက် ပွင့်နေလိုက်ကြတာ။

ပင်စည်က သိပ်မပြင့်သောဘဝ ပင်စည်ထိပ်နားများ ရှိတဲ့ ဆွဲ
ထားသော နာမည်တာတေးကို ကျွန်ုပ် မေ့ပတ်ရန် သိပ်မခက်ခဲလှပါ။

Magnolia stellata

“စတယ်လာဆိုတဲ့ လက်တင်စကားလုံးက ကြယ်လို့ အမိန့်ယူ
ရသတဲ့”

ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်မှ ရှတ်တရာက် အသံကြားလိုက်ရသည့်
အခါ ကျွန်ုပ် ဆတ်ခနဲ့ တုန်ယင်သွားပါသည်။

လူညွှန်ကြည့်ခဲ့၏

“ဒီတော့ မက်ဂိန်လိုယာ စတယ်လာတာ” က ကြယ်စကားပြု
ပေါ့”

စွဲတ် ထိန်းချုပ်ထားမသော်လည်း ပရာ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
မသိလိုက်ပါမှာပင် နောက်သို့ လူညွှန်ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်ပေါ်ပြီး။

သူ ...

ဘယ်တုန်းကတည်းက ကျွန်ုပ်နောက်နားများ ရောက်နေခဲ့
တာလဲ။

သူက ကျွန်ုပ်ဘား ရင်တဲ့ထိ ထိုးနိုက်တွင်းဖောက်ပစ်သည်

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ပျက်စုံများဖြင့် စိက်ကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်ုမ... အိပ်ထဲမှာ ပနေချင်တာနဲ့...”

မတဲ့မရဲ့ တွေ့နဲ့ထုတ်စွာ တိုးတိုးပြောပို့ပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ပင်းသာအကြောင်းပြုချက်မှ ပေးစရာပလိုပါဘူး”

သူက သိပ်လွှေပေမယ့် ပိုင်စုံသောလေသံဖြင့် တည်ပြုပါ
အေးစက်စွာ ပြောသည်။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းကို ငဲ့လိုက်သောဘဝ ကျွန်ုပ်
ခြေဖဝါးအောက်တွင် ပန်းကာလေးတစ်ပွင့်အား နှင်းမိထားသည်ကို မြင်
လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကပ္ပါကယာ ခြေကိုကြွလျက်
နောက်ထုတ်ရပ်လိုက်တော့ စံကားပင်၏ အမြင်တွေနှင့် ခလှတ်
တိုက်ပို့သွားသည်။

“အမေ့”

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခွဲ့ဘက် သူရှုတ်တရာက် ထိန်းပျော်တော့မည်ဟု
ကျွန်ုပ်မသိလိုက်ပါသည်။

“ဟင့်အင်း...”

ဓမ္မ်းလင့်ပိရ့်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး ဇွဲးခနဲ့ပြစ်သွားကာ
သွေးရှုံးသွေးတန်း ပြင်းဆန်လိုက်ပါတယ်။ ပြင်းသာ ပြင်းလိုက်ရပေမယ့်
ကျွန်ုပ်ကိုယ်ခွဲ့ဘက် ပိုင်းခွဲ့နေဆဲ့၊ နောက်က စံကားပင် အကိုင်းတစ်ခုကို
ဆုပ်ကိုင် ထိန်းထားလိုက်ရပါသည်။

“ပင်း ခဏထိုင်လိုက်ဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏ သူက ပျော်ပျော်စွာ လွှှိုးပိုးချုပ်ကိုင်စွာ ပြောပြီး
သူ့စကားကို ပြင်းဆန်လိုက်မှုပြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မသိပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ် တကယ် ထိုင်ဖို့လို့နေတာလေးမသိ။

ကျွန်ုပ် သူ့ကို မေ့မကြည့်ဘဲ အပင်ခြေရင်းက ရွက်ကြွ

အထင်ထင်ပေါ်တွင် အင်အား ချည့်နဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ အပင်ပေါ်မှ ကြယ်ဖြူတစ်ပွင့် ကြောကာ ကျွန်မရင်ခွင့်ထဲသို့ ကျေလာသည်။ ပန်းပွင့်လေးကို ကောက်မကိုင်ပါဘဲ ဝေးမောနေဖို၏ ကျွန်မ၏ ထမီအန်ဂျာင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်ကြယ်လေးသည် တောက်ပေါ်နေသည်။ ပွင့်ချုပ်လေးတွေက သောသီးဖြာတွေကို ကားခွင့်နေ့နေလေသည်။

“တကယ်တော့ ဒီပန်းက ဆောင်းအကုန် နွေးအကျော် ပွုလိုတာ၊ ဇေဖော်ရိုးရိုးလတ္တန်းက ပွင့်ခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ပင်လုံး ဉာဏ်နေအောင် ပွင့်တတ်တဲ့ ပန်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျိုးတိုးကျော်ပွင့်နေပါလို့လို့ ဂိုယ် တွေးနေပါခဲ့သေးတယ်။ အခုံပဲ အဖြေရတော့တယ်၊ သူက မင်းကို စောင့်နေတာကို့”

ဆို...

ကျွန်မ သူ့ကို ဟေ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူက ရှိုးတံ့ကျော်မှာ ကြယ်စံကားဖြူတွေ ဝေဆာနေသော အကိုင်းအခက်တစ်ခုကို ကိုင်လျက်က ကျွန်မအား ငြှေကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုးကို အရိုင်အခြားမျှပင် ပဝတ္ထုရှာ။

“မင်းသိလားဟောင်၊ ဒီ Star magnolia ပင်က မင်းဒီအိမ်ကို ရောက်တဲ့နေ့မှာ ခုတိယတစ်ကြိမ်အတွက် ပြန်ပြီးဖူးလာခဲ့တာ”

ဘဲလို့ ပငြားပါနဲ့။

“မင်းအတွက် မဟုတ်ရင် အပင်တစ်ခုဟာ ဘာကြောင့် နှစ်ခါ မွှေ့မှုလဲ၊ မင်းကိုအတော်တာသာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူက ရာသီချိန်တုန်းက ပွင့်တယ် ဆိုရုံးလေး ဘာကြောင့် ပွင့်ပြုရမှာလဲ၊ မင်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းရောက်တဲ့နေ့မှာမှ ဘာကြောင့် ဖူးရမှာလဲ”

ကျွန်မ ခေါင်းပြန်လိုက်၏။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၁၅

ကျွန်မထဲချုပ်ပေါ်က ခံကားပွင့်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ယောကျော်တစ်ယောက်ရှုံးမှာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို နမ်းပြတာဟာ ပိုန်းမှာယာလေးဆယ်ထဲမှာ အကျိုးဝင်သတဲ့၊ ကျွန်မ ဒီပန်းကို နမ်းချင်သည်။ နမ်းလည်း မန်ပိုးပဲ့။

“သူက တခြား စကားဖြူတွေလောက်တော့ ရုံးမဖွေးလှာဘူး၊ သင်းတယ်ဆိုရုံးလေးပဲ သင်းတယ်။ ဓမ္မးကြည့်ပါလား”

သူ့စကားအစုံတွင် ကျွန်မ နမ်းလိုက်သည်။ သင်းပျော်မွေးသော ရုံးကြည့်လားမယ်။ ကျွန်မကိုယ်စွာသည် ပျော်ပဲ့လွှာမြှောသွားသည်။ အာချုံက ရိုဝင်ယစ်မှုးလာသလိုပဲ။ ကျွန်မ ပင်စည်ကို ပိုလိုက်ချင်သော်လည်း ပင်စည်က နည်းနည်းသေးသွယ်နေသည်။ ကျွန်မ ဘေးပတ်လည်မှာ ကြယ်ပွင့်တွေ ကခုန်နေသလို လှည့်ပတ်ပေါ်ကြပြီ ထင်သည်။ ကျွန်မ သူတို့ကို ဟေ့ကြည့်ရင်း အိမ်ချင်လာသည်။ ပိုလိုပဲရရှားသို့တော့ လွှဲအိမ်လိုက်ရင်ကော်။

စကားပင်တစ်ပင်အာက်မှာ အိမ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအဖို့ အထူးသာဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ။ လေတွေးဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသော ဓမ္မးရုံး ထိုသင်းသော ပန်းကြော်ပွင့် ခင်းကျုံးထားသော ယခုလိုနေရာ ပျိုးမှာမှ ကျွန်မ မအိမ်သင့်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်နေရာမှာများ အိမ်သင့် ပြီးမှာလဲ။

မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တော်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘားနားမှာ ယောကျော်တစ်ယောက် ရှိုးနေတယ်လေး။

ဆိုသော် အခြားအပင်များထက် သည်အပင်၏အာက်မှာမှ ကျွန်မအိမ်ချင်သည်။ သူ့အပွင့်တွေက ပို၍ ထုထည်များပြားသောကြောင့် ပန်းကြောင့်မှုလာသည် ပို၌၌ဗျာများပဲဟု သောချာသောကြောင့်

ପ୍ରତିବାନ୍ୟ

“ဒီပန်းပွင့်လေးတွေဟာ မြှုပုပြင်မှာ တော်တော်အရေးပါတဲ့ စေတိကောင်တွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တစ်သုသံတူန်းကပေါ့

“ကြယ်ခံကားဖြူပင်ဟာ ဆောင်းမှာ ပန့်ဖွို့တာယ်၊ အဲဒီတုန်းက အွှေဝါရိလကုန်ခါနီးပေါ့။ ညနေချိန်မှာကိုပဲ တော်တော်အေးနေပြီ။ ပန်းတွေပွဲနဲ့နေပုံက အရွက်တွေကြိုကုန်လို အကိုင်းသက်သက်သာ ကျို့တော့တဲ့ အပင်မှာ ကိုင်းဖျားကိုင်းနားမကျို့ ပွဲ့တာမို့ တစ်ပင်လုံး နှင်းတွေအဆုပ်လိုက် တင်နေတော့သလို၊ အဖြူရောင်ကြယ်တွေပဲ ကောင်းကင်ကနေကြပြီး မြဲ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လာစုဝေးကြသလိုပဲ။ ဘယ်လောက်များ လှပိုက်သလဲစိုရင် မြဲက အဲဒီနောက် ကြယ်ခံကားဖြူ ပင်အောက်မှာ ည အိပ်ချင်လိုက်တာလို ဆုန္တဖြစ်ပိတယ်၊ ဥယျာဉ်များကို ပြောပြတော့ ဥယျာဉ်များက အိပ်ရေားမှာပေါ့လို ကတိ ပေးလိုက် တယ်”

ဘုရားရေ သည်လူဟာ ကျွန်မ စိတ်ကိုများ ဖတ်တတ်နေလေ
ရောသလား။

“မြဟာ သူထက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ငယ်တာပို့ မြက သူအပေါ်မှာ
ဆိုလည်း ဆိုင်ရွေ့ရှိပါတယ်။ တကာယ်တော့ အဲဒီအာရို့နှင့်က အောင်တွေ့
ကြိုးပဲ။ မြကို ခံကားပင်အောက်ပျားဖိုင်ပေါ့ သူဖြင့် စိတ်ကူးနဲ့ထောင်
ခွင့်ပြုနိုင်ပါဘူး။ ညာရောက်တော့ သူဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ မြဲ
သူမိဘတွေ ထမင်းစားနေတုန်း ကြယ်ခံကားဖြူဗုံးတွေ အားလုံးကို
မြှုပ်နည်းပေါ်မှာ သွားပြီးဖြန့်ကြ ထားပေးလိုက်တော့တယ်။ မြှ
တစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်ဖို့ ထွေကားကာနေ တက်လာတဲ့ အချို့မှာ
ပဲ ပန်းရန်က ဖွှေးပျော်နေခဲ့ပြီ။ မြလည်း ဝင်လိုက်ရော ခံကားဖြူဗုံးတွေ

ချမှတ်သုတေသန၊ စကော်တင်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ပေါ်မှာ အဖိပ်နှင့်ဖြင့် သူ ဥပဒေ၏ထဲဆင်းဝရာ မလိုတော့ဘူးလို သိသွား
ငတောတာပေါ်”

ကျော်မ အနည်းငယ် ပြုးမိသည့်၊

အကယ်၍သာ ကျွန်မလည်း ဒီအပင်အောက်မှာ ဒီလိုပန်းရနဲ့
အောက်မှာ အိပ်ချင်တဲ့ဟိတ် ပေါ်စိတ်ယုံလို ပြောခဲ့ရင် သူကျွန်မအတွက်
ဘယ်လိုများ စိတ်ပေးနိုင်မှာပါလိမ့်။ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ။ သို့သော်
ဒါက မေးကောင်းသော အဓိမဟုတ်ခြေ။

“မြဲ အောင်ပျော်ခဲ့သလား”

ကျွန်မသိချင်သော အခြားမေးခွန်းတစ်ခုကို မေးပိသည်။
သူကလည်း ကျွန်မ၏မေးခွန်းကို အရေးတကြီး လေးလေးနှက်နှက်
ခြေဖိသည်။

“အိပ်လိုမပျော်ဘူး၊ ခံကားဖြူပွင့်တွေက သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြူစွာပြီး အချင်လိုက် အဖွဲ့လိုက် အထင်ထင်စိုး နောက်ရှိရော ဇွာနှင့်ရော ပေးတာတော့ ဟုဝါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြစ်များ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ စိတ်တွေနဲ့ ပြည်သိမ်းပြီး မောနနဲ့တယ်”

ကျွန်မ ရင်ထဲပွာ အမျိုးအစားမခွဲခြားတတ်သော နှင့်သည်။ နာကျုံမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းပါနေပြီလဲ။

“ఓగూఃప్రాతార్థపుడ్నిషుణిః పుడ్నిషుణితార్థపుర్వశుణిః ००९షంఠిం
తార్థయింశుణిః భగ్వ ప్రాతార్థినిటా? వ్యాఖ్యితించు ఉయ్యార్థమ్మాః ర్షి, గీయల్పా
టైప్సిః ఉయ్యార్థమ్మించ్చెప్పి తార్థధిల్చించి గా దీప్మియామ్మివేవా ఓగూఃపుడ్నిషుణితాః ల్చిం
వ్యాఖ్యితించుషి, లగీషికి గండిగ్గాప్రిః ప్రింతాల్మించుతాము అఖ్యాతివా. తిటా?
ప్రభగ్వ వ్యాజాల్యిం అింశుణిల్యతాయిషించు ఓగూఃప్రాపుడ్నిషుణితా?
శాశ్వతాశీర్ణిరపిషు. తిపెతయ్య అించి ఉప్యుగ్మివా.”

ကျွန်မခိုလျှင်ရော အိပ်လို့ ပျော်နှင်ပါပလာ။ အိပ်လို့မပျော်ခဲ့လျှင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ဖိမလဲ။ စာဖတ်မလာ။

သာပန်အချိန်ဆိုလျှင်တော့ အိပ်မပျော်လျှင် စာပတ်လို့ရမှာ သေချာသည်။ စံကားပွင့်တွေ့ကြောင့် တိုးတရာ့ အိပ်မပျော်တာဆိုလျှင် တော့၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပိမှာပါလိမ့်။

ပြတ်းပေါက်ကနေ ငေးမျှုပ်ဖိလေမလာ။

“အဲဒီတော့ မြဲ ဘာလုပ်သလဲဟင်”

ဖော်ကြည့်ရင် သူ့ကို ဖော်တော့ သူက ကျွန်မအား ထုတေသန၏။

“မြက ပြတ်းပေါက်မှာ မဝိုင်တတ်ရပ်ပြီး ညအမှား ဥယျာဉ် ထဲကို ငေးမောင်ခဲ့တယ်”

အိုး ...

ကျွန်မ သူ့ထံမှ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ရပါသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ဥယျာဉ်မျှုးကလည်း အိပ်နဲ့အနီးဆုံး စံကားပင် တစ်ပင်နောက်ကနေကွယ်ပြီး မြကို လျှမ်းကြည့်ခဲ့တယ်။ မြကတော့ မမြင်ဘူးပေါ့။ သူကတော့ မြဆိုကို သူ့အရမလာ။ မသွားရဘူးလား ဝေခွဲမရ စိတ်ချုပ်တွေ့နေခဲ့တယ်။ မြကို ငဲ့ညှာတဲ့စိတ်က သူ့ကိုစုံဖြတ်ရ ခက်စေတယ်။ မြကိုချုပ်လို့ သူသွားချုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မြကိုချုပ်လို့ပဲ သူမသွားဘဲ နေပုံဖြစ်မယ်လို့ အားတင်းတယ်။ မြကို သနားတဲ့စိတ်က မြဆိုသွားဖို့ တွေ့နှိုးနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဲဒီ သနားစိတ်က မြဆို မသွားဖို့ နားချေဖြန့်တယ်၊ သူဟာ ချုပ်မြတ်နီးစိတ် ခဲ့ ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ဆန့်နှုန်းမျိုးစီအကြားမှာ တင်းကြော် မောဟိုက နေခဲ့တာ အကြာကြီးပဲ”

သူ့အသံက တဖြည့်ဖြည့် တိုးတိုင်လာ၏။

ကျွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၁၉

မကြာခင်မှာ သူ့ပုံပြင်အဆုံးသတ်တော့မည်ဟု ကျွန်မ ခံတာအန္တ ရသည်။

“အောင်းညာဟာ ပိတ်နေအောင် မောင်ခဲ့ပါတယ်။ စံကားပင် တွေ့လည်း အားလုံးအိပ်ပျော်နေကြပြီ။ အိပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အလင်း ရောင်ဆိုလို့ မြဲရဲ့ ပြေတင်းခဲ့ကလာတဲ့ အလင်းရောင် သဲ့သဲ့လေးပဲ ရှိတာယ်။ အခန်းထဲက အလင်းရောင်ကို နောက်ကျော်စိုင်ပြီး အမျှင်ထဲ ကို မြဲ ငေးမျှုပ်နေခဲ့တဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ သူထိန်းချုပ် အားတင်း ရပ်နေခဲ့ခိုင်သူမျှ မြလည်း ပြတ်းကနေ အခန်းသာက်ကို ပြန်လှည့်ဖို့ ငဲ့စောင်းလိုက်ရော သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြုး လောင်ပြောခဲ့ရတော့တော့ပဲ။

“တစ်ဝက်တစ်ပြက် အလင်းအသာက်မှာ မြပါးပြင်ပေါ်မှာ လက်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရတဲ့ မျက်းညုံစလေးတွေ့ကြောင့်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူမှာသွားပြီဆိုတာ သူသိလိုက်တယ်။ မြဟာ သူ့ကို တိုးတတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်းညုံကျေနေပြီ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှမယ်လေး မက်ဂိုဏ်လိုကာ ကိုးဘတ်စဲ့ အပွင့်ပြု့တွေ့အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အလှလေး မြကို သူအန်းနဲ့ နှီးလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လေးဟာ ပုံပြင်စစ်စစ် ပဟုတ်ခဲ့လေစတော့ သူက ပိုးသာလေးတစ်ပါး ပဟုတ်ခဲ့တူး၊ ဒါကြောင့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ အဲဒီအချိန်ကဓပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်ခွင့်စွာ ပေါင်းဖက်နေထိုင်သွားကြရမှာ ပဟုတ်ဘူးခုံးတာ သူသိနေပါတယ်”

ပိုးကလေးရဲ့အချုပ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို မင်းသားလေး တစ်ပါးပြစ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီဥယျာဉ်မျှုး မသိလေးရော့သလားကွယ်။

ကျွန်မ ဝါးနည်းလာသည်။ သူ့အတွက်လား မြအတွက်လား၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက်လား ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

“အဲဒီညာက သူ ဥယျာဉ်ထဲကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်၊ ရွှေကာနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မြေရဲ့ ဘဝထဲကနေလည်း ထွက်သွားခဲ့တယ်”

ဘုရားရေး ယောက်ဌားတွေဟာ တော်တော် ကြောက်စရာ ကောင်းပါလာ။ တစ်ဘက်သတ်ကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာများ မြေရဲ့ နှင့်သားကို သူ့မှာ လစ်လျှော့ရှုရက်လေခြင်းကျယ်။

မြေ...၊ သနားစရာ မြှုပါလာ။

“နောက်တစ်နေ့ ပိုးလင်းတဲ့အခါ မြေက စံကားပင်တွေဆို သွားနေခဲ့လိမ့်မယ်။ ဘယ်စံကားပင်နောက်ကနေ သူပေါ်လာမလဲလို့ မျှော်လင့် တစ်းတစိတ်တွေနဲ့ စံကားပင်တွေကြားမှာ လိုက်ရှာ နေထိုမယ်။ ပထားတော့ မျှော်ရှုပဲ၊ နောက်တော့ နားမလည်နိုင်ဘဲ လွှမ်းရလိမ့်မယ်၊ နောက်တော့ သွေးရှုးသွေးတန်း ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နောက်တော့ ပူပြီးလောင်ဖြိုက်လားလိမ့်မယ်။ နေ့တွေရှုက်တွေ ကြာလာတော့ နာကျင် ကြော်ကွဲလာလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ် ရင်ခွင့်ထဲက စံကားဖြောပန်းပွင့်လေးကို ကျွန်ုပ် နောက် တစ်ကြိမ် နှစ်ဦးရှိက်ပါ၏။ သည်တစ်ခါက ပြအတွက် ဖြစ်သည့်။

“ဥယျာဉ်မှူးလုပ်သွားတာ ပုန်တယ်ထင်လား”

ကျွန်ုပ်မေးမိသည်။ သူမဖြေပါ။ ထို့ကြောင့် ပေါ်ခွဲနဲ့ ပြောင်းမေးမိသည်။

“ရှင်ခိုရိုကော ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

သူ ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောသည်။

“အင်း ဂိုယ်ဆိုရင်တော့ ချိုင်သွားဆိုကို သွားလိုက်မိမယ် ထင်တယ်”

မင်းညိုကို ကျွန်ုပ် ဖျတ်ခဲ့ သတိရသွားပြန်၏။

နှင်ဆိုရင်ကော ဘာလုပ်မှာလဲဟု ပေးကြည့်ချင်လိုဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မင်းညိုကို ထိုပေါ်ခွဲနဲ့ မေးခွဲ့ပါ ပေးရှိုးမည့် ပေါ်ခွဲနဲ့ တစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်သောသည်။

‘နင်ဘယ်လိုခဲ့စားရတဲ့ ပိုန်းမျိုးကိုမှ နင်က ချိုင်သွားလို သတ်မှတ်မှာလဲ’

တစ်ခါတုန်းက မင်းညိုက ကျွန်ုပ်မကို ရယ်မောရင်း ညည်းညှု ပြဖော်၏။ ပိုန်းပေတွေ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး...တဲ့။ အဲသည် တုန်းက ကျွန်ုပ်မ ဘာထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်မိသလဲ မမှတ်မိတော့ပါ။ သည်တစ်ခါ မင်းညိုကို ထွေ့လျှင်မောမည့် မေးခွဲနဲ့တစ်ခုတော့ ကျွန်ုပ်မ ရလာခဲ့ပြီ။

“ယောက်ဌားတွေက ဘဝမှာ ဘာလိုချင်တာလဲ” ဟူသော ပေါ်ခွဲနဲ့ဖြစ်သည်။

“ကဲ ကိုယ့်ကို ပြောပါပြီး၊ မင်းဆိုရင် မြေခွေရာမှာ မြဲလို ခံစားလိုက်ပြီးဆိုရင် သူ့ကို ပုန်းသွားမှာလား၊ မင်းဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

ကျွန်ုပ်မ ဟက်ခဲ့ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်ုပ်မလား၊ ပြတင်းကာဇန် လုပ်းကြည့်နေပို့ပြီးဆိုရင် သူ့ကို အမောင်ထဲမှာ အပင်တစ်ပင်ပင်နောက်မှာ ရှိနောမလားလို့ လွှမ်းမျှော် ရှာကြည့်မှာပဲ။ တွေ့ရင် သူကျွန်ုပ်မဆိုလာမလား၊ ခဏတော့ ကြည့်မယ်၊ မလာရင် ကျွန်ုပ်မက ဆင်းသွားလိုက်မှာပဲ”

ကျွန်ုပ် ထိုင်ရာမှ ထာပ်ဖို့ကြိုးစားမိသည်။ မိုးချုပ်လှော့ အော်တင် တစ်ယောက် ငါးပဲရလာမလား၊ ကြက်သားဝက်သားပဲ ရလာမလား၊ ဟိုလူစားဖို့ ချက်ပြုတ်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်ုပ် ပြန်သင့်ပြီထင်၏။

“ကိုယ်မေးတာက မြဲလို ဘာမှန်းမသိဘဲ စွမ့်ပစ်ခဲ့လိုက်ရရင်

သူကို မှန်မှာလားလို ဖောတာလေ”

“အင်း လူတစ်ယောက် အင်းလေ၊ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မှန်မြှုပ်ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ တော်တော်ကို ခက်ခဲ့မှာ ပါ”

ကျွန်မ ဖတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် အိမ်ဘက်သီပြန်ဖို့ ခြေလှမ်ပြင် ပြီးမှ ကြပ်ခံကားဖြူမွန်များကို ဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ပုန်းနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းမှာ ချုပ်သူရှိရန်တယ်”

မော်နှုန်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ဦးချောက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

အဲဒါကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်တောင် မသိတာ၊ သူက ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သီနိုင်မှာလေ။ ဒါမှာဟုတ် သူက အချင်နဲ့ပတ်သက်လျှင် အားထုံးကို သီနိုင် ခန့်မှန်းနိုင်သည် ဒွန်ဝိုင်လို လူမျိုးလား

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ သိပါတယ်”

သူမျက်လုံးနောက်နောက်တွေက ကျွန်မ၏ နှုတ်းသားဆီ ထွေး ဖောက် ကြည့်နေတော့သလိုပင် ကျွန်မ မျက်လုံးတွေထဲလို သိပါကြော်ကြာ နိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ သူမျက်လုံး၏ ရွှေရှုံးတော်ကိုပသော အလင်းတန်းကို မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ခံပိုးပိုးပြောလျက် လွှာည့်ထွက်လိုက်သည်။

“မေ...”

ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေကို တုန်ခဲ့ ရပ်သွားအောင် ဆွဲဖော်း

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၂၃

ထိန်းချုပ် ထားနိုင်စွမ်းသော ခေါ်သံ။

ဘုရားရေး ကျွန်မ သွားပါရင်တော့ဘူး။

ကျွန်မ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်တုန်းနိုက်လာသည်။ အားတင်းပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ ကျွန်မကို ပြောဖွေးသော ကြယ်ခံကားတစ်ပွင့် လှမ်းပေးဇော်သည်။

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်မ ပယုံချင်း

“မင်းအတွက် ပွင့်ပေးတဲ့ပန်းလေ”

ကျွန်မ သူကို ဖော်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မ”

“ဒါပုံမဟုတ် ဒီပန်းလေးကို မင်းခေါင်းအုံးပေါ်ကို တစ်ယောက် ယောက်က လာထားပေးစေချင်တာလား”

အို... ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“ကျွန်မတံ့ခါးဖွင့်မပေးဘဲ အိမ်ထဲကို ရှင်ဝင်လိုချုပ်သွား”

“ရမယ်ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မ ထိတ်စန္တ ရင်ခုနှစ်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘဲ နေရာမှာ ခြေစုရပ်လျက် ကျွန်မမျက်လုံးနှင့် တည့်တည့်မှာရှိခဲား သူအကျိုးကောက်လာအောက်ပြီ နေရာလွှာတ်ဆီသို့ ငေးဟေးနေမိသည်။

“ကိုယ်က မင်းကိုစတာပါ၊ သွားလေ မေ”

သူက ခပ်ပြီးပြီးပြောပြီးနောက် လက်ထဲကပန်းကို ခပ်ဝေးဝေး သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။

“ပေးပါ”

အသံခပ်တိုင်တိုင်ပြင့် သူထုံးပါးကို ထောင်းယဉ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်မစကားက နောက်ကျေသွား၏။

ကြယ်ပုံသဏ္ဌာန်ပန်းပွင့်လေးသည် ခံပုံမှုများက မြေကိုခင်း
ပြင်ပေါ်သို့ ကျေသွားတော့သည်။

ရတ်တရက် ကျွန်မ ဝင်းနည်းသွားလေသည်။

"သွားတော့ မေ"

ကျွန်မ ချာခနဲ လျည့်ထွက်ပြီးလာခဲ့ပါသည်။

* * *

ကျွန်မ ပါးပို့ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကိုသို့ဟာ ထောင်းစား စားဖွံ့ဖြူ့
ထိုင်လျက် ဂျာနယ်အဟောင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ သူ
ဖတ်နေသောဂျာနယ်မှာ တိုက်ဝိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ပင်းညီး၏ The Voice
ပြို့နေသည့် ကျွန်မ တော်ဓာတ် ကျွန်းပို့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူ့ကို ပြောပြေလည်လည် စကားပြောဖို့ ကျွန်မ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ
သည်။

"ကျွန်မ ဆရာ့ကို တစ်ခုပေးချင်တယ်"

ထမင်းစားပြီး အသီးပွဲအဖြစ်စားရန် သရက်သီးမှည့်တစ်လုံးကို
လို့နေရင်းက ကျွန်မ စကားစလိုက်သည်။

ဂျာနယ်ကို သဲကြေးခဲ့ကြေးပတ်နေရာက ကျွန်းဘက်သို့ သူလှည့်
ကြည့်၏။

"ကျွန်တော်လည်း ပပေါ်ကို တစ်ခု ပေးချင်တယ်၊
ပပေါ်က ဘရင်ပေးပါ"

"ဆရာ ပြင်သစ်စာ တတ်သလား"

"မတတ်ဘူး"

ချွန်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ကျွန်မ အံ့သွေးသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်မသီ ယူလာတဲ့တော် ဖတ်လိုက်ပိတယ်လို့ ဘာလို့
ပြောသလဲ"

သူက ကျွန်မအား ပရယ်ပြီး ကြည့်နေရာမှ ဖတ်လက်စဲ
ရုရှာနယ်သီ ပြန်ဘာရုံးရေရာက်သွားသည်။ ထို့နောက် အားနာဟန်ဖြင့်
မပွင့်တဲ့ပွင့် ပြောသည်။

"ကျွန်တော်ဘာသီတစ်ယောက်က ဖတ်ပေးလို့ပေါ့"

ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ထားသွေ့ လွှတ်ထွက်ကုန်တော့မှာပဲ။ သူ့ကျော်
စားပွဲပေါ်သို့ သရက်သီးပန်းကုန်ကို ခင်ဆတ်ဆတ် ချလိုက်ပို့သည်။

"ဖတ်တတ်တဲ့သွေ့သီ သွားထံ့နိုင်းရေလာက်အောင်ကိုပဲ ကျွန်မ^၅
ရဲ့ ကိုယ်ရောက်ပို့တာကို စပ်စုရှင်စိတ်က သိပ်များနေတယ် ဆိုပါတော့"

"ပပေါ်၏ ကျွန်တော်က သားတစ်ယောက်အေနနဲ့ ကျွန်တော်
အမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပထိနိုက်အောင် ကာကွယ်ရုပ်၏ တာဝန်
ရှုတယ်၊ ပပေါ်၏ ဘာဝတွေကြေးစည်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်
တယ်၊ တားလို့ရရှင် တားချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ပပေါ်၏ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာကို စပ်စုရို့ ဘာအေကြောင်းမှ မရှိပါဘူး"

ကျွန်မ သူနှင့် ပျော်ရွှေ့ချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

"လှုတစ်ယောက်ခဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေမှန်သမျှကို အမှန်
အတိုင်း ဖွင့်ချေသုတေသနလို့ မထင်ဘူးလား၊ ဖြစ်ခဲ့တာတစ်ခုကို မဖြစ်ခဲ့
သလိုလို ဟန်အောင်ဖူးကျယ်တာမျိုး၊ ကိုယ်မဟုတ်ခဲ့တာကို ဟုတ်ခဲ့
သယောင် လိုင်ညာတာမျိုးကို ဆရာက သဘောကျေသလား၊ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ သမိုင်းကို ပြောင်းပစ်လို့ ရမယ်ရော ထင်သလား"

သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“သေဖြိုးသား လူတစ်ယောက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကာကွယ်နိုင်တော့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လိုသူ့အတိုင်း မထားနိုင်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို အတိတ်ကို တူးဖော်ချင်နေရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ အဲဒီလူက နိုင်ငံကျော် စာရေး ဆရာမကြီး ပြစ်နေလိုပါ၊ သူတွေးသလို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြည့်ချင်တယ်၊ သူတစ်ခုရှု ပြုမှုခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီကို ဘာဖြစ်လို လုပ်ခဲ့တာလဲလို သိချင်တယ်၊ တကယ့်အရေးကိစ္စတစ်ခု ကြောက်တဲ့အခါ သူဘယ်လို ဖြေရှင်းသလဲ သိချင်တယ်၊ သူဘယ်လို တုန်းပြန်သလဲ သိချင်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက် သူက တာပေအရာမှာ စံပြုထိုက်တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့ သူဘဝရဲ အခက်အခဲတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ သိချင်တာပေါ့၊ သူဘဝထဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အားကျေစရာတွေပါပယ်၊ အမှားတွေပါမယ်၊ ဆင်ခြင်စရာတွေပါမယ်၊ နောက်လူတွေကို အဲဒီတွေ အသိပေးသင့် တယ် မထင်ဘူးလား၊ အဲဒီလိုသာ မဟုတ်ခဲ့ရင် သမိုင်းဘာသာရုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကြောင့် လေ့လာထိုက်တဲ့ ပညာအဖြစ် လေ့လာနေကြတာလဲ”

သူအနေရ ကြပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ သူနည်းနည်း တွေဝေသွားတုန်း ကျွန်ုပ် ဖို့ပြာပစ်မှ ဖြစ်ပေါ်။

“လူတစ်ယောက် လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ နောက်လူတစ်ယောက် အတွက် သင်ခန်းစာတွေချည်းပဲဟုတ်လား ဆရာရယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘဝမှာ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတွေသာမက လူယူပညာတွေ စိတ်ပညာတွေပါ လေ့လာနေရတာပဲ။ နယ်ပယ်တစ်ခုရှုမှာ ထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အမြတ်း သူတို့ဘဝကို လေ့လာပြုစုချင်တဲ့သူတွေ ရှင်းနေတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူတို့ဘဝကို သိချင်သူရတွေလည်း

ချုပ်သူလား စကားတော်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

အများကြီးပါ၊ ထာရာအမေက သမိုင်းတစ်ခုဖြစ်သွားပြီလေ”

သူ သက်ပြင်းချေလျက် လက်ထဲက ရှာနယ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တော် ဒါကိုလက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တော် လက်မခံနိုင်တာက မေမူဘဝကို လေ့လာဖို့ မေမူအလုပ်တွေ အဲများကြိုး ကျွန်ုပ်တော် ဒါနဲ့တင် လလုံးလောက်သေးဘူးလား၊ သမိုင်းမှာတော့ စစ်သူကြီးတွေကို ဝင်ပွဲတွေနဲ့ တိုင်းတာလိုရတယ်။ လူယဉ်ကျေမှုကိစ္စမှာတော့ စာရေး ဆရာတွေကို သူတို့ရဲ့စာတွေနဲ့ တိုင်းတာလိုရတယ်။ တော်ပြီပေါ့”

“ပဟုတ်သေးဘူးလေး၊ ဝင်ပွဲတစ်ပွဲကို လေ့လာတဲ့အခါ ဝင်ပွဲသက်သက်ဘူးပဲ ကြော်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီဝင်ပွဲ ပြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အခြေခံတွန်းအားတွေ့ အကြောင်းရင်းတွေကိုပါ လေ့လာရတာ၊ ဘာကြောင့် ဒါဖြစ်တာလဲ၊ ကာလဘယ်လောက်ကြောအောင် ပျီးယူလာခဲ့တဲ့ မီးလဲ”

ဂိုသို့ဟက ပံ့ပွဲပြုးသည်။

“ဝင်ပွဲတွေအကြောင်း ကျွန်ုပ်တော်ကို တရားမဟောပါနဲ့လေး၊ ဝင်ပွဲတွေအကြောင်းကို ယောက်ဗျားတွေက ပိုသိပါတယ်”

ကျွန်ုပ် မျက်စန်းအောင့်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တော်က ပိုသိပါတယ်ဟု ပြောခဲ့လျှင် သည်လောက် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလိုက်မှာမဟုတ်။ အရာတော့ သူ သုံးနှုန်းလိုက်ပုံက ယောက်ဗျားတွေက ပိုသိပါတယ်တဲ့။ ထိုစကား သည် ဝိန်းမတွေကို သည်တစ်ချက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်းတူပထား နိုင်သည့်သဘော သက်ရောက်သွားသည်။ အပိုပြုယ်က သူမှာ မိန်းမတွေကို ယောက်ဗျားတွေနှင့် အဆင့်တဲ့ အရည်အချင်းတူထားပြီး တွေးသည့် အကျင့်မရှိသေး။

သူမြောသည် စကားကလည်း ယောက္ခယျာအားဖြင့် တော့ တကယ်မှန်နေသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်ုပ် ပြင်းလိုပရပါ။ မိန့်ဗောက်ရှား ခွဲခြားမှုအကြောင်း ပြင်းခုန်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တရေးမှ မအိပ်လိုက်ရဘဲ ပိုးလင်သွားရုံးပဲ ရှိမည်။ အပြရမှားမဟုတ်။

“ထားပါတော့လေ၊ ဝစ်ပြီပြုမှာဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်းကို ယောက်ရှားတွေက ပို့သိတယ်ဆိုရင် လူအချင်းချင်း လူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်နိုက်ခံရတဲ့ ဝစ်ပြဲတွေအကြောင်းကိုတော့ မိန့်ဗောက် ပို့သိပါတယ်”

သူ မပြင်းပါ။

“အဲဒီလူမှုစစ်ပွဲတွေကို ကျွန်ုပ်လည်း တိုက်ရတယ်၊ ပြေားမေးလည်း တိုက်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နောက်ပျိုးဆက်တွေလည်း တိုက်နေရှိုးမှာ၊ အတိုက်နိုက် ခံနေရှိုးမှာ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ရှုံးသွားတဲ့ ဝစ်ပြဲတွေအကြောင်းလည်း သိထားရမယ်။ နိုင်ခဲ့တဲ့ ဝစ်ပြဲတွေအကြောင်းလည်း သိထားရမယ်။ လူတစ်ယောက်ခဲ့သောဝမှာလည်း အနိုင်နဲ့ အရှုံးက တွေ့နေတာချည်းပါပဲ။ ဒီထက်မိုးပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက အရှုံးလို့ ဘာနဲ့ သတ်မှတ်မလဲ။ အနိုင်လို့ ဘာနဲ့သတ်မှတ်မလဲ။ စစ်ပွဲရဲ့ အရှုံးနဲ့ အနိုင်က သိသာတယ်၊ ဘဝရဲ့ အရှုံးအနိုင်က ပသိသာပါဘူး၊ အပျိုးပျိုးကွဲပွဲနေနိုင်တာပဲ”

ကျွန်ုပ် ပရို့ပနား ဆက်တိုက်ပြောချုပစ်လိုက်ရသဖြင့် မောသွားသည်။ ညနေက ကိုခွဲန့်သာနှင့်တွေ့ဝှက် ဒေါသ ပပါသည့်အမောက်တွေ့နှင့်အရာ ကောင်းသည့်အမောက် အခုံအမောက် ဒေါသလွှဲးသည့်အမောက် သည့်အမောက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် မလိုချင်လွှပါ။

“ခင်ဗျားက တော်တော်ရွာတာပဲနော်”

“ဘာ”

ကျွန်ုပ်သာဝမှာ စွာတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မပြောခဲ့ဘူးပါ။ မင်းဆို ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ပြုစွဲစွဲနဲ့ အသေစရစရာဟု ဖွင့်ဟာ ညည်းသူခဲ့ရသည် အထိပါပဲ။

ကျွန်ုပ်သူ့ကို မျက်မောင်ကြော်ကြည့်မိတော့ သူပြီးနေတာ ဖြင့် ရသည်။

“သောမီး ကျွန်ုပ်တော် စကားအသုံးအနှစ်း မှားသွားလို့ ခင်ဗျား ယုံကြည်တာတစ်ခုကို တရားသေခွဲကိုင်ထားတာပဲ။ ခေါင်းလည်း တော်တော်မာမယ့်ပုံဖော်”

ကျွန်ုပ် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိသည်။ တော်တော်မှားတဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေပဲ။

“တော်တော်လွှဲတဲ့ ကောက်ချက်တွေ၊ ပဟဂုတ်ဘူးဆရာ။ ကျွန်ုပ်က တော်တော် ပျော်ညှိပါတယ်။ ခေါင်းလည်း မမောပါဘူး။ ကျွန်ုပ်က ခံနိုင်ရည်လည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ခေါင်းမာတာက တစ်နေရာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မြေားမေ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရွှေးချယ်မှပဲ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိုး၊ သူ့အား ကျွန်ုပ်မတ်ဘေးကို ချုပြရန် အဆင် သင့် ဖြစ်နေသည်။ မထူးဆန်းဘူးလား။

“ကျွန်ုပ် သိပ်ချစ်ခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းက ပြောတယ် ဆရာဓား။ ကျွန်ုပ်သာဝဟာ၊ မြေားမေ့ရဲ့ အထူးပွဲတို့ ပြုစုတဲ့ကိစ္စမှာ ပရှိပါဘူးတဲ့။ စာကြည့်တိုက်မျိုးသာဝသာလွှဲ့ ကျွန်ုပ်သာဝ...တဲ့။ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရှုံးတက်လော်း သူများတွေ ပြောပြောနေတဲ့ သာဝရည်မှန်းချက် က အထူးပွဲတို့တေားဆရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ ယုံနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး၊ ကျွန်ုပ် ရှုံးလနှစ်ရက်နေ့ကျေရင် ပြင်သစ်မှာ လိုက်ဘရေစိယာန် သင်တာန်း

တက်ဖို့ အရည်အချင်းဝစ် တော်ပွဲတစ်ခု ဝင်ဝရာရှိတယ်။ ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်းက ကျွန်ုပ်မကို ဒီကကိုခွဲတွေ ဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာခေါ် ချင်တယ်၊ ဒါပေါ်ယူ ကျွန်ုပ်မက ကျွန်ုပ် သိချင်တာ ပသိရပ်ချင်း ဒီရွာ ကင်နဲ့ ပစ္စာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“သူ ကျွန်ုပ်အား ဝင်ဝင်ဝင်ကြည့်နေတဲ့။

“ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုခွဲမှာ ဒီလောက် ဆွဲဆောင်ခံစံနရာ့လဲ ပသိဘူး။ ကျွန်ုပ်သာ့ စာကြည့်တိုက်မှု။ သင်တန်း တက်ခွင့်ရရင် ပြင်သစ်ကို တစ်လသွားရမယ်။ ပြန်လာရင်လည်း ဒေါ်လာသုံးရာရတဲ့ ဘလ်က အဆင်သင့်ပဲ့၊ ကျွန်ုပ် အလွန်ချုပ်တဲ့ တာအုပ်စင်တွေ တာအုပ် ဆိုရှိတွေကြေားမှာ နေရမယ်။ ဘယ်လောက် ချောမွှဲလိုက်မယ့် ဘဝလဲ”

သရက်သီးပန်းကန်သည် နှစ်ယောက်အလယ်တွင် မထိမတို့ ပကတိအတိုင်း ပြို့သက်လျှက်ရှိသည်။

“ဒီစာအုပ်ကတော့ ကျွန်ုပ်မကို ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ လခလည်း ပပေးနိုင်ဘူး၊ ထုတ်ဝေပေးမယ့် တာအုပ်တို့က်မရှိလို့ ကျွန်ုပ်မက ပိုက်ဆံ တစ်ဝက် သူငယ်ချင်းက တစ်ဝက်ပိုက်ပြီး ထုတ်ရမှာပါ။ ရောင်းရတဲ့ တာအုပ်ပြုခဲ့ရင် အဲဒီငွေတွေကို ကျွန်ုပ် တော်တော်နဲ့ ပြန်ဘာတားထဲ့ နိုင်ပယ် ပထင်ဘူး၊ ဒီလောက် ပသေချာ ပရေရာတဲ့ ရလဒ်တစ်ခုကို သေချာရရတဲ့ ဘဝနဲ့လျှော့ ရွေးချယ်ထားခဲ့ပို့တော့ ကျွန်ုပ်မှားဘွားပြီးလို့ တစ်ခါတစ်ခါ တက်ယောက်တွေးပိုပါတယ်။ ရန်ကုန်မကို လှည့်ပြန်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ့၊ ဒါပေါ်ယူ ကျွန်ုပ်မကို တစ်ခုရှာက ဆွဲဆောင်နေတယ်။ ဘာကမှန်လည်း ပသိဘူး”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို ခင်စိုင်းစိုင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ဒီတော့ ဆရာ ကျွန်ုပ်မကို ငြားဝင်းပါ။ ကျွန်ုပ် ဒီကင် လှည့်

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၃၁

ပြန်ချုပ်လောက်တဲ့ ဝကားတစ်ခွန်ပဲပြုပြီး ကျွန်ုပ် သာရုံသိက ကြာချင် တယ်၊ အဲဒီဆိုလည်း သာရုံကို ကျွန်ုပ် တက်ယေားရှုံတင်ပိမှာပါ”

တစ်အိမ်လုံး ဝါတ်ဆိတ်ပြုပို့သက်နေသည်။ အပြု့သာက်ဆိုမှ သစ်ရွှေက်လေဝိုးသံ သဲသံသည်သာ တစ်ခုတည်းသော အသံပြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းချုပြန်၏။ ထို့နောက် အနည်းယဉ်ဝါးစားပြီးမှ ဝကား သည်။ ထို့ကေားသည် ကျွန်ုပ်မဘဝကို ဘဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် ဝကား တော့ မဟုတ်ခဲ့။

“ဒီလိုဂိုတယ် မပေါ်နော်ခဲ့၊ ကျွန်ုပ်တော်တို့အားလုံးဟာ ဘဝမှာ ရွေးချယ်မှုတွေကို အများကြီး ပေါင်ဆိုင်ကြရတယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တော်တို့ ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လို့တယ်။ ဘယ်သူမှ မှား ပသွားချင်ကြဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တော်တို့အနေနဲ့ ဘဝမှာ ဘာကို တန်ဖိုး အထားဆုံးလဲ။ ဘာကို အဆုံးဆုံး မခံနိုင်ဆုံးလဲ သိဖို့လို့လာတယ်။ ကိုယ်အဆုံးရှုံးပခံနိုင်တဲ့ ဘခွင့်အမေးတစ်ခုကို ကိုယ်ကာကွယ်ပို့ ဆုံးကိုင် ပို့နို့လို့တယ်။ တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုပို့ပြီးဆုံးရင်လည်း တြေားတစ်ခုအပေါ် စိတ်ချွေတို့မနေပို့ ဘဝရေးကြီး ပြန်ရော့၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရင် ဘဝက နေလိုပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက ကျော်သားတွေကို တာသင်သည့်လေသံပြင့် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်လေက်ရည် ပြောပြနေသည်။ သည်လိုတော့လည်း သူ့ပုံစံက လေးသားစရာအသွေးအပြင်ပါပဲ။ သူ့အဖေအကြာ်းပေးပိုလို စိတ်တို့ ဒေါသာထွက်သွားသော ကာကွယ်တတ်သည့်သားတစ်ယောက်အသွေး မဟုတ်တော့ ပြန်ပါ။

“ကျွန်ုပ် သိချင်တာက ကျွန်ုပ် ဒီနှစ်ခုမှာ ဘာကို ရွေးရမလဲ”
ကျွန်ုပ်သည် မေးသာပေးလိုက်ပို့ပေါ်ယူ သူဆုံးဖြတ်ပေးမှာက

ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း ကြော်နေသုပါပဲ။

သူ ရယ်မောသည်။ ထိုနောက် သရက်သီးပန်းကန်ပြား၏ အနားစွမ်းများကို လက်ဖြင့် အမှတ်တဲ့ ထိတို့ပွတ်သပ်နေသည်။

“မပေဇော်ကလည်း ကျွန်တော်တော်မဟုတ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ယန်းပေါ်ဆူ(တိ)မဟုတ်။ နောက်ပြီး မပေဇော်က နှစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးနဲ့အပြစ်ကို မသိသူလည်းမဟုတ်။ ဒီတော့ မပေဇော် ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မမေဇော်ကို ကျွန်တော်က နှစ်ခုလုံး ရစေချင်ပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို ငင်းစိုက်ကြည့်နေစိုသည်။ နှစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ ရရှိနိုင်သလား။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝယှ အသက် ရှင်ရပ်တည်ရေးမာန်အတွက် ကိုယ်ထူးချွန်ပြောင်းမြောက်တဲ့အလုပ်နဲ့ ထင့်စွဲ ရနေဖို့လည်းလိုတယ်။ ဘဝခဲ့အရသာအတွက် ကိုယ်စိုက်ထူးစိုင်တဲ့ မှတ်တိုင်တစ်ခုလည်း လိုတယ်ချု”

ကျွန်မ ပြုးပါသည်။ တက္ကာသို့လ်ဆရာရယ် မပြောရဘူး။ စကားလုံးကို တော်တော်ရွှေးတတ်တဲ့သူ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ ဘဝအရသာအတွက် ဆရာက ဘာများ ကျွန်းပေးနိုင်မလဲ”

သူ အောင့်သက်သက်ဟန်ဖြင့် ပြုးပါသည်။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီရော၊ ကျွန်တော် အောင်တော်မူအိမ်ကို လိုက်သွားတာဟာ မပေဇော်နဲ့ ပြောပြေလည်လည်ဆက်စံဖို့ အဆင့်သင့် ဖြစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သွားခဲ့တာပါဆို။ ကျွန်တော်ဘက်က တောင်းဆိုမှာက တစ်ခုတည်းပါ။ စာမျက်များကို ပုံမှန်စိတ်စောင်းပါ။

ချွန်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

အဲဒါပဲ”

သူတောင်းဆိုသော ‘တစ်ခုတည်း’သည် ခက်ခဲလှသည်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်...

“ရုပါတယ် ဆရာယ်၊ ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရယ်စရာ တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်”

သူ ရယ်ရပါပလား မသိ။

“အတုပ္ပါတ္တရေးတဲ့အာခါ တရေးဆရာတွေ ကြေရတာက အမှန်ကို ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာထိ ပြောမယဲ ဆိုတာပဲ။ ရေးတဲ့သူဟာ ကာယကံရှင် မဟုတ်ခဲ့ရင် သူ့အလုပ်ကို နောက်ယူက်နေတဲ့ အနိက အကြောင်းနှစ်ခု ရှိရသတဲ့။ လေးစားစိတ်၊ ကြည်ညိုစိတ်ဆိုတဲ့ စိတ်ခဲ့စား ချက်တွေအာရုံ မသိမသာ ဘက်လိုက်မှုကတစ်ခု။ နောက်တစ်ခုက ကာယကံရှင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်နဲ့ စွက်ဖက်မှု...တဲ့”

ကိုယ်ဟာ မျက်မျှောင်ကြုတယ်သည်။

“ဒါထိအောင်တော့ မပေဇော်ခဲ့စကားက မရယ်ရသေးဘူး။”

“တစ်ခါတုန်းက နိုင်ငံကျော် အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အထုပ္ပါတ္တကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဝတ္ထုအသွင်နဲ့ ရေးဖွဲ့ခဲ့မှုး တယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဇန်းက ပုံမှန်ထုတ်ဝေတဲ့ အသင့်မရောက်မိ သူ ဖတ်ချင်တယ်လိုပြောတော့ စာရေးဆရာက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အချက်အလက် တော်တော်များများကို စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြန့် ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ပြင်ဆင်တာတွေ တည်ဖြတ်တာတွေ လုပ်သာတဲ့ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်ထွက်လာတဲ့အာခါ လူတွေက အဲဒီစာအုပ်အကြောင်း ပြောတိုင်း စာရေးဆရာက ညည်းတာ ကျွန်မပြန်ကြားလိုက်ရရှုံးတယ်။ ဒီစာအုပ်က

ကျော်ရေးတာက တစ်ဝက်ပါဗျာ...တဲ့”

သူ သဘောကျွော ရုပ်မောပါသည်။ ကျိန်မလည်း ပြေးလျက် သူကို ဖော်ပါ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ ကျိန်မရဲ့စာအုပ်ကို ဆရာရော တစ်ဝက် ဝင်ရောင့် စိတ်ကျွေးနေသလား”

“ဒါပေမယ့် ထင်မြောင်ချက်ပေးခွင့် ဆွေးနွေးခွင့်တော့ ကျိန်တော့ မှာ ရှိတယ်၊ ဒါကို ထိုက်လေ့ရှာသင့် မလိုက်လေ့ရှာသင့် ဆုံးဖြတ်တာက မဖော်ရဲ့ အပိုင်းပါ”

ကျိန်မ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာပြီးချိန်မှစ၍ ပထာမဆုံးအကြံ့ပို့ စိတ် ပေါ်ပါသွားတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျိန်မ မူကြိုးကို ပြပါမယ်”

“တစ်ခုတော့ ကျိန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျိန်တော် ယူလာတဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကတော့ ပျောက်နေတယ်”

ကျိန်မ သူကို ပျော်စန္တ မေ့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ကျိန်မ ပျော်လုံး အကြည့်ထဲမှ ဖယ့်သက္ကာဟန်ကို သူခန့်မှန်းစီသွားသည်။

“ကျိန်တော့ကို မယ့်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကျိန်တော် မလိုပါဘူး။ ဘိရိတဲ့မှာ ထည့်ပြီး သော့ခတ်ထားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဟာ နေရင်း ထိုင်ရင်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျိန်တော်လည်း အခုထိ မယ့်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တကယ်ပါ”

ကျိန်မ၏ စောင့်တာက ပေါ့ပါးခဲ့သောစိတ်သည် လေးပင် ထိုင်နိုင်းသွားသည်။ မူလအခြေအနေထက်ပင် ပိုစိုးသွားပါသည်။ ပထာမတုန်းက ကျိန်မ ဤစာအုပ်ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်လို့မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ကိုသိပါတာက ကျိန်မ ပတွေ့ခင် အချိန်ပါ လာယူပြီး ဂျ်

ချိန်သွေး စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ထိုက်လျှင်တောင် ကိုသိပါကို ပြောလည်အောင် ညီးစိုင်းဆွေးနွေးပြီး ပြန်တောင်းနိုင်လို့မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ အခုတော့ လပ်းဝ ပျောက်သွားလေပြီ။

“စိတ်ခါတ် ကျေမသွားပါနဲ့လေ၊ ပေမေမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျိန်တော် အထပ်ထပ်ဖတ်ထားလို့ အလွတ်တောင်ရနေပါပြီ”

သူက ကျိန်မကို နှစ်သိမ်းသည်။

ကျိန်မသူကို ယုံကြည့်ရမလား၊ သူသည် တက္ကာသိုလ်ဆရာတစ်ယောက်၊ ကျိန်မကို မှတ်တမ်းထဲက အမှန်ဝေါ်ပျောက်ပြီး လုပ်ကြ လိုဆယ် ပြောပြစ်ရာ အကြောင်းမရှိ။

သူ ရှုတ်စာရာက ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး သန်းဝေလိုက်၏။

“ဆောခါး ကျိန်တော်မနောက စာပေးစာယူ အဖြေထွားတွေ စိန်နေရလို့ တစ်ညာလုံး အိပ်ရေးပျောက်ခဲ့တယ်”

“အော်... ဟုတ်လား”

ကျိန်မ ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်းထရ်လိုက်ရခဲ့။

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူက ရထားစီးလာခဲ့ရတဲ့ ချိန်သည်လေး၊ ပင်ပန်းလှ ရောပေါ့။

“နားပါဆရာ၊ ကျိန်မက အဲလိုပဲ တစ်ခါတ်ခါ အလိုက်ပေါ်တတ်ဘူး”

“ခဏာလေး မဖော်ရဲ့ ကျိန်တော် မဖော်ရဲ့ကို မေးစရာတစ်ခု ရှိသေးတယ်လေ”

“အော်”

ကျိန်မ ပြန်ထိုင်ရမလားဟု စဉ်းစားနေဆဲ၊ သူက ထရ်သည်။

“မဖော်ရဲ့ စာထည့်လိုက်တဲ့ အေးအေးထွန်းဆိုတာ

မမေဇ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလား"

"ပဟုတ်ဘူးဆရာ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့ အထက်အရာရှိခေါ်ပလား
အလုပ်ရှင်ခေါ်ပလား"

"သူက ဒီကို ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့"

"စာထဲမှာပါသလောက်ပဲ ကျွန်မလည်း သိတာဆရား၊ ဆရာ
ထက်ပိုပြီး ကျွန်မ ဖသိပါဘူး"

"သူက ဘယ်အချေပျွမ်းလောက်ရှိမလဲ"

ကျွန်မ ကိုသိဟကို ခပ်တွေတွေငေးမိသွားကျိုး၊ ကိုသိဟက
သူမထက် အများကြီးပေါ်ပုံပေါ်ပါသည်။

"အသက် လေးဆယ့်နှစ်နှစ်"

"သူက အိမ်ထောင်နှုတ်လား"

အို ...

"ကျွန်မ ပသိဘူးဆရာ၊ ကျွန်မသွားကို တစ်ခါပဲ ဝကားပြောဖူး
တာပါ"

ကျွန်မမျက်လုံးက စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်ထံ ရောက်သွားကျိုး

"အဲဒီဂရာနယ်ပိုင်ရှင်ပဲ"

သူမျက်နှာမှာ အမိုင်တစ်ခုခု ထင်သွားသည်။ ဘာဘာမိုင်ပျော်း
တော့ မသိ။

"အော် အဲဒီ မအော်အေးထွန်းလား"

"ဆရာနဲ့ သိနေသလား"

ကိုသိဟက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်ကျိုး

"ကျွန်တော်သိတဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်နေရင်တောင် သူက
ကျွန်တော်ကို သိမှားမဟုတ်ပါဘူး"

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၃၇

ခက်ခြားသက်သွားပြီးနောက်

"အေားများ မမေဇ်ရဲ့ကို ကျွန်တော် ကျော်ရှုံးတင်ပါတယ်"

"ဟာ မဟုတ်ဘာ၊ ကျွန်မက ဆရာကို ကျော်ရှုံးတင်ရမှာလေ"

"ဒါဖြင့်လည်း အပြန်အလှန်တင်ကြတော်ပဲ့၊ ရွတ်ဒိန်ကို(တိ)"

"ရွတ်ဒိန်ကို(တိ)... ဆရာ"

ကျွန်မ လောကားမှ ဖြည့်ညွင်းစွာ တက်လာခဲ့သည်။

လူမနေတာ ကြောသောကြောင့် ကျွန်းလောကားသည် တစ်ချက်
တစ်ချက် အသံပြည်နေသည်။ လောကားလက်ရန်း ပွတ်လုံးများသည်
ကိုင်တွယ်ပွတ်ဝိုက်မည့်သူနှင့် ဝေးသြားပြင့် အနည်းငယ် ခြောက်အသွေး
နေ၏။

လောကားထံတွေကိုတစ်ဝက်ကျော်ကျော် နှင့်ပြီးသည်
အချိန်တွင် ကျွန်မ ရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးရှုံးလည်း ထုတ်သင်္ဘော စွဲးရန့်တစ်ခုကို
ရသည်။ ကျွန်မ ပြတ်းပေါက်ပိတ်ထားခဲ့သည်ကို အမှတ်ရာ၏။ ဘယ်
ကင့် ဝင်လာတဲ့ စံကားပန်း ရန့်ပါလို့။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မသည် မြှုပ်ပြင်ကို ချက်ချင်း သတိရသွားကျိုး

မြေအိပ်ရာပေါ်မှာ ကြော်ပြုးထားခဲ့သည် ကြယ်ခံကားဖြူပန်းများ...

ကျွန်မသည် မျှော်လင့်မှုတစ်ခုဖြင့် ထိတ်စာနဲ့ ရင်ခုနှင့်သွားကာ
လောကားတစ်ဝက်ကို တွေ့ခဲ့ဆုတ်သော ခြေလှုပ်များဖြင့် တက်လာ
ခဲ့ပါသည်။

အခန်းနား နှီးလာလေ စွဲးရန့်က ပို၍သင်းပျံ့လာလေ၊ ကျွန်မ
အသက်ကို မျှော်ပြီးရှုံးရှုံးရှုံးရင်း အခန်းသို့ သတိထားသော ခြေလှုပ်း
များဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးလှုပ်းလာခဲ့သည်။

ခပ်ဟာလေး စွဲးထားသော အခန်းတံ့ခါးကို တွေ့ဖော်ပို့

ကျွန်မ တစ်ချက် အသက်ရ။ အောင့်လိုက်ပို့သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်မ ဖျက်ပို့မှတ်ဖြေး တံခါးချက်ကို တွန်းလိုက်သည်။

ဖန်ရောင်းပါးရောင်အောက်မှာ ကျွန်မ၏အိပ်ရာကို မြင်လိုက် ရသည့်အခါ ကျွန်မမြေထောက်အစုံမှာ ဉာဏ်ခွဲလုပ်တတ် ယိုးယိုင် သွားသည်။

အိပ်ရာခင်း အပြာနရောင်ပေါ်တွင် ဘာပန်းမျှ ရှိပေနပါ။

လှမ်းမျိန်ဆသီ လှမ်းမိဘော ဇြော်ပါးအစုံဖြင့် ခုံးဝင်ဆိုလို ကျွန်မ ချုပ်းကပ်သွားမိသည်။

သည်ရောက်ကတည်းက နိုင်းမဝ ရှိက်မဝ၊ ချုပ်မက် တွယ်တာ ခဲ့သော ပန်းရန်းကို ကျွန်မ ယခုအခါ အလွန်အမင်း စွဲလမ်းနေရပါပြီ။

အေးစက်သော လက်ဖျားများဖြင့် မွေ့ရာကို ထိုလိုက်သောအခါ ကျွန်မနှင့်သည် တဆတ်ဆတ် တိုန်ခါသွားသည်။ သူ မလာပါဘူး။ “ကိုယ်က မင်းကို စတာပါမေ”

လှပ်စန် မောသွားသောရင်ဖြင့် အခန်းတစ်ဦးကို မျက်ဝန်း ငွေလည်ရှာဖွေ ကြည့်မိ၏။ ဘာပန်းမွှင့်မှ ရှိမနေပါ။

ထိုခဏ္ဍာ ကျွန်မ လည်ကြပ်ကို အေးစက်သောလေက ထို့ တိုက်ခတ်သွားသည်။

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်မ ပိတ်ထားခဲ့သော ပြေတင်းပေါက်က ပွင့်နေဖြတ်လေး။ အဖြူရောင် ဝန်းဆီသည် လေဖြင့် တယျုတ်ယျုတ်လွှင့်နေလေသည်။

ကျွန်မ ပြေတင်းပေါက်ဆီသို့ နေးကျွေးဆုတ်ဖောက်သော ခြေထွေးများဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြေတင်းကို ပိတ်ဖို့ပါနော်။

ပြေတင်းဝမှာ ရှင်ပိသောအခါ ဟိုးအောက်ဘက် အမျှင်ထု

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ထဲမှာ မတိုလတိုတန်းစီမံနေကြသော ခံကားပင်များကို မြင်ရသည်။ အ ဂိုင်းအောက်တို့သည် လရောင် တစ်စွန်းတစ်စ အလင်းတစ်လျက် လေဖြင့် လွှဲပ်ခတ်တိုင်း တယျုတ်ယျုတ် လက်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မသည် ပျော်တံခါးချက် နှစ်ချပ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် နှေးကျွေးစွာ ကိုင်လိုက်၏။ သူ အပင်တစ်ပ်ပင်၏အောက်မှာ ရပ်စောင့် ကြည့်နေမှာပဲ။ သေချာပါသည်။ အမျှင်ရိပ်တွေထဲမှ သူကို ကျွန်မ ပမြင်ရာပေမယ့် အလင်းရောင်အောက်က ကျွန်မကိုတော့ သူမြင်နေရ မှာပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို လိုက်ရှာကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကျွန်မ၏ ပါးပြောများ နေ့ပူသွား၏။ သူကို တမ်းတာနေသည်ဟု သူ ပထင်စေခဲ့ ကျွန်မ တံခါးကို ပိတ်မှဖြစ်မည်။

သို့သော်... ကျွန်မ တံခါးချက်တွေကို ပိတ်မပစ်ချင်။

ကျွန်မ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။

ဒုံးမိတ်ချင်ရင် မပိတ်နဲ့ပေါ့။ ပိန့်မှတစ်ယောက်ဟာ သူအာခန့် တံခါးကို လွှတ်လပ်စွာ ဖွင့်ထားခွင့်ရှိတယ်။ ယောက်ဌားတစ်ယောက် အထင်မှားမှာ စိုးရုံးတော့ တံခါးကို ပိတ်မပစ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မသည် ပြေတင်းမှ အမြန် ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကျောဆီမှာ ပလိုပလဲတော့ ခံစားနေရသည်။ သူ ပြေတင်းက တက်လာနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ်တယ် ထင်သွားမလား။

‘ကိုယ် ဆိုရင်တော့ ချစ်သူဆီကို သွားလိုက်ဖို့ပယ်ထင်တယ်’

လှပ်စန် ဓန်သွားသောရင်ဖြင့် ခုံးဝင်သေားမှာ ပတ်တတ် ရပ်စိုးသည်။

ကျွန်မ အိပ်ချင်ရေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ ပန်းတစ်ပွင့်မှ မရှိနေသော မွေ့ရာပေါ်မှာ လျှော့မအိပ်ချင်သေား။

ဇွဲဗ္ဗတ်သော ကိုယ်ခွဲ့ကို လဲကျေမသွားစေဖို့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ
ရူးထောက်ချလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် မွှေ့ရာပြီ မျက်နှာအပ်လိုက်ပို၏။

မွှေးပျော်ဝေသောပန်းရနှုံးကို ပင့်သက်နှင့်အတူ နက်နက်နှင့်
နှုံးကိုပိုသွားသောအခါ ပူဇ္ဈားသောမျက်ရည်တွေ စို့အိုင်ကျလာခဲ့သည်။

ပင်းညိုရယ်။ ငါမှားထော့မှာပဲ...လို့ ပြောဖို့ ငါသေားမှာ နင်
ဖငရာက်လာခဲ့ဘူးနော်။

ယုလ်နံကဗ္ဗြာ (Magnolia denudata)

ကျွန်ုပ်မ အိုင်ရာက နှီးလာသောအဆိုင်းမှာ နှုန်းကန်သာ၏ ထိုးနေပြီ၊
နှုန်းကန်စင်သည် ညျက်ရင်ဖို့ထွေပတ်မှုများ၊ ဟောန်းမူးများ၊ ကင်းစင်
လျက် အေားချုပ်စင်နှင့်အေားနော်သည်။

မျက်နှာသံပြီး၊ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားတော့ ပီးဖို့ပြီးမှာ
အော်တင် တည်ထားသည့် ရေဇ္ဈားသိုးပင် ဓမ္မဗ်စေပြီး၊ ကိုသီဟကို
ထမင်းစားပွဲမှာ နှီးသီတင်းဘူးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာတွေရ၏။

“ပေါ်လာပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူင့်နေရာမှ ဖော်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲဝှင် ကြက်သွန်လိုး
သည့် ပါးပါးပါးတင်ချောင်း ကိုင်ထား၏။

“မင်္ဂလာပါ ပဖော်၏ ဉာက အီပိလိုပျော်ရွှေလား”

“ဟုတ်ကဲ တော်တော်နဲ့ အီပိလိုမရဘူး”

“အီပိချင်သေားရင် အီပိနော် ကျွန်တော်ရှိနေတာကို အာမနာစာရာ ပလိုပါဘူး”

“ဟုတ် မအီပိချင်တော့ပါဘူး၊ ဆရာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူအသံထွက် ရယ်ဟော၏။

“အေးချော၊ ကျွန်တော့အကျင့်က ပန်လင်းရင် ကော်ပါ သောက်ရဖူ၊ ဒေါကြိုက အဲဒါကိုသိလို ဉာကတည်းက နှိုဆီဘူးနဲ့ ကော်ပိုမျို့ ဝယ်ပေးထားပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် နှိုဆီဘူးဟောကိုတဲ့ မရှိဘူး၏၊ အဲဒါ ပါးနဲ့ဖောက်ပို ကြိုးစားနေတာလေ”

“ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်ဆရာ”

“ဟာ နေပါဒေ၊ လက်ထိသွားမယ် ကျွန်တော်ပဲ လုပ်ပါမယ်”

“ခဏလေး၊ ကျွန်မမှာ လက်သည်းညှစ်ပါတယ် ဆရာ၊ လက်သည်းညှစ်ထဲက အကောက်ကလေးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ ၉၆ သည်းနဲ့ မထိဘူးဘူးဆိုတာ ဆရာယုံရင်...”

သူရယ်ဟောလျက် “မယုံဘူး၏”ဟု ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲက ပါးနှင့် နှိုဆီဘူးကိုကြည်ကာ ကျွန်မ စိတ်ပုလာ၏။ သူက လက် ပနောင့်ပြင့် ပါးလက်ကိုင်ကို ရိုက်သွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပနေ့နိုင်တော့ဘဲ ငရှတ်ကျည်ပွဲကို ယူလာပေးလိုက်သည်။

“ရော့ ဒါနဲ့ ရိုက်ပါလား၊ ကျောင်းဆရာရဲ့ လက်တွေက ဥယျာဉ်များပဲလက်တွေလို အကြမ်းမခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်မဝကားအဆုံးတွင် သူ့မျက်နှာညိုဝါယာင်ဘားကာ ပါးကို တအား စိုက်ထည့်လိုက်သည်။

“အား”

နှိုဆီဘူးကို ထိန်းကိုင်ထားသော သူ့ဘယ်လက်၏ လက်ညိုးကို ခါးပြုပွဲထိသွားကာ သွေးတွေ့ပြာခနဲ့ တွေ့က်လာ၏။

“ဟယ်”

ကျွန်မ လန့်ဖျော်သွားပါသည်။ သူက လက်ညိုးကို ဉာဏ်ကိုင် ဖျုပ်ညှစ်ပစ်လေသည်။

“တော်တော်များသွားလားဆရာ၊ မှန်း ကျွန်မလုပ်ပေးမယ်”

သူက အံကြိုတ်လျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရော့နဲ့သေးမလားဟင်”

“ရော့နဲ့သေးလို ဘယ်ဖြစ်မလဲဘူး၊ ရော့ပါပိုးတွေ ဘာတွေ ဝင်သွားမှာ”

သူ ခပ်ပြတ်ပြတ် အောင်၏။

“အို ဟုတ်တာပေါ့”

“ရော့နဲ့သေးမှ ရုပ်များ ရော့နဲ့နှဲထည့်ပေးမလား”

“အ ကျွန်မမှာ အရာကိပ်ပျော်ပါတယ်၊ ပတ်တီးတို့ဘာတို့လည်း ရှုတယ်”

သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်ဝင်းသွားသည်။

“ကောင်းတယ်”

“ခဏလောင့် ကျွန်မ သွားယူပေးမယ်နော်”

ကျွန်မ ဘပ်ထပ်သို့ ခပ်ပွဲကိုသွေ့ကို ဖြော်ပြုး လိုအပ်သည့် ရော့နဲ့သွားပြောသွားလဲးကို သွားယူခဲ့သည်။

သူ့ခဏရာကို အရာကိပ်သွားညှစ်ပေးတော့ သူက မျက်နှာရှုံးမဲ့ကာ အံကြိုတ်ထားသည်။

“ဘာမဆေးထည့်ရင် ကောင်းမလဲဟာ”

ကျွန်မသည် ဖင်းညိုပေးသည့် တရာ်အရသာ အစမျော်
ဆေးပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ထည့်ခဲ့ရသော်လည်း ဘာကို ဘယ်လို
သုံးချုပ်ဖော်။ ပန္တလေးရောက်တုန်းကလည်း အနိကပါ ဦးအောင်မြင့်
အိမ်မှာ တည်းဖြန်သဖြင့် ဆေးပါးကိုစွဲကို ခေါင်းထဲထည့်စရာ ဖလိုခဲ့။

“ဘာဆေးမှ ထည့်စရာပလိုဘူး၊ ဘရဂ်ပျော်လောင်းပြီးရင်
ပတ်တိုးသာ ကြပ်ကြပ်စည်းပေတော့?”

ကျွန်မ သူ့စကားအတိုင်းပဲ လိုက်နာလိုက်သည်။ ဟက်တက်ကဲ
ဒဏ်ရာကို တင်းတင်းဆွဲစွဲပေးလိုက်ပြီး ပတ်တိုးကို ကြပ်နေအောင်
စည်းနောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“က ဆရာ၊ ထိုင်နေတော့ ကျွန်မပဲ လုပ်ပေးပယ်”

သူ ပြုးလျက် တားပွဲမှာ အသာဝင်ထိုင်သည်။

“ထိုင်ပေါ်လောက်ပါနဲ့တော့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဘူးကို အောက်ထိုးမျှုပ်
ယူရင်ရှုံး”

ကျွန်မသူ့အတွက် ကော်ပီဖျော်ပေးနေစဉ် ဒေါ်တင် ရေးက
ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ဆရာမနိုင်လာပဲလာ၊ ဆရာမတို့အတွက် ပေါင်းမျှုး ဟောတ်
ဟောင်သို့ဟာ လက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“လက်ကို ပါးထိုးလို့ ဒေါ်ကြီး”

သူက ခုပြုးပြုး ပြောသည်။

“များသလား”

“ပမ္မားလှပါဘူး”

“ဘမယ် ပတ်တိုးနဲ့ဘာနဲ့ ဘပ်ကရတုန်း”

ချင်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၄၅

“ဒေါ်ကြီးဆရာမ လုပ်ပေးတာ”

ဒေါ်တင်သည် ကျွန်မအား မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လေသည်။

“ဆရာမက သုနာပြုဆရာမလား”

ကျွန်မ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရပ်ပိုင်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်တင်ရယ်၊ ကျွန်မမှာ အရက်ပျုံးနဲ့ ပတ်တိုး
ပါလာလိုပါ၊ ပေါင်မျိုးကို ပီးကာင်တာ ကြိုက်လားဆရာ”

“နေပါစေ မမေဇား၊ ဒေါ်ကြီး လုပ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်၊ တစ်လက်စတည်း ကျွန်မပဲ လုပ်လိုက်မယ်၊
ဒေါ်တင်က လက်ဆေးရုံးမှာနဲ့ နောက်ပြီး ကျွန်မက ဆရာကို ဟားထား
ရမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက ဟာသပြောလိုက်ပေမယ့် သူက မရယ်ပါ။

ကော်ပီနှင့် ပေါင်မျိုးပီးကာင် နံနက်စာကို တားရင်း ဝကားစပ်ပို့
ကျွန်မ ကြိုးစားရသည်။ မဇေအာင်မြင်ပါ။

“ဆရာမပေးပေးလော့လော့လက်ထပ်ပွဲကို ဒီရွာမှာ လုပ်တာလား”

“ကျွန်မတော်တို့ မြှုတေသန်း လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောကြတာပါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်ပလောနဲ့၊ သူ ပြောချင်စိတ်ပရှိဘဲ ပြန်ပြောသွားအောင်
ပထုံးနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားချွေနေရသည်။

ဂိုးနားရိုးလို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ဆောင်းချိန်တွင်
နေရောင်သည် အစိမ်းရောင်သစ်ပင်များပေါ်သို့ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

စကားပင်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်မတို့ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည့်ဝိုင်း
စကားတစ်ခွန်းမှ ပပြောဖြစ်ကြသေး။ သူ့စကားအစရ ခက်နေသည်
ဟု ကျွန်မသိသည်။ ကျွန်မက အလိုက်တာသိ စကားစပ်ပီး လိုမလား

ဟာ။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မဘဝတွင် လူတစ်ယောက်ယောက် အား အင်တာဖူး တစ်ခါမှ ပလုပ်ခဲ့ဘူးခေါ်။

“ဒီကို ဆရာ ခဏခဏရောက်သလား”

သူသည် အတွေးတစ်ခုခုမှ ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရသလို သတိဝင်လာမှုပျိုးပြင် ကျွန်မအား ဆတ်ခနဲ့ကြည့်သည်။

“သုံးနှစ်အတွင်း အခုမှတ်ကြိုင် ရောက်တာပဲ”

“ဒေါ်တင်ပဲ အိမ်စောင့်နေရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“အပင်တွေကို စောင့်ဖို့ကျတော့ ဥယျာဉ်မျှူးရှိလား”

သူ ရှုတ်တရက် ခြေလုပ်းရပ်သွား၏၊ သူ့မျှကိန္ဒ မူမိုင်း နေသည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။

“ခင်များ ဒီမန်ကိုမှ ဥယျာဉ်မျှူးရှိတဲ့စကားကို ပြောတာ နှစ်ကြိုင် ရှိပြုငွော်”

ဘုရားရော့ ကျွန်မ ဘာများ ဝကားမှားလိုပါလို့။

“ဘာအစိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောခဲ့တာလဲ၊ ဘာတွေကို ဘယ်စလာက် သိလိုလဲ”

“အို...”

ကျွန်မ အုံဥပုံတကြီး သူ့ကို ဖော်ကြည်ပါ၏။

“ဘာအစိပ္ပါယ်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ အခု ခံကားပင် တွေချည်း ရာနဲ့ခြုံပြီးရှိတဲ့၊ အလွန်လွှာပတဲ့၊ စိတ်ကျးယဉ်စရာလည်း ကောင်းတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီအခြေအနေကို ရောက်နေတဲ့ ဘယ်သူမှာစိုး ဥယျာဉ်မျှူးရှိတဲ့ ဝကားလုံးကို လွှတ်ခနဲ့ သုံးမိမှာပဲ မဟုတ်လားဆရာ”

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၄၇

သူဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခံကားပင်တစ်ပင်ကို မြှုပြုးခုပ်လိုက် သည်။ သူဖို့လိုက်သော အပင်မှာ အထက်သို့မြင့်တက်ရင်း ဘေးသို့ပါ ပြောတွေက်နေသောကြောင့် အပြန်အကျယ်ကြီးအပိုင်ပိုး အုပ်ဆိုင်း နေသည်။ ပန်းတစ်ပွင့်မှ ပွင့်မနေသော ထိုအပင်ကြီးသည် ကျွေကောက် ပြောတွေက်သော အကိုင်းများပြင် ကိုယ်တိုင်ကေပင် အစိမ်းနှင့်ရောင် ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ပြုံးနေသည်။

“လေလေနဲ့ဖေဖေ ကွဲခဲ့ရတာ ဥယျာဉ်မျှူးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ကြောင့်”

သူမျှက်နှာမှာ နာကျုင်မှုကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ သူကို ဝေးဟော ကြည့်နေပိတ်။ သည်အကြောင်းတွေကို သူပြန်မပြောချင်တာက သူကို နာကျုင်စေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ပိန်းမတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးရှား လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တစ်ခြားလူတစ်ယောက်ကို ခွဲလမ်းနေသင့် သလား၊ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ ကိုယ်လက်ထပ်လိုက်တဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ်ကို သစ္ာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

တိုးတိုးတိုးသော်လည်း ဟာကြောသော သူ့အသံကြောင့် သူ့ပုံပြု သည် ကိုခွဲနိသာပြောသလို နှုံးညွှေ့ညွှေ့သာမှုမရှိဘဲ ထောင့်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဖော်မှာကို သိပ်ချင်တယ်၊ ဖော်မှာကို ပြုံးခြုံတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖော်မှာက ကျွန်တော် ပျော်လင့်သလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး”

သူဝကားဆက်မလားဟု စောင့်နေခဲ့သော်လည်း မဆက်လာပါ၊ သူအားယူဆ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကျွန်မကိုလည်းမကြည့်ဘဲ သူ့ခြာ ရှင်းက ခေါင်းလောင်းပြောပန်းများကိုသာ သူ့ခိုက်ကြည်နေသည်။

“မိန့်မတွေရဲ့ မြင့်မြတ်မှုကို ဆရာက ဘာနဲ့တိုင်းသလဲ”
မမေးမိန့် ထိန့်ချုပ်ရင်းက ဘယ်လိမ့် မရတော့တဲ့ ဖေးပိုသည်။

“ကျွန်တော်က ယောက်ရာ၊ တွေကိုရော ပိန့်မတွေကိုရော စံနှစ်း
တစ်ခုတည်းနဲ့တိုင်းတယ် မမေးဇူး၊ ကျွန်တော့မှာ ယောက်ရာအတွက်
စံနှစ်းက တစ်ပါး၊ ပိန့်မဘတွက်စံနှစ်းက တစ်ပါးရယ်လို့ ပရှုဘူး
လူသားကျင့်ဝတ်စံနှစ်းပဲပေါ့။ ပြောင့်မှန်ရမယ်၊ ထူးချွန်ရမယ်၊ ကိုယ့်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကျိုးပြောရမယ်၊ ကိုယ့်ရော်ခဲ့ဘက်ကို
သစ္စာမဖောက်ရဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို သစ္စာမဖောက်ရဘူး။ လူတစ်
ယောက်နောက်ကျောက် ပါးနဲ့ထိုးတဲ့ ကောက်ကျင်တဲ့ အနိုင်ယူမှုပါး
ကင်းရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာမြှုပ်ရမယ်”

“မြို့မောက အဲဒီအချက်တွေထဲက ဘာနဲ့ဖြေနေလို့လဲ၊ မြို့မော
ဟာ ကျွန်မတို့ အလေးအနေကိုထားရမယ့် လူမှုကိုစွဲတွေကို အစဉ်တစိုက်
ရေးသွားတယ်။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပိန့်မတွေခဲ့နေရာကို ပြင်သာအောင်
ပြုသွားပေးတယ်။ ကျွန်မတို့မိန့်မတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူသားတွေအပြော
တန်းတူ အဆင့်ဖြို့ကြည့်ကြတဲ့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့တွေဟာ
အချိန်ကာလမနိုဘူး၊ ယောက်ရာမိန့်မေ လိုင်ကွဲပြားမှနိုဘူး၊ ဘက်လိုက်မှု
မရှိဘူး၊ လူတိုင်းအတွက် အမှန်တရားတွေပဲ့၊ သူက ကျွန်မတို့ ပိန့်မတွေ
အတွက် သူရဲ့ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ့၊ ဒီလိုမိန့်မေမှ ဖြုံးဖြုံးမြင်ရင်
တြေားဘယ်မိန့်မေ နှိမ်းမလဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပြပါဆရာ”

ထိတ်ထိန့်ကော်သော သူကို ကျွန်မ မညားမတာ ဖေးပိုသည်။
သူ င့်နေရာမှ ဖော်လာပြီး ကျွန်မကို ခိုင်တွေတွေအေးကြည့်သည်။

“မေမေက အိမ်ထောင်ရေး သစ္စာမထိန်းဘူး”

သူက နာနာကျင်ကျင်ပြောလာသည်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၄၉

တကယ်တော့လည်း မြို့မော၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစွဲတွေကို
ကျွန်မ သိပ်ဟသိပါ။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ရေးသော စာတွေထဲမှာ
သူကွယ်လွှာနှင့်ပြီးနောက် အခြားစာရေးဆရာတွေက သူ့အကြောင်း
ရေးကြသော စာတွေ၊ ဖော်ပြုခဲ့သော အပြန်အလှန်ပေးစာတွေထဲမှာ
ပတ်ရသပျောကြဖြင့် စိတ်လွှဲပျော်ရှုံးမှုကို တော်တော်ထိန်းချုပ်နိုင်သည်
အမျိုးသမီးပါ။ နောက်ပြီး သူ့သားတွေ၏ စိတ်ဝါတိရေးရာအတွက်
တော်တော်အလေးထားခဲ့သည် အမျိုးသမီးပါ။ အဲသည်လို့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က စိတ်အလိုက် ဘယ်တော့မှ လိုက်လိမ့်မည်မဟုတ်။
ကျွန်မ ပုန်းဆီပါသည်။

ဒါဖြင့် မြို့မေ ဘာတွေ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာလဲ။

သူကို ကျွန်မမေးရမည့်မေးခွန်းက ခက်ခလှသည်။ သူရပြာပြီမှာ
ပေါ့ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ သူ့အဖော်ပြုပြီး ပါလာမည်
ကိစ္စပါး ကျွန်မ စောင့်ရမည်။ စောင့်လည်း စောင့်သင့်ပါသည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဟောဒီလို့ စံကားပင်တစ်ပင်ခဲ့အောက်မှာ
ကျွန်တော် စိတ်ခြောက်မြားပြီး နိုင်ရပူးတယ်။ ကျွန်တော်အသက်
ခြောက်နှစ် သားလောက်မှာပေါ့”

သူက အတိတ်ကို ပြန်တွေးသော မျက်နှာဖြင့် ခိုင်တိုးတိုးပြော
သည်။

ကျွန်မ စံကားပင်ကို ဖော်ကြည့်ပါသည်။ စံကားပင်သည်
ကြီးမားရည်လျှားသော အရွက်များရှိသည်။ အရွက်တစ်ခုချင်းသည်
မျှောက်လက်မ၊ ခုနှစ်လက်မလောက်ရှည်မလားမသို့၊ ထူထဲပြီး ရုံးမှား၏
တောက်ပစ္စာ ဖိမ်ပါသည်။

“ပဋိလေးက အိမ်မှာ ပမေးဇူးရောက်တုန်းက သတိထားပါ

လားမသိဘူး၊ အိပ်ခေါင်းရင်းက ခံကားပင်ကြီးလေ”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်ုပ် ဖြောင့်ခဲ့မိဘူး”

“ပန်းမပွဲတဲ့ အခိုင်စိုး သတိမထားပေါ်တာ ပန်းဖွဲ့တဲ့အားခိုင်ခိုင် သတိမထားဘဲ ပနေ့နိုင်လောက်အောင်ကို တစ်ခြုံလုံး သူ့အနဲ့ချော်းပဲ”

ကျွန်ုပ် မျက်ဗျားပေါ်ကြည့်မိတဲ့။ သူ ပြောနေ့ပုံက ခံကားပွဲ့ရန်ကို ပန့်စက်သက်သလိုပဲ။ ခံကားပွဲ့နဲ့ကို မနှစ်သက်သူရယ်လို့ လောကမှာ ဖုန်းခဲ့ဘူးဟု ကျွန်ုပ် ထင်ထားခဲ့သည်။

“အဲဒေါ်က ကျွန်ုတော် ရပ်ကျက်ထဲမှာ လောာလုံးသွားကန် နေတာ၊ အဖြစ်အပျက်ကို အဓိအကဲး မသိလိုက်ဘူးလေ၊ ကျွန်ုတော် ရောက်သွားတော့ အိပ်နီးချင်းတွေအားလုံး ကျွန်ုတော်တို့ အိပ်ရှုံးမှာ ဂိုင်းအုံနေ့ပြီ။ ဘာမှတ်လဲ၊ ဖေမေနဲ့ဖေဖေနဲ့ ရှုံးရင်းဆင်းတဲ့ ဖြစ်နေက တာ၊ ခံကားပင်အောက်မှာပေါ့၊ ဖေဖေ့လက်ထဲမှာ ထင်းခုတ်တဲ့ ပုဆိုနိုင်းနဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်နှစ်သား ကလေးပေါ်စလေးတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရသည် အတွေ့အကြံးကြုံအားလုံးမှာ ဖော်ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ပါ ကြောက်လန့်တာကြား နာကျင်လာတဲ့။

“ဖေဖေက ဒေါသတာကြီးအော်ပြီး လက်ထဲက ပုဆိုနဲ့ အပ်ကို ခုတ်ပယ်လို့ ရွယ်နေတယ်၊ ဖေမေက ဖေဖေရှုံးကနေ ခံကားပင်ခဲ့၊ ပင်စည်ကို ဖက်ထားတယ်၊ ဖေမေက ငိုလိုက်တာ။ ဖေမေပြောနေတဲ့ ကေားကို ကျွန်ုတော် အခုံအခိုင်အထိ ပုတ်ပိနေတုန်းပဲ၊ အဲဒိတုန်းက ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနောက်နဲ့ ဘာမှ နဲ့ မလည်တဲ့ ကေားလုံးတွေပေါ့။ တူးဆန်းလွန်းလို့ အသက်ကြီးလာတဲ့ ထိအောင် ကျွန်ုတော် ဖေမေခဲ့ဘူး”

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၅၁

သူက ပြောရင်း ရယ်ဖောပါသည်။ သူ ရယ်လို့များဖြင့် ကျွန်ုပ်လိုက်ရယ်လို့ မိတ်မကူးရပါ။ သူ ပြောနေသည်ပုံပြုပါ ရယ်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အိပ်ကြီးကြီးရယ်၊ ဒီအပင်ကို ခုတ်မယ့်အား မြေကိုသာ သတ်လိုက်ပါ တဲ့”

ပြောရင်း သူရယ်ပြန်လေသည်။ သူ့မျက်ဗျားမှာ မျက်ဗျားတွေ ကို ပြင်ရမလားဟု ကျွန်ုပ် အကဲ့ခတ်ကြည့်သည်။ မတွေ့ရပါ။ သူ့ မျက်ဗျားတွေက စိစ္စတ်မနေရုံးမျှပါ ညီးစလျှပ်ပြောက်သွေ့နေသည်။

“ဘာမှတ်နိုးမရှိတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်အတွက် ကျွန်ုတော် ဖေမေက အသက်စွဲနဲ့တော့မလိုတဲ့ ဖေမေဇား အုံထဲခဲ့ရ မကောင်းသွားလား”

ကျွန်ုပ် သူ့ထံမှ မျက်ဗျားအကြည့်ကို ရွှေယူလိုက်ကာ ခံကားပင် ကို မေ့ကြည့်မိပြန်သည်။

မြတ်နှုန္တတ်ရနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတဲ့အပါ ခံကားပင်ဟာ၊ ခံကားပင် တစ်ပင်မှာသာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ဘဝအကြား ဆက်သွယ် ပေးထားတဲ့ ကြီးတစ်ချာင်း ဖြစ်သွားတယ်ဆရား...၊

သို့သော် ကျွန်ုပ် နှုတ်ခင်းမှ ထိုဝကားလုံးမှား ထွက်မလာပါ။

“ဖေမေက ဘာမဟုတ်ဘဲ အပင်တစ်ပင်အတွက်နဲ့ ဖေဖေပုဆိုနိုင် အောက်မှာ ဝင်ခံပေးနိုင်ပေမယ့် ကျွန်ုတော်က ဖေမေကို ဘာအတွက်နဲ့မှ အဆုံးရှုံး ပံ့နိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုတော် ဖေမေကိုယ်ပေါ်ကို ပစ်လှ့ချုပြီး ငိုလိုက်ပိတော့တာပေါ့”

‘ပိန်းမတွေ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ တိမသိဘူး’

ပင်းညိုင်၏ ဝကားကို ကြားယောင်းမိသည်။ သူ ဖသိစာ

အုပ္ပန်ရရှိ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတိုကိုယ်တိုင်ပင် ဘဝမှာ ဘာကို တန်ဖိုးထားနေဖို့သလဲဟု မသောချာ မရေရှာတော့တာတွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

“ဖေဖေက ကျွန်တော့ကို ရင်ခွင့်ထဲမှာ တော့ရူးတော့တန်း ဖက်ထားလိုက်တာ ကျွန်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးနာဇန်တဲ့ အထိပါပဲ။ ဖေဖေက ဖေမေကိုလည်း ဘာမှမလုပ်၊ အပင်ကိုလည်း ပုသိန်းမျှမခုတ်။ သူကိုယ်သူပဲ တိုက်နဲ့ရှိခဲ့ ပေါင်းနဲ့ဆောင့်တိုက်ပြီး အော်ဟာစ် နှစတော့ တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဖေမေကို သနားပြီး ဖေမေကို ကြောက်နေခဲ့တယ်။

“ဒါပေမယ့် ပြောကာင်မှာပဲ ကျွန်တော် သနားရမယ့်သူက ဖေဖေ မဟုတ်ဘဲ ဖေဖေဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီညာမှာပဲပဲ”

ကျွန်မ ရှုံးတွင် ရှိနေသူအား ကျွန်မထက် ပညာရော အသက် ရောကြိုးသည် တက္ကသိုလ်ဆရာတ်၌အဖြစ် ဖြောင်တော့တဲ့ သနားပွဲယ် ဖောင်လေးတစ်ယောက်လိုပင် ကျွန်မ မြှင့်မိသည်။ သူပုံးကို အသာ ဖျို့ညှုပြီး နှစ်သိန့်ချင်ပါသည်။

“အဲဒီညာက ဖေမေမှာ အာရင်က ရှိနဲ့တဲ့ တိုနိုင်မှုတွေ လုံးဝမျိုး တော့တဲ့ အေးဝိအေးစက် ပြိုင်နေတယ် ပုဇွန်နေစဲတဲ့ထဲက ဖေဖေပေါ်ပြောတဲ့စကားတွေက ဗလုံးဗလေထွေးမြှို့ ကျွန်တော်နားပလည်းသာ ဒါပေမယ့် ဖေမေပေါ်ပြောတဲ့စကားကေတာ့ အေးအေးခေါးစေး တစ်လုံး ချင်းမြှို့ ကျွန်ဝတ် နားလည်တယ်။ ဖေမေကပြောတယ် ‘ဟုတ်တယ်’ အစ်ကိုကြီးကို မြှု ဘယ်တုန်းကမှ မချို့ခဲ့ဘူးတဲ့”

ပြုသည့် တော်တော်ရက်စက်သည်ဟု ပြောရမယာ ကျွန်မသာ ဆိုတွေ့သော သည်လောက်ပြတ်ပြတ်တော်တော်ကြီး ပြောလိုက်

ချို့သူလား စကားတိုင်ပွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၁၃၃

နိုင်ပည်မထင်။ ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အဲသည်လို့ ပြတ်ပြတ် သာမယား ပြောလိုက်မှာကိုလည်း စိတ်ကျွဲ့ပြိုင်ပင် မကြားမဲ့ အယုန်တရား ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါကျွေတော့ သက်ဆိုင်သူတွေကို နာကျင်စေတော်၏။ အချို့သော ပုသားသို့ရှိတို့၏ ဘဝမောင်းနှင့်အားကို မြှု လက်မခံ နိုင် လေရှုံးသလား။

“အဲဒီနောက် နှစ်ပတ်ကြောတော့ ဖေဖေ သဘောတွေက်သွား တယ်။ ရန်ကုန်ကို သွားမို့ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖေမေနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်လို့ ပါသေးတယ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့ကို ပွဲချိပြီး နှုတ်ဆက်တော့ ဘယ်လို့ပြောတယ်ထင်လဲ။ ‘သား... ဖေမေခိုတ်ဆင်းရဲ့အောင် မထုပ်နဲ့နော်’တဲ့။ ဖေဖေမရှိတဲ့အိုန်မှာ ဖေမေကို သားပဲတော်ငါရှာက်ရ မှာ”တဲ့။ အဲဒီနောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆိုကို ဖေဖေ ပြန်မလာတော့တာ ဒိုက္ခိုနဲ့ထိပဲ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး အကြာကြီးတိတ်ဆိုတ်သွားသည်။

ကျွန်မလည်း သူကို စကားဆက် ရှာမပေးတတ်။ ဘယ်စကား သည် သူအတွက် သက်သာမလဲ၊ ဘယ်စကားသည် သူနာကျင်မှုကို ပိုဆိုစေမလဲ၊ ကျွန်မ မသိ။

ယခုအချို့အထိ သူနှုတ်ရှားမှ ဥယျာဉ်မှုးသို့သော စကားလုံး တစ်ရုံး မထွက်လာ။ တမင်ရှောင်ထားတာလား။

“ကျွန်တော် ဖေမေကို ချို့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကို လွမ်းတိုင်း ဖေမေခံကားပင်ကို ပါးမဲ့ ခုတ်သတ်ပ်စို့ စိတ်ကျွဲ့ပိတယ်။ ဆလာဆလာပဲ။ ကျွန်တော့လိုတဲ့မှာ အဲဒီအပင်ကြီးသောသွားရင် ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ဆို ပြန်စေရက်လာပ်လို့ချော်း ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေမေကိုချို့တော့လည်း မခုတ်ရက်ပါဘူး။

“ဖေဖေပြန်မလာတော့တော့ သေချာသွားပြီလို ပေမေ ယဉ်ဆ
လိုက်တဲ့အခိုင်မှာ ကျွန်တော်က ဒုတိယတန်းကောင်းသားအရွယ်ပေါ့။
ပေမေမက ဆရာမ အလုပ်ကနေစွာကို မန္တလေးက အိမ်ကို သော့ခတ်
ပြီတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားနှိုးတဲ့ ဒီမြို့ကို ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဘိုးဘိုးနဲ့
ဘွားဘွားက ကျွန်တော်ကို အာရုံးချုပ်စုလုံး၊ ဘူတိသာမြို့နဲ့ အတူဇူနရတဲ့
ဘဝကိုလည်း သိပ်ကျေနှစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က
ပင်ကျေနှစ်ဘူး၊ ဖေဖေကို ဒေါသတဲ့ကြုံပြုစွာအာင် လုပ်ခဲ့တဲ့ စံကားပင်ရဲ့
နောက်ကျယ်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေတော်ကို အသေဆော သိလိုက်ရ
လိုပဲ”

“ဘူး ကျွန်မဘား တည့်တည့်ကြည့်လာ၏။ သူအပြီးက ခပ်
ထွေထွေ။”

“ခင်ဗျား စောောက ပြောလိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်မျှူးလော မာလိုပဲ
ခေါ်ခေါ်၊ ပြောောင့်ပဲခေါ်ခေါ်၊ ဂါဒ်နှုပ်ခေါ်ခေါ် တက္ကာသိုလ် ဆရာမ
တစ်ယောက်နဲ့ ဒါမှုပဟတ် စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ
တွေ့ပက်လို ပလိုက်ဘက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်အပေါ့၊
နောက်အိမ်ထောင်အဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရတယ်”

“သိသော်းနာကျင်သော သူအသံသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ မြား
တစ်စင်းလို ရုံးရွှာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူ့စကားသံကို
စံကားရွှေက်တို့၏ ရုံးရှုကျယ်လောင်သော ပွတ်ဝိုက်သံက အားဖြည့်ပေး
လိုက်ပါသည်။”

“ခင်ဗျားသိလား၊ ပေါ်ခဲ့ မျက်စိတာဆုံး ကြည့်လေရာရာမှာ
မြင်နေရတဲ့ စံကားပင်တွေ့ကို ဘယ်သူ့ရိုက်ခဲ့လဲ သိလား”

“သူက စိတ်လိုက်ယန်ပါ လက်ရွှေယော်လျှက် ကျွန်မကို ဝေါး၏

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၅၅

ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မသိပေါ်ကြောင်း ဝန်ပစ်သင့်တော်ကို
လည်း ကျွန်မ သိပါသည်။

“ခင်ဗျားမပြောတဲ့ ဥယျာဉ်မျှူးချာ ပေမေရဲ့ နောက်ယောက်၍၊
သူက ပေမေ ပရှိတုန်း ဘိုးဘိုးတို့ကို ဝတ်ကြေးဝတ်ငယ်ပြုစုစုပြီး
ခြုံတဲ့ကို ပြန်ရောက်လာတာတဲ့။ အိမ်ကနေ တွေ့က်သွားခဲ့ပြီးသားလို
ပေမေက ပြောတယ်”

နောက်ယောက်၍ဟူသော စကားလုံးကို ပြေားလေ၏ အထူးဖွဲ့
ထဲတွင် ကျွန်မ ရရှိရတော့မှာ သေချာသွားပြီလာ။ ကျွန်မ ပရရှိချင်ပါ။
သူတို့နှစ်ယောက် သန့်သန့်စင်စင် ချင်ပြတ်နီးသွားကြလလသတည်ဟု
သာ ကျွန်မ ရရှိချင်ပါသည်။

ကျွန်မ ဖော်ခွင့်တစ်ခု ဖော်ခု စဉ်းစားလိုက်တုန်းမှာ အဝေးသိမှ
ခေါ်သံသံသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ပထမတော့ စကားလုံး ပသဲကွဲ။
တဖည်းဖည်း နီးလာသောအခါကျမှ သံသံကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်သီဟ...”

ဒေါ်တင့်သာသံး။

“ဘူး လူ့လူ့လူ့ရှားရှားပြီးကာ နောက်သို့လည့်ကြည့်၏။

ဝေးလွှားလွှာသြားပြီး ဒေါ်တင့်သည် အနီးသို့ ဝတ်တတ်နှင့်
ရောက်မလား၊ အသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“မောင်သီဟရေး မင်းသူ့ငယ်ချင်း မောင်ဝင်းရောက်နေတယ်”

“လာပြီ ဒေါ်ကြေး”

“ဘူး ကျွန်မဘား တစ်ချက် ခွင့်တောင်းသလို ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ပေမေ၏ လိုက်ခဲ့မလား၊
နေခဲ့ခြီးမလား”

ကျွန်ုပ် ခံကားပင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်တည်းမကျွန်ုပ်သို့။ ကျွန်ုပ်ပသိသည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်သွားမှဖြစ်မည်။ သို့သော်...

“ကျွန်ုပ် နေခဲ့ပါးမယ် ဆရာ”

ထွေတိခန့် ထွေက်သွားသော ဝကားသံကို ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ပါသည် ဝကားဟု ပယုံကြည်ခဲ့၏။

“ဝကာင်းပြီလော၊ ထမင်းစားချိန်မှာ ပြန်တွေ့တာပေါ့”

ကိုသိပါသည် ကျွန်ုပ်ဘား စိတ်ချလက်ချ ထားရပ်ခဲ့၏။

သူထွေက်ခွာသွားရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည်ရင်း ကျွန်ုပ် လိုက်သွား လျှင် အချိန်မြို့သေးတယ်ဟု အားကိုးတဲ့ကြီး ခြေလှမ်းပြင်မြို့သေးတာ အမှန်ပါပဲ၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းတို့ကို တင်စုံတင်ရာက ထိန်းချုပ် ပို့ယူ ထားသလိုပဲ။ တစ်ဖတ်းမှ ပလှမ်းပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ခံကားပင်ခြေရင်းမှာ တွေ့ဝေစွာရပ်လျှက် အားထုတ်ဖြန့် ပျော်စွာသွားမိသည်။ ကျွန်ုပ် ရပ်နေတာ အကြားကြီးပါ။ အပင်တို့၏ အကိုင်းအခွက်အာချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံတွေ၊ ငုံကောင်းတွေ၊ ခံကားသီးတွေကို လွယ်ကော်မြော်သံတွေ၊ အဝေးဆီက ဘုရားဝေတိမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ၊ ခ်ပ်လှမ်းလှမ်း မြှင့်ပြင်ဆီက ရရှိးသံတွေ၊ အသံတစ်ခုက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်၊ နောက်အသံ တစ်ခုက ရောက်လာလိုက် ပြန်သွားလိုက်။ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြားခဲ့ပြီလဲ၊ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြားခဲ့ပြီလဲ မသိ။

ကျွန်ုပ် ငုံကြည်နေရာ မြင်ကွင်းတွင် မြေကိုခင်းခိုင်းပေါ်မှာ အပြားရောင် ခေါင်းလောင်းပန်းတွေ ပြန်ကြနေ၏။ နေရောင်ရ သောအပိုင်းမှာ ပန်းတွေက ခရားရောင်သန်းနေပြီး အမိုင်ကျေသာ အပိုင်းမှာ ပန်းတွေက အပြားရောင် ပို့ရင့်မျှောင်နေသည်။

ချွန်သွေး ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇၇

သည်အတိုင်း တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်နေလို့ တွေ့နိုင်ပါမလား၊ ဖို့ပို့သည်သည် လျှောက်သွားငေးမောမှ တွေ့မှာပေါ့။

ဒုံး... ကျွန်ုပ်ဘားကို ရှာမှာလဲ။

ကျွန်ုပ် မျက်နှာ နွေးပူလာ၏။

ဟင့်အင်း၊ သူ ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ရှာသုံးတယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်ုပ် သည်အချိန် ဘယ်တုန်းကမှ ခံကားဆင်တွေထိ ဆင်းမလာဖူးဘူးဆိုတော့ ကျွန်ုပ် ရောက်နေမှန်း သူသိနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်ုပ်ကသာ လိုက်ရှာရမှာ မဟုတ်လား။

ဒီပေမယ့် ဘယ်လိုရှာမလဲ။ သည်လောက် များပြားလှတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တွေနေတဲ့ လုံးပတ်တွေနဲ့မြင့်မတ်ကြီးဟားလှတဲ့ ပင်စည်ကြီးတွေ၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလှပ်ပြီး ရှာနိုင်ပါမလဲ။

ကျွန်ုပ် အရပ်ရှုပ်ယျက်နှာကို ပတ်ပတ်လည်မေ့ကြည်ရင်း မျက်ဝန်းကြီးတွေ ဝေဝါးလာ၏။ လောက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျွန်ုပ်နေတော့သလို အားထုတ်မှုမျိုးဖြင့် သူကို လိုက်ရှာကြည်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။

“ပြန်တော့မလား မေး”

ကျွန်ုပ် နောက်ဘက်တစ်နေရာရာမှ တိုးတိုးတော် အသံတစ်ခုး

ကျွန်ုပ် အသက်ရှုမှားသွား၏။

မေး... မေးတဲ့။

ကျွန်ုပ် ထိတ်ခန့်ခွဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားပါသည်။ ဖြည့်ညျ်းစွာပဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ကို ခွဲ့သာ”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတို့ လွှပ်သည်ဆိုရဲ့လေး လွှပ်သွားခဲ့သည်။ တော့စာကု ကိုသိဟ ရပ်ဇ္ဈာန်ခဲ့သည် စံကားပင်၏ရှေ့မှာ သူရှုံး နေပါသည်။ နွေးတွေးသည့် ဆွဲင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုခွဲင်မှု ကြောင့်ပင် သူရှုံးရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ် သွားဖိုသည်။

‘ညာတုန်းက မင်းကိုယ့်ကို ပျော်နေခဲ့သလား’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မပေးပါနဲ့နေ၍။ ကျွန်မ ဘန်ရခံကိုယ့်မို့ပါ။

အိပ်မက်ယောင်သူတစ်ဦးလိုပင် ကျွန်မသည် သူရင်ခွင့်ငွေ့ နွေးနွေးကို ခံစားပိုသည်အထိ သူအနီးသို့ တိုးကပ် သွားနေပိုစဲး။

ကျွန်မကို ခြေလှမ်းတုန့်ရပ်သွားအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ထိန်းပေးခဲ့လျှင် ကောင်းမွှာဟု တမ်းတ အားကိုရင်းကပင် သူရှုံး ထိကပ်ပိုသွားသည်။

“မေ...”

တိုးတိတ်သော သူညည်းညုသံသွေ့သွေ့နှင့်အတူ နွေးပူသော စွဲကိုသာကိုစောင့်ငွေ့ငွေ့က ကျွန်မ၏လည်ဝိုင်ကို ထိခတ်လာတော့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရာသွားသည်။

ရုတ်တာရဂါ လန့်ပျော်ကာ မသမက္ခာ ညည်းညုရင်း ကျွန်မ နောက်ဆုတ်လိုက်ပိုသည်။

စာဆမ်းဆတ် တုန့်မြို့နေသော ရင်ကို လက်ဖော်သွေ့ဖြင့် ခိုင်းစွဲနှင့် ကျွန်မ အသက်ကိုဝေအောင် ရှုံးကိုရောလသည်။

“ထိုင်မလား”

သူက တိုးတိုးလေးပေးတော့ ကျွန်မ ခေါင်းညီတို့ကို၏။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် အပင်ခြေရင်းစွဲ၏ ညာတ်ခွေ့ရာ ထိုင်ကျွေးသွားသည်။ သူက ကျွန်မ အနီးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်တဲ့။ သူရှုံးမြှုံး၏။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၅၄

နွေးတွေးပူကို ကျွန်မ ခံစားနေရသည်။

“ဒီအပင်ကို ယူလန်စံကားဖြူလို့ ခေါ်တယ်မေရဲ့၊ ရက္ခဗေဒ အပည်ကတော့? Magnolia heptapeta ဒါမှုဟုတ် Magnolia denudata ဒါမှုဟုတ် Magnolia conspicua အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတယ်။ နွေးကြော့မှာ ပွင့်တဲ့ပန်းမို့ အခုခုသူက အသီးသီးနေပြီ။ ဒါပေမယ့် မြလက်ထပ်တဲ့နေ့တိုန်းကတော့ လက်ထပ်ပွဲနဲ့ ဝေးလဲတဲ့ ဟောဒီနေရာမှာ သူ ပွင့်နေခဲ့ပါတယ်။ မြကာ ဖေဖော်ဝါရီမှာ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ...”

“လက်ထပ်ပွဲကို မန္တေလေးက မြို့တော်ခန်းမှာ ကျင်းပတယ်။ သတို့သားက နိုင်ငံခြားသော်ဘုမ္မတီးတစ်ဗုံးမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကြယ်ဝတဲ့ လွှတ်ယောက်ပဲ။ လက်ထပ်ပြီးရင်နေပို့ အိပ်က နှစ်းရှေ့မှာ မြှေအကျယ်ကြိုးနဲ့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ လက်ထပ်ပွဲမှာ လက်ဖွဲ့တွေ့အမျိုးမျိုး အပုံလိုက်ပဲ။ နှစ်သာက်အွေးမျိုး ပိတ်သားဟောတွေက သူထက်ငါး အကောင်းဆုံး အဆင့်သစ်ဆုံး လက်ဖွဲ့တွေ့နဲ့ ရှုတ်ပြုကြတယ်”

သူမျက်နှာကိုမေးကြည့်ပါတော့ သူ အွေးအွေးပြည့်မြည့်ပြုးနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဒါပေမယ့် အထူးဆန်းဆုံး လက်ဖွဲ့တစ်ဗုံးကတော့ ပက်ကင် ဟောက်တဲ့အတဲ့မှာ ပါမသွားခဲ့ဘူး၊ အဲဒီလက်ဖွဲ့ ရလိုက်တယ်လို့လည်း သတို့သားနဲ့ သတို့သာပါးက တော်တော်နဲ့ မသိလိုက်ပါဘူး။ တစ်လ လောက်ကြာတဲ့အထိ ဆိုပါတော့?”

ပုံပြောကျော်းကျော်သူတစ်ဦးပေး သူသည် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စား သောနေရာတွင် ခဏာရပ်ထား၏။ မြက်ခင်းပြုင်းပြာ ခေါင်းလောင်းပြာ ပန်ကောင်းကို လက်ဖြော်ဆွဲနော်ရှုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုပန်းကရေးကို ပမွှားပုန်း သိပါလျက်နှင့် အသာန်းလိုက်လေသည်။

ထိုင်နာက် တိုတ်ဆိတ်စွာ ပူးမျှေးလင့်နေသော ကျွန်ုပ်ဟကို ရှုံးစိုက် ကြည့်ပြီး သူ့ပုံပြင်ကို ဆက်သည်။

“ပထားဆုံး ဝေတွေ့သူက မြဲပဲ၊ မြဲက အိမ်ဝေါင်းရင်းမှာ အဝဝါ လှန်းဖို့ ကြိုးတန်း လုပ်ရင်းနဲ့ တစ်ပေါ်လောက်ရှိတဲ့ ဘာပင်ပေါက် လေးတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့တယ်။ နေရာရှင်ကို တော်တော်ကြိုက်တဲ့ ဘာပင်လေးဟာ နေရာရှင်ရှိရာကို တိုးထွက်ဖို့ ဘက်ရှင်းတွေကို ဆန့်တန်း လိုပေါ့။ ရောက်လည်း သိပ်ကြိုက်ပေါ်မယ့် ရောဘတ်ကော်တော့ ဘာပင်ဟာ အားစိုက်ထုတ်စရာ ပလိုဘူး၊ ယောက်၍ရောချို့တဲ့ ရောတိုင်ကိုနဲ့ သိပ် ပဝေးဘူးဆိုတော့ ရောက တစိမ့်စိမ့် ရနေတာကိုဗာ၊ မြဲဟာ ဘာပင်လေးကို သတိထားလိုက်ပါတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒါဟာ ခံကားမျိုးနှင့်ယာတစ်ပင်လို့ သိလိုက်သတဲ့”

သူ့ခကားအဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် ရင်ခုနှစ်သွား၏။ သူ ဘာဆက်ပြော တော့မည်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ရိုပ်မိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ခံကားပင်လေးကြည့်ရတာ တော်တော်ကို ခွါးအားရှိနေတယ်၊ ပြည့်တဲ့နဲ့ ပြုသီလွှာလည်းအပြည့်အဝ ရထားတဲ့ပုံပဲ။ ရောသာကိုပြင် ကလည်း တော်တော်နိုင်ဟနေပြီ။ မြဲက အပင်ပေါင်းများရွာကို စာတွေ့ရော လက်တွေ့ရော သတိထားပြီးသားမို့ ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ ဒီဘာပင်လေးဟာ အလေ့ကျွု ပေါက်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အငောက် ပြုံးစိုက်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကိုင်းကျွုးပြီး ဆက်ထားတာပဲ”

သူ ကျွန်ုပ်ကို င့်ကြည့်၏။

“ခံကားပင်တစ်ပင်ကို ကိုင်းကော် အပင်ကူးတော့မယ် ဆိုရင် လေးပါးလောက် ကြိုးတစ်ပြီးပြင်ဆင်ရတာ။ ပထားဆုံး ကိုင်းရှင်းကော်

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၆၁

အပေါက်တစ်စလောက် ခွာထားရတယ်။ နောက်ပြီး အမြစ်အားအတွက် လိုအပ်ပယ့် ဟော်မျိုးအမှုန်းတွေနဲ့ အဲဒီဒဏ်ရာကိုဖြူးပေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကိုင်းကို မြေသီလွှာနဲ့ မြေကြီးနဲ့ နစ်ဝင်အောင် ပုံးပေးထား။ ရေမှန်မှန်လောင်း။ လေးပါးလ ကြာလာမှ အမြစ်တွေထွက်လာတယ်။ အမြစ်အောင်အား ခိုင်မာပြီဆိုတော့မှ အပင်ပေါက်ပြစ်နေတဲ့ အကိုင်းကို ပိုင်အပင်ကော် ဖြတ်ယူပြီး မြေများ၊ ပန်းအိုးများ ချုပ်ကိုရတာ။ ဒီတော့ ဒါ တစ်ယောက်ယောက်က ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုးတစ်ပြီး လုပ်ပေးထားတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“ဥယျာဉ်မျှူးလား”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို ဟေ့ကြည့်ကာ ဖေးမိသည်။ သူက ခေါင်းညီတဲ့၏။

“တခြားဘယ်သူ ရှိရှိုးမထဲ”

မြေက်ခင်းပေါ် ထောက်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖိုးကို သူက ဖြောက်ပင်လေးတစ်ပင်၏ ဖြောက်ထိပ်ပျေားသေးသေးလေးဖြင့် မထိတေထိ တို့ကစားလေသည်။ ကျွန်ုပ် လက်ဖျွှန်လက်ဟောင်းတစ်လျှောက် မွေးညှင်းလေးတွေထောင်ကာ ကြိုက်သီးမွှမ့် ထားသွားသည်။

ကျွန်ုပ်ပုံးကျွုးကာ ဘယ်လက်ဖြင့် အသာမျတ်သပ်ပစ်လိုက်ရ သည်။

“မြဲက အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးကို ပေးကြည့်တာပဲ့၊ ဒီအပင် ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ။ အဲဒီတော့မှ ကောင်လေးက ပြောပြုတယ်။ မင်္ဂလာဓာတ်တဲ့နေ့တွေ့က လူတစ်ယောက်လာပြီး ရိုက်သွားတာတဲ့၊ အဲဒီလူက သတ္တိသုံး သတ္တိသုံးကို အုံသွားစေမယ့် မင်္ဂလာလက်ပွဲ့၊ ပေးချင်လိုတဲ့။ သူ့ကို မှန်ပို့ပေးပြီး နှုတ်ပို့ဝို့သွားသတဲ့”

အဲဒါ ဥယျာဉ်ပူးပလို့ ဖြ သိလိုက်ပါတယ်။ သူဖြစ်စေချင်သလိုပဲ မြဟာ အံ့သရှုံးမက တုန်လှုပ်သွားရတာဘို့ အဲဒီညာက တစ်ညာလုံးမတောင် အိမ်လို့ မပေါ်ခဲ့ဘူး။

ဘုရားရေး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်နိုင်ပါမလဲ။ ခြေရာ ဖောက်ပြီး ပြီးတုန်ကာ ပြုခဲ့ပြီးတော့ မြေခဲ့စိတ်တွေ အနည်တိုင်ပြီ ဆိုတော့မှ ပြန်ပြီး နောက်ကျိုးအောင် နောက်ရက်ခဲ့တဲ့လဲ။

“သူဘာလို့ အဲဒီလုပ်ရပ်ကို လုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ဘာလို့လဲ”

ကျွန်ုပ်မှ နားမလည်နိုင်စွာ ပေးမိသည်။

သူက ပင့်သက်တစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ ရှိက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာလို့လုပ်ခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ လုပ်ခဲ့မိမျန်း ပသိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်တာတစ်ခုက သူဟာ ဘဝမှာ အကြီးကျော်စုံးစေသာ အမှားကို ကျွေးလွန်လိုက်မိပြီ ဆိုတာပဲ။

“မေ့နိုင်လိုပ်မယ်ထင်လို့ မေ့နိုင်းစားခဲ့တဲ့ ချိုင်သူနှစ်ယောက် ဟာ တကာယ်တစ်း ပမေ့နိုင်သူးဆိုတာ သိလာရတဲ့ အဲချိုင်မှာ သူတို့ရဲ့ စွဲလန်းမိတ်ဂေါ်က သူတို့ကိုယ်တိုင်ကိုသာ မကာဘဲ သူတို့အောက လူတွေကိုပါ ကူးဝက်နာကျွန်စေပြီးဆိုတာကို နောက်ကျွားမှ သိလိုက်ရ တော့တယ်။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အပွင့်ပွင့်တတ်တဲ့ ယူလန် စံကားဖြူဟာ မြှုပ် မင်္ဂလာသက်တစ်း ငါးနှစ်အကြားမှာ နှိမ်ရောင် ဖွေးနေတဲ့ ပွင့်ချုပ်ကိုခုခံပါတဲ့ ပန်းပွင့်တွေကို ပွင့်ပေးလိုက်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှ အပင်ကိုနောက်တစ်ကြိမ် ပေးကြည့်ပါပြန်၏။

“ဖွေးလားဟင်”

“သိရှိပွွှေးတာပဲ့ မေး သူ့ဘာနဲ့က ပစ္စားရှားဘူး၊ သင်းထံ့တယ်။ ပွဲလောင်ဘူး၊ အေားချုပ်းတယ်။ ဟိုးရေးရေးတုန်းက တရုတ်ပြည်မှာ

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၆၃

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ စိက်တာပဲ ပေးခဲ့ အရိပ်ကလည်း အေးချုပ်း အပွင့်ကလည်း အေးချုပ်း ရန့်ကလည်း အေးချုပ်းတယ်လေ။ သူက အပွင့်ပွင့်တဲ့အခါ အကိုင်းကောင့် အထက်တည့်တည့် မဝါးမတ်စွင့်ခွင့် ပွင့်လေ့ရှုတယ်၊ အရွက်တွေအကုန်ကြပြီးတဲ့ အဲချိုင်မှာ ပင်လုံးကျွော် ပွင့်တယ်။ တဲ့ချို့ခြားဖြူတွေလို အောက်ကိုင့်ကိုပြီး ပွင့်ဘူး”

ကျွန်ုပ်မတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ပြုစ်သက်သွားကြပြန်သည်။ လေသည် တာပြည်းမြည်းပူဇွဲးလာသည်။ ပန်းရန့်တို့သည် ကျွန်ုပ်မတို့ နှစ်ယောက်ဆိုသို့ အရိပ်ကိုးမျက်နှာမှ ပိုင်းရဲ့လာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မရင်ထဲမှာ ပဟော်တစ်ဗုံ ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီး ပထမတော့ ထိုပဟော်သည် ပင်းညိုစင်ကြာ့ငွေ့သာ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဥယျာဉ်ပူးကြာ့ငွေ့ ပို၍ အပြေဝေးသော ဘဏ္ဍအထားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ပင်း ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

သူက ကျွန်ုပ်အား ရုံးရုံးပိုက်ပိုက ငေးမောရင်း ပေးသည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ချက်ရ ယိလိုက်မိ၏။

“အော် ဟိုဟာပါ၊ ယောက်ရာတွေအကြာ်း တွေးနေတာ”

“အေား...”

“ယောက်ရာတွေဟာ ပိန်းမငွေးဆိုက ဘာကိုလိုချင်တာလဲ၊ သူတို့ဘဝအတွက်ရော ဘာကိုလိုချင်တာလဲ”

သူက သူ့လက်ထဲမှ မြက်ပင်လေးကို ပါးဝပ်ဖြင့် ကိုက်လိုက်ရင်း ပိုးစားဟန် မြှုပ်သည်။ ထိုနောက် သူပြုးသည်။ ကျွန်ုပ် ရင်ခုန် သွားစေသည် အပြုးမျိုး။

“တြေားယောက်ရာတွေတော့ ကိုယ်မသိဘူး၊ ကိုယ်ကတော့

ပိန်းမတွေထိက လိုချင်တာ တစ်ခုတည်ပဲ၊ အဲဒါက ပိန်းမသားအဖြစ်ပဲ၊
သူတို့သိက နှီးည့်ညွတ်ပျောင်းမူ၊ ဘားနှဲ့မူ ဒါတွေပဲ လိုချင်တယ်၊
သူတို့ကို ကိုယ်က ပန်းကေလေးတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်။ အမိန်ရိုပ်
တက္ကည်ကြည့်နဲ့ ပြုစုံယုယော်နေရတာက အရသာပဲ”

ကျွန်ုပ်မ ခပ်ဟာပြုပြီး သူတို့မူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ဘဝအတွက်ရော့”

“ဘဝအတွက်လည်း သိပ်ကြီးကြီးမားမား မမျှော်လင့်ပါဘူး။
ကိုယ်အသက်ရှင်နေတဲ့ ကဗ္ဗာမြေကြီးအတွက် ပသေခင်မှာ တစ်နည်း
နည်းနဲ့ အသုံးတည့်တဲ့သူ၊ အသုံးဝင်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင်တော်ပြီ”

ဘဝသိကရေး လိုချင်တာတွေလည်း များလွန်းလှပြီး သူများကို
ပေးချင်တာတွေလည်း များလွန်းလှသော မင်္ဂလာ့ဝင်အတွက် ကျွန်ုပ်က
ကရာဏာသက်စရာ ပိန်းကေလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက်ပိုမြဲ ခဲယဉ်း
လေမလား မသိ။ ကိုခွန်သာလို လူမျှးအတွက်တော့? ကျွန်ုပ် အမြဲ
တန်ဖိုးရှိ နေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

* * *

*Who is that girl I see staring straight back at me?
When will my reflection show who I am inside?*

ခရွေတိနာ အာဂါလာရာ၏ Reflection သီချင်းက ခိုတိုးတိုး
တံခါးခေါက်သံတစ်ခုက ခပ်ကျယ်ကျယ်။

“Yes”ကျွန်ုပ် အော်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်။ မမသော်...၊ ကျွန်ုပ် ဖေးဝါးရှု ဘာလဲ
ၢ မေးလိုက်သည်။

“တည်သည်”

မမသော်က ပြုးစွဲစွဲ ပြောလေသည်။

“ဘယ်သွဲလဲဟင်”

“ဦးချုပ်မောင်လေး”

ဒိုး...

ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပိတ်။

ဟာ ဒါဖြင့် ဒီနဲ့ သောကြာနဲ့ပေါ့ဖော်။

ကျွန်မ အစန်းပြင်သို့ ပေါ့ပါးစွာထွက်လိုက်တော့ မမသော်က လက်ဖြင့်လုပ်းတာသည်။

“ထမိလေးဘာလေး လဲသွားလိုးလေ၊ အဘာင်းသို့ကြီးနဲ့ ပုံးက ယောပုဆိုးနဲ့ လည်ကတုံးအကျိုးပြီ။ လက်ရည်နဲ့တော့”

“ဒီဘာင်းသိုးက ကြုံလား”

“မကြုံပါဘူး”

“မကြုံရင် မထဲဘူး”

အစန်းပေါ်ကိုဝေါးကို ကန့်လန့်ခံနေသော ဝေါ်လက်းရှူးကို စလုတ်ဝိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ ဝည်းသို့ ခံပွဲက်သွက် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့ကိုပတ္တုရတာ ကြာဖြီမဟုတ်လား။

“မေဇာ်”

သူက စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာတစ်စား ကိုင်ဖတ်နေရင်း ကျွန်မအား လုပ်းကြည် နှုတ်ဆက်သည်။

“အိပ်ရာက နိုးနေ့ရဲ့လား”

“အင်း”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“သိချင်းနားထောင်နေတာ”

ကျွန်မ သူနှင့်ကပ်လျက် ဆိုဟာမှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘာသိချင်းလဲ”

“ခရွှာတိနာ အာကိုလာရာ”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ဖွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၁၆၇

“အေား...”

“နှင့် မသိဘူးမဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဟာ အမိတ်စွဲမှာ မြင်ဖူးနေတာပဲ၊ ဘရှစ်တိန့် ဝါးယားနဲ့အတူ အဆိုတော်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုလား ဘာလား၊ ချောချာ လေးလေ”

“ဟား ဂွတ်မိ”

ကျွန်မ နောက်ပြောင်လျက် ချို့ကျူးတော့ သူက ရယ်သည်။

“အထင်မသေးပါနဲ့ဟာ တို့ကျာနယ်မှာ အင်တာတိန့်များ တာရွှေ မှာ တစ်ခါတစ်ခါ သိချင်းတွေ အဆိုတော်တွေအကြောင်း ထည့်တယ် လေ”

ဒါပေမယ့် အဲဒီသိချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပဲ သူ အစာဆုံး နား ထောင်ဖူးမှာ မဟုတ်။ ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါသည်။

“ကော်မီ သောက်မလားဟင်”

“အင်း... နှင့်သောက်ပြီးပြီလား”

“အေး ငါဆာတာနဲ့ သောက်လိုက်ပြီ”

“အဲ... ဒါဆိုနေပစ်တော့ မသောက်တော့ဘူး”

ဟင်း။ ကျွန်မ သောက်ပြီးတာနဲ့ပဲ သူက မသောက်တော့ဘူး ထဲ့။

“မဟုတ်သေးပါဘူး နှင့် ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ”

“ဘာမဲ့ မစားရသေးပါဘူး”

တွေ့လား အဲဒီ မင်းညိုဟာရလား၊ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် ပါသည်။

“ဒါနဲ့များ”

ကျို့မ ထိုင်ရာမ ထလိုက်သည့်အခါ သူ ကမန်ကတန်းတား၏။

“ပေါ် နေပစ္စလေ၊ ခဏနေရင် ပါပြန်မှာပဲ၊ လမ်းတိုင်
ရောက်တော့မှ လဘက်ရည်ဆိုင် ဝင်သောက်မှာပေါ့”

ခဏနေရင်...၊ ဘာလ သူက ကြာကြာမနေသူးပေါ့။

“ခဏပဲနေမှာလား၊ ဒါဖြင့်နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဂျာနယ်လာပေးတာလေ၊ လက်ဆောင်”

“မပြန်ရသေးပါဘူး၊ နေခဲ့ ငါ ကော်မီသွားဖျော်မယ်”

So sad but true. For me there's only you.

လွင်းနေသော ပိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ သီချင်းသံကို ကြား
ရသည်။ ပင်းညို... ကြားလား အမ်တူးဘားရဲ့သီချင်း။

ဝိုးနည်းနှစ်တော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တကယ်ပါပဲ့၊
လိုအတွက်ကတော့ ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပါဟာ...တဲ့ သီလား။

ပင်းညို ပြေးနေသည်။ ကျို့မ ရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲ ဟာသွား၏။
လွမ်းတယ်။ နှင့်ကို မတွေ့ရတာ ကြာလှုပြီနော်။

ပန်းရန်းတွေ ဖွေးလိုက်တား၊ ဘာပန်းပါလို့။

“ခံကားဖြူလေ”

ပင်းညိုစင် ကျို့မရှုံးမှာ ရှင်နေသည်။

အို သူ့လက်ထဲမှာ ဖြူခွွှတ်နေသော ခံကားပန်းတစ်ပွဲ့ရှုံး။
ပွဲ့ချုပ်က ဘယ်နှုပါလို့... ရှုံးခဲ့။ ပန်းရန်းက သူ့သံက လာနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျို့မ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူက ပန်းကို ဖွေးရှိက်လိုက်၏။
ကျို့မ ရင်ထဲမှာ ရွှေးသွားသည်။ ကျို့မကို ဖွေးလိုက်သလိုပဲ့။
“ဒီပန်းနာမည်က မကိုင်နိုလိယာ ကိုးဘတ်း...တဲ့။ တချို့က

ချို့သူလား ကကားတစ်ပွဲ့ ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၆၉

တော့ သူကို Sleeping Beauty လို ဒေါ်ချိုင်ကြတယ်။ မင်းဘားလေးကဲ့
အန်းနဲ့မှ နိုးလာတဲ့ အလှမယ်လေးပေါ့”

လှ လိုက် တာ။

“ဒါလည်း စလိပင်းပြုတိပေါ့”

“နင်ကရော ဘယ်သူ့အန်းနဲ့ နိုးမယ့်အလှလေးလဲ”

ကျို့မ မဖြေပါ။ ပြေး၍သာ ပျက်လွှာချထားမိသည်။

“မေဇာ်”

နင်သိပါတယ်ငန် မင်းညို။

“ဒါသိပါတယ်”

တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဟိုးအဝေးမှာ မြစ်ရရှိးသံ... ကျို့မ
အနီးမှာတော့ သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်သံ...

မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျို့မရဲ့ နှစ်းခုနှစ်သံပါ။

“မျက်လိုပိုတ်ထား”

ကျို့မ ပခဲ့ကျျှေးပြီး ရယ်မောလိုက်ကာ မျက်စီအစုံကို ပိုတ်ထား
လိုက်၏။

ပထမဆုံးအာရုံက ပါးပြောပါ့မှာ ထိက်လိုက်သော နှုန်းသည်
အတွေ့တစ်ခု...၊ ခံကားဖြူပွင့်ချုပ်လေးထိသွားသလို ရွှေ့လော်။

နောက်တစ်ရက် ပသိမသာလေးသာ ရသော ဖွေးရန်း...၊ ပန်းနှုံး
မဟုတ်၊ အကျိုးက လာသောရန်းပါ။ ပီးပူးတိုက်ထားသည့် လတ်ဆတ်
သော အဝတ်စ ရန်း၊ သူဝတ်ထားသည် အကျိုးကို ကျို့မ အလှန်
ဖွေးကြည့် ချင်ခဲ့ပူးသည်။ တစ်ခါပု သူ့အကျိုးကို မျက်နှာအပ်ခွင့်
မရခဲ့ဘူးခေါ့။

ကျို့မ သူ့ရှင်ဘတ်ကို မျက်နှာနှင့် ထိက်လိုက်သည်။

ဒါ... အဖြူရောင်အကျိုက ငွေးလိုက်တာနော်။ ကျွန်မန္တ်ခံး၊ အဘက်မှာ အသာအယာ လုပ်နေတာ သူ့ရှင်ထဲက ခုန်နေတဲ့ နှလုံသား လဲ။

မင်းညိုရယ်... စောင့်လိုက်ရတာ။

သူမျက်နှာကို ကျွန်မ ထွမ်းတစ္ဆေး မေ့ကြည့်မိသည်။

ဘုရားရေား...

ကျွန်မ ထိတ်လန္တ္တာ ထိုရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းတွက်လိုက်သည်။ ပရာ၊ နောင်ဖွဲ့မှာက တင်ကြပ် ဖြေဖြေလွန်းသည်။ ကျွန်မ သွားပါရင်။

ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်နေသူသည် ကိုခွန်သာ ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်မ ပါးပြောပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းကျေလာခဲ့သည်။

မြေးရန့်ကြောင့် ကျွန်မ နှီးလာသလား၊ အဝဝအောမြှင့် တစ်နေရာက သို့ရှုက်လွှုပ်ခတ် ယိမ်းနဲ့နိုက် ပါးပြောသို့ တစ်ချက်တစ်ချက်လာထိသော နေရောင် ငွေးငွေးကြောင့် နှီးလာတာသလား၊ ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မ အိပ်မက် မက်နေခဲ့တာဟု သိလိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ ပါးပြောပေါ်၍ မျက်ရည်စများ စွန်းထင်းလျက် ရှိသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်က မထော်ဘဲ ဆက်လွှာနေပို့။

မင်းညို...

အိပ်မက်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတွေးအာရုံလိုင်းတွေ၊ သံလိုက်လိုင်းတွေ ဆက်သွယ်မိသွားတာလား။ ဒါဆိုရင် မင်းညိုလည်း ကျွန်မကို သတိရရန်တယ်ပေါ့။ အေးလေ သတိရလို့ အီးမေးလိုင်းတွေ ခဏာခဏ လွှမ်းပို့နေတာပေါ့။

ချုပ်သူတဲး ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇၁

ဒါမှမဟုတ် ခွဲလန်းစိတ်နဲ့မက်တာ ဆိုရင်ကော်၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တစ်ဘက်သတ် အခွဲကြောင့် မက်တာများလား၊ အဲဒါက ပိုပြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပင်းညိုက ကျွန်မကို သည်အချိန်မှာ သတိရနိုင်မှာ မဟုတ်လိုပဲ။ ကျွန်မ သိနေပါသည်။ သည်နေလို နေ့ချိုးမှာ တစ်ညာလုံး၊ မအိပ်ရဘဲ နှုန်ကိုမိုးလင်သည်အထိ စာတွေ့ရေးလို စာမျက်နှာ ဖောင်ပွဲ၊ ပြင်ဆင်လို့ ဖြေးသေး၊ ကျွန်မကို သတိရလို ပစိုတားနှင့် သူ့ဂိုလ်လုံ မျက်နှာသစ် ရေရှိုးပို့ပင် အချိန်များ စိတ်မရောက်နိုင်သေးပေါ့။

တစ်ခါဝါန်းက အကြောင်းမသိပါ အချိန်တွေတုန်းက တန်လာ နေ့နှုန်ကိုမိုးနာရိုးလောက်မှာ ကျွန်မ သူ့သိပုန်းဆက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မ အတွေ့က အယ်ဒီတာတစ်ယောက် ရုံးတော်ချိန်ဟာ နှုန်ကိုမိုးနာရိုး ဒီတော့ သူ့ဒီအချိန်ဆို ရုံးရောက်နေလောက်ပြီ...ပေါ့။

ကျွန်မ ခန့်မှန်းတာတွေ တော်တော် လွှဲခဲ့၏။

“မေဇာ်လား၊ ပြော ဘာအရေးကြီးသလဲ”

သူ့ဘာသံက ရေးကြီးသုတေသနများ၊ စိတ်စောင်နေသည့်ပုံး

“ပုံးပုံးလေ၊ မနောက ဖုန်းဆက်တုန်းက ပေါ်သွားလို့ မနက်ဖြစ် ညာမှာ အားလီးယောင့်မှာ ပြင်သစ်အစားအစာ ပြေားရောင်းပွဲရှိတယ် လေ။ အဲဒါ နင်နဲ့ပါ သွားစားကြုံရအောင်လို့ အဲဒါ ဒီနောကတည်းက ကိုယ်စားချင်တဲ့ အာမျိုးအစားကို ကြိုးတင်စာရင်းပေးထားရမှာလေ၊ နှင်းဘာစားချင်လဲဆိုတာ...”

“ဘာပြောတယ်”

“ပြင်သစ် ပြင်သစ် ...၊ Alliance Française စော်”

“မေဇာ် နှစ်ပြင်သစ်အစားအစာကို ငါ စိတ်ဝင်းလားဘူး”

သိလည်း မသိဘူး၊ နင်ကြိုက်သလိုလုပ် ငါ့ကိုဘာမှုပေးပန့်ခဲ့၏။
နောက်ပြီး နင့်ကို ပြောထားဦးမယ်၊ တန်လဲနေ့တွေမှာ ညာနေ
သုံးနာရိတ် ဝါမဘာဘူး”

ဝင်သွေကျက် မြန်ပြန်ပြောလိုက်သော သူအသံကြာင့် ကျွန်ုပ်
မှားဘွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

ခဏေကြာင့်သွားလိုက်မှာ သူက

“ဒါပဲမဟုတ်တာ။ ငါ ဖုန်းချေလိုက်တော့မယ်နော်”တဲ့။

အသည်တုန်းက ကျွန်ုပ် စိတ်မဝကာင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။
သူ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်က အဓိုက်ဆောင်ရွက်ပြီး
ဆက်ပါခဲ့တာဖို့ ရှုက်သွားမိသည်။

တကယ်တော့ အဲသည်အချိန်က ကျွန်ုပ်လည်း အားလပ်နေ့
တော့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဆယ်ဘီးကားကြီး၏ ဒေဝါးဘာနှင့် ကုန်ကို
ပြောလို့ ပြောတို့သေးသည် အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ဒိုင်ဆောက်
ပွဲတွေ ဖော်အား ဝယ်ယော်ပြီး ဘယ်အနီးနှင့် ဘိုင်ပြန်ရောက်မည်
ပုန်း မသိသဖြင့် ခဏာသတိရတုန်း သူ့ဆို ဆက်လိုက်ပါတာပါ။

ညာနေလေးနာရိကျတော့ သူ ကျွန်ုပ်ဆို ပုန်းဆက်လာတဲ့။

ကျွန်ုပ်က ဖော် ရော်ကိုခေါ်ပြုသည့်နေရာမှာ ဝင်ကျေနှစ်ဦး
မေသာက်က ပုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီဇော်တဲ့ ဖုန်းလာနေတယ်”

ကျွန်ုပ်ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆက်ကို ချက်ချင်းလွှတ်လိုပရာ၊
ဖော်ဆို ရောတွေပန်းထွေကိုကုန်မှာပေါ့။ မမသာက်ကို လာကိုင်ပိုင်းပြီး
ကျွန်ုပ်နှင့် လူချွင်းလဲရပါသည်။

“ဘယ်သွဲလဲ မေသာက်”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇၃

“ဦးချုပ်မောင်လေး”

မမသာက် မင်္ဂလာ့ကို ဘယ်တော့မှ နာမည်ဖြင့်မပြော၊ နာမည်
ပြောစုံဖြင့်သာ ပြော၏။ မင်္ဂလာ့သည် မမသာက်တွေက်တော့ ဦးချုပ်ဖော်
လေးပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်က ဦးချုပ်မောင်လဲ ခရမ်းကေလား”

ဖော်ပောက နားစွဲနားဖျားကြားကာ ဝင်မေးသည်။

ကျွန်ုပ် ရုပ်မောလိုက်ရပါသည်။

“အလေကား မမသာက် မင်္ဂလာ့ကို နာမည်ပြောင် ပေးထား
တော်ဖော် ဦးချုပ်မောင်လေးတဲ့”

“ဘာလိုလဲ”

ရုရားနယ်ကျော်ဦးချုပ်မောင်ကို မသိသော ဖော်ပော်ခွန်းကို
ဖော်အား ရှင်းပြန့် ငါ့မိန်စောက်ကြာနိုင်သည်၊ ထိုကြာင့် ထိုကိုစွဲကို
မမသာက်နှင့် ရွှေတားခဲ့ပြီး ရုပ်မောရင်း တယ်လိုပုန်းဆီ အပြေးလာ
ခဲ့ပိုပါသည်။

“ဟဲလို”

“ပေါ်၏ အလုပ်မှားနေသလား”

မင်္ဂလာ့ အသံက နှီးညံ့စွာ ချော့မော့ဟန်ပါ။

“ဒီအချိန်မှာ ငါအလုပ်မှားနေတတ်တာ နင်မသိဘူးလား၊
နောက်ကို တန်လဲနေ့တွေမှာ ဘယ်တော့မှု မဆက်နဲ့”

ကျွန်ုပ် စိုးဆတ်ဆတ် လေသံဖြစ်အောင် ဟန်လှုပ်လျက် သူ့ကို
ပြောဆိုလိုက်သည်။ သူရုပ်မောမလားဟု ငဗ္ဗာလင့်လျက်ဖြစ်သည်။
သို့သော် သူမရယ်ပါ။ အလေးအနောက် အသည်းအသာန် ဖြေရှင်းပို့
ကြီးစားလေသည်။

“ဟာ...မေဇုန်ကလဲ၊ ငါမနက်က အဲဒီလယ်နဲ့ ပြောမိလို
လား”

“ပြောတယ်”

“ပပြောပါဘူးဟာ၊ ငါနှင့်ကို ပြောပြောလည်လည် ပြောခဲ့တာ
မဟုတ်လား၊ နင်ငံကို အထင်မလွှဲနဲ့လေး ငါတဲ့ အဲသီဘချိန်က အသည်း
အသန် လုပ်နေရတဲ့ အချိန်ဟာ၊ စာတွေက ရေးလို့မပြီး၊ ရေးပြီးသား
တွေက စာစီလို့မပြီး၊ စာစီပြီးသားတွေက စာမျက်နှာဖွဲ့လို့မပြီး၊ အားလုံး
ဟောနေရတဲ့အချိန် ကျွန်ုပါတာသမားတွေရော လေးအောက်ဒီနိုင်းသမား
တွေရော ငါကို စောင့်နေကြတဲ့ အချိန်၊ ငါနှင့်နဲ့ အေးအေးအေးအေး
ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်ပါမလဲ၊ ဒါကြောင့် စကားဖြတ်ချုပိုက်ရတာပါ၊
ဂိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့”

“ဆိုးတာပေါ့”

“ကဲ...နှင့်စိတ်ဆိုးပြောအောင် ငါ ဘာနဲ့ချော့ရမလဲ ပြော”

“ခဏေးလေး ငါဝှေ့ဟားလိုက်ပြီးယယ်”

“အဲ... စိတ်ဆိုးတဲ့လွှဲကလည်း၊ ဘယ်လိုကြီးဝါနှင့်”

ကျွန်ုမ် ရုပ်ပစ်လိုက်မိတ်”

“ဒီလိုကြီးပဲ”

“ဒါမြင့် နှင့်ဝှေ့စာလိုရအောင် ငါကြည့်ယယ်၊ ပန်ကြွန် ပြောသစ်
အတွေးအတွေးမှာပြီးပြီးလား”

“မျှော်ပြီ”

“ငါအတွက်ရော ပါလား”

“ပါတယ်” ကျွန်ုမ် အောင့်အောင့်အောင့်အောင့် ပြောမိသည်။

“အဲဒီပြင်သစ်စာကို ငါက ကျွဲ့မယ်လေး၊ ဘယ်နှုယ်လဲ”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇၅

ပင်းညိုအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ကျော်ကြည်နှုံးစွာ
ပြုးချင်နေပိသဖြင့် ဘတ်ခါတစ်ခါများ သတိလက်လွတ် လွတ်ခနဲ့
ပြီးမိဘ္ဂားတတ်ပါသည်။

ကျွန်ုမ် ပင့်သက် နှိုက်လိုက်မိသည်။

ပင်းညိုနဲ့ စကားပြောချင်လိုက်တား၊

မွေးရာပေါ်မှာ ကျွန်ုမ် လိုပုံပစ်လိုက်ပြီး၊ အလျား မူာက်
လိုက်သည်။ ပင်းညိုစင်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် စကားပြောနိုင်မလဲဟု
အကြော်ထုတ်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။ တယ်လိုဖုန်းဆက်တဲ့နည်း၊ တစ်နည်းပဲ
နှိုးသည်။ တယ်လိုဖုန်းက တော်ကြီးရွှေမှာ မရှိ။ မြှုတိအောင် သွားရမည်။
ဆယ့်နှစ်နိုင်...။ ဒုက္ခ ဝေးပါဝေး၊ သူ့အသံကို ကျွန်ုမ်က ကြားချင်လှုပြီ
မဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် နေ့စဉ်ကိုပဲ ကြားချင်ပါသည်။

ခဏေးနှေး ဒီနေ့ ဘာနေ့ပါလို့။ တော်ကြား ကျွန်ုမ်ဆက်သည်
အချိန်မှာ သူအလုပ်ရှုပ်နေလျှင် ကျွန်ုမ် ဝိုင်းနည်းရာဘပဲ အဖတ်တင်လို့
ပည်။

တနလာင့်... အဲ့လိုက်တား၊ တနလာင့်အဲ့လိုက် ဒီအချိန်မှာ
သူ အလုပ်ရှုပ်နေပြီပေါ့။ ဒုက္ခ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုပ်ရှုပ်ပရှုပ်ရှုပ်၊ ကျွန်ုမ်က
အဝေးကြီးကောင့် ဆက်တာပဲ၊ ကျွန်ုမ်ကို သူ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်
ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဂိတ်က နှစ်းနှယ်နေရာမှ ချက်ချင်း လန်းဆန်းသွားသည်။

ထိုကြောင့် သီချင်းလေးတစ်ပွင့်ပင် ညည်းမိဘ္ဂားလေသည်။

from this moment

from this moment

life has begun

you are the one

*right beside you is where I belong
from this moment on*

ရှိနိုင်ယာတိုနှင့် သီချင်းလေးက အနုလို နှစ်ကိုစ်မှာ ပြီးပြည့်စုံ
သောအချင်ကို ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။

အခု တစ်ခုထောက်လို့	၁၁၀ စန့်ပြီး
အခုတစ်ခုထောက်လို့	နှင်ကသာတစ်ဦးတည်းသောသူပါ
နှင့်ရှုံးသေားကပ်လျက်မှာ	အဲဒါ ငါးကို ရိုင်ဆိုင်တဲ့နေ့ရာပါပဲ
အခုတစ်ခုထောက	စလိုပေါ့ကျယ်

*you're the reason I believe in love
and you're the answer to my prayers to me from up above
all we need is just two of us
My dreams came true because of you
from this moment as long as I live
I will love you I promise you this
there is nothing I wouldn't give
from this moment on*

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ ကိုသိဟကို ထမင်းစားပွဲ
မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ
ကော်ဖိန်းကန် သောက်လက်စာ။

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၇၇

“မပေဇော် မနိုင်သေးတာနဲ့ ကော်ဖိ ဖျော်မထားဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ ရတယ်ဆရာ၊ အခုဖျော်လိုက်တော့ ပူးပူးသောက်ရ^၁
တာပေါ့”
“အပြင်သွားမလိုလား”
ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစား အဆင်အပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကိုသိဟကဗ^၂
ပေးစုံ။
“ဟုတ်ကဲ့၊ တယ်လိုပုန်းဆက်ချင်လို့ဆရာ၊ ပြီးသိကို
သွားရမှာ”
“ဘာနဲ့ သွားမှာလဲ”
ကျွန်ုပ် ရဲ့စွာ ပြီးလိုက်သည်။
“ဘာပဲရှိကို၊ နှိုတာနဲ့ သွားမပေါ်ဆရာ၊ မရှိရင် ခြေလျှင်လျှောက်
သွားမယ်”
“အရေးကြီးလိုလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
မင်းညိုအသံကို ကြားရရှိလောက် အရေးကြီးတာ ကျွန်ုပ်မှာ
များများစားစား မရှိရှိပါဘူး
ကျွန်ုပ် ကော်ဖိကို ဖျော်နေစဉ် သူက လုပ်းပြောသည်။
“ပပေဇော် ဆိုက်ကယ်နောက်က ထိုင်လိုက်ခဲ့ရင်တော့ အဆင်
ပြုမယ်၌ ကျွန်ုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုက်ကယ်ကို ယူလိုက်လို့ရတယ်”
ကျွန်ုပ် တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားရသည်။ ရွှေ့ကလွှေ့တွေ
အတွက်ပါ။ သူတို့က ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသိဟကို တစ်မျိုးတစ်ပည်များ
ထင်သွားလေမလား။ ရွှေ့ရိုတာက ရိုးစင်းစွာ တွေ့တော်ကြသွားတွေ့
နေထဲ့နေရာ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ကိုလည်း ယုံတယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ”

ကျွန်မ သူ့ကို လူညွှန်ကြည့်ပြီး ပြုးပြုလိုက်ပါသည်။

“ယုံပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေါ်ယုံ ရွှေကလွှာတွေ မျှကိုစောက်စရာ
ဖြစ်မှာဖိုးလိုပါ။ နွားလွှဲည်းနဲ့ ဆိုရင်ကောာဟင်”

ကိုသိပေါ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မားလေသည်။ သူသည်လို
ရယ်တာ တစ်ခါမှ မထွေ့ဘူးသဖြင့် ကျွန်မ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ
လိုက်ရပ်ပိုသည်။

“အဲဒီလောက်တော့ မဆိုးလုပ်ဘူး မစေမစေ၊ ဒီရွှေမှာ ဂျိုးကား
နှစ်စီး ပိုပါတယ်။ ခိုးဝေးဘွားမနေဘူးဆိုရင် ဒီဇန်၊ တစ်ခို့နှစ်ခို့ပုံးပုံးတော့
တစ်စီးခိုးတော့ ငါးလို့ ရနိုင်မှာပါ။ သိပ်အရေးမကြီးဘူးဆိုရင်လေ”

“ဒုံးဟုတ်လားဆရာ ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒီဇန် ဆက်ရ^၁
ရင် တော်ပြီလေ၊ နှေ့လည်ဆိုလည်း ရတာပါပဲ”

သုံးနာ့ပိုကျော်လွှဲင် ပို့တော် အဆင်ပြေလို့ပိုးမည်။ သူ အား
ဘွားပြီလေ။

“ဇကာင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်ရွှေထဲဘွားပြီး ကားစုံစဝ်း၊ ပေးပါ
ပယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အားလုံးရှုံးတိုန်းကတော့ ဒီအိမ်မှာ ဂျိုးကားတင်စီးရှုံးတယ်ပျော်
အားလုံးဘွားတော့ မောင်းယပ်ပုံသူလည်း မန္တုံး၊ ဒီမှာနေမယ်ပုံသူလည်း
မန္တုံးလို့ ရောင်းလိုက်တာ”

“အားလုံးအားဘွား ဘယ်သူက အရင်စုံတာပဲ”

သူက ခိုင်းခိုင်းပြုးလျှက် “အားဘ်” ဟု ဖြေသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကမှ တကယ့်သာဝအဖော်ပျော် သောတပန်

ချုပ်သူတော်း စကားတစ်ပွင့် ပွင့်လိုက်သယ်

၁၇၂

သက်တစိုး ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း
တစ်ခါမှ တစ်ပတ်ပြည့်အောင် ဖွဲ့သူးလို့ပြောတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အော်တာင်းကိုတာ ဒေါသထွေက်တာလည်း တစ်ခါမှ
ဖြော်ပျော်အား အဘွားက လေဖြတ်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ အတိုးက အဘွားကို
သိပ်ချုပ်တယ်။ ဒေါ်တင်ကို စိတ်မချုပ်လို့ သူကိုယ်တိုင် နေရောညာပါ
ပြုစုတာ၊ တစ်ချုပ်လေးမှ မည်သူးမှား၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်တုန်းက
မြင်ကြိုးနား ကော်လိပ်မှားလို့ စားစာ မလာနိုင်ဘူးလေ၊ အာဘွားဆုံးပြီး
တော့ နှစ်လပဲကြာတယ်။ အားလုံး ဆုံးသွားတာပဲ။ ဘာရောက်ပါ ပရိုဝါဘ်၊
လွှမ်းတဲ့ရောက်ပါပဲ”

သူ့မိုင်၏ အိမ်ထော်ရေးကို အားမရရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော
စကားများ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“သူတို့သမီးဆုံးတွေ့န်းက သူတို့တော်တော် ခံစားလိုက်ရမှာပဲ
နော်”

သူ စားစာ ထွေသွားသည်။ သူ့မိုင်သောဆုံးသည် ကိုစွဲအတွက်
သူ့ခံစားချက်က အားလုံးအားဘ်တိုးတော်ထက် ပိုမည်ဟု ကျွန်ပဲ
ရိုင်မြှုပ်ဘွားပါသည်။

“အေးများ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ထိနိုက် တုန်လှပ်သွားစေ
တဲ့ ရှုံးကိုချက်တစ်ခုပါပဲများ”

အဲဒီနော်က ဆရာ့မေ့မေ့ နှေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးသွားသေးလား၊
သူ့ကို မေးချင်သည် ဖော်နှစ်တစ်ခုပါ။ သို့သော် မဇော်ဖြစ်၊ အချိန်ကာလ
စောသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စကားလွှဲပေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာကျောင်းပြီးတာ မန္တုံးလေးတူကြားသို့လိုကော်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ပန္တလေးတက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်က စာအုပ် သိပ်စုံတာပဲ
သို့”

“ဟုတ်တယ် မမေတ်နေ မမေတ်က တော်ဝိုက်ထွေကို
ချုပ်ပုံရတယ်”

“ချိုင်တာပေါ့ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်မ မပေါ်ကြဘူးတဲ့ စာကြည့်ဝိုက်ဆိုရင် သိပ်ဘွားချိုင်တာပဲ”

ကျွန်ုပတ္တိသည် စာကြည့်တိက်ဘကြောင်းပါ စာအုပ်တွေ
အကြောင်းသို့ ရောက်သွားလိုက်၊ စာအုပ်တွေအကြောင်းပါ စာရေးဆရာ
တွေအကြောင်း ရောက်သွားလိုက် ရှိသည်။ အကြံ့က်ဆုံး စာရေးဆရာ
များအကြောင်း ဆွဲခွဲးပလုယ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြီးပေတး
ပြန်ရောက်သွားရသည်။

“မြတ်စေရန်ဘဏ်ဝေါဟာရ သာများကိုပေါ်လောင်”
“ကျင့်ကြည်ကျင့်ကျင့် ရက္ခာတို့တော်တိ ဖို့ကြိုးကိုယ်တယ်မှာ။ ဝတော်

တွေ့မှာ အတွက်ပိုက်ငါးသလားလို့ လုံခြင်းဝတ္ထုတွေ့မှာတော့ ဘာကိုလိုက်မှု
နည်းနည်းတွေ့နေရသလိုပဲ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးလုံးခြင်းဆိုရင်..."

သုခဏ စဉ်းတားလိုက်ပြီး

“‘မြတ်ကုပ်းပါးတွင်’ ကို ကြောက်တယ်ဘူ”

ကျော်မှုပါန်းရွှေ့လွှားနှင့် သီချင်တာကို ဖော်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒိုက်ပြင်သစ်ဝါယာတစ်ပုဒ်ကို ဖိုးတာဆိုတာ ဟုတ်သလား ဟင်”

သုက ခေါင်းပါယ်းသာၤ

“မဟုတ်ပါဘူး နဲ့ပါတ်တစ်အချက်- ပေမကာ ပြင်သစ်စာ
စတတ်ဘူး၊ အဲဒီဝတ္ထုက အကိုလိပ်ဘာသာပြန်ပရှိဘူး။ နဲ့ပါတ်နှစ်
အချက်- အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်ုတ်တော် နိုင်တဲ့မြားသွားတုန်းက အင်တာနောက်
ကနေ မရရအောင်ရှုပြု မှုသယူခဲ့တာဖို့ ကျွန်ုတ်တုန်းမှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်ုတ်တု
သွေငယ်ချင်းကို ဖတ်ခိုင်းပြီး ပေမေ့စာအုပ်နဲ့ ကျွန်ုတ်တော် တိုက်ကြည့်
ခဲ့ပြီးပါပြီ။ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမေ့အောင် ဖတ်ခိုင်မယ်ထင်တယ်၊
ဖတ်ကြည့်ချင်လား”

ကျွန်မ တော်ဝတ် ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ခက်ချင်လည်း
ခက်ပါဝေတော့၊ ကျွန်မ ဖတ်ကြည်ခြင်ပါသည်။

“ဟာတ်ကဲ၊ ဖတ်ချင်လိုက်တာ ဆရာ”

“အပေါ်က အနက်ရောင်တာအုပ်သီရိထဲမှာ ရှိတယ်၊ ပဝမဇ္ဈာ
အေးအေးဆေးဆေးပတ်ဖိုင်အောင် ရန်ကုန်ယူသွားလို ရပါတယ်၊
ပတ်ပြီးမှ ပြန်ပေးပေ့် ကျွန်တော်လည်း ဒီကိုစွဲ လုပြောများလွန်းလို
အမှန်ကို သိပေးချင်တယ်လေ”

"Sous Les Étoiles" ဟုတ်လားဆေရာ

သင် ပြုတဲ့

“ကျွန်တော် မခေါ်တတ်ဘူးလှ သူငယ်ချင်း ဘာသာပြန်ပဲ
တာအတော့ ကြယ်ရောင်အောက်မှာ တဲ့”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီနာမည်ပဲ၊ အောင် ဆရာတွေ ရှိပုန်းမသိတိ
အသေအချာ ရှာဖက်ည်ခဲ့ပါတော် ဒါနဲ့...”

ကျွန်မ သူ.ကို စပ်စုချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာ၏။ မင်းညိုဆိုလျှင် တော့ ကျွန်မကို နှာခေါင်း ရှုံးချင်လိမ့်ပည်။ ကျွန်မ သိချင်သည်က သူ... ကိုသိဟ အသက်သုံးဆယ်ကျော်သည်အထိ ဘာကြောင့် ဒိမ်ထောင်ပြုသလဲ ဆိုတာဖူး။ သို့သော် အဲဒီအထိတော့ စပ်ရှိုံး ပကောင်းပါ။

သူက ကျွန်မ တစ်ခုခုပြောတော့မည်ပြုပြီး မပြောဘဲ ရင်ထားသည်ကို လမ်းဖွင့်ပေးချင်ဟန် ရှိ၏။ ကျွန်မအား ပျော်ခုံး ပင့်ပြုသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာပြောပြောနေတဲ့ ဆရာ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ... အဲ... အဖူးသာပိုးလားဟင်”

သူက ပျော်မောင်တွေ့နွောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ပေးတာလဲ”

ကျွန်မ သူ.အား ပျော်နှာချို့သွေးသလို ပြုးပြုလိုက်ရသည်။

“အော် ဆရာကို ပြင်သစ်စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခဏာဓာ စိတ်ရည်လက်ရည် ကူညီပေးနေတာဆိုတော့...”

ကျွန်မ စကား မဆက်တတ်တော့သဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စုနှင့်ပဲ ရပ်ထားလိုက်ပို့သည်။

“ယောက်ဗျားပါ၊ ကျွန်တော့လိုပဲ တက္ကသိုလ်က ဆရာပဲ၊ ကျွန်တော့မှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ ပိန်းမာ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ဖို့ရှုံးချိုးပါ”

သူ.စကားကြောင့် ကျွန်မသူ.ကို ပသိပသာ အကဲခတ်ကြည့်ပါသည်။ သူ.ပုံစံက ပုံမှန်ပါပဲ။ ပိန်းမတွေကို မဆင်တွေယ်သဲ ယောက်ဗျား တွေကိုသာ ခင်တွေယ်သူ ပုံစံဖူးတော့ ဖို့။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူက ကျွန်မကို တွေ့စတုန်းကာလည်း တော်တော် ပို့စီးပြုတို့ပြုတို့ ဆက်ဆံ

ချွန်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၀၃

နဲ့သည်။ သူသည် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နှိုး မလွယ်ကျသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်မလား။

“ဒီလိုပေး ပိန်းမတွေက ကျွန်တော့ကို စိုင်စရာကောင်းတယ်လို့ ဖြစ်ကြဘူးပဲ၊ ကျွန်တော် တိုင်းတာလိုက်သမျှ ပေတဲ့တွေကပဲ မြင့်နေ လိုလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော်အတွက်လည်း ပိန်းမတွေက စိုင်စရာ ပကောင်းဘူးပဲ၊ သူတို့လိုချင်တာလည်း ကျွန်တော့ဆီမှာ ရှိပဲ မရဘူး လော်၊ ကျွန်တော့ကို အတန်းဖော်တွေ လုပ်ဖော်ကိုရှိဘက်တွေက နာမည် ပြောင် ပေးထားတယ်၊ မရတာ ပါပက်(ကို)(တို့)တဲ့၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့မှာ ပိန်းကရေး အပေါင်းအသင်းမရှိတဲ့ ကိုဇ္ဈအတွက် ဘာဘာ ညာညာ မတွေးပို့လောက်တော့ပါဘူး နော်”

ကျွန်မ ဘာထင်သွားနိုင်သည်ဟုလည်း သူက ကြိုတွေးပို့နဲ့ပဲ။ ကျွန်မ သဘောကျွော ရယ်မောလိုက်ပို့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှုလည်း မတွေးရစား ပါဘူး”

သန့်ပြန့်ပြပြန်သော ရုပ်ရည်ကြောင့် သူ.ကို ခင်တွေယ်ပို့သူ ပိန်းကရေး တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိခဲ့မှာ သေချာပါသည်။

“ပိန်းမတွေ လိုချင်တာ ဆရာ့ဆီမှာ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတော့ ပိန်းမတွေ ဘာလိုချင်မယ်လို့ ဆရာထင်လို့လဲ”

သူမျက်နှာထား ပို့တည်သွား၏။

“ဘယ်စတော့မှ မဆုံးနိုင်လောက်တဲ့ ကြင်နာယုယာ အလိုလိုက် မူတွေ မဟုတ်လား”

“ဘဝလုံးမြှုံး ရုတ်သိကွာလည်း လိုကြမှာပါဆရာ”

“ငွေကို လိုချင်ကောင်း လိုချင့်ပယ်၊ ဒီပေါမယ့် ငွေတစ်ခုတည်း

နဲ့ မိန့်မတစ်ယောက်ကို ထိန့်မထော်နိုင်ဘူး၊ တခြားမကြည့်ခဲ့လေ ကျွန်ုတော်မေ့မေ့ကိုပဲ ကြည့်၊ ဖေဖေက ငွေဖော်နိုင်တယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေးယုံကြင်နာမှုကျတော့ လိုသလောက် ဟော ဖော်သိသီ ဖော်နိုင်ဘူးပဲပါ၊ အဲဒီကတော့ ဖေ့မေ့က တခြား တစ်ယောက် ဆိုက ယူချင်ခဲ့တယ်”

သူအမြင်သည် ပိုင်အပေါ် မဝကျန်ပူးမှ အရင်းစံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုအမြင် တကယ်ပဲ မှန်နေသလား၊ ကျွန်ုတော်တိုင်းရော ယောက်ဌားတစ်ယောက်ဆိုက ဘာလိုချင်ခဲ့တာလဲဟု ပြန် ဖေးခွဲ့ဗုံး ထုတ်ပို့သည်။

မင်းညိုဆိုက ကျွန်ုပ် ဘာကို လိုချင်ခဲ့တာလဲ။

သူပြောသည့် မဆုံးနိုင်လောက်သည့် ယုယ်ကြင်နာ အလိုလိုကို မူ တွေလား၊ မင်းညိုစင်ကိုမှ ကျွန်ုမက ဘာကြောင့် တွယ်တာဖို့သလဲ။ သူအကြင်နာမကြောင့်လား၊ သူသိက္ခာ တည်ကြည့်မှုကြောင့်လား၊ သူအရည်အချင်းကြောင့်လား၊

အတိအကျပြောဖို့တော့ တော်တော်စက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဆရာကာဇရာ၊ မိန့်မတွေဆိုက ဘာကိုလိုချင်တာ လဲဟင်”

အဖြစ်ရရှိသော ဖေးခွဲ့ကို သူအားပြန်မေးမီးသည်။ သူ တစ်ချက်တော့ တွေပြီးစဉ်းစားလိုက်သေးကို၊ ခဏာဆို ခဏာပါပဲ။ ထို နောက် ပြေးလျက်ဖြေသည်။

“ကျွန်ုတော်လား၊ မိန့်မတွေဆိုက လိုချင်တာ နှစ်ရပဲ၏ ဒါပေးယုံ အဲဒီနှစ်ခုကလည်း သူတို့ဆိုမှုဘုရားဖို့ တော်တော် ပြောနိုင်တဲ့ နှစ်ခု”

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၀၅

ကျွန်ုပ် ဂိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာများပါလို့”

“တစ်ခုက ဖော်ဘာ၊ တစ်ခုက ဦးနောက်အရည်အချင်း”

သူစကားအဆုံးမှာ ပိန်မဆားလုံးကိုယ်စား ကျွန်ုပ် အောင့် သက်သက်ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုကြောင့်လည်း သူကို ဂိုးဂိုးကြည့်ပြီး ဖေးခွဲ့နောက်ရ ထုတ်လိုက်မိတာ ဖြစ်သည်။

“သရာ ဒါဖြင့် ဘဝမှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့ တော်တဲ့ ပိန်မကို တစ်ယောက်မှ မဝတွေ့ခဲ့သေးဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

သူ ဘဝမှုမဖြေသေးဘဲ ပို့ပို့ဆိုးပြတင်းမှ အဝေးတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်မှာ အကြောက်းပြစ်သည်။

“ကျွန်ုတော်မေ့မေ့က လွှဲလိုလေား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြေားပောက လွှဲလိုပေါ့”

“ပော်ဘတော့ ကျွန်ုတော် ပသိဘူးပေါ့လော့၊ တူးဆွဲနဲ့ ထက်မြောက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ပိန်မကိုတော့ ကျွန်ုတော် သတိထားပါခဲ့ဖူးပါ ထဲမှာ”

သူက မဖြေချင့် ပြောချင်ဟန်ဖြင့် တွန့်ဆုတ်စွာ ဖြေသည်။

တွေ့လား၊ ပိန်မတစ်ယောက်ခဲ့ အရည်အချင်းကို အသိအပ်တဲ့ ဖြောနိုင်းကို သူလိုလူဖူးက ပုံပြီး တွန့်ဆုတ်မှုပေါ့။

“အဲဒီပိန်မယူ ပော်ဘာ ပပြည့်ဝဘူးလား၊ ဒါမှုဟာတ် သူမပော်ဘာကို ဆရာ စိုးသပ်ခွင့်ကိုပဲ ဖကြောက်းခဲ့တာလား”

ကျွန်ုပ် ပကျွန်ပိုင်းဖြင့် ပညာမတာ ပို့ပေးပိုင်း။

ထိုအခါ သူ ရပ်မောပါသည်။

“အိုကေ ကျွန်တော် ဒီဇွဲပန်က်အဖို့ အပြောတွေ သိပ်များ
သွားပြီ၊ အလုပ်စလုပ်ရင် ကောင်းမယ်”

ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထာရ်သည်။

“ကျွန်တော် ရွာထဲသွားပြီး မမေတ်အတွက် ကား ရရှိမလေး
ခုစွမ်းလိုက်ရှိုံးပယ်များ”

ကျွန်မ ဘာမှမတားမြတ်နိုင်ပါ သူအိမ်အပြင်သို့ တွေက်သွား
ပါသည်။

ကျွန်မဝိုင်နှစ်ယောက် ဖြူသင် အိမ်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ
န္တာလည် နှစ်နာရီထိုးပြီးနေပြီး။

အိမ်ချိန်းရုံးက စာရေးမလေးကို နံပါတ်ပေးပြီး ဆက်ခိုင်းထား
သည်အခိုင်တွင် ကိုယ်ဟန်င့် ကျွန်မက ပျော်တန်းလွှား ခုံရည်တစ်ခုတွင်
ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။

လူနေကျွဲပါးသော မြောလတ်ဖြူကလေးတွင် တယ်လိုဖုန်းသုံးသူ
သိပ်များများစားစုံဟန် မတူပါ။ ကျွန်မဝိုင်းအတူ စောင့်နေသည်
အဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ ဝင်လိုက်ထွေကိုလိုက် အလုပ်ရှုပ်နေဟန်
ရှိသော ယောက်၍ကြီးတစ်ယောက်၊ ခါပဲရှိသည်။ အဘွားကြီးက
ချောက်ဖြူသို့ ဆက်မည်သူ့၊ ယာက်၍ကြီးက စောင်ကြီးတဲ့။

ချောက်က အရင်ရသည်။ အဘွားကြီး စကားပြောနေချိန်မှာ
ကျွန်မ ထိုင်မနေချင်တော့ဘဲ ပတ်တတ်ရပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။
ထို့ကြောင့် လက်များအချင်းချင်း ထွေးဆုံးထားလိုက်ရသည်။

မင်းဆုံး သည်အခိုင်မှာ ဘာလုပ်နေမှာပါလိမ့်။

သူ့ရှာနယ်တိုက်ရှုံးခန်းကို မျက်စိတ်မှာ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်

ချို့သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၀၇

သည်။ သူတို့အယ်ဒီတာစန်းက ဝင်ဝင်ချင်းဘယ်ဘက်အခန်း။ သူ့
စားပွဲက ပြတ်းမှန်နံရုံးက ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ သူ့စားပွဲ နောက်က
ဘီရိမှာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို သံပိုအသေးလေးတစ်ခုဖြင့် ပိုက်လျက်
ကပ်ထားသည်။ အဂဲလိုင်ဘာသာသာနှင့် မြန်မာဘာသာသာနှင့်ပါသော
တော်ဌာန်းများဖြစ်သည်။

သည်ဘဝကို တစ်ကြိမ်သာ ငါဖြတ်သန်းရပေမည်။
ဒါကြောင့် ငါနဲ့ဘဝတူ လူသားတွေအတွက်
ငါလှပ်နိုင်တဲ့ ကောင်းမွှုမှန်သမျှ၊
ငါပေးနိုင်တဲ့ ကြိုင်နာမှုမှန်သမျှ၊
ယခု ငါ လုပ်ပါရငေး။
အချိန်မရွှေ့ပါဝေနဲ့။ မျက်ကွယ်မပြုပါဝေနဲ့။
သည်လမ်းကို နောက်တစ်ဖန်
ငါမလျောက်လှမ်းတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်။

အရှအချိန်မှာ သူ့စားရားနေမှာလား သို့ဟုတ် စာမျက်နှာပွဲထား
ပြီသော စာကြမ်းများကို စဉ်ဆေးနေမှာလား၊ သူက အမ်မဟ္မဒ်သော
အမျိုးသပ်း၏ အခန်းထဲမှာ သူရောက်နေရမလား၊

ဟင် မဟုတ်သေးပါဘူး။

ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ အပိုပါယ်မနှုတ်တာတွေ တွေးနေဖိုပါလိမ့်။
သူတို့နှစ်ယောက်က အလုပ်သဘောအရသာ... အဲ မဟုတ်
သေးဘူး၊ အလုပ်သဘောတော့ မကပါဘူး။ သူမ ပြောခဲ့တာ ဘာတဲ့
ကျွန်မတိုံးရုံးက မိသားစုတွေလိုပါပဲ တဲ့။

မိသားစုတွေ...

ထိုဝက်လုံးကို ကျွန်မ ဘယ်လို ကောက်ချက်ချရမှုလဲ။
သူမှာ ဒိုင်တောင်ပန့်ဘူးဟဲ ကျွန်မ သိဇ္ဇနသလိုပဲ။

ယခုထိ အပါးကြီးလား၊ ဒါမှုမဟုတ်
“ရန်ကုန်ရပြီ”
“လာပြီ”

ကျွန်မ အမှတ်တဲ့ ရန်ထဲလိုက်ပြီး တယ်လီဖန်းရှိရာသို့ ပြော
သွားပါသည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဘက်က အမျိုးသမီးအသံ ခံပေါ်သေးတစ်ခု။

“The Voice က ပါလာရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုမင်းညိုဝင်နဲ့ ဝက်ပေါ်ပါရင်ရှင်”

“ခဏေလေးနော်”

တစ်ဘက်မှာ ဝက်သံစွာ သဲသဲကြားနေရသည်။ အမျိုးသမီး
သံစွာ ဖြစ်သည်။ ကြိုးကြောဖြင့်ရအောင် ရှားမပေးနိုင်ဘဲနဲ့။ လာပြာ
မနေနဲ့၊ ဒါဖြင့် ရတာထည့်မလား ကဲ၊ သွားဆေးကြိုးကြောစော်။
အခုထည့်ချင် အခုရတယ်။

“ဟဲလို”

ဟင်... အမျိုးသမီးလောက် အသံပဲ။

“အောင်မရော ကိုမင်းညို အပြုံတွက်သွားပါတယ်”

အို...

ကျွန်မ ရှုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းပသိအောင် ကြောင်သွား
သည်။

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။

“ဘယ်သူ ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

ဒါနဲ့ သူပြောတော့ တန်လဲ့နေ့ဆို နေ့လည်သုံးနာရီထိ
မအားသွေးတဲ့။ အခု ဘာဖြစ်လို့...

“ဘာမှာခဲ့မလဲ”

ဘာမှာရမှုလဲ ဘာမှာ စရာရှိမှာလဲ၊ သူအသံကို ကြားချင်တာ
ကို ကျွန်မက ဘာသွားမှာရမှုလဲ။

ကျွန်မ ပျက်ရည်ငော်လည်လာသည်။

“သူ ပြန်လားမှာလားဟင်”

“မသိပါဘူး”

အေးလေ၊ ဒီပိန်းကလေး ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ ဘယ်သူ သိနိုင်
မှာလဲ။ သူ လက်တောက်တွေ့ကိုလည်း ကျွန်မက ပသီ။ ဖို့
အမျိုးသမီးများ သိနိုင်မလား။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်အေးအေးတွန်းရော ရှိလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိတယ်”

“ဒေါ်အေးအေးတွန်းနဲ့ ပြောပါရတော်”

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲရှင့်”

“မေဇာ်လို့ ပြောပါ”

လောက်ကြီးတွင် ကျွန်မ ဝက်ပေါ်ချင်ဆုံး လွှာတစ်ခေါက်
ရှိယည်ဆိုလျှင် ငင်းမှာ ဒေါ်အေးအေးတွန်းပင် ဖြစ်လိုပဲမည်။

“မေဇာ်...”

သူမတဲ့အသံမှာ နှက်ရှိုင်းပြီး နှုံးသွံးလာသလိုပဲ။

“နေကောင်းလားမေဇာ်၊ အခုဘယ်က ဆက်တာလဲ”

“ကျွန်မ ဖြုံသစ်က ဆက်တာအန်တိ၊ ပင်းညီးပရှိဘူးဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်ပေါ်။ အခုနကဗုံ ထွက်သွားတာ၊ ထမင်းသွားတာတယ်၊ အဆင်ပြောလဲ။ ဘာအကုအညီလိုလဲ၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရပါလဲ”

“ဘာမှ မလိုပါဘူး အန်တိ”

“ကျွန်မ ငရေးလိုက်တဲ့တာကို ရတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“မြို့ပေရဲ့ ဆွဲမျိုးတွေ တွေ့သွားမှာ နှီးလို့ ကျွန်မ ပြင်သစ်လို့ ရေးလိုက်တာ၊ ပြီးမှ ကျွန်မ ပြန်ဝိုင်းစားကြည့်မိတယ်။ သူတို့အပေါ် ကျွန်မ ရိုင်းသွားပါပြီလို့”

ကျွန်မ ခုပ်လုပ်းလုပ်းမှာ ထိုင်နေသော ကိုသီဟာထံ တစ်ချက် မျက်စိရောက်သွားသည်။

“အန်တိ၊ ဒီးပေးလိုကို ကျွန်မရှိရာကို ယူလာတဲ့ဘူးက မြို့ပေ ရဲသားပဲ အန်တိ”

“ဟောတော်၊ ဘဲ... ဒီပေးယုံ သူ ပြင်သစ်စာတော့ မတတ် လောက်ပါဘူးနော်၊ တတ်သလား”

ကျွန်မ ကိုသီဟာကို အားနာနာနှင့်ပင် ငြုပ်ရပါသည်။

“ဟင့်အင်း ဒီပေးယုံ သူမှာ ဖရင့်နှုတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းရှိတယ်”

တစ်ဘက်မှ ရယ်သံကြားရတ်။

“ဘား သေချာ”

သူရယ်ပေးယုံ ကျွန်မ မရယ်နိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ ကိုပင်းညီးကို ဘာပြောလိုက်ရမယ်လဲ ပေါ်။”

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၃၁

ဘာပြောလိုက်ရမယ်လဲ။ သူ့အသံကို ကြားချင်တာလေ။ ပထမတော့ သူမကို မပုံးသင့်ဟု စိတ်ကို ချုပ်တည်းကြည့်သေး၏။ သို့သော် မရတော့ပါ။

“ပင်းညီးကို ပြောပြုလိုက်ပါ အန်တိ၊ ကျွန်မ သူနဲ့စကားပြောချင်လို့ ဆယ့်နှစ်ရိုင်ဝေးတဲ့ တယ်လိုပုန်းသီး လာခဲ့တာပါလို့”

ပြောရင်း ကျွန်မအသံက အဖျားဆွဲဝိုင်ကာ တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဘယ့်နှစ်လုပ်မယ်။ ကျွန်မ မရှုက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဘပ်သူတွေက ဘာတွေပဲ ရိုင်ပိုဂိုင်မဲ့၊ အဲဒါက ဘရေးမဟုတ်တော့ပါ။

“ကျွန်မ သိပါတယ် ပေါ်။ တော့ကြီးနဲ့ ဖြုံသစ် အဝေးကြီးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မေါ်။ တစ်ယောက်တော်း လာခဲ့ရတာလား၊ အဓိုပါသေးလား”

ရေးလုပ်နေသော မျက်ရည်များကို ကျွန်မ မျက်တော် တဖျတ် ဖျတ်ခတ်လျက် လွင့်ပြယ်စေလိုက်ရတ်။

“အဖော်ပါပါတယ် အန်တိ၊ မြို့ပေရဲ့သားပါ”

“အေား”

သူမ အံ့ဩသွားသည်။ သေချာပါသည်။

“သူနဲ့ ညီနှိုင်းတာ အောင်ပြင်သွားပြီပေါ့၊ ဝိုင်းသာပါတယ် ပေါ်။ ကျွန်မ ပေးတာက တွေားမဟုတ်ပါဘူး၊ ပေါ်။ ပြန်ရှုတယ်ဆိုရင် ကိုမင်းညီး ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်လို့ရတာပေါ့၊ မနက်ကတည်းက သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာမျိုး အားလုံးပြီးမှ ထမင်းထွက်စားကြတာ၊ ကြာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စောင့်မှာပေါ့ဟု ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုသီဟာက စိတ်ရည်ပါမလား၊ ကျွန်မ အဲသည်လောက် သူ့အချိန်ကို

ယူသင့် ရဲလာ။

“ဘင်း တော်ဝတ္ထုဝတ္ထုချင်ပါရဲ ဒါပေမယ့် လိုက်ပို့ဆေးတဲ့သူမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဘာတွေ”

“ပပေဇော်...”

ကိုသီဟ အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဝောင့်ဝရာရှိတာ ဝောင့်ပါ ပပေဇော်၊ ကျွန်တော်ဘာမှ အရေးကြီးတာ မရှိပါဘူး”

ခင်တိုးတိုး ပြောသည်။

“မြှုပ်းပောင့်သားဆိုရင် သဘောထားပြည့်ဝမှာပါ။ ကျွန်မ ဖုတ်သယ်၊ ပေးကြည့်လေ သူအဆင်ပြောတယ်ဆိုရင်”

သူမက တစ်ဘက်မှ အနိုင်အမာ ထောက်ခံပေါ်နေ၏၊ ကျွန်မ ဖိတ်သက်သာသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝကားပြောချက်ကို လက်ဖြင့်အသာအုပ်ပြီး ကိုသီဟအား ပြုးပြုလိုက်ဖိုသည်။

“ကိုမင်းညိုရဲဘာ့(စ)လေ၊ ကိုသီဟကို အပြုတ်ထောက်ခံ နောတယ်၊ မြှုပ်းပောင့်သားဆိုရင် သဘောပြည့်ဝမှာပဲတဲ့ သူယုံးတယ်တဲ့”

ကိုသီဟ ပြုးနေသည်။

“သူမှန်တာပေါ့”

“အန်တို့၊ သူက တော်ပေါ်မယ်တဲ့”

“ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးမှုတင်နှုံးကောင်းတယ်၊ မြှုပ်းပောင့်သားကို မြှုပ်းပောင့် ပရီသတ်တင်ပောက်အနေနဲ့ ဝကားပြောကြည့် လို့ရမလား”

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ရှုံးပါ အန်တို့”

“ကိုသီဟ၊ အန်တို့က ကိုသီဟနဲ့ ဝကားပြောကြည့်ချင်လိုတဲ့”

သူ အဲ့သွားသည်။ ခငါ ကြောင်သွားပြီးနောက် လုပ်စန့်ပြုးလိုက်လေသည်။

သူ့အပြုးက ကောင်လေးငယ်ငယ်တစ်ပောက်၏ ရှုံးပြုးနှင့် တွေ့နေသည်။ သူက တယ်လိုပုန်းခွောက်ကို ကျွန်မထံမှ ယဉ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ကျွန်တော် သီဟပါ

“ဟုတ်ကဲ့ စင်ဗျာ၊ မေမေကိုယ်စား ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးမှုလည်းတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ့အသံက သိမ်မွေ့စွာ လေးနှုံးနောက်နောက် လေးစားမှုတောင် စွောကြေားလိုပဲ့။ ကျွန်မ စိတ်ထင်တာများလား။

“စိတ်ချုပ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော် မပေါ်ဇော်ကို ကူညီပါမယ်၊ အစ်မကဲ့ မိတ်ဆွေပုန်း မသိခင်ကာတည်းက ကျွန်တော် ကျညီနဲ့ ဆုံးပြတ်ထားတာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပထမပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်က မေမေကို ကာကွယ်ချင်စိတ်တွေ များနေခဲ့လိုပါ”

အစ်မရဲ့ မိတ်ဆွေပုန်း မသိခင်ကာတည်းက...

ကျွန်မ သူ့ကို ဝေးကြည့်နေပိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အစ်မကို သိပါတယ်”

သူအသာအယာ ရယ်မောလေသည်။

“အဲ ဂျာနယ်ကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့၊ နောက်ပြီး လမ်းညွှန်းစောင်သူ ပို့မတ်ပောက်အနေနဲ့ရော၊ နောက်ပြီး လေးစားအားကျေရတဲ့ အတန်းကြီး၊ အစ်မတ်ပောက်အနေနဲ့ရောပေါ့ အစ်မရုံး”

သူက သူမကို သိနေသည်။ သူထက် အတန်းကြီးသောအင်္မ ဆိုတော့ ဒေါ်အေးအေးထွန်းက မန္တလေးတက္ကာသို့လိုက ထွက်ခဲ့တာ ပေါ့နော်။

“အစ်မကာလည်း ကျွန်တော့ကို ပြင်ဖူးပါတယ်၊ မှတ်ပိုမယ် တော့ မထင်ဘူးလော့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အပြစ်အပျက်ကို ပြောရင် တော့ အင်ပ အာရုံထဲမှာ ပြန်ပြင်လာမလားဟသိဘူး ကျွန်တော်က...”
သူတစ်ချက် ရမ်းလိုက်သည်။

“မိုးရာသီတစ်ခုတုန်းက ရာဇတ်ဟောလိုကို အစ်မအသွားမှာ အစ်မအတွက်နဲ့ လွှာယ်အတိကိုရှုံးဖွဲ့စွဲကိုထဲ ပစ်ချေပေးတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုရင်...”

ထိုဝကားပြောပြီးသောအခါ ဖြူဝင်းသော သူနားရွက်တွေ မြိုမြို့မြို့လာသည်။ ထိုနောက် ခေါင်းတ်ချက် ဆတ်ပါဟစ်လိုက်လေသည်။

“အင်ပ ပမေဇာုနဲ့ ဆက်ပြောတော့နော်”

သူ ကျွန်းမား တယ်လီဖုန်းပြန်ပေးသည်။

ကျွန်းမားတွေငေးနေရာမှ ကမန်းကာတန်းပင် ဂိုယ့်လာကိုထဲ ရရှာက်လာသော တယ်လီဖုန်းကို ဆုပ်ကိုစ်လိုက်ရအသဲ့လေသည်း ဘာမြှော ရုပုန်းဟသီ။ ခဏာကြောင်နေပါသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း ခဏ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဆိုလိုက်သလား အသံတစ်ခုရှိ ကို ကြားရသည်။

“အန်တီ”

“အ...ပေဇာုံး တော့ပယ်ပဟုတ်လား”

သူမ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို တအောင့်လောက်ကြာမှ သဘော ပေါက်သည်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွဲငဲ့ ပွင့်လိုက်သည်

၁၉၅

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်းမားတော့ပယ်”

“ကိုယ်းညိုလာရင် ပြန်သက်ရိုင်းလိုက်ပယ်၊ ဘယ်နံပါဝ်ကို ဆက်ရမလဲ”

“မြို့သစ်ဒိုပ်ရိုန်းပါ”

“ကောင်းပြီ စိတ်ချေနော်”

ကျွန်းမားလှည့်လိုက်သောအခါ ရုံးပြတ်ပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးနေသောသူ့ကို ပြင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာ”

သူ ပျော်ခနဲလွှာညွှေကြည့်၏။ သူနားရွက်တွေ မနိတော့ဘူး၊ သို့သော် သူ့ပျက်လုံးတွေက ညျင်သာသိမ်းမွှေ့နေထဲ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

“ရပါတယ် မမေဇာုံး ကျွန်တော့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြိုးပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်စရာလို့ သဘောမထားပါနဲ့”

ထိုနောက် သူ ခုံဖွှဲဖြူးသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မမေဇာုံးကို ကျေးဇူးတင်ရပှုံးပါပဲလေ”
ဘာကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရသည်ဆိုတာတော့ သူရှင်းမပြုခဲ့၊ ရှင်းပြုစရာလည်းမလိုပါဘူးလော့။ သည်လောက်ဆိုလျှင် အရိုင်အမြှက် တော့ ကျွန်းမားသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

“ဆရာ ပျင်းနေမှာပေါ့၊ လဘက်ရည်လေးဘာလေး သူး သောက်မလား၊ ကျွန်းမားဆက်စောင့်လိုက်ပယ်လေ”

သူ တည်ကြည့်စွာ ခေါင်းယပ်း၏။

“ရတယ်၊ ပြီးမှ အတူသွားသောက်တာပေါ့၊ ပုန်းလာတဲ့ အ ချိန်မှာ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပေးပါပယ်၊ အခုတော့ မမေဇာုံးကို

အမောင်လုပ်ပေးပြီးပပါ"

အို...

ကျွန်ုမ် ရှုကျော်စွာလည်း ပြုးစီသည်။ နာကျွန်ုစွာလည်း ပြုးပေါ်သည်။

"ပဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်ုမ်နဲ့ ပင်းညိုကာ..."

သူ ကျွန်ုမ်ကို နားလည်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဝါင်းညီတ်သည်။ ထိုအကြည့်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုမ်အဖြစ်ကို ပို၍ ဝါးနည်းချုပါသည်။ ကျွန်ုမ်ဘပေါ် သူငယ်ချင်းတပ်ယောက်အဖြစ်ထောက် ပပို့ခဲ့သော ဖင်းညိုကို ကျွန်ုမ်က ဆယ့်နှစ်နိုင်အဝေးထိရောက်လာပြီး ဝကားပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဆိုတာ ကိုသိဟ မသိလျှင်ပို့ကောင်းမည်ဟု တွေးစီသည်။ ထိုကြောင့် ဘာမှ ထပ်မံရှင်းတော့ပါ။

"ကျွန်ုတော် သိပါတယ်"

ဟင့်အင်း ဆရာ့မသိပါဘူး။

ဖင်းညိုတပ်ယောက် ကျွန်ုမ်ရဲ့တွေ့ယ်တာမှုမတွေ့ကို ဘယ်လောက် ကြာအောင် မသိချင်ယောင် ဆောင်စုံပြီးပြီးလဲဆိုတာ ဆရာ မသိပါဘူး။

"ဒီဘာသိ ပုန်းမသက်ဘဲ၊ ယောကျိုးလေးတပ်ယောက်သိ ဆက်စီတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေါ်ယို"

လူငယ်လေးလို ရှုက်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုအခါ လူကြိုးတပ်ယောက်လို သူရယ်နေပြန်ပြီး။

"ကျွန်ုတော် သိပါတယ်ဆို၊ စောတောက် မဖောက် ပုန်းပြောနေ တော့ ကျွန်ုတော်က အိုင်ချင်းလေးတပ်ပုံးကို သတိရနေခဲ့တာ"

ကျွန်ုမ် နာကျွန်ုနေသည်ကြားမှ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"ဘာအိုင်ချင်းလဲ မသိ"

"အမိကိုလွှမ်းလည်း သောက်တော်ရေချုပ်း စားတော်ကွဲးနှင့် သွန်းတဲ့လျောင်ရေ ပန်းသံပြုနှင့် ပြုဖူးတဲ့ရှင် အဖကိုလွှမ်းလည်း သောက်တော်ရေချုပ်း စားတော်ကွဲးနှင့် သွန်းတဲ့လျောင်ရေ ပန်းသံပြုနှင့် ပြုဖူးတဲ့ရှင်"

သူရွှေတ်ပြေသော ကဗျာကို ကျွန်ုမ် ကြားပူးပါသည်။ ကျွန်ုမ်ကိုနှာ မထားတတ်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

ပဟုတ်သေးဘူး၊ အဲလိုထင်ခံရပြီးတော့ သူ့ဘက်က ဘာမှ ဖဟုတ်သည့်အခါ ရှုက်စရာတော့ ကောင်းမောင်ပြီတင်ပါပဲ။

"မောင်ကလေး မောင့်ကိုလွှမ်းတော့ သွန်းတဲ့လျောင်ရေ ပန်းသံပြုနှင့် မရပြုပါလို သောက်တော်ရေအိုး ရွှေ့ထိုးကောင်နှယ် အပျို့ဖူးယ် ပယ်နှုန်းမှာလ ကြော်ရတယ်ရှင်...တဲ့"

ကျွန်ုမ် နာကျွန်ုလွှာက်က ရယ်ဟောမိကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက် ပိုင်း

"ဆရာ ရွှေ့ထိုးကောင် ဆိုတာဘာလဲဟင်"

ကိုသိဟက ဝင်မထိုင်ဘဲ အနားမှာ မတ်တတ်ရပ်လွှာက် ဖြေသည်။

"ရွှေ့ထိုးကောင်ဆိုတာ ပို့လောက်လန်းလေး၊ သောက်တော်ရေအိုးထဲက ပို့လောက်လန်းလို ပြစ်နေပြီလိုပြောတာ"

"ပို့လောက်လန်းလို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်"

သည်တပ်ခါတော့ သူ အသံထွက် ရယ်တော့၏

“မပေါ်ကတည်း ပိုးလောက်လန်းအကောင်ဟာ ဘယ်လို နေသလဲ မြို့ကြည့်လိုက်လော်၊ ပိုးလောက်လန်းက အံ့ပါးမန္တ လွန်လျှော့ ရွှေ့ခံဝါယာ ဖောက်တည်ရာမရ ထို့ပေါ်ရထားသော်”

“ဟင်...”

ကျို့မသည် အခုံပင် ရှုက်ရကောင်းမှန်း သိသွားကာ ဖြစ်းခဲ့ပုံ ဖူနှစ်သွားသော ပျက်နှာကို အောက်စိုက် င့်ချုလိုက်ရပါသည်။

ဦးကျော်

“ဒါကတော့ မပေါ်ရယ်၊ ငယ်စဉ်အခါမှာ ကျို့တော်တို့ အားလုံး ပိုးလောက်လန်းလို လှုပ်ခတ်ဖူးကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

သူက လူကြီးတစ်ယောက်လို ကျို့မအား နှစ်သိမ့်သည်။

“ဟင်... ဆရာကဗောလည်း တော်ပါတော့ ဆရာ ပိုးလောက်လန်း ဥပမာကြိုးကို”

ကိုသီဟာ ရယ်ပြန်သည်။

“မဟုတ်တူး မပေါ်၏ အခုံပြောမှာက ကျို့တော် ပိုးလောက်လန်း ဘဝတုန်းက အဖြစ်ကိုပြောမှာ”

ထို့နောက် အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် တက္ကာလိုင်ကျောင်သား လေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သူပြောပြုခဲ့ပါသည်။

“ကျို့တော်က စာတွေဖတ်တယ်၊ စိတ်ကျောလည်း မြင့်တယ်၊ ကျို့တော်ဘဝမှာ အချို့အတွက် နေရာမရှိဘူးလို့ ယူဆထားတဲ့ ကောင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အချို့ခို့တာက ကိုယ်က ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားတုန်းမှာပဲ ကိုယ့်ကို ချုပ်ကိုင်သွားတတ်တာပျိုးလော်”

“ကျို့တော်ဘဝထဲကို မပေါ်လင့်ဘဲ ရောက်လာခဲ့ပါလေရော၊ ချုပ်မယ့်ချုပ်မြို့တော့ ကိုယ်နှုံးသယ်လို့ မနီးစပ်တဲ့သူကို ချုပ်မြို့သယ်”

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၁၉၆

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းက စချို့သွားသလဲလို့ အတိအကျ မသိဘူးဆိုတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်တော့ အံ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် က တော့ သူ့ကို ချုပ်သွားတဲ့နေ့ အတိအကျ ခုထိမှတ်မိနေတုန်းပါပဲ”

သူ့အသံက နှုန်းပျော်ပြောင်းမှုနှင့် တမ်းတယ်တွေ ရောဇ်သလို့

“အဲဒီဇန်က စက်တင်ဘာလရဲ့ နောက်ခံ့း သောကြောနေ့ရှု ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးတက္ကာလိုင်လမ်းတွေက ပိုးဆက်တိုက် ရွှေ့ခဲ့ရင် ခြွဲဖို့တွေ တော်တော်ထူးတယ်၊ အဲဒီနှေ့ကဗောလည်း တရှိုးလမ်းတွေက စက်ဘီးကြောင့် ဆိုက်ကယ်လ်ကြောင့် ဗွဲက်ပို့ထူးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ရာဇ်ဟောလိုက် သွားတဲ့လမ်းက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ မှုချာပြီးစ နှုန်းခင်းတွေကို ကျွန်တော်ချုပ်ပါတယ်၊ အဲဒီနှေ့နှုန်းခင်းကတော့ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ချုပ်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ”

တယ်လိုဖုန်းသံက ရူးရှုစာမြို့လာ၏။ ကျို့မ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ကောင်တာ စားပွဲသို့လှုံးကြည့်လိုက်မိသည်။ စာရေးမလေးက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“မန္တလေး ရှုပြီ”

ကောင်ပလေးတစ်ယောက် တံ့ခါးဝါး မဝင်တတ် ရပ်စောင့် နေရာက အပြေးသွားသည်။ ကျို့မ ဖောသွားပါသည်။

“ကျို့တော်ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံရှုကနေ ကျောင်းသွေ့တွေ ဖြတ်သွားနေတာပဲ၊ အနားမှာ ချွဲရှိနေလားကျွန်တော် သတိရတော် မထားပါပဲဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြောခင်မှာ မမတစ်ယောက် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာတယ်။ သူဝတ်ထားတဲ့ အကြိုးကိုတော် ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်၊ ပိုးကောင်းကင်အပြောရောင် ဝတ်ခုံး။ သူများတွေလို့ မိန်းအမြင့်မှစ်းသံ ခိုးပါးပါးပဲ စီးထားတယ်။ အဲဒီမှုက

ကျွန်တော်ထိုကျောင်းမှာ အလွန်နာမည်ကြီးတယ်၊ တော်လွန်းလို ဆရာဆရာမတွေကတော် စံနမူနာအပြစ် အပြထည့်ချိုးကျူးခံရတဲ့တွေ။

“ကျွန်တော်က ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား သူက ဟစာဝါဘာ တက် နေတဲ့ ဘွဲ့လွန် ကျောင်းသူ။ သူက ဘယ်တော့မှ သန်ပါး ပိတ်ကုပ် ဖော်ပိုးသူး အဲ... လိမ်းတယ်ဆုံးရင်လည်း တော်တော်ကို မသိမသာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူမျှကိုနှာက အမြဲပြာ်ငြေပြာ်တင်းတင်းလေး၊ ခိုင်းမှတ်နေတာပဲ။ အသားတော့ ဦးနှိမ်တယ်။ သူညီးပဲက နိုးနေတော့ လှုတယ် ချာ။ အဲဒီနောက သူ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုရှေ့နား ရောက်လာ တော့မှ သူသွားရမယ့်လမ်းကို ကျွန်တော်ဖြင့်သွားတယ်၊ ခြားတွေ တော်တော်ဆိုးတယ်။ သူတော့ ဒိန်ပါးနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲလို ကျွန်တော် တွေးပါသွားတယ်။ သူဘယ်လို့ ရုန်ကျော်လို မရှိနိုင်ဘူးလေး၊ အနားမှာကလည်း လမ်းခေါင်းစရာ အုတ်ခုတွေဘာတွေ ဘာမှ ပရှိဘူး၊ သူကလည်း နည်းနည်းပဲ ပတွန်ဆုံးသဲ လျှောက်နေတယ်။

“ကျွန်တော် မြန်ဆုံးထိုင်နေရာကနေ ထလိုက်တယ်၊ ဘယ်လို သတ္တိပျိုးနဲ့ ကျွန်တော် သူရှေ့ရောက်သွားသလဲ မသိတော့ဘူး၊ သူရဲ့ ညိုင်င်းမွတ်နေတဲ့ ခြေမြို့လေးကို မျက်စိက ရုံးစိုက်ကြည့်နေရင်း ကနေ သူ့ကို ခဏ တားလိုက်ပါတော့တာပဲ။

“ ‘မမ ခဏလေး’

“သူက ကျွန်တော်ကို ဟေ့ကြည့်တယ်။ ဘာလာရှုပ်တာလဲ ဆိုတဲ့ အကြည့်ပျိုးနဲ့ မျက်မှားပင့်လိုပေါ့၊ ကျွန်တော်ဘာမှ ပြော ပနေဘဲ ကျွန်တော်ရင်ခွင့်ထဲ ပိုက်တားတဲ့ ကျွန်တော်လွှာယ်အိုတ်ကို ပမာဏဲ့ခြေလုပ်းစရှေ့က ချုပ်ဆုံးထဲကို အသာ ပစ်ချေပေးလိုက်တယ်။

“ ‘မမ နင်းသွား’ ထို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအချို့

က ဘေးမှာ ကော်များသားတွေ အများကြီးပဲဆိုတာ ရယ်သံတွေ လက် ခေါက်မျှတ်သံတွေ ကြားလိုက်တော့မှ ကျွန်တော် သတိထား လိုက်ပါ တော့တာပဲ။ အဲဒီအချို့ကျူး ကျွန်တော် ရှုက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပတေတိနိုင်ဘူးလေး။ ကျွန်တော် ဘရနာအထားက နောက်ဆုံးတို့မှ ပရုတော့တာ။ တော်တော်လည်း ရိုးရိုင်သွားမိတယ်။ ပမ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ၊ လွှာယ်အိုတ်က စာအုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ ထူတယ်၊ အုတ်ခဲ စလေ့ချေလောက် ပြန့်ခင်းပေးထားသလိုပဲ၊ မမ အသာလေး နှင့်သွားချုပဲ။ ဒါပေမယ့် ပမ နင်းပါးမလော်။ စာအုပ်တွေပါနေလိုပဲ ပြစ်ဖြစ်၊ လူတွေ အများကြီးရှေ့မှာ နင်းရမှာ ဝန်လေးလိုပဲ ပြစ်ဖြစ်၊ ရှောင်သွားမလော်၊ ရှောင်သွားခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော် တစ်ရှုက်ကင့် နှစ်ရှုက်ဖြစ်ပြီးပေါ့။

“မမကို ကျွန်တော် ပျော်လင့်တာကြီး ကြည့်မိတယ်။ ပမ မျက် မှားင်သို့နေတဲ့ သုံးဝက္ခန့် လေးဝက္ခန့်လောက်မှာ ကျွန်တော် ရင်ခုနဲ့ နေတယ်။ ဒါပေမယ့် မမက သိပ်ပြတ်သားမိတယ်။ ကျွန်တော်ကို ကလေးတစ်ယောက်ကိုကြည့်တဲ့ ချို့စိန့်အကြည့်နဲ့ ပြုးကြည့်လိုက်တယ်။

“ Thank you! ထို ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သင်းပေးထားတဲ့ လွှာယ်အိုတ်ပေါ့ အသာလေး နင်းသွားတယ်။ ဘား ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာ မဖောက်ရမယ်၊ ရင်တွေလည်း ရုန်လိုက်တာ မမကို ကျော်စွာလည်း အရုံးတင်သွားတယ်။ အဲဒီနောက မမကို ချုပ်သွားပြီးလို သိလိုက်ရတဲ့ နေ့ပါပဲ။ အဲဒီ မမကတော့ စောစောက ဒေါ်အေးဇားထွန်းပဲ”

ကျွန်မ သူ့ကို အုံပြေား ဟေ့ကြည့်ပြုးနေဖိုးသည်။ သူက ကျွန်မ ဘား ပကြည့်ပါ။ လက်ပိုက်ထားလျက်ကပင် သူ့ခြေအောက်က

အတိနိုင်း ကြမ်းပြင်ကို င့်ဖိုက်ကြည့်ရင်း ပြီးနေလေသည်။

“ဆရာ သူ့ကို...”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ရည်းစားစာလည်း မပေါ်ခံဘူး၊ စကားလည်း မပြောခံဘူး၊ သူ့ကို တောင့်ကြည့်တော့လည်း သူမြင်သာတဲ့ နေရာကနေ မကြည့်ခံဘူး၊ သူ ဘယ်လို့မှ မပြင်သာတဲ့ နေရာကနေပဲ ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ သူ ကျွန်တော့ကို သတိတောင်ထားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူအင်အေရာ့ဘူးတဲ့အထိ ကျွန်တော့တာကို ဘာမှ ရှုပေါ်ခဲ့တူဘူး၊ ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သူနဲ့စာရင်အသေးအာဖွဲ့ ကောင်စလေးတစ်ယောက်ပဲလို့။

“အဲဒီအချိန်တွေက ဆန္ဒ နဲ့ ထင်ခြင်ဗျာတော်၊ သတ္တိ နဲ့ စွမ်းသွေးတွေ့နဲ့ ပို့ပက္ခ ပြုပေါ်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေပဲ့၊ တောောက် ဥုံးထိုးကောင်လို့လေ”

သူ ခုံသာသာ ရယ်မောသည်။

ထို့နောက် သူတိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေခဲ့သည်မှာ တော်တော်ကြား။

ကျွန်ဟတ္တု အနားသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး နှစ်ပါးကတယ်လိုန်း၊ ချော့နှုန်းတွေကို လာအပ်နေသူ့ တစ်ခိုင်လုံးပဲပြုစေသည်။ ထိုလူ ပြန်ထွက်သွားပြီးသောအခါ ကျွန်ဟူ့အား မေးခွန်းတစ်ခုပေါ်၌ ပြင်ဆင် ထားသည်။ သို့သော် မမေးလိုက်ရပါ။

တယ်လိုဖုန်းသံ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ကောက်ကိုပို့လိုက်သော အိပ်ချိန်းစာရေးမလောက် ကျွန်ဟားလုံး၏လိုက်သောကြား ပြုစေသည်။

“မမေးလော်လား၊ ရန်ကျွန်က ဖုန်းလာပြီ”

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၀၃

ကျွန်း လုပ်ခန့်ရင်ပို့သွားလျှင် စပ်သွာက်သွာက် လှပ်သွားပိတ်။

“ဟဲလို့”

“မေးလော်”

အိုး။ သို့ပေါ်မွေ့သော လေးနောက်သော သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်း ဘယ်လို့ ဝါးနည်းသွားမှန်းမသိ။ တယ်လိုဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျှင်က ပျက်ရည်တွေ စိမ့်အိုင်လာသည်။

“နောက်လား မေးလော်”

“ဘင်း”

တို့ဝါးပြတ်ပြတ်ဖြစ်နေသည်ဟု သူထင်သွားမလား မသိ။ အပုံးကစေတဲ့ ကျွန်မဝကားရှည်ရှည် ပြောလိုက်လျှင် အသံတွေ တို့၏ နေမှာကို သိနေသောကြား ပြုစေသည်။

“အဆင်ပြရဲ့လား၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရှိုးမလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်း တံတွေးတစ်ချွဲကို ပြုချုပ်လိုက်ရခဲ့။

“အိမ်အဝါက်လည်း ဘာ့မှုပိုင်မပူ့နဲ့ သိလားမေးလော်၊ နှင့်အိမ်ကို ငါ နှစ်ခါးပြီးသွားတာ၊ နှင့်လိုက်တဲ့ အေးမေးလော် သွားပို့တို့ကတစ်ပါ မနောကတစ်ခါး။ နောက်လားကြတယ်။ နှင့် ဘယ်နှေ့ပြန်လာမလဲ သိချင်နေကြတာ တစ်ခုပဲ”

ကျွန်း ဘာ့စကားမှ မပြောဘဲ သူ့စကားကိုသာ အာရုံးဖိုက်ပြီး နှာဆောင်နေလိုက်သည်။ ကျွန်း လာတာကိုက သူ့အသံကို ကြားရရှိပါ။

“နှင့် အဲဒီရွာမှာ ကြာကြာနေလို့တော့ ပြုစေသွားနော်၊ အစေ အရာရာ ခက်ခဲတဲ့နေရာ၊ အဲဒီမှာတင် အပြီးသတ်ခို့လည်း ဂိတ်မကျွန်း

၂၀၄

၇၇

စကားတွေ မှန်သူ့ကို ကက်ဆက်ထိပ်(ပါ)နဲ့ပဲ အသံသွင်းခဲ့ ဒီရောက်
တော့ပူ ပြန်ကူး"

ဘလုပ်ကိုစွဲတွေကို ဖနားတမ်း တောက်လျှောက်ပြောပြီးရောက်
ကျွန်မဲ ပြိုင်နေတာကို ခံစားပါသွားဟန်တူသည်။

"ငန်းပေဇ္ဇာ"

"အင်းပါ"

"စကားပြောအုံးလေ ဖေဇ္ဇာ၊ ဘာအခက်အခဲတွေ မှိုသလဲ"

နှုန်းသည်အသံသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ ထိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ဝင်
ရောက်သွားသည်။

"မရှိပါဘူး"

"အဲဒီရွာရဲ့ အတွေ့အကြောင်း ငါကို ပြောပြုစ်းပါအုံး"

"ဘာ ပြော ရမှာလဲ" ကျွန်မ ထစ်ငံ့စွာ ဖော်ပိုသည်။

"အော် ငါကို ပြန်ပြောရလောက်အောင် တစ်ခုခု တူးခြားတာ
ဖိုးပေါ်ဟာ ဖော်ကာလဲ၊ ဥပမာ ပြီးစေရဲ့ စကားပောင်တွေအကြောင်း"

ကျွန်မ ဝော်တော်အုံးသွားတဲ့။

"အဲဒီမှာ စကားပောင်တွေရှိတယ်လို့ နှင့်ဘယ်လို့လုပ် သိသလဲ"

တစ်ဘက်က ရယ်ဟောသံ ခိုးတိုးကြားရသည်။

"အော်မ ဒေါ်အေးအေးထွန်း ပြောပြတာ"

"အော်..."

ဟုတ်တာပေါ်လေး၊ သူမ ရောက်ပွဲးတာပဲး

"နင် စိတ်တိုးသွားပြန်ပြီးလား ဖော်"

ဓားစကားကို တစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားမှာ စိုးမိုး သလို
ပင် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး"

အခုအခါ ကျွန်မမှာ စိတ်ဆိုသည် ခံစားချက်ဆိုတာ ဖို့တော့ဘဲ
ဝင်းနည်းအားငယ်သည်ခဲ့တားချက်သာ ရှိတော့သည်။ ဒါကို ပင်းညိုင်
ပသိ ဝေချင်ပါ။

"အော်မ သွားတုန်းက စက်တင်ဘာလတဲ့မှာတဲ့၊ သူသွားခဲ့သူ
စကားပောင်တွေ တစ်ပင်မဲ ပွင့်ပေါ်ဘူးတဲ့ ဖော်။ စက်တင်ဘာဆိုတာ
စကားပွင့်တွေ တုံးသွားတဲ့ အချိန်လေး။ အခု နင်ရောက်တဲ့ အချိန်က
တော့ ပိုးမကုန်သေးလို့ တချို့အပင်တွေ ပွင့်နေလိမ့်အုံးမယ်။ ပွင့်လား"

"အင်း... ပွင့်တယ်" တွဲနှိပ်စွာ ပြောပိုသည်။

"လှလား"

လှသလားတဲ့။ စကားပောင်တွေ ပွင့်နေတဲ့အား ဘယ်လောက်လှ
တယ်ဆိုတာ သူ သိစေချင်လိုက်တာ။

"သိပ် လှ တာ ပဲ" ကျွန်မအသံက ညီးယူခဲ့ထားရသလိုပင်
အော်ကျွေးဇူး၊ ကြည်နှုံးစွာ ထွက်သွားသည်။

သူ ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

"ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ"

"အင်း..."

ဘယ်လို ဖြေရပါမလဲ။ ငန်ခိုးမှတ်တမ်းနဲ့ ပေးစာဝတွေမပါဘဲနဲ့
စာအုပ်တစ်ခုရှိ ပြည်စုံတယ် ဆိုရင်တော့...

"ဖော် နင်ဘာပြုစေနလဲ၊ နင် တစ်မျိုးပြုစေနတယ်"

ကျွန်မ ဘာဖြစ်စနပ်ပါလိမ့်။ ကျွန်မ မသိပါ။ သူ့ကို စကား
ပြောချင်လို့ သည်ခနီကို ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။ စကားပြောခွင့်လို့
အကြာကြီးစောင့်ရသည်။ ပြောခွင့်ရသည်အပါကျေတော့ ဘာမဲ

ပြောစရာမရှိတော့သလို ခံစားနေရပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ လိုက်ဟာ စွဲသည်။ သူ့ကို ပြင်ချင်လှပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ သူ့ကို ဘယ်လို့ပြောမပြနိုင်။ ပြောလိုက်လျှင် သူမျက်နှာထား တည်သွားတော့မှာကို ကြိုးသိနေလိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ပေဇော် နင် စိနေသလား”

ခပ်တိုးတိုး ပိုးမိုးပုံပန်စွာ မေးလိုက်သော သူ့အသံကို ကြားရမှ ကျွန်မ မျက်ရည်ရှင်ပဲလာသည်။

“ဟင့်အင်း မင့်ပါဘူး”

မင့်ပါဘူးဟု ပြောပြီးတော့မဲ ပြည့်လာသော မျက်ရည်တို့က မျက်တော်များမှ လျှောက် လိမ့်ဆင်းကျေလာတော့သည်။

ကျွန်မ လန့်ဖျုပ်စွာကောာ ဘယ်ဘက်လက်ဖို့ဖြင့် ကပ္ပါယာ ပွဲတဲ့သတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့။ ကျွန်မတေားနားမှာ လူတွေအများကြီး ရှိမော်သည်။

“နင်ဘာပြုံနေလဲ၊ လိုက်ပြောပါအုံး၊ ဝါလာခဲ့ရမှာလား”

သူလာခဲ့ရမှာလား...တဲ့၊ ဟင့်အင်း သူ့ခြားတို့ အိပ်ဇရါး ပျက်ထားတာ၊ သူအခုထိ ပနားရသေးဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မ သည်လောက် ပို့နဲ့ဖို့မကောင်းပါဘူး။ သနားပါတယ်။

“ပေဇော်... ဝါလိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း မလိုဘူး၊ ဝါပြန်လာတော့မှာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်”

ကျွန်မ တကယ်ပြန်သွားလိုက်ပါတော့မည်။

“ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၀၇

သူအသံက စိတ်သက်သာရာရသွားသည် ဟန်။

“ပန်ကြပြန်”

“ကောင်းတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နင့်အတွက် ဝါတော် တော် စိတ်ပွဲနေတာ။ ဘာခဲ့ပြန်လာမလဲ၊ အဲဒီကအနဲ့ ဘာရှိသလဲ”

တကယ်တော့ ကျွန်မ ရန်ကျိုးကို ဘာခဲ့ပြန်ရမလဲ မသိသေးပါ။ မန္တလေးက လာတုန်းကတော့ ရထားဖြင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရထားလည်း ရှိတယ်၊ ကားလည်း ရှိတယ်။ ဝါအဆင်ပြောတာနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်လဲ”

“အေား အကျိုးအကြောင်း ပုန်းထပ်ဆက်ပြီးမလား”

“ပဆက်တော့ပါဘူးဟာ”

“ရန်ကျိုးရောက်ရင် ဝါဆို ဆက်လိုက်ပေါ့ ဝါလာကြိုမယ်”

ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ စွဲသွားသည်။

“ရပါတယ် မင်းညိုရယ်”

“နင်ဖုန်းဆက်ရတာ လွယ်အောင် ဝါ အရာရဂ်ပိုင်းမှာ ရုံးများ အိပ်လိုက်မယ်နော်၊ မန်က်လေးနာရီပဲရောက်ရောက်၊ ဝါဆို ဆက်လိုရတယ် ဝါထွက်လာခဲ့ရှုပဲ”

“အင်... နင်ကာလဲ၊ ဖေဖောကိုပဲ လာကြိုခိုင်းမှာပေါ့ ဟဲ့”

“အော် အေားလေ ဟုတ်သားပဲ”

သူ စိတ်ပေါ်ပါးစွာ ရယ်ဟောလိုက်လေသည်။

ကျွန်မလည်း လိုက်ရယ်ပို့သည်။

ကျွန်မ ပြန်တော့မည်။

မင်းညို ပြောတာမှန်ပါသည်။ ကျွန်မ ဘဝက သည်ရွှေမှာပရှိ။

မြို့မြို့၊ အထူးဖွံ့ဖြိုးမှာ ဖရှိ။ ကျွန်မဘဝက ရန်ကျိုးမှာ ရှိသည်။

Alliance Française ပဲ တက္ကည်တိဂါရီထမာ ရှိသည်။
နောက်ပြီး မင်းညိုစင်၏ အနာမှာ ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကဗျာ (Magnolia fraseri)

ကျွန်ုပ်ဘာမှာ ရှိနေသော ခံကားပင်ဓာတ္တသည်သာ လွမ်းတတ်
မည်ဆိုလျှင် ဘယ်အပင်က ကျွန်ုပ်ပြန်မှာကို အလွမ်းရသုံးဖြစ်မလဲ။
သို့မဟုတ် သူတို့နှင့် တကယ်ခွဲခွာပြီဆိုသည်အခါ ကျွန်ုပ်
ကဇရာ ဘယ်အပင်ကို အလွမ်းရသုံးဖြစ်မလဲ။

သည်မှာရှိသူမျှသော ခံကားပင်တွေသည် သူ၊ အလှန်သူ၊
သူ၊ တန်ဖိုးနှင့်သူ၊ သူ၊ ရာဇဝင်နှင့်သူ လွမ်းစရာကောင်းနေခဲ့သည်ချည်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ရပဲ ဝင်းနည်းစရာကောင်းနေသည်မှာ သူတို့အားလုံးကို
ကျွန်ုပ် ရုပ်နှီးခွင့် ဖြောက်တော့သူး၊ သူတို့ဘာစ်ပင်ချုပ်း၏ ပုံပြင်တွေကိုလည်း
ကျွန်ုပ် ဆက်နားထောင်ခွင့် မရေတာ့သူး။

“မပေါင်း ပြန်တော့ဖယ်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တ် ပေမေ့မှတ်တ်။

တအုပ်ကို ပြန်ထွေချင်လိုက်တာ၊ မပေါ်အတွက် ပေးလိုက်ချင်တယ်
မပေါ်အတွက် အသုံးဝင်မှာ၊ ကျွန်တော် ထပ်ရှာကြည့်ပါ။
ဖူ။

ဂိုသီဟက ကျွန်ပတ္တိသွားရာ တောင်ကျန်းတက်လင်းဆီသို့
နိုင်ကျော်သော စံကားပင်ကိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်မ သွားသောအောင် ဘား
သို့ ဖယ်ပေးသည်။

သူဖယ်လိုက်သောအကိုင်းတွင် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ရှိနေသည်။
ထိုပန်းပွင့်သည် အရင်နေ့တွေက ကျွန်မ ထွေနေကျ စံကားပွင့်တွေ
ထက် ကြီးမားသော အဖြူရောင်ပန်းပွင့်ဖြစ်သည်။

“ဘယ် ပန်းပွင့်ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော်”

ပန်းပွင့်ကို ကျွန်မ ခုံးဖို့ဟန်ပြင်တော့ သူက ခုံးပေးသည်။

ပန်းပွင့်သည် လဘက်ချဉ်ပန်းကန်ပြားထက်တောင် ကြိုးသေး
သည်။ ပွင့်ချုပ်ဘယ်နှုန်းပါလိမ့်။ တစ်ခု... နှစ်ခု... သုံးခု...။

“ဆရာ ပွင့်ချုပ်တွေက ခုနစ်ခုတောင်ပဲ”

သူက ကျွန်မဘက်လျဉ်းကြည့်ရင်း ပြုးလေသည်။

“မပေါ်က စံကားပန်းကို တော်တော်ကြိုးက်တယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မ သူ့ရှုံးမှုဖို့ ပန်းကို ပန်းရဲ့ဘဲ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။
အခန်းပြန်ရောက်တော့မှ အားရပါးရ နှစ်းလိုက်မည်။

“ဆရာကာလဲ စံကားပန်းကို မကြိုးက်တဲ့လဲ ဘယ်သူမှာရှိမှာလဲ”

ကျွန်မ ခုံးပွင့်လျှက်ပြောပါတော့ သူက မျှက်နှာတည်သွား
သည်။

“ကျွန်တော် မကြိုးက်ဘူး”

“ဆရာက အာယာတာကြီးနဲ့ ပြောနေတာပဲ”

ချိုင်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၁၁

သူ ပြုးပါ။

“ဆရာမှာ ဘက်လိုက်မှုတွေ ရှိနေတယ်”

သူဘာမှ မဝါဒရှုံးပါ။

ရှားစောင်းပင်တန်းကို ကျော်လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့
မြစ်ဆိုကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရေးသန်သလား မသန်သလားတော့
မဘီ။ ရေသံကတော့ ရေကို ပမြိုင်ရမိကတည်းက ကြားနေရပြီ။
မြစ်ကာမ်းပါးက စောက်နှက်သည်။ လူအစ် နှစ်ပြန်စာလောက်နှိုးသည်။
မြိုဝင်းရှုံးအပြင်က မြစ်ကာမ်းပါး လမ်းကျဉ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့ လျှောက်
လာသည်အပိုက် မြစ်ထဲမှာ ဘဲကေလျော်ကောင် ယက်ကန်ယက်ကန်
ရေကျော်တာကို မြင်ရသည်။ တစ်ကောင်က အဖြူ။ တစ်ကောင်က
အဖြူနှင့်အညိုစင်ကျား။

“ဒီနားမှာ အိမ်ရပ်လို့ နီးနီးနားနားလည်း ပရှိတဲ့နဲ့ ဘယ်ကနေ
ရောက်လာတဲ့ ဘဲတွေလဲမသိဘူး”

ကျွန်မ ရရွှေ့ပို့သည်။ သူ ကျွန်မဘက်သို့ လျဉ်းကြည့်ပါ။
ကျွန်မလိုလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ စိတ်ရောက်နိုင်ဟန် မတူပါ။ ကျွန်မ^{ပြုးပြီးမှ} အားနားသွားသည်။ ဟုတ်ပါခဲ့၊ ကိုယ့်အမောင် နောက်ဆုံး
ထွက်သက်ကို နှစ်ယုံသွားခဲ့သော မြစ်တစ်စင်း၏ကြိုးပါးတွင် ဘယ်
သားကော်များ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါမည်နည်း။ အထူးသူဖြင့်
အမောင် အဂွန် ချုပ်ခင်တွယ်တာသောသား ဆိုလျှင်ပေါ့...

ကျွန်မသည် မြစ်ကို ကန့်လန်ဖြတ် စင်းသွေ့ယားသော ကြိုး
တံတားကို ငြေးဟောကြည့်နေပို့သည်။ ဥယျာဉ်မှုံး၏ လက်ရာ၊ ထို
တံတားသည် သူ့ကိုယ့်မွေးခင်၊ သူ့မြို့စင်ကိုတောင် မလွှေ့ခင် ဥယျာဉ်မှုံးက
တည်ဆောက်ပေးခဲ့သော တံတားဟု သူ့သိမလား။

သူ သိပုံရပါသည်။ သူတံတားကို ကြည့်နေပုံက နာမာကျွဲ့
ကျည်း ရှိလှသည်။

“အဲဒီကြီးတံတားက နိုင်လားဆရာ”

“နိုင်ပါတယ်၊ ပေါ်စောင် လျှောက်ချင်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘွားလေ”

ကျွန်ုပ်သည် တံတားပေါ်သို့ အတက်တွင် ခြားကိုသို့ အမှတ်
တပဲ လူည့်ကြည့်ပါတယ်။ ခြေထည်းရှိုးအပင်တွေ နောက်ဘက်က အနီးဆုံး
စံကားပင်တစ်ပေါင်နောက်များ လူဗိုံးတစ်ခုကို ပြင်လိုက်ရသလိုပဲ။ စိတ်ထင်
တာများလား၊ သို့မဟုတ် တကယ်ပဲ သူ ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေ
သလား၊ သူ အိမ်ရှင်၏ ခွဲ့ပြုချက်မရတဲ့ ဤခြိမ်ဖြတ်သို့ ရောက်စရာကို
လာနေခြင်းကို ကျွန်ုပ် ကိုသိဟအား ပြောပြသင့်သလား၊ တွေးလိုက်
ပိုရှိနှင့် ကိုခွဲ့သာကို အားနာသွားမိသည်။ ကိုခွဲ့သာဆုံးသော လူ
တစ်ယောက်သည် ကိုသိဟ၏ သွေးပေါ်ချင်းတော့ ဖြော်နိုင်။ ဖြစ်ချင်း
ဖြစ်လျှင်...

“ဒီတံတားကလည်း မေဓမ္မရဲ့ ယောက်၍ အောက်ထားခဲ့တာပဲ
ဖော် ပမွေးခ်င်ကာတည်းကလို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အလေးသို့ပြင်းပင့်ပင် တံတားက ညွှန်
ယိုင်းသွားသည်။ ကြီးတံတားတွေ၏ ထုံးခံအတိုင်း ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်
သည့်အခါ လွှဲပဲယ်းနေလေသည်။

“မကြားကိုပါနဲ့ ပေါ်စောင်၊ ရဲရဲလျှောက်ပါ၊ ဒီတံတားက
တော်တော်နိုင်ပါတယ်။ သဲကြီးတွေနဲ့ ဆိုင်းထော်တာလေ၊ ဟောသီဥာ
ကြည့်”

ချွဲ့သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃

သူက အထက်ကြီးတန်းကြီးကို လက်ဖြင့် အသေအချာညွှန်ပြ
သည်။ ကျွန်ုပ် အောက်ဘက် ပြစ်ပြစ်ရှိရာထိ ငဲ့ကြည့်လိုက်ဖို့။ မိုက်ခဲ့
မှုးဝေသွားပါသည်။

ဒုံး။ ပြစ်က အောက်ဘက် တော်တော်ဝေးသော နေရာများပါ
လား။

ကျွန်ုပ် ပြစ်ကို ငဲ့ကြည့်ရတာ ကြောက်လာသဖြင့် မျက်စီ ထဲ
လိုက်ဖိုးသည်။ ဥယျာဉ်ခြိစီသို့ ပြစ်သည်။

တစ်ခဲကာအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်မျက်စီကို စိမ့်ညိုသော
ကုန်းမြှင့် ဥယျာဉ်က ပပ်စားထားလိုက်သည်။

“ကြည့်စိုး ပြစ်ဘက်ကကြည့်တော့ စံကားပင်တွေက တော်
ကုန်း ဆင်ခြေလျှောမှာပဲ၊ လှလိုက်တာနော် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တော်သယ်ယောက် ဖောမေ့နဲ့ ဒီတံတားဆီးကို
လမ်းလျှောက်လာတို့း ဖောမောက ဒီမြင်ကျင်းကို တစ်မှတ်ဘော ကြည့်နေ
ကျိုး ကျွန်ုပ်တော် တူတူသို့လဲတက်နေတဲ့ကာလရောက်တော့ ဖောမောက
ကျွန်ုပ်တော်ကို ဒီကြီးတံတားပေါ်ကနေ လုပ်းပွဲ့နေကျင့်ပေါ့”

“သူသာဟော ပိုန်းမဝေးထံယောက်နှင့် လျှောက်စို့ သူ့ပုံးပေါ်မှာ
လွယ်တဲ့ လွယ်အိတ်ကို ဤမြှောက်ထဲကိုခဲ့တော် ပစ်ချေပေးခဲ့ပြီး ပြစ်နေပြီးလို့
တာ အဖောကတော့ ဘယ်သိရှာမလဲနော် ဆရာ”

ဖြစ်၏ ခြောက်ခြားစရာအတိတ်ကို သူမေ့မှု ပေါ်ပေါ်တော့
ဟုသည် လည်းချွဲ့လည်း သူကို စောက်ဖိုးသည်။ သူ မရမ်းမောပါ။

“ဘယ်သိနိုင်းလဲ၊ ကျွန်ုပ်တော်နဲ့လည်း ဘာမှုပြော်သေးတာဘို့
ဖော်ကို ပြောစရာမလိုဘူးလိုပဲ ထားခဲ့တာ”

သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းလျှောသည်။

“တစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်ချုပ်ဖြတ်နှီးပါသွားတဲ့ ပိန်းမတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘာဝမှာ ရှိနေပြီဆိုတာ ဖေမူဂို ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်၊ သားကိုသိပ်ချုပ်ပေါ်ယူ ဖေမူနားလည်မှာပါလို့ ရဲဆေးတင်လာတာပေါ့”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ပြစ်ရေပြင်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုတ် အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ဖွင့် ပြောခွင့် ပရာခဲ့တော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုတ်ရောက်တဲ့ဇန်က ဖေမူအလောင် ကို ရွှေသားတွေ ထိုက်ရှာပြီး ပတွေ့သေးတဲ့နေ့”

သူ ဆဏေရပ်သွားသည်။ ကျွန်ုမသူ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးစရာများ လိုပလား၊

“ဘယ်လောက်လောက်ကြောမှ တွေ့တာလဲဟင်”

“သုံးရက်”

သူ ဟိုးအဝေးက မြှင့်အောက်ပိုင်းဆီးသို့ ငေးဟောနေသည်။

“ကျွန်ုတ်က ဖေမူကို နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မျှော်လုံးနေ တုန်းပဲ၊ ဟောပုံး မြှင့်အကျွေးလေးဆီးကနေများ ဖော် ကျွန်ုတ်၏သီ ရေကျးပြီး ပြင်ရောက်လာမလားလို့လေး၊ ဖေမူအလောင်းကိုတွေ့တဲ့ သုံးရက်မြောက်နေ့တုန်းကလည်း ကျွန်ုတ် ဟောဒီတဲ့တားပေါ်ကနေ ဖေမူကို မျှော်နေခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ဖေမူအလောင်းကိုပဲ ဆယ်လိုက်ကြတယ်”

“ကျွန်ုမ မိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ထရာ၊ ဆရာဘယ်လောက် ထိနိုက်ကြကွဲရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုမသိပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဆရာ ဖပြောချင် ပပြောပါနဲ့၊ ကျွန်ုမ ဒေါ်တင်ကိုပဲ မေးလိုက်ပါ့ပယ်ဆရာ”

ကျွန်ုမ တဲ့တား၏သုံးမင်္ဂလာကြေးကို လက်ဖြင့်ထုတ်ကိုင်ရင်း သူ့ကို

ချုပ်သူလား စကားတစ်ဖွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၅၅

တာ့မြှင့်ပိုသည်။ သူကပြုးတဲ့။

“ကိုစွဲရရှိပါဘူးများ၊ ဆယ့်ပါးချိန်တော်ကြောခဲ့ပြီလေ၊ ကျွန်ုတ် ဖေမူအမှန်တရားကို လက်ခံနိုင်သွားပါပြီ၊ ဖေမူအသာ ဟောဒီဖြစ်ထဲမှာ အသက် သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ဖေမူရေနှစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်ုတ် ဖေမူအသက်ကိုကယ်လို့ အနားမှာ ပရှိခဲ့ဘူး၊ ဖေမူကို အလွန်ချုပ်ပါ တယ်ဆိုတဲ့ ဖေမူ နောက်အယာကျိုးက ဖေမူအဖြစ်ကို သိတော်မသိ ခဲ့ဘူး”

သူ ထောသံက မာကျောလောက်။ အခြေအနေ မကောင်းပါ။ သူ့ မှာ နာကျော်စေရာတွေ များလွန်းလှသည်။ မြှင့်သည် သူ့အား ပို၍ပင် စိတ်ထိနိုက်စေတော့မည်။

ထိုလှေက ဘယ်ရောက်နေလိုလဲ။ မေးချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ သို့သော် ကျွန်ုမ မဖော်တာက ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။

“အဲဒီနွှေက သူ အဲ ဆရာမေပေ မှတ်တ်းစာအုပ် ရရှေသွားခဲ့သေးတား”

သူ ခေါင်းရပ်းတဲ့။

“မော် နောက်ဆုံးရရာထားတာက ဒီဇင်ဘာ ပျောက်နေ့ထဲပဲ”

မြှို့ဗော ဆုံးသွားတာက ဒီဇင်ဘာ ပုဂ္ဂရက် ဖြစ်ပါသည်။

“မော် နောက်ဆုံးရရာသွားတဲ့ စာကြောင်းကို ကျွန်ုတ်မှတ် ပိုပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်ုတ်မှတ်မှတ်ပိုချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူ့ထိ ကလည်း တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ မမြင်ချင်တာကိုမှ ကြည့်ချင့်တယ်။ သတိမရချင်တာကိုမှ သတိရနေပါတယ်”

သူက စ်ပဲပဲပြီးလျှက် သူ့လက်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းက ကိုင်ထား ပုံ့ဗော်ခဲ့ရသော စံကားပန်းတစ်ဖွင့်ကို မြှင့်ထဲသို့ ပစ်ချေလိုက်၏။

“သားငယ်နဲ့အတူ ကြီးပြောစာတဲ့ တောင်ပေါ်ဝကားဖြူပင် လေး ဒီဇန်ဝါရီ၊ သားကလည်း ဆယ့်တစ်နှစ်၊ သူကလည်း ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဒီပေါ်မယ့် အပွင့်ပေါင်း ဆယ့်ရှစ်ပွင့်...တဲ့”

ကျွန်ုမ် ထင်သားပဲ၊ မြို့ပေများ သားနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။

“အဲဒါ ပေမေ နောက်ဆုံးရော့ခဲ့တဲ့ စာကြောင်းပဲ မပေဇ္ဈာ ပေမေ နောက်ဆုံးရော့ခဲ့တဲ့ စာကြောင်းက ကျွန်ုတော့ ဘကြောင်းတော့ ပဟုတ်ဘူး”

သူ ကျွန်ုမာက်သို့ တည်တည်လွည်းကြည်သည်။ သူ့မျက်လုံး တွေက ညေနာင်းနောင်အောက်တွင် တောက်ပဇ္ဇာသည်။ အဲဒီ အရောင်ကို ကျွန်ုမသိပါသည်။ အဲဒါ အမှန်းတွေမဟုတ်လား

မြို့ပေများ နောက်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ အဲဒီ နောက်ယောက်ရှိးက သူမ၏ ငယ်ချုပ်စီးဖြစ်ခဲ့သူ၊ ထိုသူနှင့် သားတစ်ယောက်ရာသည်။

“အဲဒီ သားငယ်ဆုံးတာကို ဆရာ ပုန်းနော့တယ်ထင်တယ်”

“ပမုန်းသုင့်ဘူးလား မပေဇ္ဈာရပါ၊ ပမုန်းသုင့်တဲ့ အကြောင်းများရှိရင် ပြောစ်းပါ”

ကျွန်ုမ သူ့ကို ပြောပြီကြောင်း ပြောဖို့လိုလေးလား။

“အေးလေ...ကိုနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့အေးကို တွယ်တာလိုကောင်းတုန်း၊ အားကိုလိုကောင်းတုန်း၊ အထပ်ကြီးလေးစားလိုကောင်းတုန်း။ အဲဒီစားမှုတွေကို အားလုံး ပျက်စီးသွားအောင် ပြောင်းပြန်လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ လူနဲ့ အဲဒီလွှဲကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ အရာတွေအကျိန်လုံးကို ဒီကလေး ပုန်းပို့များပဲ၊ ကျွန်ုမ နားလည်ပါတယ် လေ”

သူက ကျွန်ုမအား ပျက်မောင်ကြုံကြည့်သည်။

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၉

“မဟုတ်သောဘူး၊ မပေဇ္ဈာတဲ့အထဲများ အမှန်းသုင့်ဆုံး အချက် မပါသောဘူးလေ”

အမှန်းသုင့်ဆုံးအချက်...။ ကျွန်ုမက ဘယ်အချက်ကိုများ ချိန့်ခဲ့ပါ ပါလိမ့်။

“ပေမေက သူ့ကြောင့် သေခဲ့ရတာလေ၊ အဲဒီကောင်ကြောင့် ပေမေ သေခဲ့တာလေ”

ကျွန်ုမ အဲ့ပြုသွား၏။

“အဲဒီကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲဆရာ”

“ခွန့်သာ၊ မေဓမ္မသား”

ကျွန်ုမ သူ့ကို ငေးကြည်နေမိတော့သည်။

အော်...၊ ကိုခွန်သာဟာ မြို့ပေခဲ့သား...

“ဒီကောင်က ကစားစရာ ပေါ်တတ်ဘုတ်ကို မြစ်ထဲချုပြီး ကစာချင်သတဲ့၊ ဘိုးဘိုးနောက်ဆုံးသိလိုက်တဲ့အော်နှင့်က မေမေ သူ့သား ကို မြစ်ဆီဝါသွားခဲ့တာပဲတဲ့။ ခွန့်သာ ကြောက်အားလုံးအားနဲ့ ခိုး ဘိုးဘိုးဆီ ရောက်လာတော့ တော်တတ်မိုးချုပ်ရနဲ့။ အဲဒီအချိန်များ မေပေါက် မတတ္တရတော့ဘူး”

မြစ်သည် ကျွန်ုမတို့အောက်များ အသံချုည်းစွာ စီးဆင်းနေဆဲ့။ မြစ်ရေရီးသံးကို ကျွန်ုမ နားထောင်နေရင်း ဦးညာဉ်းသံးတစ်ခုအဖြစ် ကြား ယောင်လာဖို့သည်။

ဘယ်သူ့နှင့်သံးပါလိမ့်။ ဝါးနည်းအားငယ်သည် ဦးသံးလား ဒေါသာ တကြီး နာကျုံသည် ဦးသံးလား။

ကျွန်ုမ စိတ်ထို့ကိုစွာ ပင့်သာက်ရှိက်လိုက်ပို့သည်။

ဒါမြှင့် မြို့ပေဟာ ကျွန်ုမတို့ထင်ထားသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို

သတ်သေဖို့ မြစ်ထဲဆင်ဆွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“ကျွန်မတို့ အဲဒါကို မသိခဲ့ဘူးဆရာ၊ မြှင့်ပေ ကျယ်လွှန်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စခဲ့နောက်ကျယ်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ”

သူ ကျွန်မထံမှ မျက်နှာလွှဲလျက် ရယ်မောသည်။

“ဘယ်ထိမလဲ မမေဇားခဲ့ဘူး၊ ဘိုးဘိုးက သူ့မြို့အငယ် လန်းများ များရာကာနေ သတိပြန်လည်လာခတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သိပ်မှုတိမိတဲ့ အတူ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး မြှုပ်ကျယ်ပေးထားခဲ့တာ။ နောက် တစ်ကြောင်းက ဥယျာဉ်မှူးနဲ့ မောင်ခဲ့ ပြုရာကာနေ သားတစ်ယောက် ရတယ်ဆိုတာကို ရွာကာလုံခွေ့ကို အတိအလင်းပြောထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖုံးကျယ်လက်စနဲ့ ဆက်ခုံးထားတော့တာပေါ့”

“ဆရာ စိတ်တော့မရှိနဲ့ခန်း မြို့ပေမှာ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိ သလိုလို သားနှစ်ယောက်ရှိသလိုလိုတော့ အားလုံးကြားကြပါတယ်”

“မလေဇော် ဒီအကြောင်းတွေကို စာအုပ်ထံမှာ ထည့်စုရေဖြစ်ဖို့ ထင်လား”

သူက ကျွန်မအား တည့်တည့်ပြည့်ဘဲ မြစ်ကို ငင်းမောင်း မေးပါသည်။

“ကျွန်မ ဒီတစ်ညာ ဝိုးစားခုံးမယ်လေ ဆရာ”

သူပြီးလျက် ခေါင်းသွေ့တယ်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ ကနိုင်းကွက်ချင်လို့ တော်းစုံချင်လို့အေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိချင်တာ သက်သက်ပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်လို့ အထင်ခံရတာနဲ့စာရင် တိတ်တိတ်ပုန်းသောက်း တစ်ယောက်နဲ့ရတဲ့ သားငယ်အတွက်နဲ့ အသက်ခုံးရှုံးရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က ပို့ပြီး လှမလားမသိဘူးလေ”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၉

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ နောက်ပြီး ဒါက အမှန်တရားလည်း ဖြစ် နေတယ်လေ”

ပြောပြီးနောက် ကျွန်မ ကောင်းကင်ကို ဖော်ကြည့်လိုက်ပို့သည်။

“ပြန်ကြရအောင်လေ ဆရာ၊ ဖိုးရွာလိပ်မယ်”

သူက ကျေးဇူးတင်သော အပြီးဖြင့် ကျွန်မအား ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ခဏာလောက်နေခဲ့အုံးပယ်လေ”

ကျွန်မ ရှုတ်တရာ် ဘာမှန်ယေားဘဲ သူ့အားကို စိနိုင်သွားမိတဲ့။

“ဖြစ်ပါမလား ဆရာ၊ ကျွန်မအဖော်အဖြစ် နေပေးရမလား”

သူ ခိုးသာသာ ရယ်သည်။

“ပစိုးရို့ပါနဲ့ရွာ၊ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ရင်ဖွင့်စရာတစ်ခု ကျွန်သေးတာကို ပြောဖြစ်အောင် အားယူချင်လိုပါ။”

ရင်ဖွင့်စရာ...။

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်မောင်ချို့ရွာက် ဖော်ကြည့်ပို့သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မအား ပကြည့်တော့ဘဲ မြစ်ကို င့်ကြည့်နေခဲ့ပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားနှင့်လိုက်မယ်”

ကျွန်မပြန်သာ လှည့်လာရသည်။ ကိုသို့ဟော ထူးခြားသော မျက်နှာကို နားပေလည်စွာသင် အငြော်ချင်နေဖိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

နေရာင်သည် ဘနောက်ကောင်းကင်ဆိုတွင် အနိုင်ရာင်ပျော်သာ လင်းနိုင်တော့သည်။ တကယ်က ညာငော ငါးနာရီသာသာပဲ ရှိသေးသည်။ နိုင်ပြောင့်လားမသိ၊ နေမဝင်သင့်သေးသေးသည့် အနိုင်မှာ နေဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

ခြေစည်းရှုံး ရွားတော်းပင်တန်းကို ကျော်လိုက်ပြီး မြှုတဲ့သို့ ဝင်လိုက်လျှင် ဝင်လိုက်ချင်း ကျွန်မလက်ထဲက ပန်းပွင့်လေးကို နှစ်ဦးကို

လိုက်ပါသည်။

ဖွေးလိုက်တာ၊ သို့သော သူမျှေးပုံကတစ်ပါး၊ သူများပန်းပုံင့် တွေ့လို ရူးရူးနှင့်နှင့် ထုံသင်သွားတာမဟုတ်၊ မဖွေးသလို ဖွေးသလို၊ ပံ့ဗုံရဲ ဖြစ်သည်။ သူမျှေးပုံက သနားစရာလေးဟု တွေးပါသည်။ သူ နာမည်က ဘာပါလိမ့်၊ ကိုသိဟက ကျွန်းမဘတ္တက် ခူးသာပေါ့တာ၊ နာမည်က ပြောပြုမသွားခဲ့။ သူမသိလိုပဲ ဖြစ်ပည်။ ပန်းပုံင့်ဝေးမှာ နာမည်ကတော့ နှိမ်ပါ။ သူ့ပင်ဝည် တစ်နေရာရာမှာ နာမည်စာတမ်း ချိတ်ဆွဲထားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအပင်က ဘယ်နားမှာ ကျွန်းခဲ့ပြီလဲ။ ကျွန်းမ မသိတော့။

ကျွန်းမ အိမ်သို့ ခြေလှမ်းမလှမ်းပါ။

သည်ကင့်၊ သူ့ကို ကျွန်းမ တွေ့ရမှ ဖြစ်ပည်။ ဘာဖြစ်လို ဝည်းဆိုတော့ ကျွန်းမ ပန်းမြန် ပြန်မှုပို့ပဲ။ သူ့ကို ကျွန်းမ နှုတ်ဆက်ပုံ ဖြစ်မှာပေါ့။

သူ ဘယ်မှာများ ရောက်နေပါလိမ့်။

သူ့ကို ပြေားပေါ်သား ပြစ်နေလိမ့်ပည်ဟု ကျွန်းမ နည်းနည်းမျှ ပင် အတွေးပဝင်ခဲ့ပါ။ အခုံတော့လည်း အားလုံး ရှင်းလင်သွားပါပြီ။ ကျွန်းမသည် စကားပင် ပင်ဝည်တွေ့နောက်ကျယ်မှာ ရှိနေပွား သေချာသော သူ့ကို ဘယ်စကားပင်နောက်မှာ ရှိနိုင်မလဲဟု ပုန်းဆ ဖွှေ့ကြည့်ပါသည်။ စကားပင်တွေ့က အများကြီး။ နေရောင် ကျယ် ပျောက်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အမှားပိုင်တို့ တစ်စတ်စ ဖွေ့ဗျာ လာခဲ့ပြီ၊ နိုင်ကဗျာ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ဆင်တူသယောင်ယောင် ရှိရာသည်။ ဘယ် အလင်းရောင်အားက နည်းနေသောအခါ ကျွန်းမ ပျက်စီအောက် တွင် ပြင်ပြင်သွားသည် ဆင်တူ စကားပင်တွေ့ချုပ်း ပြစ်နေတော့သည်။

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၂၃

အချိန်သိပ်ပရှိတော့ပါ။

ကျွန်းမ ဟိုဟိုသည်သည် လွည်ပတ်ရှာကြည့်ပါသည်။ ဟိုဝို ကလို ပရှာသလိုရှာသလို ပုံစံပျိုးမဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာ ရှာဖွေကြည့် ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းမ ရှာနေပါသည်ကို သူသိမှာလည်း စီးရိုးဝရာ မလိုပေါ့။ ကျွန်းမက ပြန်တော့မှာလေး။ နှုတ်ဆက်ခို့ပါ။

ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကိုခွဲန်သာ...

ကျွန်းမသည် ပြင့်ဟာအုပ်ဆိုင်စွာနှင့်လွှာသော စကားပင်ကြီးများ အောက်တွင် သေးသေးငယ်ငယ်လေးအာဖြစ် ကျွန်းမသည် ခံစား ရှုတ်။

သူ ကျွန်းမကို ပြောပျော်သွား သို့ပဟုတ် ပတွေ့ချင်တော့ လိုလာ။ ကိုသိဟနှင့် နှစ်ငယာက် ကြိုးတံ့တားပေါ် သွားကြတာကို ရှင်ပြင်လိုက်တယ် ပဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်သာ...

“ကိုခွဲန်သာ”

ကျွန်းမ အသံက တိုးတိုင်စွာ တွေ့က်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်းမ နောက်နားဆီပါ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ သင်ချက်ကြောပ်မှာ နင်းလာသည့် ပြောသံဖွ့ဗျာ၊ အဲဒီ သူပဲ။ ကျွန်းမ လိုက်ခနဲ ဝင်းသာသွားကာ နောက်သို့ လွည်းကြည့်လိုက်သည်။

စကားပင်တစ်ပင်၏ ပင်ဝည်နောက်မှာ ကျယ်နေရာမှ သူတွေ့က လာသည်။

“ဒေ...”

ကျွန်းမ သူ့အား ငေးကြည့်နေပါသည်။

သူ ကျွန်းမပြင့်မှာကို ပသိသေးသွားနော်။

သူ ကျွန်မဆီသို့ တိုးကပ်လာတော့မလိုနှင့် သူ့နောက်က ခံကား
ပင်တစ်ပင်ကိုသာ ဖို့လိုက်လေသည်။

“ပေ...ဒီဇွန်သိမ်းလှတာပဲ”

ကျွန်မ ပျော်လင့်မထားသောဝကားမှာ ကျွန်မ ကြောင်းအ သွား
ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပါးပြောများ ရှိနိုးခနဲ့ ငြှောက်သွားသည်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ
ဘယ်တုန်းကဗျာ ပေါ်ကျော်ကျောင်းက လှတယ်လို့ အပြော
မခံရဘူးပါ။

တစ်ခါမှ ဘပြောမခံရဘူးသော ချိုးကျြားစကားမှို့ ဘယ်လိုပြန်
ပြောရမည်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိ။

“ကျော်ရှုံးတင်ပါတယ်”

ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ အနေခက်သွားကော လက်ထဲက ပန်းကို
င့်ကြည့်လိုက်မိတ်။ ကျွန်မလက်ထဲက ပန်းကေလျေားမှာ ကိုင်ထား
တာကြောလိုလားမသိ။ ညီးတော့မယောင်ယောင် ပျော်ဆတ်ပတ်လေး
ဖြစ်နေသည်။

“အဲဒီပန်းပွင့်လေး နာမည်ကို သူပြောလား”

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ့ ဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ ကျွန်မကို ခိုင်းကိုကိုကြည့်ခနေသည်ကို ပြင်ရသည်။ သူ
ကျွန်မကို စွဲငင်ယူတော့မလိုပဲ။ ကျွန်မ သူ့အနိုးသို့ တိုးကပ်သွားမိတ်။

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒီ ပန်းခဲ့ နာမည်က Magnolia fraseri တဲ့ ဘရုံးအပေါ်
တော့ အောင်ပေါ်ခံကားပြောလို့ ခေါ်တာခဲ့ပဲ။ တစ်ခြားသော်မှာ ခံကားပြော
တွေလို့ ဖော်တော့ သူက အကြီးပြန်တယ်။ အပင်ကလည်း သိပ်မပြင့်
လှသူး၊ ဒါပေမယ့်နောက် အပင်ကသာ သိပ်မကြီးတာ အပွင့်ကျွေတော့

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ဖွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

JJR

သိပ်လှတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်မန်”

သူ့ခများ မြို့ေဒရဲ့သား ပြစ်ပါလျက်နှင့် မျက်နှာငယ်ရရှာတယ်
ထင်ပါခဲ့။ သူတို့ ညီအစ်ကိုအကြားမှာ ကျွန်မ ကြားဝင်သင့် ပဝင်သင့်
ငိုးစားကြည့်နေပိုသည်။

“ဒါ ဥယျာဉ်ခြေမြေ တစ်ခုလုံးမှာ မြေအတွက် မဖော်တဲ့ ခံကားပြု
ပင်ဆိုလို့ အဲဒီတစ်ပင်တည်ပဲ ရှိတယ်။

“မြေ လက်ထပ်တဲ့ မြေ ခင်ပွန်းက စွမ့်ပဲစ်သွားပြောတဲ့နောက်
မြေဟာ သူ့မိဘတွေရှိရာ သူ့အပျို့သာဝကာနေခဲ့တဲ့ အိုင်ရှိရာကို ပြန်လာခဲ့
တယ်။ မိဘကိုလည်း အကြောင်းမကြားသော်လဲခဲ့တာမှာ မြေ ပြန်လာမယ်
ဆိုတာ ဘယ်သူမှာ ပတ်ထားဘူး။ ဒါပေမယ့် မိဘခြေမှာ မြေဟာ သူ့
ပေါ်ချို့ော်ပြောတဲ့လိုက်ရတယ်။ ဥယျာဉ်များက မြေခဲ့ဝေးစို့ ကြီးစား
ခဲ့ပေမယ့် မြေခဲ့အရိုင်နဲ့တော့ မဝေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအိုင်မှာ
ပြန်လာနေခဲ့တယ်။ မြေ ပြန်လာတဲ့အခါ ပြန့်သူနဲ့ နောက်တစ်ကိုင်
ပြန်ဆုံးကြရတာပေါ့။

“ဒီတစ်ခါကတော့ မြေက သူတို့ ဘာအကြောင်းအကြောင့်မှ မကွဲဝေ
ရတော့ဘူးလို့ သူ့ကိုယ်တူ ဆုံးပြုတ်လိုက်တယ်။ ဥယျာဉ်များနဲ့ ပေါင်းသော်
နေထိုင်လိုက်တယ်။ သားလေးတစ်ယောက်ရတာပဲ

“ဒါပေမယ့် ပြေမျှော်လင့်ထားသလို ပျော်စရာအတိပြောတဲ့
ဘဝတော့ မဖော်ခဲ့ဘူး၊ လွှေတွေခဲ့ဘာဝှာ တစ်ခုရာကို ရရိုင်တဲ့အဖို့များ
မဟုခဲ့ဘူးခို့ရင် နောက်တစ်ခါရတဲ့ အခိုင်မှာ ဒါကို မဟုသင့်တော့ဘူး”

သူက ခံစားမှုကို ချုပ်တည်းထားသည်မျက်နှာထားပြင့် ပြော
သည်။

“မြန်သာ၊ အကြောက အငယ်လေကို သိပ်မှန်တယ်၊ အငယ်လေးရဲ့ အဖောက်မှန်တာကို၊ အငယ်လေးရဲ့ အဖောရာ အငယ်လေးရဲ့ ရှေ နှစ်ယောက်လုံးကို သူက မကြောက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မြက သူကို အလိုလိုက်ပြီး သူရှိတဲ့အချင်ဆို အငယ်လေးတို့ကို သိပ်မှာ မထားဘူး၊ မြတေသာင့် အစွမ်းဆုံးမှာ ရှိတဲ့ သစ်လုံးဒိုင်လေးမှာပဲ ထားတယ်။

“ဥယျာဉ်မျှောကတော့ သူသားကို သိပ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် လည်း သားလေးမွေ့တဲ့ အချင်မှာ မြန်မာပြည်မှာအလွန်ရှားတဲ့ ဓံကာဖြူ ပျိုးစီတိတစ်ခုကို မြတေသာ စိုက်ခဲ့တာ။ ဒီအပင်က တောင်ပေါ်မှာပဲ ပေါက်တဲ့ အဟင်၊ အမြင့်ပဲ သိဝဝကနေ ၆၀၀၀အတွင်း မြင့်တဲ့နေရာမှာ ပဲ ပေါက်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပိုင်း တစ်နေရာသို့ မေ့ကြည့် လိုက်ပါ သည်။ ဟောပိုက အဟင်ပေါ့နော်၊ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုသီဟ ဖြတ်ဝက်ရ သွားခဲ့သော ဓံကားပင်။ ကျွန်ုပ်ကို အကိုင်းအခက်တစ်ခုတောင် သူ ဖယ်ပေါ့တဲ့ ဓံကားပင်။ ကျွန်ုပ်ကို အပွင့်လေး တစ်ပွင့်တောင် သူရှား ပေါ့ခဲ့တဲ့ ဓံကားပင်။

“အဲဒီအပင်ဟာ မြကို ကံဆိုးပိုးမွှောင်တွေ သယ်လာ သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီအပင် စိုက်ပြီး တဲ့နောက်မှာ မြန့် သားအကြောက ခဏာခဏ မကျေမလည် စကားမှာ ကြရလိုပဲ”

အဲဒီတော့ အပင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အခြေအနေနဲ့သာ ဆိုင်ပါ သည်။

“အဲဒီအပင်က အပွင့်ပွင့်တဲ့နေ့တွေဟာ မြအတွက် ကံအဆိုး ဆုံးနေ့တွေပဲ၊ အဲဒီအနဲ့က မြ သားအငယ်ကို လက်ကဆွဲပြီး မြင်က်းပါး

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၂၅

ကို လမ်းပေါ်ရောက် သွားခဲ့တယ်။ သားအငယ်က ဖော်တော်ဘုတ်ကောင်း ထွတ်ချင်လို့ ပူဆာခဲ့တာကို။ မြစ်က ကမ်းပါးဝောက်နှက်တယ်၊ ဒါကြောင့်သားကို မဆင်နိုင်ဘဲ ကမ်းပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး မြတ်ယောက် ကမ်းပါးအတိုင်း ဆင်းသွားတယ်။ သားက အမေလွှတ်ပေးမယ့် ဖော်တော်လေးကို တော့ကြည့်နဲ့ ကမ်းပါးမှာ ဂုဏ်တုတ်လေးထိုင်လို့ ဖေါ့ပဲ”

ပန်းရန့်တွေ ရှတ်တရက် ပျော်ပျော်လာခဲ့သည်။ ရှိရှိသွေ့မျှမြတ်သာ ဓံကားပင်မှာအားလုံး တစ်ပြီးတည်း ပွင့်ကုန်ကြတာများလား၊ လေထု သည် ထုံးသင်းပျော်သော ရန်ပြင့် လေးလံလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မစီတိတွေ ကပါ လေးလံလာသည်။ ကျွန်ုပ်အထက် ဓံကားပင်တစ်ပင်ပင်၏ တစ်နေရာရာမှ ဂုဏ်တုတ်ကောင် ရှုံးရှုံးအောင် အောင်လျက်ပုံသမ်း သွားသည် ကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်ကြက်သီးဖြန်းစာနဲ့ ထားသားပါသည်။

“သားက အမေကို အနိုင်လိုပဲ ကြည့်နေခဲ့တာပို့ အမေသာ တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားတယ်ဆိုရင် သွားတိတော်ထားမိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အမေက ဘာမှမထူးခြားသွားဘူး၊ ဖော်တော်လေးကို ရေ့ထွေချွဲတ်ပေး တယ်။ ဖော်တော်လေးကို ကြိုးနဲ့ချည်ထားတာပို့ ဖော်တော်လေး အဝေးကို ပျော်သွားရင် မြန်ဆွဲယွဲပေးလို့ ရတာကို။

“ဖော်တော်လေးက အဝေးကို တော်ခြားပြီးသွားလိုက် မြက မြန်ဆွဲယွဲပေးလိုက်နဲ့ သွားတို့သားအပါ အကြောကြီး ဆော့ကာတား နေကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်ခါကျေတော့ မြ မြန်ဆွဲယွဲပေမယ့် ဖော်တော် က တစ်ခုခုနဲ့ မြန့်နေခဲ့တယ်။ မြက ဆွဲယွဲပို့ကြုံးစားလေး၊ ဖော်တော်က တင်းနေလေး၊ နောက်တစ်ခါ ဆွဲယွဲတဲ့အခါကျေတော့ မြက လူကိုယ်ဝိုင် ရရတဲ့ကို ဆင်းသွားတယ်၊ ပထမတော့ သားက အမေဟာ ဖော်တော်

လေးကို သွားယျပြီး ပြန်လာမှာလို ထင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အမောက် ဖော်တော်ဆိုလွှာတာ မဟုတ်ဘဲ ရောဂါဝါနွားတာ ဖြစ်နေတယ်။ သားကဗျာ အမောက် ဘယ်တော့ပြန်တက်လာမလဲလို စောင့်နေတယ်”

ဤအဖြစ်အပျက်ကို သူတကယ်မှတ်ပါပြီးပြောနေတာလာ။ သိမဟုတ် မြှင့်ယောက်ပုံပြင်လို တစ်ယောက်ယောက်တံ့ပု သိထားရသည့် အခြင်းအရာများကို အလွတ်ရရန်သည့်အတိုင်း ပြန် ပြောပြန်ခြင်းလာ။ သူ ဝါးနည်းနောက်ပြောလာ။ သူ၊ မျက်နှာကိုတော့ အမောင်လွှဲးလာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလို သံသံကျွောကွဲ ဖြောရာတော့ပါ။

“စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းနဲ့ သူ စိတ်ပူလာတာယ်။ အမေ ရရန်သွား ပြောလာ။ အမေဘာလို ပြန်မတာက်လာတာလဲ။ နောက်တော့ တော်တော် ကြောသွားတဲ့အထိ ရေထဲကနေ တက်မလာစတော့မှ သူလည်းငါးရင်း သိမ်းကို ဘားကုန် ပြန်ပြီးချလာတော့တယ်။

“မြေက အဲဒီနောကလည်း ပြန်မတာက်လာဘူး၊ နောက်နောကလည်း ပြန် မတာက်လာဘူး။ နောက်နောက်မှာ သားငယ်ရဲ့ အစ်ကို တက္ကသိလ် ကင် ကျောင်းပိတ်လိုပြန်လာတယ်။ အမေသေပြီးလည်း ဆိုငော မင်းကြောင့် အမေသေရတာဆိုပြီး အစ်ကိုက သူကို လည်ကျိုကင်နေ ဆွဲပြီး ပန်းပတ္တဝဝန်အောင် ပွင့်နေတဲ့ တောင်ပေါ် ခံကားပြုပင်ရဲ့ ပင်ဝည်နှုန်းခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ဆောင့် တိုက်ပစ်တယ်။ သူ၊ ခေါင်းကွဲပြီး သွားတွေကျလာတဲ့အထိ၊ သူ နာလွန်းလို သတိလင် သွားတဲ့အထိ”

ဘုရား ဘုရား...။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ ရူးရူးအောင့်အောင့်ကြီး နာကျွန်ုပ်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရရလေ။

“အမောက် မင်းသတ်တာ...တဲ့ သူ၊ အစ်ကိုက... သူကို...”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ဖွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၂၇

သူ့အသံက အက်ကဲ့ တိမ်ဝင်သွားလေသည်။ ဟင့်ဘင်း...၊ အဲဒီလို မပြောပါခဲ့။ အဲဒီလို မပြောပါခဲ့ကျယ်။ ထိုနောက် သူသည် မျက်နှာကို လက်ပါးဖြင့် အုပ်ကာလိုက် လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆောက်တည်ထားသမျှ စိမ်းကားမှူး တွေ အကုန် ပြုကျကျန်တော့သည်။

“ပပြောနဲ့တော့?”

ကျွန်ုပ် သူ့အနားသို့ တိုးကော်သွားခဲ့သည်။

“တော်ပြီး အဲဒီတွေက အားလုံး ပြီးသွားခဲ့ပြီ”

ကျွန်ုပ် သူကို နှစ်သိမ်းလိုက်ပါ၏။

“ခံကားပင်တွေအကြောင်းပဲ ပြောကြရခဲာ်အာင်ပါကျယ်၊ နော်”

သူ အကြောကြီး တိတ်ဆိတ်နော်ကို သူကိုပိုက နည်းနည်း တုန်စိန်နော့သည်။ မွေးပွဲရိုင်ဝင်သော အမောင်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ဝုံနှုန်းယောက် သည် တစ်ယောက်စိန်းကျင်ပူ့ဖြင့် တစ်ယောက်ကို အားပေးလျှက် နှစ်သိမ်း ပျောင်းဖျောက်ရှိသည်။ အခုံအချိန်မှာတော့ ကျွန်ုပ် ရန်ကုန် ပြန်မည်အကြောင်း သူကို မပြောပြရက်သေးပါ။

ထိုခဏ္ဍာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျယ်စလာင်စွာ ဖြည်ဟိန်းလိုက် သော အသံတစ်စုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုရား... ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ် သွားပါ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စွဲအတိုင်းလုံး ပိုးစက် ပိုးပေါက်များ ဖြင့် စိခဲ့ကျိုးသည်။

အို... အေးလိုက်တာ။

“မေ...”

သူ့ဖြစ်သက်စနေရာမှ လျှပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

"ပြေးကြရအောင်"

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပြေးကြရမည်။

ကျွန်မ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြေးရန် ခြေားတည်လိုက်တဲ့။ သို့သော်

သူ ဦးတည်သည်က အခြားတစ်ဘက် ...။

ဟင့်အင်။ အိမ်က ဟိုဘက်မှာလေး။

သူက ကျွန်မ ပါမလာသဖြင့် လျည်ကြည့်သည်။

"လာလေ ဖေ"

ကျွန်မ ခြေထွက်းကို သူဦးတည်ရာဘက်သို့ ပြန်ပြင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်သူ စတင်ပြေးသည်။ ကျွန်မပါ သူပြေးရာသို့ လိုက်ပြေးသည်။ အဲသည်နေရာသည်...

ခံကားပင်တွေအောက်မှာ ကျွန်မတို့နှင့်ယောက် ပြေးနေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏နောက်သို့ မိုးက အညွှေးတကြီး သဲသပဲပဲလိုက်ချွာဝန်သည်။ ကျွန်မဆံပင်တွေ စိန္တဲ့လာပြီ။

ခံကားပင်စည်တစ်ခုကို ကျော်လိုက်ပြေးသည်နောက်တွင်တော့ မြှို့ခန်းပင် သစ်လုံးအိမ်တစ်ခုကို မြှင့်လိုက်ရရတော့သည်။ မြှုက်ပင်ရည်များကိုနောက်တွင် ရှိသည်။ မြှုစည်းမိုးထောင့်တစ်ခုရာတွင် ဖြစ်သည်။

"လာ"

ကျွန်မကို သူကတစ်ခုနှင့်ပဲပြောလျှက် အိမ်တံ့ခါးမှ ဝင်လိုက်သည်။ အိုးဟောင်းသော သစ်သားနှင့်သည် ကျွန်မဘား ရှုတ်တရက်ဆီးကြီး ပွဲလိုက်လေသည်။

ဒုး အိမ်က တော်တော်ကျယ်သားပဲ။

ကျွန်မသည် တစ်ခါးမှမရောက်ပူးသော နေရာကို ရောက်လိုက်ရသည်၍ လွမ်းခွွတ်တစ်းတစ်းတစ်းသလို ခံတာရသည်။ ဘာကို လွမ်းမှုံး

ချုပ်သူးတော်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃

လည်းမသိ။ သစ်သားနှင့်ကြောင့်ဖြစ်မှာပါ။

အိမ်သည် လူမနေတာကြောသည့်အိမ်တစ်ခု၏ အင့်အသက် တွေ့စွဲပေးနေသည်။ မြှင့်မြှင်ချင်းပင် ဒါဟာ ဥယျာဉ်များတစ်ယောက်၏ နေရာပဲ့ပဲ့ လွှာတိုင်းဆိုနိုင်သည်။ မြို့က်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ဖြင့်ရသည်။

ကြမ်းတမ်းသော်လည်း လုပသည့်ထပင်းတားပွဲ သို့မဟုတ် တရာ့ရာ့စားပွဲ၊ ခံပေါ်လျှော့မှာက ခုတင်တစ်ငုံး ခုတင်ပေါ်မှာ မွေ့ရာနှင့် တော် ခေါင်းအုံးများ။

"ထိုင် ဖေ"

သူက နေးတွေးစွာ ခရို့ခြုံးကြုံပြုသည်။

တာ့ခုံးရှိနေသာ ကုလားထိုင်က ရေးဟောင်း မတ်တတ်ကုလား ထိုင် အိမ်ဖြုံးပေါ်က ကျွန်မရနေသာ အခန်းရှိ ကုလားထိုင်နှင့် ပုံစွဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ခံကားကို လိုက်နာလျက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်တဲ့။

"ကိုခွှာနိသာက ဒီမှာနေတာလား ဟင်"

သူ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုးသည်။

"တစ်ခါတစ်ခါ နေတယ်"

ကျွန်မ ထိုင်နေရင်းက အိမ်ကို မျက်းမီ ဝေးဝဲကြည့်ပို့သည်။ တာ့ရှိစိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မသည် တာ့ရှိကိုခွွာလွှုံး ဘယ်လိုမှ ဖကြည့်ဘဲ ပနေ့နိုင်သဖြင့် ဖုတ်ခနဲ့ထာရိကာ သွားကြည့်ပို့သည်။

တာ့ရှိတွေက အဂ်လိုင်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာ နှစ်မျိုးလုံး ဖြစ်သည်။ ရှုကွေပေးစာအုပ်တွေဖြစ်သည်။

“ကိုခွင့်သာ ဖတ်တာလား”

“ဇဖဇေရော ကိုယ်ရော”

ကျွန်မ တဲ့ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်ပါသည်။ သူ ကျွန်မ၏
ရှုတည်တည်တွင် နီးကပ်စွာ လာရပ်သည်။

နိတိုင်းသော ကျွန်မကိုယ်သည် အေးဝက်နေရာမှ ဖယ့်ကြည်
နိုင်လောက်အောင် နွေးထွေးလာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မ ကိုင်ထားသော
တာအုပ်ကို ကျွန်မ ဖမြင်နိုင်တော့။ သူ၏ နီးကပ်မှုသည် ကျွန်မအား
ပိန်းမူး ပိုဝင်အောင် ဖိုးစား ညီးယူထားလိုက်ပါပြီ။

“ကျွန်မလေ...”

ကျွန်မ ပန်ကြဖြစ် ပြန်တော့မယ်။ တို့ဝကားသည် မူလက
သူ့ကိုပြောစို့ ရည်ရွားထားခဲ့သော ဝကားပြစ်သည့်စိုင် ယခုအခါ ကျွန်မ^၁
မပြောနိုင်တော့။ ပန်ကြဖြစ်ဆိုသောအရာရော ရှိသေးရဲ့လား ကျွန်မ^၁
မသိတော့။

“ဇေ...”

သူ့အသံတွင် တမ်းတူးထွေးပါနေလေသလား၊ ညည်းညှုံးထွေး
ပါနေလေသလား၊ ပြတ်နိုးမှုထွေးရော ပါနေသေးသလား။ ကျွန်မ ပစ္စ်ခြား
တတ်ပါ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ကျွန်မ သူ့ကို ဖော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ ကျွန်မကို င့်ကြည့်နေသည့် ပျောက်ဝန်းတွေထဲတွင် ကျွန်မ^၁
လိုသပ္ပါဒ်အရာတွေ အားလုံးရှိနေသည်။ ဒါဖြစ် အဲဒီပျောက်ဝန်းတွေနှင့်ပင်
လောကတစ်ခုလုံး ပြည့်ခုံသွားပြီပေါ့။ ကျွန်မဘဝက သူ့ပျောက်လုံးတွေ
သိမှာရှိနေသည်။ ကျွန်မကို ပြတ်နိုးသောမျက်လုံးတွေ၊ ကျွန်မကို

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ဖွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၂၃၁

ဂိန်းပသားတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသော ပျောက်လုံးတွေ၊
ကျွန်မကို မင်းညိုတစ်ယောက် ဘယ်တူနှိုးကာမှ ပြောည့်ခဲ့ဖွူးသော အ^၁
ကြည့်တွေ။

ကျွန်မ တူနိုင်စွာပြုးပါသည်။

ကျွန်မ ပျောက်နှာဆိုသို့ သူင့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ ထိတ်ခဲ့
ရင်ခုနှင့်လိုက်ဟောသွားပါသည်။

ခဏာလေး

အယောင်ယောင်ဘမှားမှားဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းတစ်ချက်
ဆုတ်ပိုသွားတော့သည်။

ကျွန်မ နောက်ကျောကစာအုပ်စင်လို့ အရာတစ်ခုကို တိုက်ပိုး
ဝနာက်ဘက်မှာ တစ်ခုရပြုတ်ကျွန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ဘာရုံက သူ့ထံမှ နောက်ဘက်က ကျွန်းသော
အရာဆိုသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

ကျွန်မ နောက်ဘက်လှည့်င့်ကြည့်လိုက်စဲ့။

စာအုပ်ခုံပါးပါးတစ်အုပ်။

အပြာရောင်လား။

မသံမကြုံ အလင်းရောင်အောက်မှာ အပြာရောင် နှင့် အစိမ်း
ရောင်ကို ကျွန်မ ပစ္စ်ခြားနိုင်ပါ။ ကျွန်မကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်
သော သူက စာအုပ်ကို ကောက်ယူရန် ကျွန်မပြောရင်သို့ ဒူးထောက်
ထိုင်ချုပ်လိုက်သည်။ ထိုဘာသို့မှာ လုပ်ခဲ့ကြည့်နှုန်းနှစ်သိန့်ဂိတ်နှင့်အတူ
ကျွန်မ ဘာလုပ်ရပါန်း မသိ၊ ပန်တတ်သလို ခံစားရသည်။ ထိုကြောင့်
အသက်အသာင့်လျော်သာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နောပါသည်။

ချက်ချင်းပင် သူ စာအုပ်ကို ကောက်လိုက်ပြီး ပြန် မဝ်တတ်ရပ်

လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲက တာအုပ်ဖျက်နှာပို့ဝေါ့မှာ ကျွန်မနှင့် ရုပ်နှင့်လူ
သော အပြုံ့ဆွတ်စွဲတ် ပန်းပွင့်တင်ပွင့် ရှိနေသည်။

ခံကားဖြူဗွင့်...။

တာအုပ်က ပုတ်ရေရှိသည် တာအုပ်နှင့်တူသည်။

ဒုံး...။ ကျွန်မ တာအုပ်ကို လက်လွှမ်းလိုက်ပါတော့ သူက
ကျွန်မလက် နှင့် သူ့လက် ပတိပိုးဝေဘဲ ကျွန်မလက်ထဲသို့ တာအုပ်ကို
ထည့်သည်။

“မြ တာအုပ်”

သူမပြောပါကတည်းက ဘာတာအုပ်ဖြစ်မည်ဆိုတာ ကျွန်မ သိ
လိုက်၏။ တာအုပ်ကို ထိုကိုယ်လိုက်သောအခါ တာအုပ်ထဲပုံ ဖြောင်းနိုင်သော
ခွန်အားတစ်ခု ကျွန်မလက်ထဲသို့ နီးဝင်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

တာအုပ်ကို မြတ်မြတ်နှီးနှီး ကျွန်မ·ကြည့်ပါသည်။

“မေ လိုချင်လား”

ကျွန်မ သူ့ကို ဖော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ နှုန်းစွာပြီးနေသည်။
ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ ဝကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်မ
အသံမထွက်လာပါ။

“ယူသွားလေ”

“ကျွန်မ...”

အသံက ခြောက်သွေ့ထုတိုင်းနေသဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုး
လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ကိုခွန်သာကို ပြန်ပေးမှာပါ”

“ရပါတယ်မေ မေ့စိတ်သောဘောအတိုင်းပါ။ ကိုယ်က မေ
အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုပေးစို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃

ဘာမဆို...။

ဟင့်အင်း ကျွန်မအပေါ် အဲဒီလောက် မခင်တွယ်လိုက်ပါနဲ့။
လေတစ်ချက်တိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မ စိမ့်ခနဲ အောများသည်။
ပရုံးအသာ ကျွန်လိုက်ပါလေသည်။ သူတို့အပြင်သို့ တစ်ချက်လုမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

အပြင်ပူး ပို့ဆုံးဝိတ်ဆောင်သွားပြီ။ တော်ဝတ်လည်း မောင်နေ
ပြီ။ ကျွန်မ ပြန်သင့်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ သူ့ကို ဖော်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက အလိုက်သိရာ
ပေးတဲ့။

“ပြန်တော့မလား မေ”

ကျွန်မ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“လား ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဒုံး နေပါဒေါ ရတယ် ကျွန်မ...”

“မောင်နေပြီးမေ စရိုးက အဝေးကြီး၊ အပင်တွေကြား ပြက်
တော်တွေကြားမှာ... ကိုယ် လိုက်ပို့ပါမယ်”

ကျွန်မကျော်ရှုံးမှ သူထွက်သွားသည်။ ကျွန်မ အသာပြီးလျက်
လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ခံကားပင်တွေကြားမှပြတ်လျက် ဘိုင်ဆိုသို့
စရိုးဝတ်ကြသည်။ ပို့ဆုံးစ ညာနေချိုးသည် စွဲတ်အေားစိမ့်လျက်၊
ဖွေးပြလျက်ရှိသည်။ တာနှဲ့ခံကားပင်တွေက အကိုင်းတွေပြတ်လျက်
ကျိုးကျော်နေသည်။ တာနှဲ့အပွင့်တွေက ပို့ဒေါ်လေဒဏ်ပြု့ ကြွေလျက်
ပြန်ကျော်နေသည်။

“သနားပါတယ်နေ့ လေပြင်းအကိုင်းကြား ကိုးကုန်ရတာ”

ကျွန်ုပ် ခပ်တိုးတိုး ညည်းဆုံးသည်။ သူ ဘာမှုပြောပါ။ ကျွန်ုပ် ရှုံးမှ ခင်ခွာခွာ သွားရှင့်နေသည်။

“ခံကားပင်တွေဟာ အသက်ရှည်ကြသလားဟင်”

သူ ကျွန်ုပ်ကို လျည်ကြည့်ပြီး ခဏရုပ်စောင့်သည်။

“သစ်ပင်တွေက လူတွေထက် အသက်ရှည်တတ်ကြတယ်။ ပျမ်းမျှအားဖြင့် နှစ်နှစ်ရာလောက် ရှည်တယ် အဖျိုးအတာပေါ်လိုက်လို့ ရောဂါဒသပေါ်လိုက်လို့ မြေသာပေါ်လိုက်လိုပေါ်”

သူက ကျွန်ုပ် လျောက်လာရာဝမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သော ခံကားမင် အကိုင်းပြတ်တစ်ခုကို ကောက်ယူဖယ်ရှားပေးသည်။ ထို့နောက် စကား ဆက်သည်။

“တချို့အပင်တွေဆိုရင် နှစ်သုံးရာလောက်ခံတယ် ဖော့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အထက်တွင် အုပ်ဖိုးနေသော ခံကားပင် ကြွေးများကို ကျွန်ုပ် မေ့ကြည့်ခိုးသည်။

“အော် ကောင်းလိုက်တာနော်၊ သူတို့ဘဝဟာ လူတွေနဲ့တာရင် တော်တော်တည်ပြုတာပဲ။ သူတို့အားလုံးထဲမှာ ဘယ်သူ အသက် အရှည်ဆုံး ဖြစ်မလဲနော်”

သူက ရှုံးဆက်လျောက်သွားရင်း ခပ်ဟာဟ ရယ်မော့သည်။

“အသက်အရှည်ဆုံးဆာယ်သူ ဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူးပေါ့ မိပေါ်မယ့် အသက်အတိုဆုံးကတော့ တောင်ပေါ်ခံကားဖြူပဲ ဖြစ်လို့ မယ်။ မကိုင်နိုလိယာ ဖော်စီးလေ”

“ဒုံး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်ုပ် သူ့နောက်ကော် လိုက်သွားရင်း ပေးပိုးသည်။

ချစ်သွား ဝကားတ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ဒဏ်ပံ့နိုင်လိုပေါ့။ အသက် ကြောက်ဆယ် ခုနှစ်ဆယ်ဆိုရင်ကိုပဲ သူက ဒယိုးဒယိုး အားနည်းဇန်ပြီး သူ့အဆောက်ကာပါးတယ်။ ပို့ဆောင်ရွက် ပို့ခဲ့တယ်။ သူ့ကို ကြိုက်တဲ့ပို့တွေကလည်း အများကြီးပဲ။ ရေထွမ်းပို့ခဲ့တယ်လည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဒဏ်ရာ တစ်ခုစုရှိရင် အဲဒေါ်ရာကင့် ပို့ဝင်ပြီး လိုက်စား တာနဲ့ ပုံပြုသွားနိုင်သေးတယ်။”

“အော်”

လေတိုက်လိုက်သည့်အခါ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ခံကားပင်အချက် များပေါ် တင်နေသောရေရှိနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖြန်းစွမ်းကျေလာခဲ့သည်။ သူက ခေါင်းပေါ်ကျေလာသောရေရှိကိုယ် ဆံပင်ကို ပွတ်သပ် လျှက် ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီတော့ လူတွေက သူ့ကို ကြာကြာမထားဘဲ အသက် ထောင်ယ် ကိုယ့်အတွက် အသုံးကျေတုန်းကို သတ်ပစ်လိုက်တတ်ကြတယ်”

ဟင်...။ ကျွန်ုပ် ပစ္စားတွန်းသွားသည်။

“မေ... ဟိုလူတွေတော့ မေ ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေကြပြီ”

သူက ရှတ်တရက် ပြောလိုက်တဲ့။ ထို့နောက် တစ်နေရာသို့ လက်ညီး ထိုးသည်။ ကျွန်ုပ် လုပ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တံတားဆီ သွားရာ လပ်းတစ်လျောက်က ခံကားပင်တွေအနီးတွင် လက်နှုပ် ရိတ်ဖီးရောင် တလက်လက် ရွှေလျားနေတာ ပြင်ရတဲ့။

“ဟုတ်ပါရဲ သူတို့စိတ်ပုံနေကြပြီ”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လုပ်း အသံပေးချင်လား”

“ကျွန်ုပ်အတွက် အော်ပေးနိုင်လား”

ကျွန်မ သူ့ကို ခပ်ဆဆကြည့်ပါသည်။ သူက ပြတ်သား၏
“မအော်ပေးချင်ဘူး၊ ကိုယ် သူနဲ့မှ စကားမပြောတာ”

ကျွန်မ ခေါင်းတစ်ချက် ညီတံ့ဖိသည်။

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း မအော်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ပဲ ပြန်လေ၊ ကိုယ် အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေး
ပေး”

ကျွန်မတို့သည် စံကားပင်ပေါင်းများစွာကို လက်နှင့်ထိပုတ်
နှင်းဆက်ခဲ့ကြပြီးနောက် အိမ်ဆိုသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်ထဲမှာ
ဘယ်သူမှ ပရှိ။ ကိုသိဟန်အတူ ဒေါတင်ပါ လိုက်သွားသည်နှင့်
တူသည်။ အိမ်ထဲမှာ အလင်းရောင် ပို့နှင့်ပို့ပဲ လင်းနေသည်။ ကျွန်မ
အခန်းရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ မီးထွန်း မထားသေးပါ။

“ဒေါ်အခန်းထဲရောက်လို့ မီးဖွံ့ဖြိုးလိုက်ရင် သူတို့ မော်ရာက်မှန်း
သိသွားမှာပါ”

ထိုနောက် သူ ပြန်လှည့်ရန်ပြင်သည်။

“ကျွန်မ ကော်မူတင်ပါတယ်နော်”

သူမျက်နှာမှာ စံကားပင်တွေဆိုက အမှားငါး အိမ်ရှေ့
ဝည်ခန်းက အလင်းရောလျက် အမှားငါးတစ်ခြမ်း အလင်းဘင်္ဂြိုင်း
ပြင်နေသည်။

သူက ပြီးလျက် ခေါင်းတစ်ချက်ခါသည်။

ထိုနောက် သူဖျော်စန် ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို
နောက်ကော်မူ ငြေးခေါ်ကျွန်းများ၏ စံကားဖြူပင်တစ်ပိုင်း နောက်တွင်
သူပျောက်ကွယ်စွားသည်အထိ ဖြစ်သည်။

အခန်းသို့ရောက်ရောက်ချုပ်း ဂုဏ်ထိန်သွားသော ဖော်ရွောင်း

ချမှတ်သွေး စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃၅

မီးရောင်အောက်တွင် ကျွန်မ ပထားဆုံးလုပ်သည့်အလုပ်မှာ လက်ထဲက
တာအုပ်ကို ဖွံ့ဖြိုးကြည့်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အပြောရောင် အောက်ခဲ့မှာ ဖြူဖွူးနေသော စံကားဖြူဖွူးတစ်ချွဲ့။
တာအုပ်အပေါ် ညာဘက်ထိပ်နားတွင်ရှိသော ထိုပန်းပွင့်ကို ကျွန်မ
လက်ဖြင့် အသာမျတ်သပ်ကြည့်သည့်အခါ ကျွန်မ အုံခြားသွား၏။
အောက်ခဲ့စာရွက်ပေါ်မှာ စံကားဖြူဖွူးပုံကို ကပ်ထားတာ ဖော်တာ၏
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပန်ဖွံ့ဖြိုးဝါတ်ပုံပါသည့် တရာ်ကိုရှိပိုင် စာအုပ် မျက်နှာ
ပုံးအဖြစ် ချုပ်ထားတာပဲ။

မှတ်တမ်းကို ဖွံ့ဖြိုးပါတယ်သောအခါ ပထားဆုံး ဗာရျက်နာကာဝြို့
ကျွန်မကို ဆွဲယူခဲ့လိုက်ရသည်။

ဘုရား အောက်တို့ဘာ ဘဲ ရက်

သာကြီး အိမ်ပြန်မလာဘူး၊ စာမတ်ချင်လိုလို အကြောင်းပြ
တယ်။ မော်သိပါတယ်။ သာကာ သူတို့မတွေ့ချင်လို အဝေးမှာနေနေ
တာ။ သားအိုလောက်ထိ စိတ်နှလုံးခေါ်မာလိမ့်မယ် မေမေ မထင်ပါ။

ဆင်ခြင်္ခာ၏နဲ့ ဆန္ဒအကြေား ပန္တိပါက္ခာထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ
တစ်ခါလောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားခွဲ့ရှိတယ်သွားရယ်။ အဲဒီအမှား
က ကိုယ်ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်စော်းတော့လေ...

ဆုံးဖြတ်ချက်အမှား...တဲ့။

ဒီစာပိုင်က ကိုခွဲ့ခြားသာတို့ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားစေလိုက်
မလဲ မသိ။ ဘယ်သူတွော်ဘယ်လိုပဲ အာပြစ်ရှိရှိ၊ လူ့လောကထဲကို
မှားယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ပျက်စီလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့
ကိုခွဲ့ခြားသာမှာတော့ အပြစ်မရှိပါဘူး။

“ဆရာမရယ် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆရာမအတွက် စိတ်ပုံလိုက်ရတာ”

နောက်ဘက်မှ မောကြီးပန်းကြီး ပြောလိုက်သောအသံ၊ ကျွန်ုပ်
ဒေါတင်ကို လွှဲ၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါတင်နှင့်အတူ ကိုသီဟာကိုပါ
အသန်ဝါးမှာ ရပ်နေတာအတွဲလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် သူတို့ကို အာနာသွား
၏။ သူတို့ထိုးပို့ တောင်းပန်သော အပြုးဖြင့် လျှောက်သွားမိသည်။

“ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ပုံပုံ ကြော်ပြီ”

ဒေါတင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ဘေးဆသီရန်မာ ပြန်အတွဲရပြီဟု စိတ်
တော်တော်သက်သာသွားပုံပဲ။ ကိုသီဟာကို ကြည့်ရတာတော့ သိပ်
ထူးခြားမှုမရှိ။ ခင်အေးအေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူက ပြုးလျက်

“ကျွန်ုပ်တော် မပြောဘူးလား ဒေါကြီးခဲ့ဒေါကြီးဆင်ရာမ အိမ်ပြုး
တတ်ပါတယ်ဆို”

“ဒုံး ပြန်တတ်ပြန်တတ်၊ မြွှေပါးကင်းပါးနဲ့ မင်းကလည်း
နောက်တင်ခါ သူ့တစ်ယောက်တည်း ပြန်မထွေတိနဲ့။ မင်းမသိဘူးလား
ဒီလောက် သမ်ပ်တွေ အများကြီး ဝက်ပါလိုပဲ။ ဒီချယ်လိုသွားပေါ်ယူ
ပို့ရောက်ချင် ရောက်သွားတာ၊ ပို့မှာ်ငွောင်နဲ့”

“ဂတ်မပူပါနဲ့ ဒေါတင်ရယ် နောက်သုံးလေးရက်လောက် နေ
လိုက်ရင် ကျွန်ုပ် စံကားပ်တွေကို အလွှတ်တောင် ရတော့မှာ”

“နောက်သုံးလေးရက်...ဆရာမ ပြောတော့ ပန်ကိုဖြန် ပြန်မှာ
ဆို”

ကျွန်ုပ်နှင့်ဒေါတင်၏စကားများကို ကိုသီဟာ အာရုံမရောက်၊
သူ့အာရုံက ကျွန်ုပ်ရင်ခွင့်ထဲပွဲထားသော စာအုပ်ဆီမှာရှိသည်။ ကျွန်ုပ်
သူ့ကို အုံသွေးအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ် လှစ်စနဲ့ ပြုးလိုက်မိပါသည်။

“ပေမေ စာအုပ်”

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ဟုတ်တယ်”ကျွန်ုပ် စာအုပ်ကို ကိုသီဟာထံလို့ ကမ်းပေး လိုက်
၏။ သူ မယူပါ။

“မမေဇ် ဘယ်ကရှာတွေ့လဲ”

“ခြေထာင့်က သစ်လုံးဘိမ်ထဲမှာ”

ကိုသီဟာ အုံသွေးသွားသည်။

“ဘယ်လိုလိုပြုး ဒီစာအုပ်က အဲဒီရောက်သွားရတာလဲ”

ကိုခွဲ့သာ ယူထားတာ ပြစ်မှာပေါ့။ ထိနာမည်ကို သူကြေားလိုက်
ရလျှင် စိတ်အနောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမလာဣ၊ သို့သော် သူ ခွင့်လွှတ်ချိန်
တန်ခေါ်ပြီဟု သူ သိစေချင်သည်။

“စာအုပ်ရဲ့ ပထမဆုံးစာမျက်နှာမည်ပါလို့ ဆရာ
လည်း သိပ်းထားချင်မှာပဲ၊ နောက်ခုံးရေးသွားတဲ့ စာမျက်နှာမှာ
သူ့နာမည်ပါလို့ သူလည်း သိပ်းထားချင်မှာပဲပေါ့ ဆရာ”

ကိုသီဟာ မျက်မှာ်ကြော်သွား၏။

“မမေဇ် ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောနေတာလဲ”

ကျွန်ုပ် အားတင်းပြီး စွတ်ပြောချုပ်လိုက်သည်။

“ကိုခွဲ့သာလေ”

“ခွန်သာက ဘယ်ကရေါ့ ပါလာရတာလဲ”

ကျွန်ုပ် ကိုသီဟာကို တည်တည်မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရပ်လိုက်
သည်။

“ဘယ်ကရေါ့ ပါလာရသလဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို သူ အမြတ်
တန္ထိုး သိပ်းထားခဲ့ရာကရေါ့ ကျွန်ုပ်လက်ထဲကို ကြည့်ကြည့်ဖြော်။ ထည့်
ပေါ်လိုက်လိုပေါ့”

မူအတွက်ဆိုရင် ကိုယ်ဘာမဆို ပေါ်ပို့အဆင်သင့်ပါပဲ ဆိုသည့်

ဝကားကိုတော့ ကျွန်မပြောဖို့ ပလိုဘင်ပါ။

“ခွန်သာက ပဇ္ဇန်ကို ဒီတော် ပေးလိုက်တယ်... ဟုတ်လာ”

သူမြောက်ကပ်ကပ် ရယ်မောရင်းပေး၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်မကို ဒီထိဝရာက်အောင် သူပဲပြန်ပို့
ပေးလိုက်တာ။ ဆရာတို့ကြားထဲမှာ ဘာဘယ့်းတွေပဲရှိရှိ...”

ဒေါတင်ထဲမှ အာမပိုတ်သံတစ်ခုကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရ^၁
သည်။ ကိုသိဟာ ကျွန်မထဲသို့ တစ်လုပ်းတိုးကပ်လာ၏။

“ပဇ္ဇန်... ခွန်သာမှ ပရှိတော့တာပဲ”

“ဆရာ ဘာမပြောဘာလ”

“ခွန်သာက သေသွားပြီးလ”

နိုက်ခနဲ မူးဝေမှုကို ကျွန်မခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး လေဟာပြင်တစ်ခုထဲသို့ လွင့်ကျွော်း
သလို လွှဲခနဲ ဟာသွားသည်။

ဘုရား... ဘုရား၊ ဆရာ ဘာမပြောလိုက်တာလ...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သိုးနှစ်တုန်းက”

ဟင့်အင်း...။

ကိုယ်ခန္ဓာထဲက အသက်ရှင်ပြင်းများကို အေးစက်သောလက်
တစ်ခုက ခွဲနှစ်ပုံင်ခံလိုက်ရသလို အေးခဲ့နာကျင်းမွာ လိုက်ဟာသွား
သည်။

ကျွန်မ၏ကိုယ်သည် အခွဲသက်သက်ဘရာတစ်ခုဖြစ်သွားပြီ။
အတွင်းမှာဘာမှာပရှိ။ လောကထဲက ဘယ်ဘရာနှင့်မှုလည်း ထို ပ ငေး

✿ ✿ ✿

သန်းကောင်ယံအမျှောင်သည် စံကားပင်များထဲမှ ကျွန်မထဲသို့
ငင်းနား ပြိုင်ဆိုင်စွာ ပျော်လာခဲ့သည်။

စံကားရွှေကိုတွေ့ဆီသို့ အဝေးမှ ချဉ်းကပ် တိုးဇွဲလာသော
လေသံသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှုံးကိုသံ သစ်ခွဲက်ခတ်သံသည် ညည်း
သံသံသံ၊ သစ်ကိုင်းတို့၏ပွတ်တိုက်သံသည် အသံရည်မြည်တမ်း
သံများ...”

ကျွန်မသတွက်တော့ အသံတွေဘားလုံးမှာ အသက်ရှိနေသည်။
ကဗျာလောကနှင့် ကျွန်မအကြားတွင် တစ်ခုရှာတော့ မြားဇွဲပြီ။

ကိုယ်ပတ်ပတ်ရပ်နေခဲ့သော ကဗျာမြေကြီးကိုပင် ပယုံကြည်
ရရတော့လောက်အောင် အုံသာတုန်လှုပ်ရသည် အဖြစ်မျိုးပါလား၊ ကိုယ်
မျက်စိနှင့် တပ်အပ်သေချာ မြင်ရရသောဘရာကိုမှ ပယုံကြည်ရရတော့ဘူး

ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ ဘာကို ယုံကြည်ရတော့မှာလဲ။

“ကျွန်တော်က မဖော်ပါဘူး မထင်ပါဘူး ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက မဖော် တွေ့တဲ့လူသာ တကယ့် သက်ရှိလှုတစ်ယောက် ပြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူဟာ ခွန်သာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိုသီဟက ကျွန်မ ရှုံးက စာအုပ်ဘီရိုက် မိုးလျှော်ရပ်နေရင်၊ လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။

“သူက တကယ့် သက်ရှိလှုတစ်ယောက်ပါဆရာ”

ကျွန်မ အသံက တိုးတိုင်စွာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့် ရွာထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာမကို နောက် ထိုက်ပြေထင်တယ်”

ဒေါ်တင်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကော်မြို့နှစ်ခွက်ကို လာချေရင်၊ ထင်မြောင်ချက်ပေးသည်။ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတတ်ပါ။

“အဲဒီ ခွန်သာဆိုတဲ့လူကို အရာမြောင်ရင် ပပေါ်လောင် မှတ်ပိုမလား”
မှတ်ပိုမလား

ဘယ့်နှယ်မေးလိုက်ပါလို့။ မိန့်မတစ်ယောက်ဟာ နှလုံးသား တစ်ခုလုံးလွှဲပ်စပ်သွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်များတွေ့လိုက်တဲ့ ယောကျုံး တစ်ယောက်ကို မမှတ်ပိုဘဲ ရှိနိုင်ပါမလားကျယ်။

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာက မပောဇူးကို ဝါတ်ပုံတစ်ပုံပြုရင် အဲဒီလူဟုတ်မဟုတ် ပြောနိုင်မလားလို့”

ကျွန်မ လိုက်မောသောရင်ဖြင့် နှင့်သည်းစွာ ရုပ်မိပါသည်။
“ပြောနိုင်ပါလို့မယ် ဆရာ”

ကိုသီဟ အောက်ထပ်ထိုး ဆင်သွားသည်။ ကျွန်မသည် မှန်ဘို့ ထဲမှာ ပါးရောင်ဖြင့် အရိုင်ထင်နေသော ကျွန်မတ်မျက်နှာကို ပြန်လေး

ချုပ်သွား စကားတစ်ပုံင့် ပုံင့်ခဲ့တယ်

မောဓနပိသည်။

ဘဝအပေါ် သေချာခြင်း မရှိတော့သော မျက်နှာ...

“ဒါအိမ်မှာ သေသွားတဲ့လူတွေ ပန်ည့်စော့တွေးနော်၊ ပထာမဆုံး သေတာက မမဖြေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမရှင်၊ ပြီးတော့ ဦးကြီး ဘဟန်၊ ပြီးတော့ ကိုခွဲနော် နောက်ဆုံးမှာ ခွန်သာ”

ဒေါ်တင်က သူ့ဟာသူ့ပြောနေသလို ခင်တိုးတိုး ရေရှးတော်။

“သေတဲ့လူတွေက အရိုင်အယောင်တွေ ဘာတွေ့မတော့ ပြောဘူး မဟုတ်လား ဒေါ်တင်ရယ်”

“ကြော်စည်ရာ ဆရာမနှင့် ဘာအရိုင်အယောင်မှ မပြပါဘူး တော်၊ ကျိုင်ဒိမ္မာ တစ်ယောက်တည်းနေလာတာ ဘယ်နှုန်းရှိပြီးလ”

ညျှောန်းထဲထိ ပွေးပွဲလာသော စံကားပန်းရှုံးကို တာအာရှိကိုရှုံး ထိုက်သည်အပါ သူ့အပြီးကို မြင်ယောင်သွားပါသည်။

ဘယ်သူ့ပျိန်းမသိ၊ ဘယ်လို စိတ်သော့တော့ရှိပျိန်းမသိ၊ ဘယ်လို အရည်အချင်းရှိပျိန်းမသိ၊ ဘယ်လို အကျင့်စာရိတ္ထိရှိပျိန်း မသိသော လှုတစ်ယောက်ကို ခင်မင်တွေပါတာဖို့ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်ပြင့် စိတ်ကျုံး နှင့်တောင် တွေးကြည့်စရာ မဟုတ်ခဲ့ခြေ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုကြောင့် သူ့အပေါ် ဒီလောက်သံယောဇုံ တွယ်ပြီသွားခဲ့ရတာလဲ။ သနားကရုဏာလား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အကြောင်နာက နောက်မှ လာတဲ့အရာပါ။

မှန်ထဲက ကျွန်မ အရိုင်သားတွင် နောက်ထပ် အရိုင်တစ်ခု ပေါ်လောသည်။ ကိုသီဟ...

“ပပောဇူး”

ကျွန်မ စိတ်စော်းစွာ သူ့ကို ဖော်ကြည့်ပို။

သူက ကျွန်မ ကုလားထိုင်၏ဘေးမှာ ရပ်ရင်း ကျွန်မအား ဝါတ်ပုံတစ်ပုံ ပေးသည်။

“အခါဝါတ်ပုံထဲက ခွန့်သာဆိုတဲ့လူကို ရှာကြည့်စင်းပါ”

ကျွန်မလက်ထဲသို့ ရောက်လာသော ဝါတ်ပုံတွင် လူငါးယောက် ပါဝင်သည်။ လူငယ်ငါးယောက်၊ အားကဗေားဝတ်စုတွေဖြင့် မတ်တတ် ရပ်နေကြသည်။

ကျွန်မကို နေ့စဉ် မြှုပ်ဖြင့်တွေ အခန်းဆက် ပြောပြန်ခဲ့သော လူသည် ယခုအခါ ဝါတ်ပုံထဲက လူငယ်ငါးတွေထက် ငါးနှစ် ခြောက် နှစ်တော့ ကြိုးနေပြီ။ ဆံပင်ကလည်း တို့တို့ပြတ်ပြတ်မဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် ပုံစံပြောင်းနေပြီ။ သို့သော် ခံကားပင်တစ်ပင်မဟုတ် တစ်ပင် အောက်မှာ ကျွန်မ နေ့စဉ် တွေ့နေရသော ပုံပြောကောင်းသည့် ကိုခွန်သာကို ကျွန်မ တစ်ခြားလူတွေနှင့် ခွဲခြားသိပါသည်။

“ဒီတစ်ယောက်ပဲ”

အစွန်ဆုံးမှာ ရပ်စော့သူကို ကျွန်မ လက်ညီဖြင့် ထောက်ပြုလိုက် သည်။ ဒေါ်တင်၏ ဂျတ်စန်အောင်သံနှင့်အတွေ့ ကိုသီဟ အုံသုတ္တိလှုပ် သွား၏။ ကျွန်မကို အေးကြောင် ကြည့်နေသည်မှာ စက္ကန့်ပေါင်း မျှေးစွာ ကြာသွားသည်အထိ ပြစ်သည်။

ထိုနောက် ကျွန်မ၏သားက ကုလားထိုင်မှာ စောင်စွာ ထိုင်ချ လိုက်သည်။ ဖန်ချောင်းမီးရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်း အိမင်းသွားသည်။ ကျွန်မကို ဖကြည့်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ် အမှတ်တမ္မာ တင်ထားသော သူ့လက်သူ ငွေ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်ကပဲ အဝါမြတ်ခုခုကို ချက်ချင်း ပေးတော့မလိုလို။

“ဘာဖြစ်လို့ပဲ ... ကျွန်တော် နားမလည်းတော့ဘူး။ တဇ္ဇာသရဲ့

ချုပ်သူတော် ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၅၆

ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား”

ခြောက်သွေ့သောအသံဖြင့် ရော်ဝါသည်။

ကျွန်မကို ဓမ္မသောပေးခွန့်မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူပြောသော ဝကားဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တဇ္ဇာသရဲ့ ဟူသော ဝကားလုံးအတွက် ကျွန်မက ကိုခွန်သာကိုယ်စား စိတ်ထိနိုက်ရသည်။

“တဇ္ဇာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မ ခါသေကိုစွာ ငြင်းလိုက်ပိုသည်။

ကိုသီဟက အကြောက်း တွေ့ဝဝနေပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သူတဇ္ဇာဟုတ်လား မဟုတ်လား အရပ် သိရ အောင် လုပ်မယ်”

သူ မြိုင်းဆို ထရုပ်လိုက်၏။

“မောင်သီဟ ဘာလုပ်မလိုလဲ”

ဒေါ်တင်က တုန်လှုပ်ဟန်မျက်နှာထားဖြင့် ပိုးမိုးစွာပေးသည်။

“သွားရှာမယ်လော လူဖြစ်ငန်ရင် ခွန့်သာ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ် လည်ကုပ်ခွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့မယ်”

သူ စိတ်ဖြန့်စွာပင် စာကြည့်စားပွဲကို လက်နှင့် ပုတ်လိုက်သည်။

မြန်းဆံမြည်သံကြောင့် ကျွန်မ တုန်သွား၏။

“ဒီအချိန်ကြိုးမှာ သွားရှာမယ်”

ဒေါ်တင်က တားပြစ်ချင်နေသည်။

“ဒီအချိန်မရှာလို ဘယ်အချိန်အထိ ဝောင့်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် မဝောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“တကယ်လို လူမဟုတ်ရင် မင်းဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“လူပဟုတ်ရင်လဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ သူ့ကို နှင့်ထွက်ရမှာပဲ”

ကျွန်မ ကိုသိဟာကို အေးကြည့်နေဖို့သည်။ ဘယ်လို သွားရှာ ကြည့်မှာလဲ။ သည်လောက်များပြားလှတဲ့ ခံကားပင်ဆင်တူတွေ ကြားမှာ။

ဟင် ပဟုတ်သေးပါဘူး။ သူက ဒီအသိနှင့်မှာ ဘာလို ခံကားပင် တွေ အောက်မှာ ရှိရမှာလဲ။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်နေရမှာလေး ခံကားပင်တွေ အောက်မှာ ရှိရမယ်လို့ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့မိပါတယ်။

ကျွန်မ ကြုံကိုသိုးထားသည်။

ကျွန်မ မသိရိတ်ကတစ်ခုခုကို လက်ခံထားလိုက်ပြီလား။

“ပင်းတစ်စေယောက်တည်း မသွားနဲ့လေ၊ ဒေါ်ကြီးလိုက်မှာပဲ့”

ဒေါ်တင်က ကိုသိဟနောက်သို့ လိုက်ရန် ဟန်ပြင်၏။

“ဒေါ်ကြီးက ပပေါ်အနားမှာ နေခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူးနဲ့။ ပပေါ်တစ်စေယောက်တည်း ဘယ်ပြစ်မလဲ”

ကျွန်မ ငေးနောရှု သတိပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

“ရတယ်ဝေရာ၊ ဒေါ်ကြီးကို ဒေါ်သွားပါ။ ကျွန်မ နေခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဖြစ်လည်း ကျွန်မလိုက်တွေးမယ် ဆရာတော်သွားမော်လေား”

ကျွန်မ ရုံးနှင့်သော ဝေဒနာဖြင့် ပေါ်မဲ့မဲ့ ပြုးမိသွားပါသည်။

“ဒီမှာပဲ နေခဲ့ပါပယ်”

“မဟုတ်ဘူး ပပေါ်၏ ကျွန်တော်တို့က ပပေါ်ထိ ထိတ်လန့် နေမလားလို့ စိတ်ပူးမနေချင်ဘူး။ အခန်းထဲ သွားနေလိုက်တော့လေး အိမ်တော့။ ပြုတင်းလည်း စိတ်ထားလိုက်ပေါ့”

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၄၇

သူတို့ ဂိတ်မယ့်အာင် ကျွန်မ အိမ်ခန်းထဲတို့ ဝင်လိုက်ရပါသည်။ သူတို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။

အိမ်ရာဝပ်ပျားလိုက်ဟောတုန်ယ်စွာ လွှာအိမ်လိုက်ဖို့တော့လာည်း။

ကျွန်မ၏ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ပေါ်မှာမာ အရာတစ်ခု ရွှေးထွက် နေသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းအသာကြုံလျက် ဆွဲထွက်လိုက်၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်၊ မင်းညို ဘန်ကောက်သွားတုန်းက ကျွန်မအတွက် ဝယ်လာပေးခဲ့ သော ပြင်သစ်စာဝရးဆရာတော် ကော်လာက်(တိ)၏ အထူးပွဲဖို့ စာအုပ် ဖြစ်သည်။

မင်းညို...

လောက်ကြီးမှာ ကိုယ်ဝိုင်ငွေသွားက်မှ ရတဲ့လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်...တဲ့။

ဟုတ်တယ်။ ဟောဒီလမ်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ လျှောက်ခဲ့ပါ တယ်။ ဘယ်သူ့မှ ကျွန်မအတွက် လျှောက်ပေးခဲ့တော်မဟုတ်။ သွားလက် ဝနဲ့ ပြီးဆုံးအသာင်တော့ သွားရမှာပါ။

လမ်းဆုံးနှင့်လည်း သိပ်တော့ မကျွန်တော့သူ့သားထင်ပါဘူး။

ကျွန်မ မနက်ဖြန့် ပြန်ဖြစ်မည်လား။

စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ အသစ်ပြစ်နေသေး သော့စာအုပ်နှင့် ဓာတ္ထနှင့် သင်္ကာဇာနေသည်။ စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သော အခါ အထဲက စာချက်ပိုင်းတစ်ခု ထွက်ကျေလာ၏။

မင်းညို၏ အကဲလိပ်လက်ရေးများဖြင့် ပုတ်ရု အပိုင်းလေး ပြစ်သည်။

Importance of emotions

Survival, Decision making,

Boundary setting communication, Unity

နှင့်သာဝယာ အချစ် ပလိုအပ်ဘူးလား ပင်းညိုဝင်...

ဘာဘတ္ထုးနဲ့ နင် အိပ်ရာဝင်ပြီး ဘာဘတ္ထုးနဲ့ အိပ်ရာဘ သလဲ။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝိုက်လိုက်သဖြင့် ပြတင်းတံ့ခါးတစ်ချုပ် ကျယ်လောင်စွာမြှည်လျက် ဂိတ်သွားသည်။ မမျှော်လင့်သော အသံ ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဆတ်ခနဲ့ တုန်လွှုပ်သွားပါသည်။

ပြတင်းပိတ်ထား...တဲ့။ ကျွန်ုပ်မသည် ပြတင်းခပါက်မှ မြင်နေရ သော အဓမ္မာင်ထုံကို ရုံးပိုက်စွာပေးကြော်ရင်း မျက်ခွံတွေ လေးလဲလာ သည်။

မအိပ်နွဲ့ဗြို့ အိပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုယ်ဟတိုကို စောင့်ရှုံးမှာ ဝေး။

ခွန့်သာဟာ လူလား၊ သေပြီးသူရဲ့စိညာ်လား၊ မကြာခင်မှာ သိရောက္ခာမည်။

စံကားပန်းရန်သည် ကျွန်ုပ်အခန်းထဲ၌ ဖွေးပွဲသင်းတုံးနေသည်။

ဒါက ဘယ်ပန်းရဲ့ ရန်လဲ့၊ တောင်ပေါ်စံကားဖြူး၊ ယဉ်လန် စံကားဖြူး၊ ရုပ်ပန်းစံကားဖြူး၊ ကြယ်စံကားဖြူး...

ဒါမှုမဟုတ် ပင်းခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပန်းတစ်ပွဲ့ကို တစ်ယောက် ယောက်က လာထားပေးစေချင်သလား။

ထား စေ ချင် တယ်။

* * *

ဖေ...

လေတိုးသံလား၊ တိုးတိုင်သော ခေါ်သံတစ်ခုလား။

ချို့သုတေသန ဝကားတစ်ပွဲ့ ပွဲ့ခဲ့တယ်

ကျွန်ုပ် ခေါင်းစောင်ကြည့်ပါသည်။ ကိုခွန်သာလားဟင်...

ကျွန်ုပ် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရောက်နေသည်။ အိပ်ချုပ်မှာတွေ့ ပျက်ဝန်းများဖြင့် အခန်းပတ်လည်ကို လွှာညွှာပတ် ကြည့်ရှာဖွေပါသည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သည်အခန်းမှာ ဘီရိုရယ်လို့လည်း များများစားစားမရှိ။ ဘဝတို့ဘို့ အသေးဇေားပဲရှိသည်။ လွှာတစ်ယောက် ပုန်းအောင်းနှုတ္တယ်နေစရာ နေရာမရှိ။

အခန်းပြတင်းမှ လေတာဖျတ်ဖျတ် တိုက်ခတ်နေသည်။

ပြတင်းကင် လွှာတစ်ယောက်ယောက်ဝင်လာနိုင်သလား၊ အိပ်ကတော့ အမြင့်ကြီးပါ။ သို့သော် အိပ်နှင့် ကပ်လျက် စံကားပင် တစ်ပဲ့ ရှိနေသည်။ ထိုစံကားပင်က အိပ်ထာက်ခတာင် မြင့်သေးသည်။ မြာတွေက်သော အကိုင်းတစ်ခုက ပြတင်းဘာက်သို့ ငိုက်နေသည်။ စံကားပင်တွေဟာ အကိုင်းဆတ်သလား၊ ဘယ်လောက်သေးတဲ့ အကိုင်းအထိ လွှာတက်လို့ ရသလဲ။ ဒါကလည်း စံကားပင် အမျိုးအစား ပေါ်မှာ မူတည်မှာပဲ။

နေပါ့။ ကျွန်ုပ် အခန်းဘားက... အေးလေ မြှုပ်းစေရဲ့ အခန်းဘားက စံကားပင်က ဘာအမျိုးအစားပါလို့၊ ကျွန်ုပ် ဖသိပါ။ ဖန်ကျွုံးမှ သူ့ကို ပေးကြည့်ရှုံးမည်။ သူက ဂိတ်ရည်လက်ရည် ပြောပြုပါလို့ မည်။

အား ပြတင်းခန်းသီး လှုပ်နေသလား၊ ပြတင်းပိတ်ထား...တဲ့၊ ပေါ်... နင်သာဖြစ်နေတာလဲ။

ပင်းညို့... နင်လိုက် ပဆုံးပါနဲ့နေနဲ့၊ ငါ ဒီမှာဆက်နေချင် သေးတယ်။ သူ ဘာလဲဆိုတာသိတဲ့အချင်ကျွုံး ဒါပြန်လာမှာပေါ့။

အရင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်နဲ့ နောက်လုပ်ရမယ့်အလုပ် ပလွှာ

ဝေချင်သူ။

‘ငါ မှားတယ်လို့ နင် ပပြောနဲ့ မပြောပါနဲ့။’

‘ခွန့်သာသေတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ရာတော့ ပြောင်း
လဲ သွားတယ်။ ဘဝဟာ တွယ်တာစရာ တော်တော်ကောင်းတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် လက်ခံလာတယ်။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေရသူမျှ
အာရုံးကားလလေးမှာ စက္ကန့်တိုင်း ဘဝကို ချော်နေဖိတော့မယ်’

‘သူက ဘာဖြစ်လို့သေသွားတာလဲ ဆရာ’

တံတားပေါ်က ပြုတိကျေတာလို့ ပြောရမလေား၊ ခုနှစ်ချေတာလို့
ပြောရမလေား၊ ဒါကတော့ သူကိုယ်တိုင်မှပဲ သီမှာပဲ၊ ကျွန်တော်သိသွား
ကတော့ သူ မြစ်ထဲကို ကျေသွားတယ်။ မြစ်ရေကာ ရေစီးသိပ်သန်တယ်။
ကျွန်တဲ့လူဟာ ပိုင်နှင့်ချိပြီး အောက်ပိုင်းကို မျေားသွားနိုင်တယ်။

‘အလောင်းကို တွေ့လား’

‘ဆယ်ရက်လောက်ကြာမှ တွေ့တယ်’

‘တန်လဲ့နေ့တွေ့မှာ ညာနေသုံးနှာရှိတဲ့ ငါမအားသူး’

ပင်းညိုရပါ်။

‘ဖေဇော် ငါကနှင့်ကို အဲဒီလို့ ပိန်းမပျိုးမဖြစ်စေချင်သူး၊ အော်မ
ဒေါ်အေးအေးထွန်းလို့ ပိန်းမပျိုးမဖြစ်စေချင်တယ်’

‘ကိုယ်ကတော့ ပိန်းမတွေ့ဆိုကလိုချင်တာ ပိန်းမအဖြစ်ပဲ
နှုန်းညုံးတွေ့ပေါ်ပောင်းမှာ အားနှဲ့မှု ဒါတွေပဲလို့ချင်တယ်၊ ကိုယ်က သူဝါးကို
ပန်းကလေးတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်။ အမိုင်တကြည့်ကြည့်နဲ့ မြှုံး
ယူယပေးနေရတာက အရာသူပဲ’

ပင်းညိုစင်... ဖေဇော်က ပန်းတစ်ပွင့်လေ...။

ပင်းသွားလေးရဲ့ အနှစ်နဲ့မှ အိပ်ရာကနေ နိုးလာတဲ့ စလိပ်း

ချုပ်သူတဲး ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၂၁

မြှုတိလေး ပက်ဂိန်လီယာ ကိုးဘတ်(စံ)ပေါ့။

‘နင်က ဘယ်သူ့အနှစ်နဲ့မှ နိုးမှာလဲ’

ငါမသိသူးလေး

ကျွန်မ နှုန်ပြုပဲသို့ လေနွေးနွေးလေးတစ်ခု တိုးဝင်လာသည်။

ဒေါ်...

ဟင့်အင်း မလောနဲ့။ ရှင်က သေပြီးသွားလေး

ကျွန်မ အိပ်ရာမှ လန့်နီးလာတော့မှ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါ
လားဟု သတိထားမိသွားသည်။

မွေးရှုံး၊ နေရောင်ခြည်၊ ငါကလေးတွေအသံ။

နေရောင်သည် ကျွန်ပဲ၏ ပါးပြိုင်သို့ ပူဇွဲးစွာကျော်နေခဲ့ပြီး
နှုန်ခင်းသည် တောက်ပလျက်၊ လန်းဆန်းလျက်။ ခါတိုင်းရက်
တွေလိုပဲ။ ငါကလေးတွေ အစာဓားနေကြပြီး၊ ဘုရားစေတိမှ ခေါင်း
လောင်းထိုးသံများ ကြားနေရပြီး၊ အရာရာသည် ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေ
သည်။ ဒီနေ့ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။

ဒီနေ့ကားမီး၊ မနက်ဖြန်ရောက်။ မနက်ဖြန်က ဗုဒ္ဓဟူး... ပင်းညို
မသွားသူး၊ ဒီ မနက်ပိုင်းမှာ ခဏအားတယ်လေး၊ သူလာကြိုမှာပေါ့
ဖေဖော် အတူး။

“အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လား ဆရာမ”

“ဒေါ်တင်း”

ရတ်တရက် ဒေါ်တင်းကို ကျွန်မ အထက်တည့်တည့်တွင် မြင်
လိုက် ရသောအား လန်းသွားသည်။ ကျွန်မ ကပန်းကတန်း ထထိုင်

လိုက်သည်။ ရင်ခွင့်ထဲမှ ကော်လက်(တိ)၏ စာအုပ်က ပြုတ်ကျသွားသည်။

စာအုပ်ကြားမှ မင်းညို၏ စာရွက်အပိုင်းလေးက လွင့်ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်မ ကောက်ယူရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ တနိသွားသည်။

နော်း ဒေါ်တင့်ပျောက်နှာမှာ တစ်ခုခုထဲးခြားနေသည်။

“ဒေါ်တင် ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

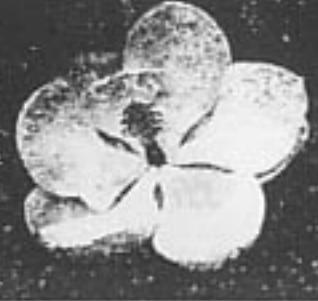
“ဆရာမ... ဟောင်သိဟကို ပန်က်ပြန်ခြုံထဲမှာ ပရိတ်ချွတ်ဖို့ဘုန်းကြီးတွေ သွားလျောက်နိုင်းလိုက်ပြီ”

အို...၊

“ခွန်သာတို့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဘာမှုလိုက္ခာ၊ အရင် သုံးနှစ်က အတိုင်းပဲ။ ဖုံးတွေကို တက်လို့၊ ကော်တော့ ခွန်သာ မကျက်ဘူး ထင်တယ်။ သူက သူ့ခံကားပင်တွေကို တော်တော်ခွဲတာ ဆရာမရဲ့”

ကျွန်ုပ် ဖြည့်ညွင်းစွာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဆရာမ ပျောက်နှာသစ်လိုက်လေ၊ ကော်ဖို့ ပုံစွဲပျေားသလက် စားရအောင်”

အပြိုင်းဝံကားပြီ (Magnolia grandiflora)

ကျွန်ုပ်၏ခြေလှမ်းတွေမှာ တစ်ခုခုက်ပြုနေသလို လေးလဲတုံး ဆိုင်းနေသည်။

သည်ကနေ့မှာပဲ မြေကိပင်တွေက ခါဝိုင်းထက်ပို၍ ပုံးစိုးတိုက်ကာ ရည်လျားနေကြသလိုပဲ။ သူတို့က ရှည်ငောတော့ ကျွန်ုပ်၏ထမိပျားနှင့် သူတို့ကို ထိုးအာက်အနားဝက် စိတိုင်းလာခဲ့သည်။

မနောက်နောက ရွာချေသော့မိုးကြာ့င့် ငမြေက်ပန်းပင်လေးတွေ အာရာ့င်စုလှပနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကို ကျွန်ုပ် စုံကြည့် မနေအားပါ။

ကျွန်ုပ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သင်းပျွဲမွေးထံ့လျှက်ရှိသော ခံကားပန်းယွင့်တို့၏ ရန်းကို ရှိက်မွေးမိတော့လည်း ကျွန်ုပ်အထက်က

အုပ်စိုးလျက်ရှိသော သူတို့ကို ဖော်ပြည့်အားပါ။

သူ့ကို ကျွန်မ တွေ့မဖြစ်ပေ။

ဒါပေမယ့် သူက ဘယ်မှာပဲ။

မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ခေါ်ရာရာမှာ ဖိုးသို့ထိလှမတတ် မြင့်မတ် အုပ်စိုးနေသော သစ်ပင်ကြီးတွေ့ကြော...လူတစ်ကိုယ်စာစက ကြိုးဟားသော လုံးပတ်ဖြင့် ပီးနိုးရောင်၊ အညိုရောင်၊ အနှက်ရောင် ပုန်မြိုင်းသော ပင်ဝည်ကြိုးများကိုနောက်ကျယ်တွင် သူရှိနေပါ့မလား။

သူရှိနေပုံးပါ။ တစ်ပင်ပင်တဲ့နောက်မှာ သူကျယ်၍ရုပ်ရင်း ကျွန်မ ကို သူတောင့်ကြည့်နေမှာပါ။ ခါတိုင်းလိုလေ။

အပိုရောင်ပွင့်ချပ်များ ဝတ်ဆံများ ပြန်ကျေနေသော အပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ကျွန်မ ရောက်လာသည်။ သည်ပန်းပွင့်တွေကို ကျွန်မ ရောက်ကတ္ထည်းက သည်တစ်ခါပဲတွေ့ရသေးသည်။ ခံကားဝါပွင့် တွေပေါ့နော်... သိပ်မဝါသည့်ခံကားဝါများ။ အရင်နှေတွေကသာ သူတို့ကို ကျွန်မတွေခဲ့လျှင် အပင်အောက်မှာ တစ်ခဏာရပ်ပြီး ငြော်လော ဖော်ကြည့် နေပါနိုင်တဲ့။

အခြေတွေ ကျွန်မမှာ စိတ်မအားလုပ်ပါ။ သူ့သိကို ကျွန်မ ရောက်ချင်လှပြီး။

“ခွန်သာက သေသွားပြီလေ”

အေးဝက်ခြောက်သွေ့သော ဝကားသံတစ်ခု။

ဟုတ်သလား၊ ရှင်က သေပြီးသားလူတစ်ယောက်တဲ့လားဟေား။

ကျွန်မ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ဆိုသို့ ဖျော်ကြည့်လိုက်တဲ့။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ကျယ်နေသဖြင့် အိမ်ကို မဖြင့်ရ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူ့ ရှိနေပုံးပါ။ ဂို့သို့ဟာ ရွာထဲသွားသည်။ ဒေါ်တစ်က

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃၅

ပန်ကိဖြန့် ဘုန်းကြီးတွေ ဆွမ်းကာင်ဖို့ကိစ္စအတွက် ရွေးသို့ သွားသည်။

“ဆရာမ ခြေထဲမဆင်းနဲ့ဘုံးနော်၊ သွားချင်ရင် ကျွန်မ ပြန်လာ မှာဘား”

ကျွန်မ မတောင့်နိုင်ပါ။

ဟောဟိုရော်က သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်မ ခဏတော့နားချင် သည်။ ထိုအပင်သည် အိပ်ကောင်းလှပ်။ သူ့အောက်မှာ နေပြောက် ကလေးသော်မှ ထိုးမှာမဟုတ်။ အရွက်တွေကလည်း ကြိုးဟား တောက်ပြောင်နေသည်။

ခဏလေး၊ ဖို့ရော်က ပြန်မဟုတ်လား။

ကျွန်မသည် ပြစ်ကမ်းပါးသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီပါ။

ကျွန်မပါန်းနှင့် လွတ်နေသော ခြေဖျားလေးတွေက စိုစွတ် ထိုင်းမြိုင်းသော ပြေကြိုးကို ထိမိသည်။ ရှုံးဆက်လျောက်သောအခါ စို့ခဲ့ခဲ့ အေးမြှေသော အိပ်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

မြုပ်ရေးသံကို ဝတ်ကြားရပြီ။ ရေသသည် လိုက်သံပေါက် နော်။ သည်နားက ပြစ်ကမ်းပါးမှာ လိုက်စားထားသော လိုဏ်တစ်စုရိုး ငွေသလိုပဲ့။

ကျွန်မ အပင်အောက်မှာ ခဏရပ်လိုက်သည်။

သူသည်အနားမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ မြုပ်နဲ့ သိပ်နဲ့လွှန်းနေပြီ။ သူသည် ဥယျာဉ်ကုန်းမြှင့်က ခံကားပင်တွေနားမှာပဲ ရှိလို့မည်။

ခဏလေး ကျွန်မ ခဏထိုင်းမှု ပြစ်မည်။ ပနားမနေ လျောက် လာခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင် ခိုးပေါက်ခဲ့ပြီလဲ။

ကျွန်မထိုင်ချလိုက်မည် ကြော်ယောက်တုန်း ကျွန်မမျက်စိရွှေသို့ တစ်စုတစ်စု မို့ခဲ့ခဲ့ လွင့်လာသည်။ ဖြူဇူဇူ အိပ်တစ်ခု...။ ထိုအရာ

သည် ကျွန်ုပ်တော်မြေရင်းဘို့ ရောက်လာသည်။ အမြင့်မှုကျေလာသော ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်လေသည်။

ကြီးမားလှုသော အဖြူရောင် ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မသာဝမှာ သည်လောက်ကြီးမားသည့်ပန်းကို တစ်ခါဗျာ ပြုပြုသူးပါ။

ပန်းပွင့်၏ပိုင်ရှင် အပင်ကို ကျွန်ုပ် ဟောကြည့်လိုက်၏။ ပေ တစ်ရာတော့ အသာဓလားမြင့်မှာပဲ။ သို့သော် ထူးခြားသည်က သူ အကိုင်းများသည် ဆောက်ဘို့ ဗိုက်ကျွော ပြာထွက်ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းလိုပါနိုင်သည့် အမြင့်ထိအောင် နိုင်လေသည်။

လမ်းလျှောက်ခဲ့ရပါ့ ဟောပန်းနေသော ကျွန်ုပ်ဘား မွှေးပျံသော စိန်းမောင်သော စံကားပင်၏အနိုင်က သီးကြွေးလိုက်သည့်အခါ ရွှေဆက် ရှာဖို့ ခွဲနှုန်းတွေ ရလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ငါးပေါ်မှာ ဖြူဆွတ်သော ပန်းကြီးတစ်ပွင့်။ ကျွန်ုပ် ပိုင်းဆည်ထင်သည်။ ကျွန်ုပ် ခြေဖျားစောက်လျက် လက်ခန့် တန်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် လက်ကာပါပါ။ နည်းနည်းလေးပေါ်နေ သည်။

ခြေဖျားကို ထောက်နိုင်သူမျှစောက်ကြည့်သည်။ မဖို့။

ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် စိတ်အားလျော့သွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းနေသော အကိုင်းသည် ကျွန်ုပ်သီး သို့ ဉာဏ်ကိုင်းလာတော့သည်။ ပန်းပွင့်က ကျွန်ုပ်လက်နှင့် လာထိလေ သည်။

အို...

လက်တစ်ဘက်က ထိုအကိုင်းကို ဆွဲယူနိုင်ပေးလိုက်သော

ကျွန်ုပ်လား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၅၇

ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် လှပ်ခနဲကြည့်နှုံးဝင်းသာသွားသည်။ သူပဲဖြစ်မှာပေါ့။ သူကလွှဲလို ဘယ်သူ ဖြစ်ပိုးမှာလဲ။

ဖော့ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ သူ...။

သူက ပြုးကြည့်နေသည်။

“ခုံဇော် ပေါ့”

ကျွန်ုပ် ပန်းပွင့်ကို ဆွတ်ခုံလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ခုံပြီးနောက် စံကားကိုင်းသည် အပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။

“ဒီအပင်ကို တောင်ပိုင်းစံကားဖြူလို အပေါ်ကန်တွေက ခေါ်ကြတယ်။ တရာ့ကတော့ အမြှိမ်းစံကားလိုခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် လည်း ဆိုတော့ သူ့ဘရွှေက်တွေက ဝါတယ်ညိုတယ်လို့မရှိဘူး၊ အမြှိမ်းနေတာဖို့ပဲ”

“ကျွန်ုပ် ရှာလိုက်ရတာ”

ကျွန်ုပ် အနည်းငယ် တုန်ခိုလာသောလက်ဖျားများကို သတိ ထားမိရင်း သူ့ကို ပြောဖို၏။ သူပြုးနေသည်။

“ဂိုယ်လာမှာပေါ့”

ရှုံးညွှန်းတွေးသည့် အဲဒီစကားသံကို သေပြီးသား လူတစ် ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်မှာလဲ။

သူ့အကျိုးမှာ ပြာနိုင်းမိုင်း စို့ရှုံးလက်တို့ဖြစ်သည်။ သူ့လုံချည် က အနောက်ရောင်ဖျားသော ပရမ်းကွက်စိုင်စိုင်သေးသေးလေးတွေ။

ကျွန်ုပ် သူ့ကို ပြောဝရာတွေ ပေးစရာတွေအပျားကြီးရှိသည်။ ဘယ်ကဝြီး ပြောရပါမလဲ။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်ခန္ဓာက ယိုးယိုင်နေသည်။

"မေ နေကောင်းခဲ့လား"

ကျွန်ုပ် တုန်းစိုက်စွာရယ်မောပါ၏၊ သို့သော် အသံက တိုးတိုး
လေးပဲ ထွက်လာသည်။

"ကျွန်ုပ်မကို အမှန်အဝိုင်းပြောမလား ဟင်"

မူးမျှ တွန်းဆုတ်စွာ ဖော်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်အား ကြုံနာစွာ
ကြည့်သည်။

"ပြောမှာပဲပေါ်မော ကိုယ် ဖညာခက်ဆုံးလွှက် မင်းပီဝလ်"

"ကို ခွင့် သာ က သေသွားခဲ့ပြီလား"

ကျွန်ုပ် စွတ်အားတင်းပြီး ဖောပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကြောင့် သူနောက်သို့ အနည်းငယ် ဖိုင်သွား
သည်။ ထင်သည်။

သူ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခတာ ငေးပိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့
သူရယ်မောလေသည်။

သူရယ်သံကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်ပေါ်ပါးစွာ လိုက်ရယ်ပါသည်။

"အော် ဖောပ်"

သူက ပြုစ်ဆိုသို့ တစ်ခုက်လုပ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပင့်သက်စိုက်
သည်။

"ဂိတ်ပဆိုးနဲ့နော် သူ သူတို့က ပြောနေလို့ အဲဒါ..."

သူ ကျွန်ုပ်နှင့် ပျက်နှာချုပ်ဆိုင်ပြုစ်အောင် နေရာပြုပြု၍ ရှင်လိုက်
၏ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်မကို သူညာလေက်အား ကမ်းပေးပါသည်။

"ကိုယ့်လေက်ကို မင်းထိကြည့်လိုက်စင်ပါမော အဲဒါ သေသွားပြီး
သားလွှဲလား၊ ဖော် ကိုယ့်ကိုပြောပါ"

ကျွန်ုပ်မကို ကမ်းပေးနေသော ညာလေက်ကို ကျွန်ုပ် လက်ဖျားဖြို့

ချုပ်သွေး ဝကားတော်ဖွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ဘသာအယာထိကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်ကြုံးရှုသော့၊ ခြောက်
သွေ့သော ဇွဲးတွေးသော့၊ လက်ဖြစ်သည်။

သူ ခိုက်ဟာ ရယ်ပြန်ပါ။

"ရဲနဲ့ကိုင်ကြည့်ပါပေရဲ့"

ကျွန်ုပ်မဘဝမှာ သူမိမိးယောကျားတစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို
တစ်ခါမှ ပကိုင်ပူးသွား။

ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့သွားသည်။ ဘဝမှာ ပထားဆုံး ကျွန်ုပ် ဆုံးကိုယ်ရာည်
လက်သည် မင်းညိုစင်၏လက်သာ ဖြစ်လိုပဲည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့ပူး
ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပထားမှာ ပစ္စာပဲရဲ့ နောက်တော့ ခပ်ဖွဢ့ဖြုံး၊ နောက်
တော့တော့ ဆုံးကိုင်မိသွားသည်။ ဇွဲးတွေးသော့၊ ညီးယူသော့
ခွင့်အားတစ်ခုက ကျွန်ုပ်မလက်ထဲသို့ တစိမ့်စိမ့် စီးဝင်သွားလေသည်။

သူလက်ကပါ ကျွန်ုပ်မလက်ကို ပြန်ဆုံးကိုယ်လိုက်၏။ တင်းကြုံ
စွာ၊ သေချာစွာ၊ ပိုးပိုးပိုးပိုးပိုးပိုး...။

ထိုနောက် ထိုလက်ဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်မကို သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်
သည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံး၊ သူ့ကိုယ်စွာနှင့် ထိက်သည်အထိ
ဖိုင်သွားသည်။

မျှော်လင့်ပထားသော လွှဲပူးမှုပြုပြု၍ ကျွန်ုပ် အသက်ရာ။
မှားသွားတဲ့။

"မေ"

ကျွန်ုပ်ပါးပြုပြုတွေ ပူဇွဲးနေသဖြင့် သူကို ဖော်ကြည့်ရပါ။
ကျွန်ုပ် ခေါင်းကို င့်စိုက်ထားပါသည်။ ကျွန်ုပ် နပူးနှင့် သူ့ကော်လာ
အောက်ဆုံးကြယ်သီး ထိပါသည်။

“မဟာဒေဝရာမှာ ကိုယ့် နှလုံးခုနှစ်နေတယ်၊ မြေထက်နဲ့
ပြေည့်”

သူတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျွန်မလက်ကို သူ့ဘယ်
ဘက် ရင်ဉာဏ်ပေါ်သို့ တင်းတင်းဆွဲပေါ်ပေးသည်။
အို...

ကျွန်မ လက်ဖဝါးအောက်မှာ တဆင်ဆတ်လွှဲပုန်နေသော...
“တွေ့လား”

သူ့ဘသံက ကျိုဝယ်လိုသည့်အသံ။
ကျွန်မ ရှုက်ချွဲစွာ ဝေါင်းညီဝှက်လိုက်၏။

“သေချာအောင် ပါးနှဲကပ်ကြည့်ချင်သေးလား”
ဟင့်အင်း... ကျွန်မ...

သို့သော် ကျွန်မယျောက်နှာကို သူ့ရှင်ခွင့်သို့ အင်စီသွားသည့်အထိ
ဆွဲပွဲခံလိုက်ရသည်။

ကျွန်မပါးပြိုင်သည် ပျော်စွဲနှုန်းသော အကျိုအောက်က ပြည့်
တင်းနေးတွေးသော လူပ်ခတ်မှုတင်းရနှင့် ထူးသန်းစွာ ထိကပ်ပိုသွား
သည်။

“မေ”

သူ့ညျဉ်းသံ ဝါးဝါးအောက်မှာ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လန့်ဖျုံ
သွား၏။ ကျွန်မ ပျော်လုံးတွေ့ စိစ္စတ်လာသည်။ ကျွန်မ အားကိုးတာကြီး
ပက်တွယ် စိနှုံးကိုချင်သော ရင်ခွင့်ပိုင်ရှင်မှာ သူမှာ ပဟုတ်ဘဲ။

ဖော်... လူတင်ယောက်က တစ်ခြားလူတင်ယောက်အတွက်
နေရာတာကာ ရှုံးကနေ လိုက်ကာကျယ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ကာကျယ်တတ်ရမယ်။

ချုပ်သူလား ဝကားတင်းပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ပင်းညို...”

တစ်ခုံတစ်ခု လွှာတ်ခဲ့ ကျွန်မ ရေးချွဲစွာသွားသည့်နောက်တွင်
သူသည် ကျွန်မအား သူ့ရှင်ခွင့်ထဲမှ ဘသာတွေ့ဗုံးဖယ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်မ
ကို ဝေါးဝါးကြည့်သည်။

“ဒေါ်အော့ချုပ်ကို တတာ နှစ်ခါ့ပြီး အဲဒါ ဘယ်သူလောင်”

အော် ခုက္ခလားကျယ်။ ကျွန်မ ပင်းညိုဝင်ကို တမိပြန်သတဲ့
ကျွန်မ လိုက်ဟာသောရင်ပြင် အသံတွက်ရယ်မောမိသည်။

“သူ ငယ် ချင်း”

သူက ကျွန်မနှင့်အတူ လိုက်ရယ်လေသည်။ ကျွန်မ နောက်
ဆုတ်ရပ်တော့ သူ အသာတာကြည့်ပင် ကျွန်မလက်ကို လွှာတ်ပေး၏။

“ကိုယ်သေပြီးလို့ ထင်သေးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်မလက်မှ ဘယ်တုန်းက လွှတ်ကျွေသွားခဲ့မှုန်းမသိသော
စံကားဖြူပွင့်ကို ဖြေပြင်ပေါ်မှ သူငှံကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒို့ကားဖြူပွင့်ကို ကိုယ်နဲ့ ဖေဖေနှဲနှဲကိုခဲ့တာ”

“အော်...”

“ပေမေသေတဲ့နှစ်ကပြီ”

ဒါဖြင့် သည်အပင်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီပြီး

“သူ့ဘသံးက နိုင်ဘာဆိုမှည်ပြီး ပေမေသေတာက ဒီဝင်ဘာ
လေး။ အဲဒီဘသံးမျိုးမှာ အသံးလည်းအက်ကွဲ အထဲကအငေးလည်း
ရင့်နေပြီပြီး ဒီအငေးလေးကို ပူးလိုက်ရုံပဲလေ”

ထို့ကြောင့် အိုင်ဘာက်ဆီမှ လူသံးသံးသံးကို ကြေားရသည်။ ကိုယ်ဟာ
ပြန်လာပြီထင်သည်။ ကျွန်မ မသိပိတ်က နှီးဆော်တာလားမသံး။ ရတ်

တရက် သတိရသွားတာ တစ်ခုရှိသည်။

“အဲ ကို ခွန့် သာ”

“ခဏနေရင်လော ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ လူလေးငါးယောက်လောက် အလုပ်ထုပ်နေကြရတော့မယ်”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို သတိပေးလိုက်ခြင်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခံစားရသည်။

သူ မျက်မျှင်ကြုတ်သွားစ်။

“ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ခံကားပင်တွေကို ရေကြမလိုတဲ့”

“ဘာတဲ့”

သူအတွက် ထိုသတ်းက အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်။

“ပိုင်လ... ဒေါတင်က ဒီဦးထဲမှာ ပရိတ်ရွတ်ချင်တယ်တဲ့”

ဆရာကို အဲ ကိုသိဟာကို ဘုန်းကြီးတွေ သွားပင့်စိုင်းတယ်”

“အော်”

“အဲဒါလေ... ခံကားပင်တ်ပင်အတွက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးဘယ်နဲ့ပေးပင့်ရမလဲ သိန့်မျှမျှပေါ့”

သူ ခိုပ့္ပ့ပျော်ပြီး၏။

“အဲဒါ ဒေါကြီးဟာလေ၊ ဒီဦးထဲမှာ နေလာတာလည်း နှစ်တွေ ကြာကြာလှပြီ။ အခုခိုလည်း ခံကားပင် ဘယ်နှုပ်ရှိရလဲ ပသိသေးဘူးလား”

“ခံကားပင်တွေကလည်း အများကြီးကိုးလို့”

ကျွန်ုပ် ဒေါတင်ဘက်က လိုက်ပြောပိသည်။

“အခုပုံ လိုက်ရရန်လို့ ညာနေတော် ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေပြီး

ချုပ်သွား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

သားတွေ ထပ်ထပ်ရောပိနေမှာက ပါသေးတယ်။

သူ စိတ်တို့တို့နှင့်ပြောသော လေသံကို ကျွန်ုပ် ရယ်ချင်သွား သဖြင့် ခိုင်ခဲ့ ရယ်လိုက်ပိုသည်။

“အဲဒါ ဘုန်းကြီးတွေက ကိုခွန့်သူ့အတွက် ရွတ်ကြ ပတ်ကြ မှာ”

သူ မျက်လုံးပြုးသွား၏။

“ဘာပြောတယ်”

“ဒေါတင်က ကိုခွန့်သာ ကောင်းရာသုဂ္ဂတိ ရောက်ဝေချင်လို တဲ့”

သူ ပထာမတော့ ထိုစကားကြာင့် မျက်နှာ ပူးပိုင်းသွား၏။ ထိုနောက် ရတ်တရက် တဟားဟား ရယ်ချုလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ရယ်ပိုပြန်ပါသည်။

“တွေ့လားမေး အဲဒါတွေကြာင့် ကိုယ် သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တာပဲ”

သူရှုက်ချင်း အရယ်ရုပ်ကာ ကျွန်ုပ်ဘား ညျင်သာစွာ ဖုံကြည့်လေး၏။

“မေး ဘယ်လိုထင်လဲဟင်၊ ကိုယ်က ပရိတ်ရွတ်ပြီး နှင်ရပယ် လူလို့ ထင်လား”

ကျွန်ုပ် သူ့ကိုဝေါးကြည့်လျက် ယုံကြည့်ပိုဝင်ချွော ပြီးလိုက်ပို သည်။

“ကျွန်ုပ် ဓားကြော်ကို စိန်ခေါ်ထားတယ် ကိုခွန့်သား တွေ့ဆုံးရင် တော့ ပြေးမှာပေါ့။ လူဆိုရင်တော့ ပြေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့”

သူက ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးတွေထဲသို့ စိုက်ကြည့်ကာ ပင့်သက်

တစ်ချက် ရှိက်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ပြောလိုက်ပါမေ၊ စံကားပင်ပေါင်း သုံးရာတစ်ဆယ့်ခုနှစ်ပင်
ရှိတယ...လို”

ကျူးလင်ဝံကဗျာ (Liriodendron tulipifera)

ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားသည်။

သည်းကြီးမဲ့ကြီး ရွာချေနေသာ့ဦးကို ကျွန်မ မချုပ်မခဲ့အောင်
ပါသည်။ နှစ်ရက်ရှိပြီနောက်။

ဗိုးဆက်တိုက် စွေးသွေးရွာကာတည်းက ဖွေးပျေားသောပန်းရရှိတွေ
နှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။ ငြောက်နှင့်လောက်ပါပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်ဖွံ့ဖြိုးပြင်တုန်း အခန်းထဲသို့ ကိုသိဟ
ရောက်လာသည်။

“မဆေဇ် ဗိုးပက်မယ်လေ၊ ပြတင်းပေါက် ပိတ်ထားမှုပြစ်မယ်”

သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသော ယဉ်းလင်ပန်းကို တာရေးစားပွဲပေါ်
တင်လိုက်ကာ ပြတင်းဆီသို့ သူ့ဇလုံးကိုသွားက်သွားက်။

“ဟပက်ပါဘူးဆရာ၊ ဖွင့်ထားပါ”

သူခဏဝိုးတားနေပြီးနောက် ပပါတ်ဘဲ ထားလိုက်သည်။

“အများရှိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ နည်းနည်းပဲရှိတော့တယ်”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နိုင်တိနိုင်းပိုင့်နှုံးလား မသိဘူး”

သူက စားပွဲပေါ်မှာ သူတင်ထားသော လင်ပန်းထဲက ကော်ပီ
ပန်းကန်ကို ကြည့်လျက်

“ကော်ပီနဲ့ ကိုတ်မနဲ့ ကျွန်ုတ်တော် ယူလာတယ်၊ ဒေါက္ခာကတော့
ပမေဇာ်ကို ငါးရုံဆန်ပြုတ်လုပ်ပေးပို့တဲ့ ရွှေးကိုဘွားပြီ”

“ဒုံး... ကျွန်ုမ် ဆင်းလာမှာပေါ့ ဆရာကလဲ၊ အားမာဝရရှိုး”

“ပမေဇာ် ဒောက်ပစ်းရအောင်လို့လေ၊ အားနာဝရာ ဖို့ပါ
ဘူး၊ ကျွန်ုတ်က ဒီမှာ ဘာအလုပ်မှုပရှိတဲ့လွှဲလေ”

ကျွန်ုမ် ခုတင်မှုဆင်းလိုက်တော့ သူ ကျွန်ုမ် လိုအပ်လျှင် ဖော်
နိုင်အောင်လားမသိ၊ အနားမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ သို့သော်
တစ်ရက်တာလောက် အပြင်းပျေားရှုနှင့်တော့ ကျွန်ုမ် ဘာမှုမပြုပါ။

“ဆရာ သောက်ပြီးပြီလား”

သူက ပြီးလျက်ခေါင်းညီတ်ပြီး ကျွန်ုမ်ထိုင်နှုံး
နောက်သို့ ဓမ္မပေးသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုကြုံအပြီးတွေက ပုံစံဆင်ဟု အခုံမှ ကျွန်ုမ်
သတိထားပါတ်။

“ဒီမှာ ဒီးက ဒီလိုပဲ မရပ်မနား ရွှာသလားဆရာ”

“ရွှာတယ်ဘူး တစ်ခါတစ်ခါဆုံး ခုနှစ်ရက်ရှုစ်ရက်လောက် ဇွန်

ချုပ်သူလား စကားတော်ပွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

တော့ မတိတ်တော့ဘူး”

ခုကွဲပါလား

အခုလိုသာ မိုးရွှာနေမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုမ် နေကောင်းသွားလို့
တော့ ခြေထဲသို့ ဆင်းလိုမရာ၊ ထိုးဆောင်းလျက်ဆင်းဖို့ ကိုသိပါဘက
ခွင့်ပြုသည်ဆိုပါးတော့(ခွင့်လည်းပြုမှာမဟုတ်ပါ) သူရောက်လာမှာ
မဟုတ်။

ဒေါက္ခာကတော့ ဘုန်းကြီးတွေ ပရိတ်ရွှေတ်ပြီးကာမှ မိုးသည်း
သည်းပဲပဲရွှာသည်ကို ကောင်းမွန်သော ရလာဒ်ဟုတွေ့က်ဆသည်။
ခြေထဲက ဘားအန္တရာယ်တွေ (ရှို့မည်ဆိုလျှင်)သည် မိုးနှင့်အတူ လွှာ့ပါး
ကင်းစင်သွားတော့မည်...တဲ့။

“နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်နေရင် ကျွန်ုတ်ပြန်မှဖြစ်
ပါ၏ ပမေဇာ်၊ ပမေဇာ်လည်း ကျွန်ုတ်နဲ့အတူ ဒီအိမ်ကတွေ့က်ရင်
ပိုလုံးခြုံပယ်ထင်တယ်။ ကျွန်ုတ် ပမေဇာ်ကို တစ်ယောက်တည်း
ပိုတ်မချေဘူး”

ကိုသိပါဘက ပုံစံဆင်သံဖြင့် ကျွန်ုမ်အား ပြောတော့ ကျွန်ုမ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချော့ ပြီးလိုက်စိသည်။

“ဒုံး မရှိုးမိုးပါနဲ့ဆရား၊ ဒေါက္ခာလည်း ရှိုးသားပဲ့၊ အားလုံး
အောအေးစေားဆေးပါပဲ”

သူက ပြတင်းမှုပြုင်နေရသော ခြေထဲသို့ တစ်ချက် လုမ်းကြည့်
လိုက် ပြီးမှု

“ပမေဇာ် ပပြန်သေးဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်ုမ် နေကောင်းသွားတဲ့အပါ ပြန်မှာပေါ့ဆရာ”

သူ ပင့်သက်ရှိုးကိုလိုက်ကြုံ။

“ကျွန်တော် စိတ်ချေရအောင် ကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ။ ပြထဲကို ပေါ်ဖော်တစ်ယောက်တည်း ပဆင်းပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ပေးနိုင်မလား”

“ဆရာကလည်း နှီးရိုင်ဝရာယရှိ။ ကြောဖန်စိုးရိုင်ဆုံးပြန်ပြီ”

“ပေါ်ဖော်တစ်ခုမျှဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်တစ်သက်လုံး နောင်တဲ့ ရာနေရလိုပ်မယ်။”

ထိုစကားကို ပြောပြီးနောက် ချက်ချမ်းပင် ပြောရှင်းချက်ပေးသလို သူစကား ဆက်လာသည်။

“ဒီလိုလေ ပေါ်ဖော် ဒီအိုင်ပုံးမျှနေသူ၏ ဘာတစ်ခုမှ ထိုနိုင် နှစ်နာမူ ပရှိအောင် စောင့်ရှောက်ပို့ ကျွန်တော်မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ အောင်မဒေါ်အေးအေးထွန်းကို ကျွန်တော်ထပ်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်ကို သူစံဝှက်ချောင်းသွား”

ကျွန်မ အနည်းငယ် စိတ်ညွှန်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ဆရာက ထင်နေလို့လဲ”

သူဘဖြေရ ခက်သွားသည်။ ကျွန်မသိပါသည်။

“ကျွန်တော် တွေ့ကို ပယုံပါဘူး၊ ဒါပေးမယ့် ပေါ်ဖော် စံကား ဖော်တွေ့သွားရင် တစ်ခုခုဖြစ်လိုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတယ်။ ဖြုပ်လို့လည်း မဖြုပ်ဘူး ကျွန်တော် ထွက်လာတာ ငါးရက်နှုံးတော့ မယ်”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆရာ၊ ဆရာ စိတ်ချေလက်ချေသွားပါ”

သူ ခေါင်းရှစ်သည်။ ကျွန်မကို တစ်ခုခု ပြောသင့်ပဲပြောသင့် ခို့နှစ်ဆောင်သလို ခဏေတွေနေပြီးမှ ကျွန်မအား တည့်တည့်ကြည့်လျက် ပြောသည်။

ချုပ်သွား စကားတစ်ဖုန့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၆၉

“ခွင့်သာဆိုတဲ့လွှဲကို ကျွန်တော် ပြောလုန်ရှာပြီးပြီ ပေါ်ဖော် ရွာထဲမဲ့လုံးဝ ပရောက်လာဘူး”

“လွှဲမိမဲ့ရောက်ရင် တကယ်သိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့”

ကိုခွင့်သာကလည်း ကျွန်မကို ပြောခဲ့ပူးပါသည်။ ဘာတဲ့ ဒီဇွာမှာ လွှဲမိမဲ့ရောက်လာရင် ချက်ချင်းသိတယ်”တဲ့။

သူဘာကို ပြောချင်ပုန်းပသိသူမြင့် ကျွန်မ ပစ္စားတွေ့နဲ့ကိုပိတ်။

“ဒီတော့...”

ကျွန်မ ပေးပို့သည်။

“ဒီတော့ ယုံချင်ယဉ်ယုံချင်နေ ဒါ...တစ္ဆေးပေါ့” ပြောပြီး သူ ဝပ်လေးလေး ရယ်မောပါသည်။

“ပဟုတ်ဘူးလေး၊ သူ မသေတာရော ဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သူ မျက်မောင်ကြုတ်သည်။

“မသေရင် သူကျွန်တော်နဲ့ ဆက်သွယ်မှာပေါ့ ပေါ်ဖော် ကျွန်တော်ကို ပုန်းနေတယ်ဆိုရင်တော် ဒေါတ်ဆီပလာစရာ ဘာများ ပို့မှာလဲ၊ ဒီအိုင်မှာ ပြန်မနေစရာရော ဘာများပို့မှာလဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အလောင်းကို ပြုပြုပြုခဲ့တာလေ”

“သူလို့ ယုံဆရာတဲ့ အလောင်းပေါ့လေ။ ရက်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမှာ တစ်မြားရွှာတစ်ရွာမှာ သွားပေါ့တဲ့ အလောင်း တစ်လောင်း ပဟုတ်လား ဆရာ”

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မနှင့် စကားလက်ဆုံး ပြောရှုံးမက လက်ဖျားနှင့်ပင် ထိုကြည့်လိုက်ရသော လွှဲတစ်ယောက်ကို တွေ့ ပဟုတ်များ သိနေပါသည်။

“ဒါပေါ် အဲဒါ ခွင့်သာပါပဲ”
 သူက အနိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်နေသည်။
 ကျွန်းမ ကော်ပီပန်းကန်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အပ်ကိုင်လျက်
 ပြုပ်သက်စွာ နိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 “အဲဒီလွှဲ မပေါ်တော် ဘယ်နဲ့ တွေ့လိုက်တာလဲ”
 “လေးငါးခါး”
 သူ အဲမြှော်သွားသည်။
 “အကောင်အထည်နဲ့ ပြင်ရတာလား”
 “ဆရာကလည်း တကယ့်လျှပဲဥစ္စ၊ အကောင်အထည်နဲ့ပေါ်”
 “မပေါ်တော်ကို အသိပေးခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို
 လေ ကျွန်းတော်ဆိုလိုတာက မပေါ်တော်မှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်လိုပါ”
 ကျွန်းမ ဘာမှုများပြောပါပဲ။ ထို့နောက် ကျွန်းမ ကိုတိုင်မှန်ကို မတော်
 ချင် တာချင်နှင့် တာနေနိုက် ကျွန်းမားနှစ်ယောက်လုံး မိုးသံကို နားစွင့်
 နေရင်း ပြီးသက်နေကြသည်။ အထူးကြားမှ ကိုယ်ဟာက ပြုးလျက်မေးစီး
 “သူနဲ့တွေ့တော့ ဘာစကားတွေ့ ပြောဖြစ်ကြလဲ”
 ကျွန်းမ အသာပြုးပိုပါသည်။
 “ဝံကားပင်တွေ့အကြောင်း”
 ကိုသိပါ တွေ့ခဲ့ ငိုးစားသွားသည်။
 “ဘာပင်တွေ့လဲ မပေါ်တော်”
 “မကိုယ်ပေါ်သာတို့ မကိုယ်ပေါ်သာတို့ စံတယ်လာတာ
 မကိုယ်ပေါ်သာ ဖော်ရှုံး မကိုယ်ပေါ်သာ ကရိုယ်ဖို့ရှာ... ဒုံးအုံအကြိုး
 ပဲ ဆရာ့။ ဝံကားပင် တစ်ခုချင်းရဲ့ ရာအဝင်နဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ့ရော...
 ဥပမာ သူ့ကို ပွေးတဲ့နေ့တွေ့က သူ့အဖောက် မကိုယ်ပေါ်သာ ဖော်ရှုံးရှိ

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၁၃

ရိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း သူ့အဖောက်တော့ သူ့အဖော်ခွဲသူ မကိုယ်ပေါ်သာ
 ဂရိုင်ဒီဖလိုရာကို ရိုက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း... နောက်ပြီး သူ့ကို ဆရာက
 အဲဒီစံကားပင် ပင်စည်နဲ့ ခေါင်းခွဲဆောင့်တိုက်ခဲ့တာ ခေါင်းကွဲပြီး သွေး
 တောင် မီးကျော်ဆိုတဲ့အကြောင်း...”

ကိုသိပါ မျက်နှာတော်တော်ပျက်သွားစီး ကျွန်းမား ဖယ့်
 ကြည့် နိုင်သလိုပင် ခဏေးကြည့်နေပြီးမှ ရတ်တရက်ထွက်
 သွားပါသည်။ ပြတ်းပေါက်မှာ သူ သွားရပ်နေသည်။

ကျွန်းမ ကော်ပီပန်းကန်ကို င့်ရိုက်ကြည့်နေတာ တော်တော်
 ပြောသွားမှ သူထံက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်းတော်ဘဝဗုံး ပူးပစ်ချင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ့ နောက်
 တွေ ရှိတယ်”

သူ့အသံသည် နောင်တနှင့်နာကျွဲ့ပူးတွေ့ကြာင့် ထင်စီး
 တိုးတိုးနေသည်။

“အဲဒီထဲမှာ ခွင့်သာ သေတဲ့နေ့ပါတယ်”

ကျွန်းမ သူ့ဘက်သို့ လျည့်ကြည့်လိုက်ပိုပါသည်။

သူ ကျွန်းမဆိုတဲ့ ကြည့်နေပါ။ ပြတ်းမှ အပြောင့် ရှုံးရှုံးပိုက်
 ပျက်ပောင်ကြုတ်လျက် ငေးကြည့်နေသည်။

သူကြည့်ရာကို လှစ်းကြည့်ပိုတော့ ထူးထူးခြားသာမှ
 မတွေ့ရ။ အရှိန်လျော့သွားသော ပ်ပွဲပွဲပိုးစက်များကိုလွန်လျက်
 အိပ်ဘက်သို့ သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း ပြောထွက်နေသော အထိုးတော်း
 သစ်ပင်ပြင့်ပြင့် တစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသစ်ပင်သည် အိပ်နှင့်
 အနီးဆုံး ပြစ်နိုင်ပါသည်။ သစ်ရှုံးတွေ့က အစိုးရင့်ရင့်၊ ပိုးစက်တွေ့၏
 ဖျို့ပေါက်မှုများအက်မှာ သစ်ရှုံးတွေ့သည် လွှဲပါ ယိုးခွဲလျက်ရှိသည်။

“ဖော်သောရတာက သူ့ကြောင့်လို သူစွဲလပ်သွားမောင် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ပုံရတယ်။ ဖော်သောပြီးကတည်းက သူဟာ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာတိတယ်။ အပေါင်းအသင်းရယ်လို သိစ် ပျေားများပရှိဘူး၊ ခြထဲကနေလည်း အပြင်သိပ်မတွက်ဘူး၊ အားအားရှိ ဥယျာဉ်ထဲများ သူ့အပေါ်ဘတု သင်ပင်တွေကြားမှာ ရောက်ရန်တာပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း တက္ကာသိုလ်မသွားဘူး၊ သူ့အဖော် ပရှိ တော့ပေးပယ် ကျွန်တော်က ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပယ်လို ပြောပါ တယ်။ သူ လက်ပခံဘူး၊ ပေမဲ့ ရှုကွေတော် စာအုပ်တွေကိုပဲ သူ သံကြီးမံကြီး ဖတ်ဖတ်နေတာတိတယ်။”

သူ့စကားသံထဲတွင် နောင်တကို ကျွန်မ ခံတာမိသည်။ ကျွန်မ ပျော်လင့်သော သံယောဇုံကိုတော့ ပခံတာမိပါ။

အခုမှ သတိရသည်။ သူ့အဖော်ယျာဉ်မှူး သေသွားပြီလား၊ ကျွန်မကို ကိုခွဲနိသာ ဘာမှ ပငြားခဲ့ပါ။

“သူက ဖော်ရောန်ခဲ့တဲ့ အဲဒီမြှစ်ကို ခဏာခဏသွားတယ်။ တဲ့တားပေါ်မှာ မဝ်တတ်ရပ်ပြီး ငေးတတ်တယ်။ သူ နောင်တာရရှုံး ရနေခဲ့လိုပယ်။ တစ်ရဲတစ်ရဲ သူသေသွားရင် ကောင်းမယ်လို တွေ့ချင် တွေးနေခဲ့လိုပယ်”

“ဆရာ သူ့ကို သံယောဇုံပရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊”

ကျွန်မ စွဲပွဲသလို ပေးလိုက်မိသည်။ သူ ကျွန်မဘား လှည့် ကြည့်ပြီး တွေ့ဝေါးဖြေသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

သူမသိပေးပယ် ကျွန်မ သိနေသည်။ သူသည် သူချွဲ့ပြတ်နိုး သော ပိန်းမကိုပင် သံယောဇုံပြီး ပချိုးကပ်ခဲ့သော လုဘာပြီးအေား

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ပြစ်သည်။ ဘယ်သူနှင့်မဆို ခပ်လျှိုးလှုံးမှသာနေလိုသော လုဘာပြီးအေား ပြစ်သည်။

“အဲဒီနောကတော့ ကျွန်တော် မျက်စည်ကျွဲ့မိတာ တကယ် ပါပဲ”

သူ့အသံသည် နာကျင့်မွေ့ရောစွက်လျှက် အနည်းယောက်တိုင်ဝင် ဝန်သည်။ ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရိုင်လျှက် သူရှိရာ ပြတ်းပေါက်ဆီသို့ ထွောက်သွားလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီနောက ဒီအပင်မှာ ပန်းတွေပွင့်နေတာကို ကျွန်တော် မှတ်ပိုတယ်”

ပြတ်းပေါက်နားနီးသော အကိုင်းတစ်ရုတွင် အချက်တွေကြား ၌ ထူးခြားသောအရာတစ်စုကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ အပူးတစ်ရုနှင့် သူရွှေ့နှင့်တွေ့သော ပြုပါဝါအလုံးလေးဖြစ်သည်။ ပိုးစက်တွေအောက်များ ထိုအရာသည် ပြောင်စေက်တော်က်ပနော်။ ကိုခွဲနိသာ ကျွန်မကို ပြောပြုသော စံကားပင်များတွင် ဤအပင်ပါခဲ့ပေး။ ဒါပို့နှင့်အနီးဆုံး ပြစ်သဖြင့် သူ သည်အနားသို့ လာချင်လို့ပည်မထင်။ သို့ပါဟုတ် သည်အပင်သည် စံကားပင်မှ ဟုတ်ပါ့ပလား၊ အချက်တွေက ကျွန်မ တွေ့နေကျွဲ့မြှထဲက သစ်ပင်တွေထို ထိုပိုင်းဆိုင်း ရှည်ကားကားမဟုတ်။ ချျှော်ပေါင်ချက်လို ဝါချက်လို ထောင့်ချွှန်ပြီး၊ ဒါပေးပယ် ခပ်ပြေပြီ ထောင့်သုံးခုကွဲနေသော တိုင်ပိုင်းရှိသည်။ အငောင်ကတော့ အိမ်းနှင့်ရှင့်ရှင့်။

“သူတဲ့တားပေါ်မှာ ရပ်နေတာကိုတော့ ကျွန်တော်တွေသားပဲ၊ ဒါပေးပယ် ဘာမှထုံးထွေးခြားမြား ပြစ်လာလို့ပယ်လို ဖထင်ဖိုးလူးလေး၊ အတိတ်ကို ပြန်တွေ့သည့် မျက်စန်းဖျိုးပြ့ဗျား ပို့အေးဘာတိုင်နေရာ

ကို လိမ်းကြည့်ရင်း ပြောပါသည်။

“အဲဒီနောက ကျွန်တော် ဖေမော်စာအုပ်စင်က စာအုပ်တစ်အုပ် ဖျောက်လို သူများယူသလားလို သူ့အိမ်ကို သွားရှာတယ်။ သူ မယုဘူး ဆို ပြောရောပေါ့။ ကျွန်တော်က သူ့ဆိုတယ်တော့မှ အကောင်းမထင်ဘူး ဘာဘူး ဉာဏ်အောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စကားများ ကြတယ်။ အဲဒီနောက် မကြာခင် သူတံတားပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ခါဝိုင်းလိုပဲ ပုဂ္ဂန်တာကို။ သူတံတားပေါ်မှာ ရှင်ယယ်။ ဖေမော်သွားတဲ့မြစ်ကို ကျွန်တော် ပုန်သလိုပုန်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ကြည့်မယ်။ ဉာဏ်စောင်ရင် အိမ်ပြန်လာ ယယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် လုပ်နေကျ ပုစ်အဝိုင်းပဲပေါ့”

သူမပြောချင်ဆုံးသော စကားတစ်ခွင့်ကို သူပြောတော့မည်။ ကျွန်မ သိနေပြီ။ နောင်တော့အဇူးကြောင်း ကျွန်မ သိပ်မသိပါ။ သို့သော် နောင်တဆိုသောအရာသည် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို အောက်ထိုး ပိုးမျှ၍ ပြောသွားအောင် မောက်ပစ်လိုက်နိုင်သည်ဆိုတာတော့၊ ကျွန်မ သိပါသည်။

“ဒါပေယုံ သူပြန်မလာဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလေ”

“သူ ခုန်ချုပ်သွားတာလား”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

သူ့အသံမှ ခါသည်နှင့်သောင်ခနာကို ကျွန်မ ခံစားပို့။

“ကျွန်တော်သိလိုက်တော့ သူကျွန်ဘူးပြီ။ ကျွန်တော်က ပြီထဲမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ စာဖတ်မလို ပြင်တုန်းရှိသေးတယ်။ မြစ်ထဲတို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းကျော်ကို ကြားလိုက်ရတာပဲ။ ပထမတော့

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ကျွန်တော် သူကျွန်တော်လို ဟထ်ဘူး၊ ကလေးတွေ မြစ်ထဲ ခိုက်ပ်တို့အူ ကာလို ထင်တာ့၊ ဒါကြာ့ ကျွန်တော် ထဲ မကြည့်ပါဘူးပေါ့။ စာပဲ သက်ဖတ် နေဖိတယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်နေတဲ့စာအုပ်က နှစ်ရှုံးခဲ့၊ ဘုပ်မပင်။ ကျွန်တော်အခုထိ ပုတ်ပိနေတယ်”

ကျွန်မသာ့မှ မပေးပို့ဆုံးပြောတားသည်။ ဤအခြားအနေထိ ရောက်မှတော့ သူဘာကိုမှ ဖျို့သိပ်တားလိမ့်မဟုတ်တော့ပါ။

“တမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာလောက် ဖတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ကားရတဲ့အသံခဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ပြန်သတိရသွားတယ်။ ကျွန်တော် ဂိတ်တွေလေးသွားတယ်၊ တစ်ချိုးပဲ၊ ဒါဟာ ကလေးတစ်ယောက် ရော်ချိုးတဲ့ အသံတော့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရှတ်တရိုက် သိလိုက်တယ်”

ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ ဆိုးချွားသော စိတ်လှပ်ရှားမှုများကို တစ်ခါမှ မကြုခဲ့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မ ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရမလားမသိ။ ကျွန်မ ကြေားမျှ အဆိုဒါးဆုံးစိတ်လှပ်ရှားမှုမှာ မင်္ဂလားစင်နှင့် ပတ်သက်သော နာကျင်မော့ပန်းမှုများသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဂန်းဆိုထပြီး မြစ်ဆီကို ပြောသွားဖို့ တယ်။ ဒါပေယုံ ကျွန်တော် သူ့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး၊ မြစ်ထဲမှာတော် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကျွန်တော် မြစ်ကင်းတစ်လျောက် ရေခံအတိုင်း အပြေးလိုက် သွားပြီးရှာတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာက ကမ်းအတိုင်း ငြေပြင်မှာအပြေးလိုက်ရှာတာဟာ ရေထဲမှာကျးပြီးလိုက်ရတာထက် ပို့ပြန်မယ်ပေါ့။ ရွာသားတွေ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကျွန်တော်နဲ့အတူ ချိန်သာကို လိုက်ရှာကြတယ်။ မြစ်ထဲဆင်းတဲ့လူဆင်း၊ ကုန်းအတိုင်း လိုက်တဲ့လူကလိုက်ပေါ့။ ဒါပေယုံ ချိန်သာကိုရတာ့ အစအနေတော်

မတွေ့ရတော့ဘူး။ ညာရောက်လို့ ကျွန်တော့ကို အိပ်ပြန်ခေါ်လာကြတော့ ကျွန်တော်ခြေကုန်လက်ပန်ကျော်နေပြီ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုနာကြည်းပူတွေ့နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ယိမ်ယိုင်နေပြီ။ ဟောဒီ စကားပင်ကိုးအောက်လည်းရောက်ရော ကျွန်တော် လဲကျေသွားတော့တာပဲ။မြတ်စော်ပေါ် ပက်လက်လကျေသွားဝဲ့အချင်းမှာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးသိလိုက်တာက ညာအမောင်မှာ ကျွန်တော့ပျက်နာပေါ် ကြောက်လာတဲ့ ပန်ဖွံ့ဗုံးတွေ့။ သတိရလာတော့ ကျွန်တော် ထိမိတယ်”

“သေခြမ်းတာရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရာသူများကို ကျွန်မ ဂိုယ်တွေ့ခဲ့စားချက်ဖြင့် ကိုယ်ချင်းမောတတ်သေးသော်လည်း ဘယ်လောက်နှာကျင့်ပူဇွဲးလိုက်ရမလဲဟု ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါသည်။”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ”

ထိုစကားကိုသာ ကျွန်မ ပြောတာတ်ပါသည်။

“အဲဒီအခါကျေတော့မှ ကျွန်တော်သိတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရှုံးရာတယ်လိုတဲ့ နောင်တကြီးနဲ့ အသက်ရှုံးရတာ တော်တော်ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ဘဝပဲလို့”

ကျွန်မ သူ့ကို ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

“သူသေသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာနဲ့ ဘာမှုမဆိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြောင့်လို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ”

သူ ဘာမှုမပြောပါ။ အိမ်ခေါင်းရှင်းက သုစ္စပင်ကိုသာ တွေ့လျက်လေးကြည်နေသည်။ ကျွန်မလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ ပြိုစာကိုစွာ ထိုင်နေဖိုသည်။ ပိုးစက်များ တဖြည်းဖြည်း ကျွေပါသွားသည် အချင်းအထိ ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ ဥယျာဉ်မှူးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟာ့”

မျှော်လား စကားတော်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၇

သူ ကျွန်မအား တစ်ချက်ကြည်ပြီးနောက် ပြတ်းပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားတဲ့။

“သေသွားတယ်”

“အော်...”

သူမျှက်နှာများ စိတ်မကောင်းသည့် အခိုင်အရောင် မဖြစ်ရ။ သို့သော် သူသက်ပြင်းချလိုက်သံကို ကြားရသည်။

“သူက အရှုံလိုပဲမျှ။ သူမျှက စိတ်နှစ်စိတ် နှီဟာဖြစ်နေပဲ ရတယ်။ တစ်ခုက ခွန်သာအတွက် အသက်ဆက်ရှင်ချင်စိတ်၊ တစ်ခုက ပေါ်မောက်ကို လိုက်ချင်စိတ်၊ ခုတိယစိတ်က အနိုင်ရသွားပုံရပါတယ်”

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ကျွန်တော် နှစ်တိုင်း ပေါ်မောက်ရှုကို ပန်းသွားသွား တင်တယ်။ ပေါ်မောက်ရှုခေါင်းရှင်းက စကားပင်တစ်ပင်က စနစ်တကျပြုရယုယတဲ့ လူရှိတော့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးကြီးလာတယ်။ စရိတ်ပတ်ပန်ကိုစင်းတစ်ခုမှာ သူ အဲဒီအပင်အောက်မှာ သေနေတာတွေ့ရတာပဲ။ သူသေပြီးမှ အဲဒီအပင်က ပန်းဖွံ့ဗုံးပွင့်တယ်”

“သူ ဘာလို့ သေသွားတာလဲဆရာ”

“ကျွန်တော်ဟနိဘူး။”

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် မန်ပြောတော့ဘူးလိုရင် သေသွားတာပဲလားမသိပါ။

“ဒီအပင်က ရွှေနှင့်ရွှေလိုင်ဆို ပွင့်တတ်တယ်နဲ့တွေ့တယ်။ အခုအဖူးတွေ့ကို မြင်နေရပြီ”

“ဒါ ဘာပင်လဲဆရာ”

“ကျူးလင် စံကားပါပေါ်လေ။ သူတို့ဆီမှာတော့ Tulip Tree လို ခေါ်တယ်”

“ဒါး သူအရွက်က စံကားရွှေကိုနဲ့ သိပ်မတူဘူးနော်”

“အေးပျော် အပွင့်ကျေတော့လည်း သူတို့ဆီက ကျူးလင်ပန်နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တော်တော်တူတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါ စံကားဖျော်တဲ့”

“သူ၊ ရှာကွေဒနာမည်ကျေတော့ရော့”

“သူ ပချိုးတွေ့န်သည်။”

“ကျွန်တော် မသိဘူးဘျော်”

စံကားပင်တွေကို အမြောင်းတစ်စုံကြောင့် စိတ်နာဇာန်သူသည် ဤမြတ်ပဲ တစ်ခြားစံကားပင်တွေကိုလည်း နာမည်ဖြင့် မသိနိုင်ပါ။

“ကိုခွန်သာကတော့ စံကားပင်တိုင်းကို နာမည်တွေရော ရာဇ်ဝင်တွေရော အသေးစိတ်ကအစ သိပုံရတယ်”

ကျွန်မ အမှတ်တဲ့လိုလိုနဲ့ ပြောမိတော့ သူခပ်မဲ့မဲ့ ပြေားပါသည်။

“သူက ဖေမောက့် ချုပ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်ထက်ပိုတယ်လို သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတယ်။ ဖေမော်တိုင်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာရပ်ကို သူ လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်ဆုံးပါ့ကို သူရှင်ယူချင်တယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖေမော်ဆီက အရေးပေးမှုကို ရချင်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သုတေသနပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားဘူး၊ စာအုပ်တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“သူ ခဏြိမ်သက်နေပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရဘွားသည်။”

“ဟောပို ပင်စည်ထိုင်နားမှာ သူ့နာမည်စာတစ်း ချိတ်ထားတယ်ဘျော်။ ထူးဖတ်လိုရမယ် ထင်တယ်”

ပင်စည်၏ ခိုမြင့်မြင့်နေရာမှာ ချိတ်ထားသော စာတစ်းသည် ကျွန်မတို့ဘို့ လျဉ်ထားခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ရွှေတော်းစောင်းသော

မြင်ရသည်။ ကျွန်မ မဖတ်နိုင်ပါ။ သူလည်း အတည်ပြုင်ရတာမဟုတ်။ သို့သော် သူဖတ်လိုက်သည်။

“Liriorendron Tulipifera တဲ့ ”

မိုးက တော်တော်ပဲသွားပြီ။

“ဆရာ ဒီအပင်က အပွင့်ပွင့်ရင် အဖြူရောင်ပွင့်သလား”

“အဝါန်ရောင်ပျော် အဲ အစိမ်းရောင်သန်းနေတဲ့ ပါပန့်ပန့်ပေါ့။ တော်တော်တော့ လှတယ်၊ ပွင့်ချပ်အရင်းများတွေမှာ လိမ့်ရောင် အရွန်းလေးတွေနှိုးတယ်။ ပန်းတွေက ခွက်ကလေးတွေလို ပုံစံပျော်ပဲ့၊ ပမေဇ်း ပပြန်သေးရင် သူ့အပွင့်ကို တွေ့ရမှာပါ”

ကျွန်မ ဘယ်တော့ပြန်ဖြစ်မည်နည်း။

“အေးလေ၊ မမေဇ်း ခေါင်းမာပုံပျော်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ပါ ဆက်နေရပယ့်သဘာရှိတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို အာနာသွားသည်။

“တကယ်တော့လည်း ကျွန်ပဒီမှာ ဆက်နေမှ စာအုပ်ပြီးမှာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို ဆက်နေပို့ မမေဇ်း စိတ်ကျွေးမှုပြီး ဒီတိုင်းအောင်တာလဲ”

“ကျွန်မ ကိုခွန်သာကို နှုတ်ထောက်ပြီးမှ ပြန်ချင်လို့”

ထိုစံကားကို လွှတ်ခနဲ့ ပြောလိုက်ပြီးမှ သူရယ်မောလေမလား ဟု စိုးရိုးစိုးစိုးဖြင့် သူ့ကို ဖော်ကြည့်မိသည်။

သူ မရယ်ပါ။ ကျွန်မကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လာသည်။

“သူ့ကို တွေ့ရတော့မှာမှ ပဟုတ်ဘဲ”

ထိစကားကို သေချာပိုင်နိုင်စွာ သူပြောလိုက်ပြင်းဖြစ်သည်။
သူ၏ သေချာမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်မ ကျောထဲက စို့သွားရပါသည်။

ငွေ့ကားပြု (Magnolia virginiana)

ကျွန်ုပ်၏ပျက်နှာကို နှုံးည့်စွာ ပုတ်တိုက်သွားသော ချောင့်၊
ပါးလှပ်သည် အရာတစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ် လုပ်းနေသော မြှေလှမ်းကို
ရုပ်တန်းလိုက်စိုးသည်။ ရုပ်လိုက်တော့မှ ကျွန်ုပ် ဘယ်လောက် ညောင်း
ညားနေခဲ့သည်ကို သတိရောဂါသည်။ ကျွန်ုပ် သည်ပန်က် ဓာကားပင်
တွောကြား လျှောက်လှပ်ခဲ့သမျှ ခြေလှမ်းတိုကို ရေတွက်ကြည့်လှုပ်
ပိုင်နှင့်တောင် တိုင်းတွောရလိုပည်ထင်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ပါးပြင်ကို ပုတ်တိုက်သွားသောအရာများ ပန်တစ်ပုံ့၏
ပွင့်ချုပ်ကေလားဖြစ်သည်။ အသည်လို နှုံးချောမွတ်သော အဆတွေ့သည်
ပွင့်ချုပ်တစ်ရုပ်တပါး အခြားသောအရာတွင် ပရရှိပါ။

ဒါဖြင့် တစ်ခုသောပန်းပွင့်ကေတော့မျိုးကြောင့် ကြော်သွားသဲ

ရဲ့... ကျွန်ုင်မှုပြုပေါ်။ ကျွန်ုင် ထိတ်စန္တ ဝိသာသွားသည်။ ထိုကြောင့် အပင်ကို မေ့ကြည့်လိုက်ဖို့သည်။

အို... လူလိုက်တဲ့အပင်။

သစ်ပင်သည် ရှားရှားပါးပါးနေရာင်ဖျော်ဖျော် အလင်းဖြင့် ငွေရာင် တောက်နေသည်။ ငွေရာင်ထဲမှာမှ ဖြူစွေတ်သော ပန်းပွင့် များကို ခံနားစွာမြင်ရ၏။ ကြီးမားသော ခံကားပွင့်ဖြူများသည် ပိုးတဲ့ ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်း ခံနိုင်ခဲ့သည်ပါလား။ အဲဒါ နိမိတ်ကောင်း တစ်ခုပဲလား။

သစ်ပင်ကိုမေ့ကြည့်ရင်း ယိမ်းယိုင် ခွွေည့်တ်လာသော ခြေထောက်များကို ခံစားမိသည်။

ခံကားပင်ပေါင်းများစွာ၏ နှမည်သစ်သားပြားများကို ဖတ်ရှင်း ကျွန်ုင်မှ လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်ခြင်းပြီး ကျွန်ုင် ဘာကိုမှမတွေ့ဘဲ၊ ဘယ်သူ ကိုမှ မတွေ့ဘဲ။ ကျွန်ုင်မတွေ့ရသူမျှ အပင်အားလုံးကလည်း ပိတ်ဝါတ် ကျွန်ုင်တွေချည်းဖြစ်သည်။ သစ်ပင်တွေအားလုံး ရှင်သန်မှုမတွေ ဖျောက်ဆုံးနေကြသလိုပဲ့။ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ဖြစ်သက် နေသည်။ ခါတိုင်းကြားနေကျေ မြစ်ရေရှိးဆင်းသောကိုပင် မကြားရှား သစ်ရွက်လေတိုးသံလောက်ကိုတော့ ကြားရသူင့်သည်ဟု ကျွန်ုင်မ ထင် သည်။ တစ်ခုခုတော့ ပြောင်းလဲနေပြီး။

ကျွန်ုင်မ အသံတစ်ခုခုကို ဖျော်လင့်နေသည်။ ဘာသံပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုင်မဘတ္တက် အရေးယကြီးပါ။ ငါက်မြည်သံ၊ သစ်ရွက်လွှှုပ်ခတ် သံ၊ ဖြစ်ရေရှိးဆင်းသံ၊ သစ်ကိုင်းတွေ ကြိုကြာသံ၊ ဘာသံပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကျွန်ုင်မ အထက်ကောင်းက်မှ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ လေတိုးသံသံသံလေား။

ချုပ်သွေး ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၁၃

ကျွန်ုင်မမေ့ကြည့်လိုက်တော့ သည်မနက်အဖို့ အလှပဆုံး ပြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ ခွင့်ရလိုက်သည်။ စိန်းပန့်ပန့် ငွေရောင်နောက်ခံ တွင် ဖြူစွေတ်သော ပန်းတစ်ပွင့် ဖြည်းညွှေးစွာ ချာလည်ပဲလျက် ကျ လာနေသည်။

လူလိုက်တား၊ ကျွန်ုင်မ ဖိုးပို့ ဖြည်းညွှေးစွာ ကြေားနေတာ များလား။

ကျွန်ုင်မအထက် အမြင့်တစ်ငန်ရာမှ ကျလာသော ထိုအဖြူရောင် သည် ကျွန်ုင်မ စောင့်ကြည့်နေစဉ် ခပ်စောင်းစောင်းလွင့်သွား၏။ သူ ကျွန်ုင်မနှင့် ဝေးရာသို့ လွှာ့တော့သည်။ ကျွန်ုင်မ သူကို ပိုအောင်ဖော်ဖိုင်မည် ဟထင်။ သို့သော် ကျွန်ုင်မ ထိပန်းပွင့်ကိုမှ ပမိခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်ုင်မဘဝ်၏ လိုချင်သပ္ပါ အရာအားလုံးကို ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာမဟုတ်။ ကျွန်ုင်မ သိနေသည်။ ကျွန်ုင်မ ပန်းပွင့်ကို ပိုအောင်ဖော်ရမည်။

ထိုအတွေးဖြင့် ကျွန်ုင်မ လက်မြောက်ဆန့်တန်းလိုက်ပို၏။ ထိုခဏာမှာပင် ကျွန်ုင်မကြားချင်လှသော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက် ရလေသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ နှင့်တွောက်လာသော ခြေသံး၊ မြေပြင်ပေါ်မှ သစ်ကိုင်းကျိုးစတ်ခုကို တစ်ယောက်ယောက်က နှင့်လိုက်သည့်အသံး။

ကျွန်ုင်မအာရုံးထဲမှ ပန်းပွင့် ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ မြေသံ... အဲဒါ ကျွန်ုင်မ အကြားချင်ဆုံးသော အသံဖြစ်သည် မဟုတ်လေား။ ကျွန်ုင်မ လှုပ်စန္တ ရှင်ခုနှစ်သွားကာ နောက်သို့ ကာမန်ကတန်း လှည့်ကြည့်ပို့သည်။

ခပ်လှုပ်လှုပ်းတွင် ရပ်နေသူသည်...

ရှင်းသောင်းသို့ပြားဖျော် တိရှိပ်နက်ပြာရောင်၊ သွယ်ပြင့်သော ကိုယ်စွဲအနွေး နှုံးလွှာ့သော မျက်လုံးများနှင့် သို့မွှေ့သောအပြုံး။

ကျွန်မ အံသတကြီး လေ့ဟောပါသွားသည်။

“ပေဇ္ဇာ”

ကျွန်မ ကြောင်အစွာ နေရာမှာ မြှမြှရပ်နေဆဲ။

“နေကောင်းတယ်နော် ပေဇ္ဇာ”

မင်း ညီ ငင်

သူ့အပြီး အနည်းငယ်လျှော့သွားသည်။ သူ ရရှိသို့တစ်လျှိမ်းတိုး
လာ၏။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှုမပါ။ ကျောပိုးအိတ်လည်း လွယ်မထား။

“နှင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေတယ်”

နူးညံ့သော စကားသံသည် တိုးတိုးလေ။ သို့သော် ကျွန်မရင်ထဲ
သို့ ရှားနှစ်စွာတိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ကျွန်မ မျက်တောင် တစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်လိုက်မိတ်။ မျက်လုံး
အိမ်မှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိမ့်အိမ်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မင်းညီ လိုက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ ကျွန်မ အိပ်မက် မက်နေတာသာ
မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်...

“မင်းညီ...”

ကျွန်မ အသံက ချော်နှေဖျော်တော့နေခဲ့ပါလိမ့်မည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က ငါမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ မျက်နှာကို အောက်ငဲ့စိုက်ပစ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မ^၁
မျက်ရည်တွေကို သူမမြင်စေလိုပါ။

သူ ရှေ့သို့ တစ်လျှိမ်းတိုးလာသည်။ ကျွန်မအနီးသို့ သူ ရောက်
လာဖြို့။ အညိုရောင်မိန်၏ ခြေစွဲကွင်းမှလွှတ်နေသော သူ့ခြေဖိုး
တစ်ပိုင်းတစ်စန့် ခြေချောင်းများကို ကျွန်မ ငော်ကြည့်နေသည်မှာ
မျက်ရည်တွေကို သူမသိအောင် ဘယ်လိုသုတေသနလဲဟု စဉ်းစားနေရ

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၁၅

လိုပြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ဖုံးကွယ်မှု မအောင်ပြင်ပါ။ သူ ကျွန်မကို
တစ်ရှုံးစက္ခတစ်စ ထုတ်ပေးလာသည်။ မြင်လွှာအောက်သို့
ရောက်လာသော အဖြူရောင် စက္ခတရောက်ကိုင်ပပါခေါက်လေးကို မြင်
သည့်အပါ ကျွန်မ မေ့ကြည့်လိုက်မိတ်။ သူ၏ကြောင်နာသော မျက်ဝန်း
ပျားကို တွေ့ရသည်။

“နှင့်ကို မျက်ရည်ကျောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

သူ့အသံက ခံပို့တိုး သို့သော် လေးနောက်ရွှေ့ရှုံးနေသဖြင့် ကျွန်မ^၂
လန့်သွားပါသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းတစ်ချက် ခါရမီးပစ်လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူမှ မလုပ်ပါဘူး”

ပြောပြီး စက္ခတခေါက်လေးကို မဖြစ်ဘဲ ပါခြင်ပေါ်က မျက်ရည်
များကို သုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နှင့် မျက်ရည်ကျေရမှာလဲ”

သူက ရှားရှုံးလိုက်ပြုလိုက်ရင်း ပေးပြန်သည်။

“ငါ မသိဘူးလေ”

ရယ်ကျွေကျွေ ကျွန်မ ပြောမိသည်။ ကျွန်မ တကယ်မသိပါ။ သူကို
မလျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွေခဲ့ရသောမျက်ရည်ဟု ကျွန်မ^၃
ထင်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်မ အားတင်းလျက် ပြောချုပ်လိုက်သည်။

“နှင့်ကို မြင်လိုက်ရလိုလား မသိဘူး”

သူ မျက်မေ့ကြုတ်လျက်ပြုံးသည်။ ထိုနောက် ခေါင်းရမ်းလေ
သည်။ သူ မယုံဘူး၊ ကျွန်မသိပါသည်။ သူ မယုံသည့်အတွက်လည်း
ကျွန်မ ဝင်းနည်းသွားသည်။ ကျွန်မ တစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်နေ^၄
ကောင်း မျှော်နေခဲ့မိမည်။ သို့သော် မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်ရည်

ကျိုလောက်အောင် ကျွန်မအားကိုတော်း တွယ်တာရသည့် ယောက္ခား ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာ သေချာပါသည်။ ခက်နောက် လွတ်ခနဲ့ ပြောလိုက်ပါတာကိုက လွန်လှပြီ။ အဲဒါကို သူယုံစေဖို့ ကျွန်မ ထင်ပြောသုပါးမလား။

“ထားပါတော့လေ၊ နင် ပြန်လာမယ်ဆုပြီး ဘာကြောင့် ဖြော်
သဲ နေခဲ့တာလဲ။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ငါသာယ်လောက် စိတ်ပုံနေရလို့
မယ်ဆိုတာ နင်မတွေးမိဘူးလား။ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
ပေါ်လာလို့ ငါ စိတ်ပုံချင်ပုံပစ်လို့ သေခာဘထားခဲ့ရတာလဲ။ အဲဒါတော့
ငါသိချုပ်တယ် မေဇာ်”

တည်ကြည့်စွာ သူမေးသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လို့ဖြောပါမယ်။

“အဲဒါ နင့်ကို ငါပြောပြပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အတ်လမ်းက
အရည်ကြီး မင်းညီရဲ့”

“ရှည်ပါဝေ၊ ငါတို့ နှစ်ရက်အချိန်ရတယ်”

သူက ဖြော်မယ်ပြော၏။ ကျွန်မ သူ့ဝကားကြောင့် တွေ့စေ
သွားသည်။ သူက သောင်းသိတေားအိတ်တွေ့ထဲ လက်နှီးကိုလျက်
ကျွန်မကို ခင်တည်တည်ကြည့်နေသည်။

“နှစ်ရက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“နှစ်ရက်ဆိုတာ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြန်ရမယ့်ရက်ပတိုင်ခင် ဒီမှာနေရ
ပယ့် ရက်လော့။ နင့်အတွက်ပါ ငါ အပြန်ရထားလက်မှတ်ဖြတ်
လာခဲ့တယ်၊ ငါတို့ သုံးဆယ်ရက်နဲ့ ပြန်ရမယ်”

“အောင်”

ကျွန်မ သူ့ကို ငါးကြည့်ရုံမှလွှဲ၍ ဘာမှမပြောခိုင်ပြီ။
“ပြင်သစ်သံရုံကိုလည်း နင်စာမေးပွဲပြောပြုမယ်လို့ အေကြောင်း

ချုပ်သူး ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၀၇

ပြန်လိုက်ပြီ”

“အောင်...”

“နင် ငါကို အပြစ်တင်ချင်သေးလား”

သူက တည်းပြုတော်းလည်း ကျွန်မ နှုတ်ခင်းတင်းတင်း စွဲထားလိုက်မိရှုက
လွှဲ၍ ဘာမှအပြစ်မတင်ပါပါ။ ခေါင်းကိုသာ ခါရမ်းလိုက်မိသည်။

“နင်ပြန့်စွဲ လက်မှတ်ဝယ်ထားခဲ့ပြီးသားလားမေဇာ်”

ကျွန်မ ခေါင်းရမ်းပြုလိုက်သည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နင့်ဟာနင် လက်မှတ်ဝယ်ထားချိုးသားပြောပြုချင်ပြောပြုမယ်။ ဒါမှ
ဟူတ် ငါနဲ့နဲ့ လမ်းမှာရထားချင်းလွှဲတွေးတာ ပြောပျော်လည်းပြောပျော်လို့
ငါကြိုး တွက်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ နင့်ကို ဒီမှာ
တစ်သက်လုံး နေတော့မယ့်ပုံစံနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ ငါနည်းနည်းတော့
အုံဉာဏ်တယ် မေဇာ်။ နင်ဘာပြုနေလဲ”

ဘာပြုစေလဲ။

တယ်လိုပုန်းဆက်တုန်းကလည်း သူကျွန်မကို ဒါပဲထပ်တာလဲလဲ
မေးအော့သည်။ အခုလည်း ငါးပြန်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်လို့ဖြောပါမယ်။

တိကျေသာအဖြေကို ဝိုးစားယောက်သာခါ သူ့ကိုပဲ မေးပိတ်။

“ရထားလက်မှတ်က ပုတ်ပုံတင်မပါဘဲ ဝယ်လို့ရသလားဟင်”

“ငါခဲ့မှာ နင့်မှတ်ပုံတင် ဝိုးပုံဖွေးရှိတယ်လေ။ နင် မေ့သွား
ပြီ”

သူ့အသံက စွဲပွဲသလိုပဲ။

ကျွန်မ ပုံးကျိုးလျက် ရယ်မောမိသည်။

“နင်ဒါကို တွက်လေတော့ ပို့မှာ ဘာတွေပြုကျိုးမှုမလဲ ဟင်”

သူကို ပေါ်ထော့ သူက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစွဲလျက်ပြောသည်။
“အင်မ ဒေါ်အေးအေးထွန်း အလုပ်တွေဖန်ပေါ်ပြီး ကျိုးမှု
မှာပေါ့”

အော်...

သူလေသံမှာ ခါသည်မှုတစ်ခုပါနေသလို ခံစားရာမြင်း ကျိုး
ဝင်းနည်းသွားသည်။

အင်မဒေါ်အေးအေးထွန်း... အလုပ်တွေ ပနိုင်ပန်းဖြစ်ပြီး
ကျိုးရင်မှာပေါ့...၊ ကျိုးမပေါ်...

ကျိုးမရင်ထဲမှာ ရုံးနှစ်သောနာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ပင်ဆိုရယ်။ ငါလေ...ငါ
အော်လို မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ နှင့်လာချေးစေချင်လို ပါပြန်ဘဲလေနဲ့တာလည်း
ပဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကိုယုံပါ။ ငါ တကေယ်ပဲ...”

ကျိုးမအသံကို ထိန်းမရတော့ဘဲ စကားဆက်မပြောနိုင်တော့
သဖြင့် ရုပ်ပစ်လိုက်ရ၏။

ငါတကေယ်ပဲ ဝင်းနည်းတယ်။ သိရှိလား။

နာကျင်နှင့်သည်းသော ဝေါနာနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေက
အတားအသီးပေါ့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကျိုးမဘဝုံ၊ သည်တင်းခါ
ဝင်းအနည်းဆုံးဖြစ်မှုပါ။ ကျိုးမ သူ့ရှေ့မှာ ရှိပေနချုပ်၊ ဘယ်သူ့မျက်စီ
အောက်မှာမှလည်း ရှိပေနချုပ်။ ကျိုးမ တင်ယောက်တည်းပဲ နေချင်
သည်။

ကျိုးမမျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ကွယ်လျက် သူ့ရှေ့မှ လှည့်
ထွက် လိုက်မိသည်။

“မေဇာ်”

ချုပ်သူလား စကားတင်းပြု ဖွံ့ဖြိုးတယ်

၂၀၃

သူလက်တင်ဘက်က ကျိုးမလက်မောင်းကို ဖျက်ခဲ့ပေါ်ခဲ့
တားလိုက်တဲ့။

“ဟင့်အင်း”

ကျိုးမ သူဘက်သို့မလှည်ဘဲ နွတ်အတင်းထွက်ပြောစွဲ ကြိုးစား
ပါသည်။ သူထွေးတ်မပေးပါ။

“ငါ သွားတော့မယ်။ ငါကို ခေါ်မထားပါနဲ့”

ပြောပိပြောရာပြောရင်း ကျိုးမ ညာလက်ဖြင့် မျက်ရည်တွေကို
ပုံးကွယ်ရင်း ရှိကိုင် ငါကြေးမိပါသည်။

“မေဇာ်၊ ညီမလေး”

သူ ကျိုးမပုံးနှစ်ဘက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နှင့်ကိုငါ ဘာပြောလိုလဲ။ ငါဘာမှ ပပြောဘဲနဲ့”

သူက ချော့မေ့သည့်လေသံတိုးဝိုးဖြင့် ကျိုးမကို ဖျောင်းဖျောင်း
ပါသည်။ သူ့ကို ပြန်မဖက်ပိုအောင် လက်သီးနှစ်ဘက် တင်းတင်း
ဆုပ်လျက် ထိန်းချုပ်ထားသည့်အတွက် ကျိုးမတင်ကိုယ်လုံး တော့
တင်းနေသည်။

“ငါကြောင့် နင် အလုပ်ရှုပ်ရမှာကို ငါကြောက်ပါတယ်။ အဲဒီ
နင်ပသီတွေးလား၊ ငါကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်အနောက်အယုက် မဖြစ်ပေး
ချင်ပါဘူး၊ ငါကို စိတ်မဆိုပါနဲ့... ငါကို၊ ငါကို...”

“မေဇာ်...”

ကျိုးမအား ပုံးနှစ်ဘက်မှ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် လွှှုပ်ရှုံးသည်
ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မေဇာ် နင်ဘာဖြစ်စေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဝိုးနည်း
နေရတာလဲ၊ နှင့်ကို ငါဘယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးဖူးလိုလဲ”

“ဖယ်၊ ဖယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းနေချင်တယ်”
 ကျွန်မ စွတ်ရန်းသည်။ သူ လွှတ်မပေး
 “မနေရပါဘူး၊ နင်ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါကို ပြော”
 “မင်္ဂလာ နင်ငါကို အနိုင်ပကျင့်နဲ့ အနိုင်ပကျင့်ပါနဲ့ မင်္ဂလာရဲ့
 ဝါတောင်းပေါ်ပါတယ်”

ရို့ရိုက်ရင်း တုန်ခိုက်စွာ ကျွန်မအောင်လိုက်တော့ သူလက်တွေ
 မြှင့်မာနဲ့ ပြောလျှော့သွားသည်။

ကျွန်မ အင်အားပရှုတော့ဘဲ ခွဲဉာဏ်ကာ မြေပြင်ပေါ် ထိုင်ချ
 လိုက်ရန်။ သူပါ ကျွန်မနှင့်အတူ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ မျက်ဗုံး
 တွေကို လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သပတ်စတော့ သူငွေးကြည့်နေသည်။ သူစကား
 တစ်ခွန်းမှ ပေါ်ပြာပါ။

ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ်မသိပါ။
 သို့သော် ကျွန်မကြောင့် သူ့ဒေါ်အေးအေးထွန်း အလုပ်တွေ ပနိုင်မန်း
 ဖြစ် ကျွန်မအားလုံးဟု သူခံစားများကိုတော့ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်ပါသည်။
 ဒါပေးယုံ အဲသည်အဝိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ လောကမှာ ကျွန်မ ပြောစေ
 ချင်ဆုံးတစ်ခုကိုမှ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေခြင်း။

ကျွန်မလည်ချောင်းတွေ နာကျင်လာသည်အထိ စိတ်ကို
 ထိန်းချုပ်ပြုသိပ်နေနိုက် သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ပေါ်ပြာနိုင်။ သူကလည်း
 ဘာမှ မမေးတော့ပါ။ ကျွန်မထို ပြုပ်သက်နေကြသည်။

ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အဖြူခွွာတွေတိ ပန်းပွဲကြီးတစ်ပွဲ
 ရရှာက်လာသည်အထိ ပြုပ်သည်။

ပန်းပွဲကို ကျွန်မ ကောက်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်မ တစ်ချက်
 ရှိက်ငွေ့လိုက်ပါသေး၏။ ထို့နောက် ပန်းပွဲကို တွေ့ဝေရှုံးစိုက်စွာ ကြည့်စေ

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွဲ ပွဲနဲ့တယ်

၂၃၁

ရင်း ပွဲချင်တွေကို စိတ်ထဲက ရေတွက်ကြည့်သည်။ ခုနှစ်ဦး။

“စံကားပွဲနဲ့လား၊ လှုတယ်ဇန် မေဇာ်”

သူသိသိသာသာ စကားလွှဲလိုက်သည်။ သူ့အသံက သတိထား
 ပြီးပြောနေသလို ခပ်စွဲ့ဆွဲဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းသိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ဟောကြည့်
 လိုက်သည်။ သူ ကျွန်မကို သေသေချာချာအကဲခတ်နေသည်ဟု ထင်
 သည်။ သူတာကို အကဲခတ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ မျက်ဗျာရှုလိုက်ပါသည်။

‘စံကားပန်းပင်အကြောင်း တော်တော်သိပြီလား’

သူခံပို့ဆော ဖော်သည်။

“နည်းနည်းပါးပါး”ဟု ကျွန်မ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် စံကားပင်ကို မကိုဂိုလိုယာလို ဘာလိုပေါ်သလဲ နင်
 သိလား ဖော်။”

ခဏလေး၊ အဲဒါကို သူ... ကိုခွဲန်သာ ကျွန်မအား ပြောမပြုခဲ့
 ဘူး ထင်သည်။

“မသိဘူး”

နောက်ထပ်ကြေကျလာသော စံကားဖြူတစ်ပွဲကို သူ
 ကောက်ယူလိုက်၏။ ဖော်ကြည့်ဘဲနှင့် ကျွန်မ ပြုလိုက်သည်။ ပန်းကို
 သူလက်ထဲပှာ လည်းပတ်ကြည့်နေရင်း ကျွန်မကို ပြောပြုနေသည်။

“စံကားပြုးရင်းဝင်အပင်ကို ဥရောပတိုက်ထိ သယ်ယူပြီး ပို့
 ဆက်ပေးခဲ့တဲ့ ရှုကွောပါပောကျရဲနှာမည်က ပြုမကိုဂိုလိုယာတဲ့။
 ပြုပ်သစ်လူလို့၊ သူနာမည်ကို ကိုယ်စားပြုပြီး ပေးထားတဲ့နှာမည် မေဇာ်
 ခဲ့”

သူက သုတေသနနှင့် ဘွဲ့ရထားသူ၊ ရှုကွောပေးကို သူ ဘယ်စလာကို

သိနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မ မျက်လှောင်ကြော်ပို့သည်။

“နှင်က ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

သူရယ်ဟောသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်မ ဟေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ ကျွန်မကို သဘောကျစွာ ပြုးကြည့်နေဖော်။

‘အဲ အခုံမှ နင် အရင်ပုစ်ပြန်ဖြစ်သွားတော့တယ်’

စိတ်သက်သာရာရသွားဟန်ဖြင့် သူပြောပြီးနောက်

“ဒါ ရှာဖတ်ထားတာပေါ့”တဲ့။

သူက သည်းခံသောအပြုးဖြင့် ခပ်အေားအေားဖြေလေသည်။

“နှင့်စာအုပ်ထဲမှာ စံကားပင်တွေအကြောင်း ထည့်ချင်ဖယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ နင် လိုက်ရှာနေရင် နင်အသိနှင့်နေမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ငါ တကြည့်တိုက်တွေ သွားတဲ့အခါ နင့်အတွက် ရှာပေးထားတယ်။ အင်တာနက် ဝင်တဲ့အခါ နင့်အတွက်ပါ တစ်ခါတည်း ရှာပေးထားလိုက်တယ်။ အခုံ နင် စံကားပင်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာသိချင်လဲ။ ငါမှာ စာရွက်တွေ၊ စာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးရှိတယ်။ နင် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ငါရှာထားတဲ့ စာအုပ်စာတပ်း တွေကြည့်ပြီး ဖျားသွားမယ်။ သိလား ဖော်။”

ကြိုးကျယ်လိုက်တာ။

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပို့သည်။

“ဘာထူးလဲ။ ပြီးတော့ ငါပဲ ဒါတွေကိုဖတ်ရမှာ။ ဘယ်သူက အဆင်သင့် ပြောပြပေးနိုင်မှာဖို့လဲ”

“အဲဒီလောက်တော့ အချောင်းနှင့်ပေါ့ ဖော်ရယ်၊ ဘယ်သူကရော ပြောပြနိုင်မှာလဲ”

“ကိုခွန်သာဆိုရင် ငါကို ပြောပြနိုင်တယ်”

ချွန်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃

အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပို့ပါ သူအထင်လွှဲသွားတော့မှာပဲဟု ကျွန်မ စိတ်ပူသွားသည်။ သူ့ကို ကပ္ပါကယာ လေ့ကြည့်လိုက်ပို့၏ ကျွန်မ စကားအကြောင့် သူ့ရှာ ထူးပြားသည် အမှုအရာဖြစ်ပသွားပါ။ ပသိလိုက်မသိဖော်သွားပဲ စံကားပွင့်လေးကို ငဲ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒါ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး။

တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မ ပြောလိုက်ပို့သောနာမည်သည် သူနှင့် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေသည်ပဲ။ သူစိတ်ဝင်စားဟန်ကို ပြရမှာပေါ့။ အခုံလို့ ဘာမှုမထူးခြားဟန် ဆောင်နေသည်ဆိုကတည်းက တစ်ခုခုကို သတိထားနေပုန်း သိသာသည်။

“မင်္ဂလာ...”

ကျွန်မ သူ့မျက်လုံးတွေထဲသို့ စိုက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပို့သည်။ သူ ကျွန်မကို မကြည့်ပါ။

“ငါဒီမှာရှိမယ်လို့ နှင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲဟင်”

သူက ပန်းပွင့်ကို ခပ်လှပ်းလှပ်းသို့ ရွှေ့ပစ်လိုက်၏။

“အဒေါ်ကြိုးတစ်ယောက်က ပြောတာ”

“သူ ဘာပြောသေးလဲ”

ကျွန်မ အားတင်းပြီးဖော်သည်။ သူက ခုံလှမ်းလှမ်းရှိ ပြောကြွင်း လေးတစ်ပွင့်မှာ နားနေသော လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကို အကြည့်မပျက်။ စကားပြောလိုက်သည့်အခါမှာလည်း ညာကဖတ်ခဲ့သည့် စာအုပ်တစ်ခု၏ နာမည်ကို ရွှေ့လိုက်သလိုအမှုအရာပဲ။ ဘာမှုမထူးခြား။

“နင် တစွေတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ဆွေဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း”

ကောင်းပြီ။ ဒေါ်တင်က သူ့ကို အစိရင်ခံပြီးပြီးပေါ့။ ကျွန်မ

ဘာကြောင့် ပဖိန်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မလောက်တော့ ဘယ်သူမှ အတိ
အကျ သိမှာမဟုတ်။ ဒေါ်တင့်ဝကားတွင် ပိုပိုသာသာ ဝကားလုံးတွေ
ပါသွားခဲ့မှာ သေချာပါသည်။

“နင် ဘယ်လိုသောာရလဲဟင်”

ပင်းညီ ကျွန်မဘက်သို့ လျဉ်ကြည့်သည်။ သူမျက်လုံးတွေမှာ
အဓိပ်အရောင်တစ်ခုခုကို ကျွန်မ ရှာကြည့်သည်။ မယုံကြည့်နိုင်မှာ
အဲမြှေ့မှာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ၊ ကြုင်နာမှာ... ဘာမှ မတွေ့ပါ။

“ဘာကို ဘယ်လိုသောာရရမှာလဲ”

“နင် ယုံလား”

“တစ္ဆေးဆိုတာကထော့ ရှိချင်လည်းရှိမှာပေါ့လေ၊ ဒါက လူတွေ
သိနိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာထက်လွန်သွားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ငါမဖြိုင်ရတာ
တစ်ခုကို ငါမယုံသွားလို့ ပြောလိုက်ရင် ငါမှာသွားမှာပေါ့”

သူက သူအကျင့်အတိုင်း ဝကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းပြော
နေတာပဲ။ ကျွန်မ သူသိက ကြားချင်တာက ယုံတယ်၊ မယုံသွား။
သည်နှင့်ခုထက တစ်ခု။

“နင်ယုံလား လို့”

ကျွန်မ အတင်းအကြပ်မေးတော့ သူ စက စဉ်းစားနေသေးကို။
ပြီးမှ ခေါင်းညီတို့သည်။

“ယုံတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နင် မယုံပါဘူး”

ကျွန်မ အကြောက်အကန်ငြင်းတော့ သူက စိတ်ရှည်စွာ
ပြီးသည်။

“ယုံပါတယ် ဖော်ရာ တဖ္တ္တာတို့ ပြီးတွေ့တို့ တကယ်ရှိတယ်”

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၃၅

ပြီးတော့ ဘုရားရဲ့တရားတော်တွေနဲ့ သူတို့ကို ပေါ်ဘို့ရင် သူတို့
ဝကားရာမွန်ရာ ရောက်တယ်ဆိုတာလည်း ယုံတယ်”

ပင်းညီ လူလည်ကျြော်ဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ အနီးအနားက စံကားပင်တွေကို မျက်လိပ်ခေါ်ကြည့်ပါ
သည်။ အပင်အားလုံးသည် စောစောကအတိုင်း ဘာမှာပြောင်းလဲ။
ပြုပါသက် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ပြောင်းလဲသောအရာက ကျွန်မ
တို့အထက်က စံကားပင်တစ်ပင်တည်း၊ ထိုစံကားပင်မှ စံကားပွင့် တွေ
က တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ကြော်နေသည်။ တစ်ပေါ်ယောက်ယောက်
အပင်ပေါ်တာကိုပြီး ခြွှေချေပေးနေသလိုပဲ။ ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ်
ဟောကြည့်လိုက်ပါပြန်၏၊ ထိုအခါ ကျွန်မ သူကိုမေးဖို့ သတိရဘွားသည်။

“နင် စံကားပင်တွေအကြောင်းသိတယ်ဆိုရင် ဒီအပင်က
ဘာဖြစ်လို့ သူများအပင်တွေနဲ့ ပတ္တာသဲ ဇွဲရောင်ဖြစ်နေဘာလဲ သိလား
ဟင်”

သူ ပစ္စားတွေ့လိုက်လေသည်။

“မသိဘူးလေး၊ ဒါက ဘာစံကားပင်လဲ”

သူဟာသူမေးပြီးနောက် မတိတတ်ရပ်ကာ သစ်ပင်ကို ဟော
ကြည့်၏၊ သစ်ပင်သည် သေးသွေးပြော့မတ်လျှက် ပိုးသို့ တည့်တည့်
ထောင်မတ်နေသည်။ သူအကိုင်အခေါ်တွေ ပြန်ကျိုးကောတော့ ဘားသို့
မညီမညား၊ သိမ်းအုပ်အုပ်ဆိုင်းကြီးလည်း မဟုတ်။ သူအရှင်နှင့်
လက်လျှပ်မောင်းမောင်းအနာကြီး အကိုင်းတစ်ခုကို သူ ခြေဖျားထောက်လျှက်
ဆွဲယွဲလိုက်သည်။ ပန်ပွင့်ကို ရူးတော့မည်ဟု ကျွန်မ ထင်လိုက် သော်
လည်း ထိုက အရွက်ကိုသာ ခုံလိုက်ပြင်း ပြစ်သည်။

ဘဝိုးရောင်အချက်သည် တြော်စံကားရွှေက်တွေနှင့် သိပ်တော့

မက္ခာလှပေါ်၊ နည်းနည်းတော့ ကြီးသည်။

“ဒီမှာကြည် အရွက်ကို”

ကျိုမ မတ်တတ်လိုက်ရပ်ပြီး သူပေးသော သစ်ရွက်ကို
ယူလိုက်၏။ ပိုးစိစွတ် ခဲ့လိုလားဟသို့။ စိစိစိုဝောက်ပနေသည်။

“အောက်ဘက်ကို ကြည့်လေ”

အရွက်၏အောက်ဘက် အကြော်များပေါ်တွင် ငွေရောင်
ဖြစ်နေသည်။

“အရွက်ရဲအောက်ဘက်က ငွေရောင်ဖြစ်နေတော့ တို့ လူ
တွေက အောက်ကနေပဲ မေ့ကြည့်ရတာ ဖြစ်နေတော့ ငွေရောင်လို
မြင်ရတာပေါ့။ တကယ်လိုသာ ကောင်းကောင်ကနေ ကြည့်မယ်စိုရင်တော့
ဘပင်ဟာ စိမ့်မောင်နေမှာပဲပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီအပင်က ပြင်ကွင်းနှစ်ပိုးများ အရောင်နှစ်ပိုးကွဲပော်
ပေါ့နော်... မင်းညီ”

ကျိုမတို့နှစ်ယောက်လုံး ပင်စည်ထိပိုင်း တစ်နေရာရာတွင်
နှယ်စာတမ်းနှိပ်တားမှာပဲဟု မေ့ကြည့်ရှာဖွေကြသည်။ ပင်စည်ကို
တစ်ပတ်ပတ်မိသောအခါကျဗျာ စာတမ်းကိုတွေ့ရစေလသည်။

Magnolia virginiana

“ဒဲ ဒဲ အဲဒီအပင်ဘကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ် ပေဇော်။ သူကို
အရပ်အခေါ်တော့ *Silver bay* ခံကားဖြူလိုခေါ်သတဲ့။ ငွေပင်လယ်
အော် ခံကားဖြူပေါ့လေ။ အတိုကောက်ခေါ်ရင်တော့ ငွေခံကားဖြူ
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

အပင်ပေါ်မှ နောက်တစ်ပွဲ ကြော်လာပြန်သည်။

“ကြော်လိုက်တာနော်၊ လေလည်းမတိုက်ဘဲနဲ့”

ချုပ်စုလား စကားတစ်ပွဲ ပွင့်ခဲ့တယ်

၂၇

ကျိုမ ခပ်တိုးတိုးသည်းပိုတော့ မင်းညီစင်က ပြုသည်။

“ဉာက ပိုးသဲသဲရွာတယ်ထင်တယ် အမွှုင်တွေက ပိုးအတ်
ကြောင့် ကြော်ချင်ဖြစ်နေခဲ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဉာက ပိုးမရွာပါဘူး၊ ငါတောင် ဉာနေကခြုထဲဆင်းသေားတယ်”

“ပေဇော် ခံကားပန်းဆိတာ အလွန်နှစ်ယူ အမျိုးအစားနော်”

“ဟုတ်လိုလားဟင်”

“ဒေါ် ခက်လိုက်တာ၊ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာမဆို
ပုံကြီးချွဲခဲ့စားနေပါလား၊ အဲဒီလိုသာခိုရင် နှစ်ကြော်ကြီးက ဘယ်လိုလို
ပေါ့ပါး သွေကိုလက်တော့မလဲ။ အသေးအဖွဲ့လေးတွေကို လိုက်ခဲ့စား
နေရင် တကယ့်အကြီးမားဆုံးပြသုနာတွေနဲ့ ကြုံလာတဲ့အခါ နင်
ဘယ်လို ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ပေဇော် လောကများလ တရိုကိုရွေ့တွေကို လစ်လျှော့ရှုရတယ်။
ဓာတ်သူရားမတော်မှ တရို့ပေးခွဲနဲ့တွေကို ပေါ်ပြုတဲ့ထားခဲ့တာ။ လူ့ဘဝက
တိုတိုလေး၊ အဲဒီတို့တို့လေးမှာ ကိုယ်တော်တွေကို ဘယ်ဟာကာ အဓိုး
ကြီးသေလဲ၊ ဘယ်ဟာကာ လစ်လျှော့ရထားလို့ရသလဲ ခွဲခြားပြီး သိရမယ်
လေ နော်”

လာပြီး သူ ကျိုမကို ထုံးခိုးတိုင်း ပျော့ပြောင်းစွာ လွှမ်းပိုး
တော့မည်။

“ပေဇော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘာအရေးကြီးသလဲ။
တိုင်းပြည်ရဲ့ အသိပညာက အရေးကြီးသလား၊ ပန်းတွေကြောကာ
အရေးကြီးသလား၊ opposite sex လူသားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်
ကဓားပိတဲ့ ခံစားချက်က အရေးကြီးသလား၊ ဒါကို နင် အမြတ်း
သတိထား စစ်ဆေးနေရမှာပေါ့”

သူက ဘယ်တော့ပဆို စကားလုံးကို အထောက်ချိန်အား ဖြေဆောင် ပိုမိုရှေ့ချယ်ပြီး ပြောတတ်သည်။ ကျွန်မ ခံသာအောင်လည်း သူ စကားလုံး ရွှေးတတ်ပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို အတိုက်အခံပြောဖို့ စိတ်မကျေးမီပေါ်ယုံ တစ်ခု တော့ သူသိအောင် ပြောကိုပြောချင်သေးသည်။

“ပင်းညို ပေါ်စောက သာမန်မိန့်မနော်၊ နှင့် ဒေါ်အေးထွန်းလို စိတ်ဝါတ်နိုင်ဟာတဲ့ အထင်ကြီးစရာမိန့်မမဟုတ်ဘူး။ သာမန်မိန့်မ ဆိုတော့ သာမန်လိုပဲ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ကာစားချင်ကား ပါမှာပဲ”

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ ပြောဖို့သည်။ သူက လည်း ကျွန်မမျက်နှာကို လွှာမသွားဘဲ တည့်တည့်ကြည့်လာပါသည်။

“နှင့်ဒေါ်အေးအေးထွန်းဆိုတဲ့ အသုံးအနှစ်မျိုးကို ပသုံးပါနဲ့လို နှင့် ကို ပါပြောဖူးပါတယ်နော်၊ အဲဒီစကားလုံးမှာ တခြားအာရုံပါယ်တွေ ရောနေတယ်”

ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ခုခုပြောဖို့ အာယုလိုက်ချိန်တွင် သူစကား အဖြတ်မခံဘဲ ဆက်ပြော၏။

“ထားလိုက် အဲဒီက အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာကို ပါပြောမလို့၊ opposite sex ကို၍၊ ပါတို့အားလုံးမှာ အဲဒီခံစားမှာက တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ ဝင်လာတာပဲ။ ပါလည်း စိတ်ကာစားဖူးတာပဲ။ ဒါပေါ်ယုံ ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုလုံး လွှာချော်သွားတဲ့ အထိတော့ အဲဒီခံစားချက်ထဲမှာ နှစ်ဖို့ မကောင်းဘူးလေ။ ပါပြောချင်တာက နှင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုရောက်သွားရင် ရှုပ်ရမှာပဲ”

ကျွန်မ သူ့ကို ငေးမောကြည့်နိုင်သည်။ နှင့် ဘယ်သူအပေါ်မှာ

ချုပ်သူတား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

စိတ်ကာစားဖူးသလဲ။

“ဒီတော့ နင် ခရီးတစ်ခုကို သွားသင့်တဲ့အချိန်မှာ သွားရမယ်။ ပြန်သင့်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်ရမယ်”

“မပြန်ရင်ကော်”

ကျွန်မ စွတ်အတင်း မာချင်နေသည်။

“လွှာတစ်ယောက် လုပ်သင့်တာတစ်ခုကို မလုပ်ခဲ့ရင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိခိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူနဲ့ ထိခိုင်နေတဲ့ ပတ်ဝန်ကျင်တစ်ခုလုံး ထိခိုက်တာ၊ ဒါပျိုးကို နင်ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါနင့်ကို သိတယ်လေ မေဇးဇ်”

အော် သူကတော့ အရာရာကို အလုပ်နဲ့ချည်း တိုင်းတာတဲ့သူပဲ။

“အခု ငါ ဘာကိုမှ စိတ်မပါတော့ဘူး ပင်းညို”

ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။ ပင်းညိုက ကျွန်မအား ရုံးညွှေ့သော အပြုံးဖြစ် ကြည့်သည်။

“ပါသိပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့မျက်ဝန်းများခံပါမှ မျက်နှာလွှာလိုက်ပိုပြီး သူ့လက်ချောင်းများထဲ အကြည့်ကို ပြောင်းလိုက်သည်။ ပင်းညိုအခေါက်ကို လက်ထောက်ထားသော သူ့လက်ချောင်းများသည် ရှည်သွယ်နေ၏။ လမ်းပျောက်နေသူတစ်ယောက်ကို လက်တွေ့ခေါ်ပို့ ကူညီချင်သော လက်များ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေါ်ယုံ အဲဒီက ခဏာပါမေ ဖော်ရယ်၊ နင်က လက်တွေ့ ဘဝထဲကနေ စိတ်ကျေးကွဲ့ ဥယျာဉ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားခဲ့တာကိုဘာ၊ နှင့်ကိုအိပ်မက်ဆန်တဲ့ စံကားပင်တွေက အိပ်မွေ့ချထားခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် နှင့်မနဲ့သေးတာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က လာနှီးပေးမှ နင်တကယ်

နိုးလာမှာ ငါသိတယ်။ ဒီတော့ နှင့်ကိုယ့်ပို့ နှင့်ဘားမှာ ငါကလွှဲပြီး ဘယ်သူများရှိမှာလဲ။ ငါပဲ ရောက်လာရမာပေါ့”

“နှင့်ဒါကို လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ငါတကယ် တောင်းပန်ပါတယ်။ မင်းညီရယ်။ နှင့်လာဝေချင်လို့ ငါတမင် မပြန်ဘဲနေခဲ့တာလို့ နင်ထင် သလား၊ မထင်ပါနဲ့နေ၏။ ငါလေ တကယ်ကို မပြန်နိုင်သေးတာ။ ငါ ပလိုပါဘူး”

သူက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်ဟောသည်။

“ငါသိပါတယ်ဆို၊ နှင့်ကို ငါသိပါတယ်ပေါ်။”

ကျွန်းမ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ကျော်ရွှေးတင်စွာ ခေါင်းညီတိုက်ဖိတ်။

“တကယ်တော့ နှင့်ဘာဝနဲ့ငါဘဝက ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလေ မင်္ဂလာ့၊ နင်လျောက်တဲ့လေးနဲ့ ငါလျောက်တဲ့လေး၊ သဏတုတုန်း အနိုင် မှာ နင်တဲ့အပ်၏ စောနာနဲ့ ကျည်ခဲ့တာတွေအတွက် ငါအရပ်း ကျော်ရွှေး တင်ပါတယ်။ ငါအတွက်နဲ့ အခုံ နင်အလုပ်ဖျက်ခဲ့ရတာကို ပြန်တွေ့ဝိုင်း ငါ ဝိုးနည်းပါတော့မှာလည်း အသေအချက်ပါပဲ။ နင်မလာဘဲနေလို့ရတဲ့ ခနိုးတစ်ခုကို နင်လာခဲ့ရတာကိုက နှင့်အကြောင်းတစ်ခု ငါအပ်ဗုံးမှာ တင်သွားပြီ။ ငါကို ခွင့်လွှာတိပါ နော်”

ကျွန်းမ ထိုစကားများကို ဝိုးနည်းအားငယ်စိတ်ဖြင့် ပြောပါ သလား၊ နာကျိုင်ခါးသည်းမှုဖြင့် ပြောပိသလား။ မသိ။ ခံစားချက်နှစ်ခု လုံးဖြင့် ပြောမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အောင်...”

သူ၏တိုးတိုးတော့ အာမေးဦးတိုးတွေကို ကျွန်းမ ခံစားမိလိုက်သည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်းမ ဟောကြည့်လိုက်ဖို့သည်။ သူက ကျွန်းမကို တစ်ခါမှ ဖြူးဖြူးသလို ပေါကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၀၁

“နင် ပြောင်းလဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖောဇ်၊ နင် ငါအပ်ဗုံး တော်ခတ်၏ အားနာဖော်တာပဲ။ အားနာတာဘုံးကျော်အကြော်တို့ဆိုတာ နင်နဲ့ငါနဲ့ကြော်မှာ ဘယ်တော့မှုရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ”

သူ ဝိုးနည်းသွေးသလားဟု ကျွန်းမ အကဲခတ်ကြည့်ပို့သည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်းမ ဖဖတ်တာတ်ပါ။

“ငါက ငါကိုခြောင်း နင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မထိနိုက်ဝေ ချင်လိုပါ မင်းညီး၊ အားနာတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပေး... ငါကြောင့်များ...”

“ပေါ်၏ ငါကတော့ ငါကြောင့် နင်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ထိနိုက်ဗုံး ပစ္စားရိုးရှိဘူး။ ထိနိုက်သင့်ရင် ထိနိုက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ငါ လာခဲ့တာ”

သူက ဝိုးပဲပဲပြီးလျှင် ကျွန်းမကို ပိုက်ကြည့်သည်။

“နင်မရောက်လာလို့ ငါမိတ်ဝေးခွေးနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး ငါ ဝိုးစား တယ်လေ။ နင်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ငါ ဝင်စွက်ဖက်သင့်သလားလို့။ အကျိုးတွေ အပြစ်တွေကို ငါဝိုးစားဆင်ခြင်ပါတယ်။ ငါ ဒွတ်လာဆုံးလို့ နင်ငါကို မှန်းချင်မှန်းပယ်။ ဒါလည်း ငါတွေးမိတာပဲ။ ဒါပေါ်ယုံ နင်စာကြည့်တိုက်ဗုံး လုပ်ကို လုပ်ရလို့မယ်။ ပြင်သစ်ကိုလည်း သွားရာလို့ပယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် နင်ဒေါသကို ငါယူရှုပယ်ဆို လည်း ငါယူတယ်ဟာ”

ကျွန်းမ မျက်စည်လည်ချင်လာပြန်သည်။

“ငါ မလိုက်ဘူးဆိုရင်ကော့”

“ငါကိုယ်ငါ တော်ခတ်ညွှေ့တွေကောင်ပဲလို့ ဒေါသထွေက်ရမှာပေါ့။ နင်လိုက်ချင်အောင်ခေါ်ပို့ နည်းတွေကို ငါသိသင့်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကြော်ထဲက မအောင်မြင်ရင် ငါညွှေ့လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ နော် မော်။”

သူ ကျွန်မကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ခေါ်မြို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရသည်။ ကျွန်မ ပြောလိုက်မိ၏။

“တဲ့ကို နင့်နောက်ကိုအပါခေါ်မြို့များ ဘာနည်းမှ သုံးနေစရာ ပလိုပါဘူးမင်းလိုရယ်၊ မေဇ္ဇာန်လိုက်ခဲ့...ဆို တစ်ခွန်းမြဲပြီးပါတယ်”

ကျွန်မ သူ့မျက်လုံးထဲသို့ တည့်တည့်ကြည်ပြီး ပြောချလိုက်သည်။ သူမျက်နှာထား လုံးဝပြောင်းလဲမသွားပါ။ ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည်နေသည် မျက်လုံးတွေကလည်း အရင်ထက်ပိုပြီး နှုန္တုမသွားပါ။

သူ ကျွန်မကို အပိန့်ပေးသလို စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် နင်လိုက်ခဲ့”

စကားဆုံးသည်အခါ သူဇာရာမှ လူညွှန်တွေက်လိုက်၏။ ကျွန်မ ခကာက်သွားပြီးနောက် သူ့နောက်မှ အတွေလိုက်ပါသွားရရှိသည်။

အယ်လီဘာ် ခံကားဝါ (Magnolia Elizabeth)

စံကားဝါပင်တိုင်ပင်အောက်မှာ ဘယ်တုန်းကာမှ သူနင့် ကျွန်မ ပရိုတွေ့ခဲ့ဖွူးပါ။ ကျွန်မ သည်ညာနေမှာ စာတိုင်ဖတ်ဖို့ ဘာကြောင့် စံကားဝါပင်ကို ရွှေ့ချယ်ခဲ့ပိုမျန်းလည်း ကိုယ်တိုင် မဆောရာပါ။

ပြောပြီးမျှား အလျေားလိုက်ပြောလျောစွာ ဆန့်တန်းနှင့်သော အမြတ်တစ်ခုကို ထိုင်ခုံသွေ့ယ် အသုံးပြုဖို့ အဆင်ပြေလှသောကြောင့် ပြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့ပေါ်တ် စိန်းလန်းသော မြှေ့ကိုခင်းပြုပေါ်မှာ အဝါနံရောင် ပွင့်ချုပ်ပွင့်ဖတ်များ ပြန်ကြော်နေပုံးက တစ်ယောက်ယောက်က တမင် ပြန့်ခင်းထားသလို ငါးစင်စာနှစ်ကျလှသောကြောင့်လည်း ပြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့ပေါ်တ် မြှေ့ကိုးပါးနှင့်ကပ်လျက် စံကားပင်တွေကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လိုက်ရှာဖွေနေရာက နောက်ဆုံးမှာ အနားယူဖို့

ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည် အခြေအနေထိရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်
ခြေချမိဘသည်က ဤခံကားဝါပင် အောက်မှာဖို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါဘဲည်။
အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်ုပ် တာမဟတ်ချင်ပါ။

ပန်ကိုဖြန်ညာ ရထားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် တစ်ညွှန်းစာဖတ်ဖို့
အချိန်ရသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့လည်း အင်တာဗျူးမျှ၊ ပောင်းပို့
တစ်ရက်တိတိ ကျွန်ုပ်နားချိန်မှာ တာမတ်လို့ရသေးသည်။ ခံကားပင်တွေ
အောက်မှာထိုင်လျှက် ခံကားပွဲ့ပေါ်တွေကို ထွေးဆုံးနှင့်ရှိကိုခွင့်ကတော့
ဟောသည် ခံကားဥယျာဉ်ထဲမှာသာရှိသည်။ သည်တစ်ညွှန်ပါပဲ။
နောက်လည်း အလွယ်တက္က ရနိုင်စရာမရှိတော့သည် အခွင့်အရေး
တစ်ခုဖြစ်ပါဘဲည်။

ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာလိုက ကျွန်ုပ်နားခို့တိုင်းကို လက်တွေ့ကျောာ
အလုပ်ဖြင့်သာ ခံပြုတိုင်းတာဝေလိုသည်။ သူရန်ကုန်မှ ယူလာခဲ့သော
ပြင်သစ်စာအုပ်များနှင့် ကေားပြောတိတ်ဓားများကို ကျွန်ုပ်မသွားလေရာထို့
သယ်သွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပြီး
လပ်စေလျှောက်ထွေကိုခဲ့ရတဲ့။ သူပေးထားသော စာအုပ်တွေကို ပြေားမောက်
စာရောစားဖွဲ့ပေါ်ထိုတေားသည့်အတဲ့က အပေါ်ခဲ့စာအုပ်ကို (ပါးလည်း
ပါးသဖြင့် ကိုင်ပြီးသွားရတဲ့ အဆင်ပြုမှာဖို့) ကောက်ကိုင်ယူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခံကားဝါပင်အောက်မှာ ဆောင်းညာနှင့်နှယ်စွာ
ထိုင်ချလိုက်တော့မှ လက်ထဲက စာအုပ်ကို ကြည့်ပါသည်။

Papa et maman sont mort (ဖေဖော့ဌး ပေးလေ သေသွားပြီ)
တဲ့။

စာအုပ်၏ ပထားရုံး စာမျက်နှာကို လုန်လိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်အာရုံက စာမျက်နှာပေါ်မှာ မရှိ။ ဘာနှင့်အရွယ်ချာတိတ်

တစ်ယောက် အမေ ဘယ်တော့မြန်တက်မလာနိုင်တော့သည် မြစ်
ကမ်းပါးတွင် ထိုင်လျှက် အမေကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့သည် ပြင်ကွဲ့ကိုသာ
ပြင်သောင်နေပါတယ်။

အပေသေဆုံးခြင်း ဟုခေါ်သော ဖြစ်သည် လွှာတွေအတွက်ထို့ကို
ကြောကွဲခံ့ဗုံး အစားထို့မြို့ ခက်ခဲ့ဆုံး ဆုံးရှုံးနစ်နားယူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ပေမေများ သေသွားခဲ့လျှင်... ကျွန်ုပ်ဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို ပိတ်ကျွဲ့ဖြင့်
တောင် ခံစားမကြည့်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ် ကဲ့ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်ုပ်
ဘြဲ့ကြည့်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ ကြည့်နေးကျွန်ုပ်ပါဘဲည်။ ကျွန်ုပ်အသက်
ဂျုံးနှင့်ပြုပြီ။ ဖေဖေရော ပေမေရော ကျွန်ုပ်သောမှာ ရှိခဲ့ပဲ။ ကျွန်ုပ်ကို
လုပ်ခြေအေးမြှုပ်နည်း အပိုင်ဖြင့် ပြုသော်လည်း အပိုင်ဖြင့် ပိုးပေးနေခဲ့ပဲ။

မင်္ဂလာလိုကတော့ ကျွန်ုပ်လောက် ကဲ့မကောင်းခဲ့ပဲ။ သူ့အသက်
ပေမေရောက်ပါ သူ့မြို့ခင် ကျယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူသည် အချိန်မတိုင်း
ရင့်ကျော်ခဲ့ရနေသာ လွှေငယ်တစ်ယောက်မြို့ လွှေငယ်ဘဝ်၏ ပျော်ချွဲ့
လွှတ်လပ်မှုများ ပျောက်ခဲ့ခဲ့ရလေသည်။

သူ့ထက်ပို၍ကဲ့ဆိုးသူက ကိုချွဲ့သာဖြစ်သည်။ အပေသေဆုံး
သည်အဖြစ်သည် ကိုချွဲ့သာအေး တွေ့ခြားသူတွေ့ထိုက်သည်ထက်
အဆများစွာပို့သော နာကျင်ကြော့မှုကိုပေးလိမ့်မည်။

ပို့ကို အလိုလိုကိုပြီး ပြစ်ဆိုသို့သွားရာက ပို့ခင်သေဆုံးခဲ့ရ
သည်ဟူသော နောင်တာသည် အမှန်တရားဟုတ်သည်ဖြစ်ပေး မဟုတ်
သည်ဖြစ်ပေး သူ့ရင်ထဲမှာ ပါးတစ်ချောင်း ပိုက်ဝင်သလို ပိုက်ဝင်
နေခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုပါးကို ဘယ်သွားမွေ့နှုတ်ယူပေးပို့ ပိတ်ပကွဲ့ကြော့လေား
သည်အတွက် သူ့အေားက လွှာတွေအားလုံးမှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်
ထင်ပါဘဲည်။ တတ်နိုင်လျှင် ကျွန်ုပ် ထိုပါးကိုခွဲ့နှုတ်ပေးသူ ဖြစ်လိုလဲ

သည်။ သို့သော် ယခုအခါ သူဘယ်များများ ရောက်နေမှာပါလိမ့်။

စံကားဝါပွဲများတို့မျှေးရန်ကို ရှုံးရင်းကျွန်ုပ်များ သားပတ်ဝန်းကျင်ကို ထောက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြောက်နေသလိုရှိသည်။

မို့ရွှေ့ပြီးကတေသာ်းက စံကားများကျက်တိုင်းတစ်ခုလုံး အထိုက်ကျွန်ုပ်မြောက် သွေ့နေခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိခဲ့ပြီ။

နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်ုပ်မြောက်သို့ လမ်းလျောက်ရင်း စံကားပင် ပေါင်းများစွာ၏ အနိုင်အောက်သို့ ခိုင်ကာ ဟိုသည် ငေးမော စောင့်ကြည့်ခိုင်သည်။ ကိုခွဲနိုင်သာ၏ အနိုင်အယောင်ကို မဖြင့်ရှာ

ဥယျာဉ်ခြေထဲသို့ ရောက်ပါလျက် နှုန္တုညြင်သာသောအသံဖြင့် ပုံပြင်ပြောသံမကြားရှာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောသံမကြားရသည့်အခါ တစ်ခုတစ်ခု လိုအပ်နေသလို လိုက်ဟာနေခဲ့လေသည်။ စံကားပင်ထွေက ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည်။ ပင်စည်အခေါက်ထွေက အရင်ထက်ပိုပြီး ညိုရင့်ဟာကျောနေခဲ့သည်။ အပင်ထွေက အရင်ထက်ပိုပြီး ရှည်လျားပြင့်ဟားကာ ပိုးသို့ထိတော့မလောက်စို့ ကျွန်ုပ်မနှင့် ပို၍ဝေးကွာနေသလို ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့အကြားတွင် သေးကျွားသော အမှုနိဂုံးလေးတစ်ခုမှုသာဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို အရင်ကလို စွေးထွေးစွာ ပကြိုဆိုတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သူဝိုင်းများ အလယ်တွင် ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ဒီနောက်နေလည်း လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ပပြန်ခင် ပုံပြောကောင်းသူတစ်ယောက်အား ကျေးဇူးဝေားဆို၍ နှုတ်ဆက်ဖို့လိုသည်မဟုတ်လေား။

ကိုသိဟန့် ဒေါတင်က ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မချချုပ်။ မင်းညိုကို

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

အတူလိုက်ပါစေလိုကြသည်။

မင်းညိုက ရွှာသို့ရောက်ခါဝန္တကတော့ ကျွန်ုပ်ကို မြတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေစေချင်ခဲ့ပော့ ကျွန်ုပ်သာလေရာသို့ ကိုခွဲနိုင်သာ ကြောင့် မဟုတ်လေဟန် အခြားသောအကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး လိုက်ပါ လာတတ်သည်။

“နှင့် မြတ်သွားမလိုလား၊ အတော်ပဲ ပေဇော် နှာမည်ကြိုးလှတဲ့ Southern magnolia ဆိုတာကို ငါမြင်ဖူးချင်လို့ ငါလိုက်ခဲ့ခြုံပယ်”

“နှင့်က ဘာဖြစ်လို့ Southern magnolia ကို မြင်ဖူးချင်တာလဲ”

ကျွန်ုပ် သူ့ကို မယုံသကဲ့မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်တော့ သူက စိတ်ရှည်ရှည်ပြုး၏။

“အော် အပင်အောက်ရောက်တော့ ပြောပြုမှာပေါ့၊ ငါကို အဲဒီ အပင်သာပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားရှုနိုင်တွင် ထိုစံကားပင်သည် အပွင့်တွေ ပွင့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒီအပင်ကို မြှုပ်နှံပေစုံတဲ့ အထိုင်းအမှတ်နဲ့ သူ့ချုပ်သူက စိုက်ခဲ့တာတဲ့ ပေါ်ဆိုရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ချင်သူနှစ်ယောက်၏ ကြေကွဲဖွယ် ပုံပြင်ကို မင်းညို အား တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြရနဲ့ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ သို့သော် အဲသည် နောက ပုံပြင်ပြောခဲ့သူက ကျွန်ုပ် မဟုတ်။ မင်းညိုဖြစ်သည်။

“နှင့်သိလားမပေဇော် အဖော်ကိုသွားဖော်ပြုတော်မှာ ဟော ဒါ စံကားဖြူပင်ပို့း တစ်ပင်ရှိတယ်”

သူသည် ကိုခွဲနိုင်သာလိုပင် စံကားပင်ပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောခဲ့သည်။

သို့သော် ကိုခွန်သာပြောသလို မဖုံးပြင်တော့ မဟုတ်ဘဲ။

“တစ်ခါတုန်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ခုနစ်ယောက် ပြောက် သမ္မတဖြစ်လာမယ့် လျင်ယောက်များ ဖိုင်ချုပ်အားဖြူရှုကိုဆန်ဟာ သူတော်ဒါဆောင်နေတဲ့ ဒီမိုက အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့၊ လုပ်ချောမောတဲ့ တစ်ခုလင်မေးလေး ရေချေယ်ကို ခွဲလမ်းနှစ်သက်သွားမိတယ် ရေချေယ်ကို ဗုံးပစ်ခဲ့တဲ့ စိုင်ပွဲနဲ့ သူ့အေးဟောင်းနဲ့ ဂျက်ဆန်ကို အပျိုးမျိုး ရှုပ်ခွဲ တိုက်နိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖော်တစ်ခု တာကယ်ချစ်တဲ့ ဂျက်ဆန်ဟာ သွားပုပ်ဝလွှင့်ပြောဝကားတွေကြောင့် နောက်စုတိသွားမယ့်အစား ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုတောင်နိုင်မာသွားသေးတယ်။ သူက ရေချေယ်ကို လက်ထပ်ပျော်လိုက်တယ်လေ။

“ဘဂ္ဂဂုဏ်ရောက်တော့ ဂျက်ဆန်က သမ္မတရာထူးအတွက် ဧည့်ကောက်ပွဲဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရေချေယ်ဟာ အတိုက်အခံ ပါတီဘက်က လူတွေရဲ့ တိုက်နိုက်မှုကို ခံရတော့တာပေါ့။ အင်အရွေး ဂျက်ဆန်က သူ့အေးကို ပုတ်ခတ်ကဲ့ချို့ဝကားတွေကနေ ကာကွယ် ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ရေချေယ်ကတော့ ပိတ်ဆင်ခဲ့ တင်ကြပ် နေခဲ့ရ တယ်။

“သူ သမ္မတရာထူးကို ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူအပြည့်အဝ ဝင်းပသာနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူချောင်တဲ့ အေးဟာ ရှုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်တဲ့ နှင့်ရောက်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဂျက်ဆန်ဟာ သူ့အေးကို မေ့လို မရဘူး နောက် အိမ်ဆောင်လည်း ဖုပြေခဲ့ဘူး ခဲ့အပြင် သူ့နှက်ရှုံးလိုက ြိုထဲမှာ သူ့အေး ပိုက်ထားခဲ့တဲ့ စံကားမျိုးရှင်တွေထဲက အေး အနှစ်သက် ဆုံး အပင်မျိုးတစ်မျိုးကိုယူပြီး သမ္မတအိမ်တော်မှာ ပိုက်ပျိုးခဲ့တယ်။ အခါကော် ဟောဒေသာကော်မူများ မပြုခဲ့ဘူး ပေါ်ပေါ်တော်မူများ မပြုခဲ့ဘူး။

ချုပ်သူလား ဝကားတင်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၀၉

ဆောက်သန်ပက်ကနိုလိယာလိုလည်း ခေါ်ကြတယ်”

အပြုစိုးခံကားဖြူဟု ကိုခွန်သာပြောခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးသည် မဇွဲ့ကောလည်း ပွင့်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့အရွက်များသည်လည်း ပိုးမောင် လျက် အရိပ်ကောင်းကောင်းပေးရုံးများက လုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“အောင်ဖြူတော်မှာ အခုချိန်ထိ အဲဒီအပင်ကြီး ရှုနေတုန်းပဲ။ အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေစက္ကားမှာ သမ္မတအိမ်တော်နဲ့အတူ မြင်နေရတဲ့ အပင်ကြီးဟာ သူပဲပေါ့။ ဘယ်လောက်အကြပ်းခံတဲ့အပင်လဲဆိုရင် ဘဇ္ဇာ ခုနစ်တုန်းက ဆက်စုနှာလေယဉ်လေးကို ဟောင်းလာတဲ့ လှုတစ်ယောက်ဟာ သမ္မတအိမ်တော်ကို ဝင်တိုက်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသေခံဖို့ကြီးစားခဲ့တယ်။ လေယဉ်က စံကားဖြူပင်ကြီးကိုပဲ ဝင်တိုက်စိတယ်။ စံကားဖြူပင်ကြီးမှာ အကိုင်းကြီးတစ်ခု ပြတ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အပင်က မသေဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့နော်။ သေများသေသွားခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကြောကွဲစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ”

ကျွန်းမ ပြောတော့ သူက ချက်ချင်းစကားဆက်သည်။

“စံကားပင်တစ်ပင် သေသွားရင်လည်း အလဟာသာပြုပါဘူး သူတို့က ဓမ္မာတယ်လေး။ အခေါက်ကို အဓမ္မာန့်သာအဆိတ်တို့ကြတယ်။ သစ်သားကိုလည်း အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ့စက်ရုံးပဲ့ပိုးပွဲည်းတွေ လုပ်ကြတယ်။ အိမ်ဆောင်ပို့သားကတွေ့လည်း လုပ်မှာပေါ့။ အထပ်သားတို့ ဘာတို့လုပ်လို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဟောဒီမင်းညိုဟာလေ... ဘယ်တော့မဆို စိတ်နဲ့မဝိုင်ဆူး ရှုပ်ဝွှေနဲ့ချည်း တိုင်းတာပဲ။

ကျွန်းမ အပြစ်တင်လိုက်ချင်သော်လည်း မပြောရက်ပါ။

“ဒီ စကားပင်ပြုးကတော့ ဘသုံးအကျဆုံးတစ်နေရာရှိတယ်။ ဘာလဲ နှင့်သိလား”

ကျွန်ုပ် ဝေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ဒီစကားပင်ကို စန္ဒယားလုပ်တဲ့ ဝန်ရာမှာ သုံးကြတယ်”

“အော်...”

စကားပင်အသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စန္ဒယားတစ်လုံးဟာ ဘယ် လောက်များ ဖွေးလိုက်လောမလဲဇန်။ သည်ဇတ္တု ဘယ်လောက်များ အိပ်မက် ဆန့်လိုက်လောမလဲ။

“ငါကတော့ စကားဝါနဲ့ စကားဖြူဗိုရင် စကားဖြူဗို ပိုကြော်တယ်ဟာ။ သူကပိုပြီး အိပ်မက်ဆန့်တယ်နော်” ကျွန်ုပ်ပြောတော့ သူ ခင်တွေတွေပေးသွား၏။

“ငါအတွက်တော့ စကားဖြူဗာ ဘယ်တော့မှ ပမေါ်နိုင်တဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုပါဟာ”

သူပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်ုပ် ကြာမြင့်စွာမေ့ထားခဲ့မိသည့် သူအဖော် နောက်ထုံးညာကို ကျွန်ုပ် သတိရသွားပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သူမိစင် သေဆုံးမည်ဟာက သူတို့ဖြူဗာ ဆေးရုံမှာ စကားဖြူဗုံးတွေ ကြော်လျက် ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ဖွေးပွဲလျက်ရှိသည်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိ ထားခဲ့ပါလျက်နှင့်။

“မင်းဥုံး...”

ကျွန်ုပ် စိတ်ပကောင်းပြစ်သွားသည်။

သူက ချက်ချင်းပင် ပြုးလိုက်နိုင်သည်။

“ကဲ စိတ်ပကောင်းပြစ်မနေနဲ့။ စကားဖြူဗုံးက ငါအတွက် စိတ်ထိနိုက်စရာပြစ်ပေါ်ယုံး နှင့်အတွက် အိပ်မက်ဆန့်တယ်ဆိုရင် ငါ

ချွန်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၁၁

ဝိုင်သာပါတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အိပ်မက်ကို နှစ်သက်တဲ့လူဟာ လက်ဝတ္ထုရဲ့ ဘုမ္မာန်တရားကို တုန်လွှဲပဲရတတ်တယ်”

သူဘာပြောချင်ပါလို့။ ကျွန်ုပ်မကို ဖြော်နိုင်သည့်အရာကို စိတ်ကျွော်စွာနေနဲ့ဟု ပြောချင်တာလား၊ သူပြောချင်သည့် ပြော်နိုင်သည့် အရာမှာ သူ့အပေါ် ကျွန်ုပ်ပေါ်တွေယ်တာမှုကိုလား၊ သို့ပဲဟုတ် တင္း တစ်ယောက်ဟု သူတို့ပူးဆေသာ ကိုခွဲနိုင်သာအပေါ် ကျွန်ုပ်၏ တွယ်တာ ပူးကိုလား၊ ကျွန်ုပ် သဲသောကွဲပွဲယူသော ကိုခွဲနိုင်ပါ။ သူငရှုံးဆက် ပြောလာမှာကိုလည်း ကျွန်ုပ် ပဲကြားချင်ပါ။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ် စကားလွှာပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမြဲထဲမှာ ငါရောက်နေတာကြာပြီး ခဏာကာလည်း လင်း လျှောက်ဆင်းနေတာပဲ့။ ဒါပေးယုံ တစ်ခါမှ စကားစိမ်းပင်ကို ပတွေ့ခိုး အပွင့်ကိုလည်း ပြောင်းပါ။ ပန်းနှုံးကိုလည်း ပရှိပါ။ ရှိတော့ရှိမှာ ပေါ့နော်”

ထိုအခါ သူက ဘသာပြုးသည်။

“ပရှိနိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလိုလဲ”

“ပေါ်စိုး စကားစိမ်းပင်က ဒီစကားဖြူဗိုရင်းထဲမှာမှ ပပါဘဲ”

ထိုစကားကို ကိုခွဲနိုင်သာက ပြောခဲ့လျှင် ချင်းချက်မရှိ ကျွန်ုပ် ယုံးမျိုးမည်ပြစ်ပေါ်ယုံး ပင်းညိုကပြောလာသည့်အပါ နည်းနည်း သံသယ ဝင်ချင်သည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဟောဗျာ”

သူ ဒေါ်ပွဲသွားဘဲ စိတ်ရှည်စွာပြုးပါသည်။

“ဘာလဲ နင်က ချိုက် နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးပဲ သိတဲ့အကာင်လို အောက်ပေါ်နေတယ် ထင်တယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“မေဇုံ၊ ခံကားပင်တွေက နိုင်ငံရေးလောက် မရှုံးထွေးပါဘူး ခံကားဖြူ့ခဲ့ ခံကားဝါက family တစ်ခုတည်းက ဆေးလာတဲ့ မျိုးကွဲတွေ၊ ခံကားစိမ်းကျေတော့ family ကိုက တွေားစီ။ ခံကားစိမ်းခဲ့ ပါသားရှု မျိုးရင်း Annonaceae ဒေါ်၊ ခံကားမြှုံးခဲ့ခံကားဝါက Magnoliaceae မျိုးရင်းဟာ၊ မတွေဘူး”

အော်... မင်းညိုရယ်။

ကျွန်မ စာအုပ်ကို လက်ဖြင့်အသာ ဖွံ့ဖြိုးသပ်လျှက် သဘောကျ စွာ ပြေးမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံးတွေ့ခေါ်လိုက်တာ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်းဘွားကြေးလေမလား၊ သို့မဟုတ် ဘယ်လို့မ ခင်မင်လို ဟရာဘဲ ဂိပ်းကားနေကြမှာလား။

သူ့ကို ကျွန်ပတွေ့ချင်ပါသေးသည်။ အခုလို မြန်းစားကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မ မျှော်လင့်မထားခဲ့မဲ့။

သူ ဘယ်များရောက်နေတာပါလိမ့်၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မ ဖြော်ရတာပါလိမ့်။ သူဟာတာကယ်ပဲ တော်လော်။

ဘယ်ကိစ္စမဆို လက်တွေ့ကျသော မင်းညိုကတော့ ကိုသိဟ ဖြော်ရသို့လိုအဲသူသည် သူညီခွဲနှစ်သာမှုတစ်ပါး အခြားဘယ်သူမှ ပဟုတ်ဟု သံသယဖို့သောချာဖို့ လက်တွေ့ကျကျ စစ်ဆေးကြည့်ချင် သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေပြန်ပြောရတာ ဆရာအတွက် နာကျင် တုံ့

ချုပ်သူတော် စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၁၃

လှပ်ရေလို့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ သေချာမှတစ်ခုကိုတော့ လိုအပ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ဆရာ ပေါ်ချင်ပေ ပယ့် အဲဒီကားလဆိုကို ပြန်တော့သွားရလိမ့်မယ်။ ရုပ်ခုပ်ပျောက်ပျောက် ပြစ်နေတဲ့အလောင်းကို ခွန်သာပါလို့ ဆရာ ဘာနဲ့အတည်ပြုခဲ့တာလဲ ညီတစ်ယောက်ကိုညီလို့ သွေးကာသိတဲ့ အသိအပြင်ပေါ့ဆရာ”

မင်းညိုက ကိုသိဟအား အတိတ်ကားလကို မညှာမတာပြန်ပဲ ဖော်ရိုင်းသည်။ ကိုသိဟ ပျောက်နှုံးပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“စိုးများပြောတဲ့ခံကားကို ကြားတော့မှ ကျွန်တော် အဲဒီကားလ တုန်းက အလောင်းကို အတည်ပြုတဲ့အချိန်မှာ အစရာကြီးရုံးအချက်ကို ပစ်စားခဲ့ရတူးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်များ၊ ညီကိုညီလို့ သွေးကာနေသိတဲ့ ကတိစိတ်၊ အဲဒီပေပါခဲ့ဘူးလျှော့”

ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်နိုင်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“လက်စွဲနဲ့ အကျိုးကြောင့်က အပိုကပါပဲ။ အကျိုးက အစိတ်စိတ် အနွောမွှာစုတ်ပြုနေခြေးတော့ လက်စွဲက အောင်းပွဲနေတဲ့အသားထဲမှာ ပျောက်လွှားပါး နှစ်ဝါးနေခြေးတော့၊ အဲဒါ သူ့အကျို့နဲ့ သူ့လက်စွဲပဲ သေချာတယ်။ ပြေးတော့ အရပ်အမောင်း”

မင်းညိုက သိပ်မကျေနှင်းချင်။

“လက်စွဲနဲ့ အကျိုးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဝတ်ပေးလို့ ရတယ် ဆရာ။ အရပ်ဆိုတာလည်း တူနေနိုင်သေးတယ်။ အဲဒါနဲ့တော့ သေချာပေါ်ကို ပြောလို့မရသေးဘူးထင်တယ်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လုံးဝကိုကွဲပြားတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုရနဲ့မှုရမှား။ အဲလို တော့မရှိဘူးလား။ အဲ... ဥပမာ သွား။ သွားတက်ရှိတာတို့ ဘာတို့ နောက်ပြီး အရှိုး”

ကိုသီဟ အနည်းငယ် လွှဲပ်ရှာသွားသည်။

‘ကျွန်ုတ်သတိပြုပါ။ သူမှာ ထူးပြားတော်တယ်။ လက်ဖျိန်နှုန်းပဲ။ သူငယ်ငယ်က ခံကားပင်ပေါ်ကနေ လိမ့်ကျဖူးတယ်။ ကျောက် ပတ်တီး စဉ်းပေါ်ယုံ မကျိုးကျိုးလိုလားမသိဘူး။ နဲ့နဲ့ကောက် နေခဲ့တယ်’

စုဝထာက်ဝ္မားတွေထဲကလိုပ် အလောင်းပြန်ဖော်ပြီး လက်စွပ် နှင့် အနိုင်တွေ စိုးဆေးကြည်မည်ဟု ပင်းဆိုကာ ပြောသည်။ ကိုသီဟကို ခေါ်လျက် သူထွက်သွားသည်။

ကျွန်ုမ ရှင်စွေလွှဲပ်ရှာလျက် ကျွန်ုခဲ့သည်။ သေခုံးသွား၏ လက် အရှိုးသည် ကောက်နေခဲ့လျှင်...

ကျွန်ုမပွင့်ထားသော စာအုပ်ပေါ်သို့ ပန်းတ်ပွင့် ကြွေကျလာ သည်။ ကျွန်ုမသည် အဝါရောင်ပန်းပွင့်လေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အထက်တည်တည်သို့မဟုတ်ညှိနေပြီးသည်။

ပင်စည်မှာ စာတမ်းတ်ခုကို နိုင်နိုင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

Magnolia Elizabeth တဲ့။

ကြိုးမားသော အပြန့်ကျယ်တီးတ်ခုလို ကျွန်ုမကို အုပ်စိုး နေသော ခံကားဝါပင်ကြိုးသည် ဖိုးကောင်းက်င်ကို ဖမြင်နိုင်လောက် အောင်ပင် အရွက်အက်များ ပိုင်နေ၏၊ ပိုင်းစောင်သောအရွက်တွေ ကြားမှာ အဝါရောင်ပန်းများသည် ကြယ်ပွင့်တွေလိုပဲ ပြန်ကြကာ ဝေဆာနေသည်။ သူတို့ကို ပြင်ရသည့်အခါ ကျွန်ုမရင်ထဲမှာ လိုက်ဟာ သွားသည်။

သူတို့အကြောင်းကို ကျွန်ုမဘား ပြောပြန့် သူ ကျွန်ုမထံ ၁ ရောက်လာခဲ့တော့ပေါ့။

ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ကိုခွဲနိသား၊ ကျွန်မဘဝါး အေးအေး ထွေးထွေး လိုက်လောခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မ ပမောပါဘူး။

ကျွန်မ ဖတ်စိုး ကြိုးတားပြီး ပဖတ်ခဲ့ရသေးသော စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ ခံကားပင် ပင်စည်ကို ကျော်စိုးလိုက်ပြီး မျက်စိအနုကို ပိုတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ ဤသယျာဉ်ခြေမြို့မြို့ ခံတော်စွဲယဉ်သွားပြီး စိုက်ပြီးမည်ဆိုတွေ့င် ဘယ်အပင်ကို စိုက်ပြီးမိမာပါလို့။

ကျွန်မကို သူပြောပြခဲ့သည်ခံကားပင်များကို ပိုတ်ထဲက ပြန် ပုံဖော်ကြည့်နေပို့သည်။

အိပ်ပျော်နေသော အလွှာပ်လေးလို့ သူပြောခဲ့သည့် ပက်ဂို့ လိယာကိုးဘတ်၏။

ပြော၏ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြဖြန့်ပေးခဲ့သည့် ကြယ်ခံကားဖြူ၏သည် ပက်ဂို့နိုးလိယာ စေယ်လာတာ။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်ုမ ဟောဒီခြေထဲက ခံကားပင်ဖျိုး တစ်ခု လောက် ယူသွားမည်။ သို့သော် အခြေကို စိုက်ရမလား၊ အပင်ပေါက်ကို စိုက်ရမှာလား၊ သို့မဟုတ် ဂိုင်းကျေးပြီးစိုက်ရမှာလား၊ ဂိုးသီဟတို့ ဒေါ်တင်တို့များ သိမလား၊ ဒါမှုဟုတ် တစ်လောကလုံးမှာ ခံကားပင် တွေကို နားလည်တတ်ကျပ်း သူသည် ကိုခွဲနိသူ့ အဖေ တစ်ယောက် တည်းပဲလား။

ခံကားဝါပန်းနဲ့က ကျွန်ုမကို ယ်စုံမှုးရိုင်အောင် လွှဲးခြားထား သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုမ အိပ်ချင်လာသည်။ ဟင့်အင်း အိပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊

ပြောခန့်ခိုးလိုက်သွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုမရှိရာသို့ လျှောက်

လာသော ခြေသံဖွူးကို ကြားလိုက်ရတဲ့။ ကျွန်မ ရင်ထိတ်ခန့်ခွဲသွားကောက်မန်းကတော်း ပျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှုပရှိ။

ကျွန်မ ဖျော်လင့်တဗြား ထိုင်ရာမှ ထာရပ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်မရှုံးတည့်တည့်တွင် သစ်ပင်များသည် တိုတ်ဆိတ်စွာ မတ်မတ်ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်မ မြင်နေရသော ပင်စည်များကို ရှုံးစိုက်စိုက် ကြည့်နေဖို့သမျှတော့ ဘာအရိုင်အယောင်မှ မတွေ့ရှိ။

ကျွန်မစိတ်ထင်လို့များလား၊ သို့မဟုတ် ဒါပိုပျော်သွားဝင် အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားလိုက်ရသည့်ခြေသံလား။

ကျွန်မ စံကားပင်ကို ပိုရပ်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ အနီးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေသလိုပဲ့။ မယုံကြည့်နိုင်စရာပင် ကျွန်မ ကြက်သီးဖြန်းခန့်ထာသွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်မ အော်၍မေးလိုက်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်သော်လည်း တကယ်တမ်းကျေစော့ ကျွန်မအသံက လှုပ်ခတ်စွာ တို့ဝင်သွားသည်။

ကျွန်မ စံကားဝါပင်ကို ကျောက်ပိုထားရာက ခွာလိုက်သည်။ အရေးကြော်လျှင် ပြီးနိုင်ဖြစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာကို ဝကြာက်ချွဲနေဖို့တာလဲ။ ဘာဝကြာ့င့် စိတ်မသိုးမသန့် ခံစားနေရသလဲ။

ကျွန်မ လက်များတွေ အေးစက်လာသည်။

အထက်ကစံကားဝါပင်သည် အသံတစ်ခုခုကို ကိုယ်စားပြုညည်းသူ၏နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာသံလဲ။

“ပင်းညို...”

ပင်းညိုစင် အခုအချိန်မှာ ပြန်ပရာက်လောက်စေားသွားဟု

ချို့သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၁၅

ကျွန်မ သိပါလျက် သူနာမည်ကိုသာ လွှတ်ခနဲအော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ပင်းညိုရေ့...”

“သရာမ ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်တင့်အသံ။

ကျွန်မ၏ လက်ယာတော်စီမံ လာသည်။ ကျွန်မ စိတ်လုံခြုံမှုကို ရှုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒေါ်တင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ။ စံကားဝါပင်အောက်မှာ”

ခဏကြာတော့ ဒေါ်တင်ရရာက်လာသည်။ မောကြီးပန်းကြီးဖြစ်သည်။

“ရှာလိုက်ရတာဆရာမရယ်။ ဒီနားမှာပဲ ရှိမှာလို့ထင်လို့ ပတ်ရှာ နေတာကြာ့ပြီး။ ကဲ အခုမှာပဲတွေ့ရတော့တယ်။ နတ်ဖွေက်တယ်ဆိုတာ ဒါလားမသိဘူး။ ဒီစံကားဝါပင်နားရောက်ရဲ့သားနဲ့ ဆရာမကို မတွေ့နိုင်ဘူး”

ကျွန်မ အခုမှ ပြီးနိုင်သွားသည်။

“သူတို့ပြန်လာပြီလား”

“မလာသေးဘူး၊ မိုးချုပ်မယ်ထင်တယ်။ နေမဝင်ခင် ဆရာမ အိပ်ထဲဝင်တာ ကောင်းတယ်။”

“ဒါဖြင့် သွားလိုလေ”

ကျွန်မတို့ လှည့်တွေက်ခါနီးတွင် သစ်ပင်ကို ကျွန်မမော့ကြည့်လိုက်သည်။ စံကားဝါပင်သည် လှုပေးသော ပန်းပွင့်များကို တိုတ်ဆိတ်စွာ ခြေချေပေးလျက်ရှိသည်။

သူပြောပြောပြုခဲ့ဖူးသည် လှုပေးသော ထိုနိုက်သော် စံကားပြုပုံပြင် များစွာကို နားစောင်အပြီးမှာ ကျွန်မ ဤခြေမြော့မှ ဖြေနိမ့်မြော့နှင့် နောက်ဆုံး

အင်မြင့် အရိပ်ခိုပ်သော ခံကားပင်သည် ခံကားဝါပင်တစ်ပင် ဖြစ်နေ တော့မှာလား။

ကြာခံကားနီ (Magnolia liliiflora)

ကျွန်ုဟတ္တိ၏ ဖယောင်တိုင်တွေနဲ့ ဉာဏ်ဘူးပွဲလေသည် ကိုသိလာ၏ ခံကားရွှေကိုပါသိပ်များကြောင့် ပို၍ အိပ်ပက်ဆန့်သွားခဲ့လေသည်။ ဂိမ်းပြသော *Magnolia liliiflora* ခံကားရွှေကိုလေးခုကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အနားချင်း ပိုပြုပြုထပ်မံအောင် သွားကြား ထိုးတံ့အရွယ် ပါးမျှင်သေးသေး လေးတွေနှင့်ထိုးကာ ချိတ်တွေသွားပြီး ပထားခံကားရွှေကိုနှင့် ဝနာက်ထဲး ခံကားရွှေကိုကို ပြန်ဆက်လိုက်သော အပါ အမိမ်းရောင် ပါးအုပ်ဆောင်၊ တစ်ခုသွေ့ယ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသွေ့ရွှေကိုအပ်ဆောင်းပြီး ပါးခုရာသောအပါ ဖယောင်တိုင်ပါးတိုင် အတွက် ပါးအိပ်စိမ်းပါးခုကို ရခဲ့လေသည်။

“သိပ်လှတာပဲဆရာ”

ကျွန်မ ပါးသိပ်စိပ်းကေလေးတွေကို သဘောကျလွန်းလို တဖွဲ့
ပြောပါတော့ ကိုသီဟက ခပ်ဖျော့အဖျော့ပြီးသည်။

“မမေ့လေက်ရာဇ်လေး၊ မယောက ကျွန်တော်ကောင်းကေနဲ့ ပြန့်
လာရင် အခုလု မီးယပ်က်ရင်တော် အဲဒီလို ခံကားရွှေက်ပါးသိပ်စိပ်းလေးတွေ
လုပ်ပြီး ကျွန်တော်ကို ညာစာကျွေးဇူးတို့တယ်။ တြော်သာယ်သူ့မှ ပါဝေရာ
မလိုတဲ့ သားအပိန့်ယောက်တည်းအတွက် အထူးညာစာဓားပွဲပေါ့”

“ကောင်းလိုက်တာ။ ပင်းညို ငါတို့တို့သိပ်စိပ်းလောက် အခုလု
ကင်ဒယ်လ်လိုက်(တိ)ဒင်နာ စားကြရအောင်လေး၊ ငါတို့ ပြုထဲမှာ”

မင်းညိုက ကျွန်မကို တစ်ချက်မေ့ကြည့်ပြီး အလိုလိုက်သော
အပြုံးမှန်းသိသာစွာပြုးလျက် ခေါင်းညီတ်သည်။

“အင်း လုပ်လေး၊ ငါကတော့ ဘာအလင်းရောင်နဲ့ပဲ စားရုတ္တာရ
စားရုတ္တာ အရေးကြီးတာပဲ”

ဟင်... ကျွန်မ သူ့ကို အားမလိုအားမရ ကြည့်ပိုတော့သည်။

တွေ့လား၊ မင်းညိုဝင်ဆိုသောလူသည် ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူး
လှလှလေးတွေ့နှင့် နေသားမကျုံး

ရယ်ဟောသံသံသံကြားရှစ်။ ကိုသီဟထံမှ ဖြစ်ပါသည်။

“မမော်တော့ ရွှေ့ထိုးကောင်ဖြစ်နိုင် တော်တော်နီးစပ် အောင်
ပြီ့။”

ကျွန်မ ရှုက်သွားသည်။

“ဆရာ”

ကျွန်မတို့၏ ရွှေ့ထိုးကောင်ဉာဏ်မာကို မင်းညို နားမလည်လိုက်။

“ဘာလဲဆရား၊ ရွှေ့ထိုးကောင်ဆိုတာ”

ကိုသီဟက ကျွန်မအားမကြည့်ဘဲ ခံကားရွှေက်ပါးသိပ်စိပ်းလေး

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၂၁

တစ်ခုကို အသာထိကိုင်လျက် “ရွှေ့ထိုးကောင်ဆိုတာက...”
စကားစမည်းဟန် ပြုသည်။

“ဆရာ ပလိ... (စံ)။ တောင်းပန့်ပါတယ်နော်”

ကိုသီဟက ကျွန်မကို ပြုးကြည့်၏။

“မဟာတ်ဘူးလေး မမော်စော် ရွှေ့ထိုးကောင်ဆိုတာ ဘာကောင်
လဲလို ကိုမင်းညိုကို ပြောမပြုသင့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ပပြောရဘူး”

ကျွန်မ အသည်းအသန် တားမြစ်ပိုသည်။

“ဒုံးကေး” ကိုသီဟ လက်ခံလိုက်သည်။

“မင်းညိုမှာက အနုပညာအာရုံးမှာ မင်းညိုသည် ဟင်းချို့သောက်ပြီးသည်”

ကျွန်မစကားအသုံးမှာ မင်းညိုသည် ဟင်းချို့သောက်ပြီးသည်၍
စွဲ့ကို သူ့ဟင်းချို့ပန်းကာန်ထဲ ကမန်းကတန်းပစ်ချေလျက် ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်အား တစ်လျှည်းကြည့်သည်။

“ဒါဖြင့် စောစောက ရွှေ့ထိုးကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်စပ်
နေတယ်ပေါ့”

ကိုသီဟ ခပ်ဖွဲ့ရယ်မောသည်။

“အသေအချာပြုမှုံး၊ ဒါပေးယုံး မမော်စော်ခဲ့ တားမြစ်ချေက်အရ
ခင်များကို ကျွန်တော် ပြောမြှင့်ပေါ်ဘူးဖျုံး”

မင်းညိုသည် စားပြီးသွားသော ထမင်းပန်းကာန်ကို ဘေးသို့
အသာ တွန်းလိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ရွှေ့ထိုးကောင်
ပြဿနာကို ပရာမာက အဖြေရှာတော့မည့်ဟန်ရှိသည်။

“ဒီရွှေ့ထိုးကောင်က ကျွန်တော် အနုပညာအာရုံးနဲ့ ဆက်စပ်
နေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်သိမ့်လိုပယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်မှာ

အနုပညာအာရုံးရှိပါတယ်လို ပြန်ပြင်းရအုံမှာကို”

ကျွန်မ မျက်စွာချလျက် အသာဇ်နေစိသည်။ တစ်ခဲက
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူ ကျွန်မကိုများ ကြည့်နေမလား။

လေပြင်းတစ်ချက်ဝါက်လိုက်သဖြင့် ဒီးအုပ်ဆောင်းအတွင်းမှ
ဖယောင်းတိုင်ပါးလေး အနည်းငယ်လှပ်သွားသည်။

“ဆရာတို့မြောတဲ့ ရွှေ့စိုးကောင်ဆိုတာ ဘာလဲပော့မသိဘူး။
ကျွန်တော်ပတ်ဖူးတဲ့ ကများတစ်ပုံးထဲမှာတော့ အဲဒါပိုးလောက်လမ်း
ပဲ”

ဘုရားရေး။

ကျွန်မ ခေါင်းင့်ရာက ပြန်တောင်ဟေ့နိုင်ပါပတ္တုမလား။

“မိန့်းကလေးတစ်ယောက် အမေနဲ့အဖောက်လွှမ်းတဲ့အခါ
ဘုရားကို ဆွမ်းတော်ကော်၊ ရေချမ်းကော်လို အလွမ်းမပြုသတဲ့၊ သူ့ချုပ်သူ
ကို လွှမ်းတဲ့အခါကျေတော့ ဆွမ်းကော်လည်း အလွမ်းမပြု။ ရေချမ်းကော်
လည်း အလွမ်းမပြု။ ရေချမ်းမှုက်ထဲက ပိုးလောက်လမ်းလို ဆောက်
တည်ရာမရ ဖြစ်နေရတယ်...တဲ့”

သေလိုက်ပါတော့ မေဇာ်ရယ်။

ဆရာ...။ ဘယ့်နှယ်လှပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ ကိုသီဟာကို လှပ်စဲ
ဟေ့ကြည့်တော့ ကိုသီဟာက ဖသီမသာပခုံးတွေ့နွဲက် ပြီးနေသည်။
ကျွန်မ မင်းညိုကို မကြည့်ခဲပါ။ ထို့ကြောင့် သစ်ရွှေကိုပါးအိုင်စိုးလေး
ကိုသာ ငေးနေစိသည်။

“မေဇာ်”

ဘို့...။ ကျွန်မ လန့်ဖျော်သွားကာ သူ့ကို ဟေ့ကြည့်လိုက်ရသည်။
သူကျွန်မကို ခင်တည်တည်ကြည့်နေခဲ့တဲ့

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွဲ ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၂၃

“တဲ့မှာ အနုပညာအာရုံးမှိုဘူးဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ရတိုင်းပေး
မလား”

ကျွန်မ စကားဆုံးအကာ ခေါင်းကိုသာ ညီတ်လိုက်ပါသည်။
သူကျွန်မထဲမှ မျက်လုံးအကြည့်လွှာကာ ကိုသီဟာကို လှုံးကြည့်
သည်။

“ကျွန်တော်တို့အလုပ်က သတင်းဆာချက်အလက်တွေ ထို့မြင်
ချက်တွေ၊ ခွဲခြမ်းရိတ်မြားမှတွေ၊ ကောက်ချက်ချမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေပေး
မယ့် အနုပညာအာရုံးစားမှ လိုအပ်တာအမှန်ပါပဲ။ ခံစားမှုကို ဦးစား
မပေးတာက တစ်ပိုင်းပေါ့လေ”

ကျွန်မ သူ့ကိုဝေးကြည့်ဖို့လေသည်။

သူ သူ့အလုပ်ကိစ္စကို ပြောနေတာလား။ ကျွန်မကို တစ်ခုခု
ဖြေရှင်း နေတာလား။ သူ့ကိုနားလည်ဖို့ ကြိုးစားရတာလည်း ကျွန်မဖြင့်
မောလှပါပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ်။ Journalist တစ်ယောက်မှာ art sense ရှိပါ
လိုတာပေါ့။ ဒါမှုလည်း အကြောင်းအရာတစ်ခုစုကို ဆွေ့နေ့စွဲတဲ့အခါ
တတ်တဲ့သူ လက်ခံနိုင်အောင် ရေးပြနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်များမှာ
ရှိတဲ့ အဲဒီအနုပညာအာရုံးကို ခင်များတကယ်မသုံးတတ်သေးသူးလို့
ကျွန်တော်ပြောရင် ခင်များလက်ခံမလား”

ကျွန်မ ကိုသီဟာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကိုသီဟာက မင်းညိုကို
ခင်ပြုးပြုးကြည့်နေတာ့မြင်ရန်။ မင်းညို အနည်းငယ် လှပ်လှပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်လားဆရာ၊ ဘာကြောင့်အဲဒီလို ပြောတာလဲ”

“ခင်များတို့ ဂျာနယ်မှာ ဖန်တီးမှုအနုပညာကို မဇတ္တုရားရား

ဒါကြာ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခါးမျှရှားလို့ ပြောရဂါးမယ်။ နိုင်ငံတကာ လေ့လာသုံးသာ်ချက်တွေ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေ အားလုံးက သူများအမြင်တွေကို ပြန်ရေးပြန်တာများတယ်။ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမြင်၊ ကိုယ်ပိုင်ပြင်းဆိုချက်၊ ကိုယ်ပိုင်သုံးသာ်ချက်၊ ဒါတွေမပါဘူး။ ဒီတော့ ရင်တည်ချက်ဝေဝါးနေ့သလိုပဲ”

မင်္ဂလာ့ အနည်းငယ်တော့ တွေဝေသွားတဲ့

“ကျွန်တော်မှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ရင်တည်ချက်နဲ့ ရေးနိုင် ထောက်တဲ့ အတွေ့အကြော် မရှိသေးပါဘူးဆရာ၊ သူတို့ဆိုက နိုင်ငံရေးပညာရှင် တွေရဲ့ အမြင်တွေထဲက ကိုယ်နဲ့ သဘောတူညီတာ မတူညီတာတွေပဲ ထုတ်နှစ်တာတို့ပါတယ်”

“အတွေ့အကြော်ရှိသူတွေဆိုက တောင်းရမှာပေါ့များ၊ အရင် တစ်ပတ်က ဆောင်းပါးလေးကောင်းသားပဲပျော်၊ အပေါ်ကန်ရဲ့ အာဖက် စဉ်ပွဲကို ထောင့်တဲ့ဆောင်းပါး၊ အဲဒါ ပင်ကိုယ်ရောပဲ၊ အဲဒါပျိုးကို လိုတာ”

“အဲ... အဲဒါ အစ်မအော်အေးအေးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ဘေး(ခ) ရေးတာ၊ ဒါပေမယ့် အစ်မကတော့လည်း သူကော်မှာ သူက အုပ်ချုပ် ရေးမှုးပြင်နေတော့ ဒီဘက်ကို စိတ်နှစ်ထားလို့မရဘူး၊ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်ပဲ ဆုံးဖြတ်ရတာများပါတယ်။ တစ်ခုရှု ဝေဝါးတယ်ဆုံးရင် ကျွန်တော် ရွှေးချယ်မှုလိုသွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

“ပဟုတ်ဘူးပျော်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက သတင်းတစ်ခုကို ဘာကိုဖော်ပြရမလဲလို့ ခင်ဗျားရွှေးချယ်တာတွေ ဆုံးဖြတ်တာတွေ ကောင်းပါတယ်။ analysis တို့ opinion တို့ကိုကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ရှာနယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သုံးသာ်ချက်တွေစေစိုင်ပြစ်စေချင်တယ်၊ အစ်အမှန် ကို ထုတ်ဖွားတာပေါ့များ”

“နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေးမှာ အာရုံပါးတဲ့သွား ရှားတယ်ဆရာ”

“ကျွန်တော် အဲဒါကြာ့ပြောတာပေါ့များ”

လုံလောက်စွာ စောင့်ခဲ့ပြီးပြုဖြစ်သောကြာ့ပဲ ကျွန်မ သူတို့ စကားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြတ်ချုပစ်လိုက်တဲ့။

“နေစမ်းပါ၌။ ဆရာတို့နှင်ယောက် သာဖြစ်လို့ စကားတွေ ထွေဝန်ရတာလဲ။ တစ်စောက်ယောက်ကတော့ ပြောပါအုံ၊ သေတဲ့လွှာက ကိုခွန်သာ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ ဆက်လက်အောင့်အည်း ဖြုံသိပ်မနေနိုင်တော့ပါ။

သူတို့ တစ်စောက်ကိုတစ်စောက် ကြည့်လိုက်ကြတဲ့။ နောက် မှ ကျွန်မကို ကြည့်သည်။ မင်္ဂလာ့က သက်ပြင်းချုပျော် ပြောလာသည်။

“သာလို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ မေဇာန်၊ ထမင်းအရင်ပြီး အောင်စားပယ်လေ”

“ငါသိချင်လှပြီး မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

ဝိုင်းနည်းဒေါသဖြင့် သူ့ကို ကျွန်မ ပုံဆောလိုက်မိသည်။ တကယ် ဆုံး ကျွန်မ သည်အဖြေကို တော်ခွဲခဲ့ရလာမ်တစ်ခုစောင့်သလို စောင့်နေခဲ့မိ သည်ဆုံးတာ သူသိဖို့ ကောင်းပါသည်။

“အေးပါဘာ၊ ငါပြောပြပါမယ်။ ငါက နှင့်ကို ထမင်းအရင် ပြီးအောင် စားစစ်ချင်လိုပါ။ ဘာဖြစ်လိုလဲဆုံးတော့ အဖြေက စိတ် သက်သာစရာ မရှိလိုပဲ။ နောက်ပြီး အလောင်းဖော်တဲ့ကိုစွဲကိုလည်း စားတုန်းသောက်တုန်း မပြောချင်လိုပဲ”

ကျွန်မ အဲတင်းတင်းကိုတ်ထားမိသည်။ ငါသိပါဘာက တစ်ခုနှင့်မှ ဝင်မပြော၊ အားလုံးကို မင်္ဂလာ့အား လွှာအပ်ထားပုံပေါ်သည်။

မင်္ဂလာ့သည် ပြောမည့်ပြောတော့ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို

ပဟုတ်ဘဲ မြန်မာနဲ့ ပြောချေပစ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဖော်လို့ရတဲ့အဓလောင်းမှာ လက်တစ်ဘက် ပျောက်ဇွန် တယ် မေဇာ်”

ကျွန်ုပ် ပြောလို့ သူ့ကို ငေးနေ့ပို၏။

“လက်ကျိုးတာက ဘယ်လက်၊ လက်စွမ်းဝတ်ထားတာလဲ ဘယ်လက်။ အခုအလောင်းမှာက အဲဒီလက် ရှိမနေ့သူး”

လက်စွမ်း...။ ခဏေလေး ကျွန်ုပ် တွေ့တွေ့နေသော ကိုခွန် သာမှာ လက်စွမ်းပါသလား၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ရေးရေး မျှပ်ငါး မပေါ်လာခဲ့ခဲ့။

သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ် စုပ်ကိုင်ဖူးသည်။ ညာလက်လား၊ ဘယ် လက်လား၊ ကျွန်ုပ်အာရုံထဲမှာ အရိပ်တွေ့နှင့် အသံတွေ့ ရောကာဝဝါး နေသည်။

“ဘာလို့ မရှိတာလဲ”

“မပေါ်၏ ကျွန်ုပ်တော် သူ့အလောင်းကို ပြောမြှင့်တုန်းက လက်စွမ်းပါသွားတယ်လေ။ ပတ္တုပြားလက်စွမ်း၊ ဒီတော့ လောဘကြီးတဲ့ လူတွေက အလောင်းကို ဖော်ပြီး လက်စွမ်းယူရင်းက လက်က တစ် နေရာရာမှာ ရောက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

မင်းညိုက ခင်ဆဆလေသံဖြင့် တစ်ခု ဝင်ပြောလာသည်။

“ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ရက်စက်တဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခုက အုတ်ဂုဏ်တဲ့အတွက် လူမှာအလောင်းကို ဖော်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ကြာ လာတဲ့အခါ ခွေးလည်းဖော်နိုင်တာပဲ။ ခွေးဆွဲတာတို့ ဘာတို့ ...”

“တော်တော့”

ကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသဖြင့် အကြိုတ်လျက် သူ့ကို

ချုပ်သွေး စကားတစ်ခွဲင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

တားမြှင့်လိုက်ပါသည်။

“မေဇာ် နင်စိတ်ထိခိုက်သွားသလား”

စိတ်ထိခိုက်သွားသလား၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ။ ကျွန်ုပ် ပြောချင်သည် ပြေားရသည် အဖြစ်မှန်တစ်ခုကို ပြေားရသည် အတွက် စိတ်သက်သာရာရတာဘက်တစ်ပိုင်း၊ သေပြီးတဲ့နောက်မှာတော် သူ့ဘဝဟာ မပြုပါချမ်းရှာ့သူးဟု စိတ်ထိခိုက်ရသည်ကတစ်ပိုင်းပါ။

မင်းညိုသည် ကျွန်ုပ်အား ကရာဏာသက်သလို ကြည့်နေသည်။

“ဒီနေ့ တော့အောင်နော် မေဇာ်၊ မန်က်ဖြန်သာကျ ရထား ပေါ်မှာ နင်အိပ်ခရာပျောက်လိုပဲမယ်”

“ငါ မအိပ်ချင်သေးဘူး”

ရေရာသောချာမှုကို မျှော်လင့်ထားသမျှ ပဟောဌားကိုသာ ဆက်လက် ကြုံတွေ့နေရသောအခါ လူတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲမသိ။ ကျွန်ုပ် ကတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဂျိမ်ကာန်ကန်လုပ်ချင်နေသည်။ ထိုတစ်ယောက်ကလည်း မင်းညိုကရွှေ့၍ ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

“အိုကာ အိုကာ၊ စကားဆက်ပြောချင်လား၊ ငါတို့ အပေါ်ထို တကြည့်ခန်းထဲ သွားကြမလား၊ ဆရာက အိပ်ချင်နေလောက်ပြီ”

“ဟာ ရပါတယ် ကိုမင်းညို၊ ကျွန်ုပ်တော် မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောကြပါ”

ကိုသိဟာက ကမန်းကတန်းပြင်းသည်။

“ကျွန်ုပ်တော် နားထောင်လို့ရရင် ကျွန်ုပ်တော် ဆက်ထိုင်နေမှာ ပေါ့”

ကျွန်ုပ် ပရည်ရွယ်သော စကားတစ်ခွဲနဲ့ကို ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဆရာနားထောင်လို့ ရပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာလည်း စိတ်ဝင်

တားမယ့်စကားကို ပြောမယ်လေ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားမယ့်စကားလည်း
ဖြစ်စွာပေါ်နေ၏။ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းသားပဲ မမေဇား၊ ဘာအကြောင်းပြောကြမလဲ”

ကျွန်ုပ် ပြီးလျက် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒေါ်အေားတွေ့နားကြောင်း ပြောကြမလား”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဆင်အမ်းဘမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

“မေဇား”

မင်္ဂလာ့က ကျွန်ုပ်ဘားကြောင့် ကိုသိဟရှုံးပါ ဤဘာသာရပ်ကို
ရွှေးပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်ဟန်ရှိသည်။

မင်္ဂလာ့က သံသယမျှက်ပဲ့ကိုရှောင်ဖို့ ကျွန်ုပ် ထိုင်ရှာမှထပြီး
ထမင်းပန်းကန်များကို လက်ခေါ်ကာန်ဆီ သယ်သွားလိုက်သည်။
ဆင်လွှမ်းလွှမ်းမှာ ထိုင်နိုင်နေသာ ဒေါ်တင်က အပြောရောက်လာ၏။
ထိုအချိမ်ုပ်ပင် သွေ့ပိုင်ပိုးပြန်လာခဲ့သည်။ ထမင်းတားခန်းတစ်ခုလုံး
လင်းထိန်သွားသည်။

“ထားလိုက်ဝင်ပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်ုပ် လုပ်စိုးပါမယ်”

“နေပါ။ နားလိုက်တော့ ကျွန်ုပ်ပဲ အေးလိုက်မယ်”

ယောက်ဌားနှစ်ယောက် စောအားယူနိုင်ရန် အချိန်ပေးသည့်
အနေနှင့် ကျွန်ုပ် ဘေးထွက်ချင်နေသည်။

“မမေဇား၊ ထားလိုက်ပါ။ နေကောင်းခါဝမှာ ဘာမှ ပင်ပင်
ပန်းပန်း ပလုပ်တာကောင်းပါတယ်။ လာ ထိုင်ပါ”

ကိုသိဟက ဟင်းပန်းကန်တစ်ခု သယ်ယူလာပေးရင်း ကျွန်ုပ်ကို
ဆိပ္ပါးပေါ့ အပိုင်းပေးသည်။ မင်္ဂလာ့ကတော့ စကားတစ်ခွင့်းမှ
ပဝါးပါ။

ချုပ်သွေး စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

ကျွန်ုပ် သီးရွှေးင်္ဂီတ္ထားပန်းကန်ကို ကိုင်လျက် ထပင်းစားပဲ
ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့ မင်္ဂလာ့က အနည်းငယ်မျှက်ပွားကုတ်လျက်
သူ့ရှေ့က စံကားရွှေကိုပါးအိမ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တစ်ပါတုန်းက မင်္ဂလာ့စိုင်က ကျွန်ုပ်ကို ဒေါ်အေားတွေ့နဲ့
ပို့ဗျိုးပြုစေချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ် စားပွဲမှာထိုင်ပါလျှင် ထိုင်ပါချင်း ပြောလိုက်သည်။
ကိုသိဟ အနည်းငယ်စောင်းပြန်သွားသည်။ မင်္ဂလာ့ကို တစ်ခုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ကြည့်ပါသည်။

“ဒါတော့ ဆရာ့ကို ကျွန်ုပ် ဖော်ချင်တာက ဒေါ်အေားတွေ့
ဟာ ဘယ်လို မိန့်ဗျိုးလဲဆရား၊ ဘယ်လို ပိန့်ဗျိုးလို့ ဆရာပြုစ်သလဲ”

“မေဇား နင် ဆရာ့ကို ဘာဇာတ္တာ”

မင်္ဂလာ့က ကျွန်ုပ်တဲ့စကားကို ကန့်ကွက်သည်။ ကိုသိဟက
အလိုက်သင့်ပြီး၏။

“ဒါပေးခွင့်းကောင်းလာယ်ချုံ၊ ကျွန်ုပ်တော်ပြုမယ်လေ”

ထိုအပါ မင်္ဂလာ့ ပို့၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် ရှိသည်။ တစ်ခုဗျား
ပြောမည်ပြုပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ လက်လျှော့ဟန်ပြုး ကုလားထိုင်
နောက်ဖို့ကို ပို့ထိုင်လိုက်လေသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်များ၊ ကျွန်ုပ်တော်သိတဲ့ ဒေါ်အေား
တွေ့နဲ့ လွှန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဘာလိုပ်စာကျောင်း စင်တော်
ခါစ် အခြေအနေက ဒေါ်အေားတွေ့နဲ့တော့ အခုံ ကိုမင်္ဂလာ့က
ဖော်ချင်ကို ပြုစေချင်တဲ့ ဒေါ်အေားတွေ့နဲ့ ဘယ်လောက်ကွာသလဲ
ကျွန်ုပ်တော်ဟသိဘူး”

ကိုသိဟစကားကြောင့် မင်္ဂလာ့ တအုံတဲ့သွေ့ပြုစ်သွားသည်။

သေချာပါသည်။ ကျွန်မ ပင်းညိုကို ခံပိုက်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ဖိုသည်။

“အစ်မက ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ အင်လိပ်မေဂျာသမားတွေ
ထဲမှာ အတော်ဆုံးပျိုး၊ အစ်မကို သင်တဲ့ဆရာတွေပဲ တြေားလှုတွေကို
ထည့် သင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အစ်မက လေ့လာအား ကောင်းတယ်ထင်
တယ်။ နောက်ပြီး တာဝန်ယူအာရုံးစုံကိုမှုပိုတယ်။ ဒါကြောင့်
အင်လိပ်စာကို ပျော်နေအာင်တော်တာ”

သည်မေ့ခွန်းကို ကျွန်မ အစောင်လိုက်တာ မှန်သွားပါသည်။
ကိုသိဟသည် ဒေါ်အေားအေးထွန်းအကြောင်းကို တော်တော်များများ
သိနေသည်။ အထင်ကြီးလေးစားမှုလည်း မနည်းလှုဘူး ထင်ပါသည်။

“သူက ပိုက်ဆုံးရှိ အတွေးအခေါ်ကောင်းလို့ ကော်ငါးထောင်
တာတင် မကတော့ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း စာသင်တာ ဝါသနာပါလို့ပျိုး
ဒီတော့ သူဟာ ထူးချွန်ထက်မြေက်တဲ့ ပိုမ်းမပျိုးပေါ့များ”

ကိုသိဟက နည်းနည်းပြီးသည်။

“နောက်တစ်ရက အမှုအကျင့်၊ တည်ကြည်တယ်။ ဖြောင့်မှန်
တယ်။ တူးဖြောင်းတော်ကြီးတယ်။ ခေါင်းမောင်းစရိတ်နဲ့
တာဝန်ယူစိတ် အပြည့်ရှိတယ်။ သူ့ကော်ငါးများ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့
ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်းကောင်းဆရာတစ်ယောက်က ပြောတယ်။
ဒေါ်အေားထွန်းကို ယောက်ကျားတစ်ယောက်လို့ပဲ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
လိုရတယ်တဲ့။ ဆုံးပြတ်ချက်ချက်ဖူးနေရာမှာ ပြတ်သားတယ်တဲ့။

“ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးအရည်အချင်းကတော့ လူငယ်တွေနဲ့
သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထက်မြေကိုထူးခွွန်စိုး သူမြင်သလော်နဲ့ အကျိုးပြု
ချင်တဲ့ လူမှုပေးစိတ်ပါတယ်ပဲ”

ပင်းညိုက အနည်းငယ်ပြီးလာသည်။ သူ့မှာ အဖော် တစ်

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၃၁

ယောက် ရှိနေသေးသည်ဟူသော စိတ်သာက်သာရာပုံမျိုးလား မသိပါ။

“သူ့အလှကရော ဆရာ”

ကိုသိဟကို ကျွန်မ စကားထောက်ပေးလိုက်သည့်အခါ ပင်းညို
က ကျွန်မအား မျက်လုံးရွှေကြည့်တဲ့။

“သူ့အလှက ကြိုက်သရရှိတဲ့အလှုပျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်
စိတ်ချုပဲ ပိုမ်းမတစ်ယောက်ခဲ့ အပိုအလိုမရှိတဲ့ ဟန်ရှိတယ်။ အဲဒီမာန်
ကြောင့် သူ့အလှက ပိုပြီးတော်ကိုပန်တယ်လို့ထင်တယ်”

“ယောက်ကျားတွေက ပိုမ်းမခွေခဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယုံကြည်စိတ်ချုပဲ
တဲ့မာန်ကို ကြိုက်ခဲ့လားဆရာ”

သူရယ်မေားသည်။

“ကျွန်တဲ့ယောက်ကျားတွေမတော့ ပသိဘူးများ၊ ကျွန်တော်ကတော့
ကြိုက်တယ်”

ကျွန်မ ကိုသိဟကိုပေးရင်းက ဒေါ်အေားအေးထွန်းကို တကယ်
ပင် ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဆရာ ကျွန်မက သူ့ကို အတုခိုးရုပ်ယ်ဆိုရင် ကျွန်မ သူ့ရဲ့
အရည်အချင်းမတွေထဲက ဘာတွေကို ပိုမ်းမယ်လို့ ထင်လဲဟင်”

ကိုသိဟက ကျွန်မအား တစ်ချက်ခဲ့တော်းကြည့်သည်။
ထိုနောက် သိမ်းမွေ့ခွာပြီးလျက်

“ပဇ္ဇန်က သူ့ထက်လှပါတယ်”

ကျွန်မ မျက်နှာအေးခဲ့ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာထားရလည်း
ခက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ ထင်ပထားသော စကားတစ်ခွန်းကို ရရှိက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပင်းညိုဆိုလို့ တစ်ချက် လှစ်ခဲ့ကြည့်လိုက်ပါ
သေးသည်။ ပင်းညိုက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးအား ပကြည့်ဘ

ပြတင်အပြင်ဘက် တစ်နေရာရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ပိဋ္ဌဝက်ခဲတဲ့အချက်မှာ ပီရံမက ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးပြီး၊ တြဲ့အရည်အချင်းတွေက လိုက်အထူယ့်ဖို့ လွယ်ပါတယ် ပေါ်စောင် တကယ် သာ သူ့ကို ပိချင်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင်ပဲ့”

ကျွန်ုပ်မ ဂိုသီဟကို ငေးကြည့်လျက် “ပိချင်ပါတယ်ဆရာ”ဟု အသာဝ်ဓာတ္တများပြင် ဖြေလိုက်ခို့ပါသည်။ ထိုစကားကို ပြောပြီးနိုင်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ မူးအနဲ့ဖူးသော မာနတွေ အကုန်လျှောကျ လွင်စဉ်သွားသလို ပံ့တားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်တွေ စုံလည်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ရတဲ့စကားဟာ ကျွန်ုပ်မ ရဟရ ပသေချာတဲ့ ဆုလာဘ်အတွက် ထိုက်တန်လို့လား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဖော်လာခဲ့လျှင် တန်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မဖြေရန် အဆင်သင့်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်စကားအဆုံးတွင် သူတို့၏ယောက်လုံး တိုင်ဆိတ်သွား ခဲ့သည်။ တော်တော်ကြောသည်အထိ ဘယ်သွားကဗျာ စကားပြီးမပြောကြော ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် နှစ်များနေကြသည်။ ပင်းညီးကို လှမ်းပကြည့် ဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်နေပိုသဖြင့် ပင်ညို့ ပြတင်မှု ကြည့်နေဆဲ့လား ကျွန်ုပ်မ မသိပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်ုပ်မကပဲ စကားပြုနိုင်လိုက်သည်။

“သရာ အဲဒီအစိမ်းဆိုက တစ်ခုခုရနိုင်ပယ်ဆိုရင် ဘာလိုချင်လဲ ဟင်”

သူချက်ချင်းမဖြေဘဲ ခဏ္ဍာ်ပြုပြီးမှ

“ကျွန်ုပ်တော် ပယေဇာ်ကို ပြောဖူးသားပဲ့၊ သူ့ဆီက ကျွန်ုပ်တော် လိုချင်တာက ပိုင်းနဲ့တူတဲ့ပေါ်တွော့၊ တြဲ့ဘယ်သူ့ဆီကမှာလည်း ပလို

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၇၃

ချုပ်ခဲ့ဘူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကလည်း တစ်ခါမှ ပတောင်းခဲ့ပဲ့ ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်မ ပင်းညီးကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ၊ သို့သော် ဂိုသီဟ ကို ကြည့်ရင်းက မျက်စိထောင့်ပြင်ကွင်းဖြင့် ပြင်ရသမျှကတော့ သူ သည်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်သေးပါ။

“ပတောင်းခဲ့တာက ဘာဖြစ်လိုလဲဟင်။ မရနိုင်ဘူးလို့ ထင်လို လား”

ကျွန်ုပ်မ ဖော်ချိန်းက ပို့ရပ် ဘောင်ခက်သွားသည်ကို ချက်ချင်း သတိထားလိုက်ခို့သည်။

“အော်ရှိုး ပင်ဖြပါနဲ့ဆရား၊ ကျွန်ုပ်မမေးပိတာ တောင်းပန်ပါ တယ်”

သူက ပြုးလျက် ကျွန်ုပ်မကိုကြည့်သည်။

“ပဟုဝ်ပါဘူး ပယေဇာ်၊ ကျွန်ုပ်တော်ဖြေမလိုပါ။ ဒီလိုရှိတယ် ပယေဇာ်ရဲ့။ ကျွန်ုပ်တော်က တောင်းယူယူရတဲ့အရာကို ပလိုချင်ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပတောင်းသဲရတဲ့ အပြန်အလှန် တွယ်တာမူး ပူးကိုပဲလိုချင်တာ၊ ကျွန်ုပ်တော်နဲ့သူက အဲဒီ အခွင့်အရရာကို မရခဲ့ဘူး လေ”

ထိုနောက် သတိရသွားသလို သူက ပင်းညီးဘက်သို့ ဖျော်ခဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ်းညီး ကျွန်ုပ်တော်ပြောတာတွေကို ခင်ဗျား ပကားပါဘူး နော်”

ကျွန်ုပ်မ ကြည့်ချင်လွန်းလှသော ပင်းညီးကို ဂိုသီဟကြောင့် ကြည့်ခွင့်ရသွား၏။ ပင်းညီးက မရယ်ပပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် မကြာပါဘူးဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်များ”

ကျွန်မ မင်္ဂလာကို သတိလင်ကျတ် ထောခနိုင်သည်၊ ထိုအချိန်မှာ ကိုသိဟက ကျွန်မဘား ရှစ်တရက် ပြောလာသည်။

“ပေါ်တော် ဒေါ်အေားအေားတွေနအကြောင်းကို ကျွန်တော်ထဲက ကိုမင်းညိုက ပိုင်ပြောနိုင်မယ်မဟုတ်ဘူးလာ။ သူ့ကို ပေးလေ”

ကျွန်မ ကပ္ပါကယာ မျက်နှာထားကို ပြင်လျက်ပြေားလိုက်ရသည်။

“ပေါ်တော့ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်မ သွားအိပ်စွဲ အချိန်ရောက် ဖော်၊ ဆရာတိုက ဒီဇွဲ အရှင်းပင်ပန်းထားကြတာ။ ကျွန်မက အထိက် ပသိ ဝကားတွေ ရွတ်မေးလိုမကောင်းပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရံလိုက်၏။ ကျွန်မထရံ တော့ မင်းညို လူပိုင်လူဗျားရှားဖြစ်လာပြီး သူပါ ထရံလိုက်ပါသည်။

“ပေါ်တော်”

ကျွန်မ သူ့ကို ဖော်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မပြောနဲ့ နင်္ဂါးကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့။ သူ ကျွန်မကို ကြည့်သည့်အကြည့်ကို ကျွန်မ အမျိုးအစား မခွဲခြားတတ်ပါ။

“အပေါ်ထပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးရမလား”

ကျွန်မ ခပ်ဟာဟရယ်ရင်း ဌ်းပို့သည်။

“ဟင့်အင်း ငါ မကြောက်ပါဘူး။ ရွတ်ဝိုက်တ် ဆရာ”

ကိုသိဟက မတ်တပ်ထရံကာ ဝါးဆိုးအတည်ပြုနေရာက ကျွန်မဘား Good Night ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်မ လောကားမှ တက်လာခဲ့ခြင်းတွင် သူဝို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိုတ်လျက် ကျွန်ခဲ့သည်။

ဤအိမ်နှင့် ဤပြုသည် မနက်ပြန်ကျွန်း အရှင်ကာလိုပဲ ပြောက်

ချုပ်သူလား ဝကားတင်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၃၅

သော့အထိုက် ကျွန်ရင်ခဲ့ပေတော့ပည်။ ကိုသိဟက မန္တလေး တူဗ္ဗာသို့လ်သို့ပြန်ပည်။ ကျွန်မနှင့်မင်းညိုက ရန်ကုန်သို့ပြန်ပည်။ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မသာဝေ ရှိသတဲ့။ မင်းညို၏ဝကား။ တက်ယ်တော့ ကျွန်မသာဝေက ဘယ်မှာလဲ ကျွန်မ ပသိုး ထိုထက်ပို့၍ ကျွန်မမှာ ရှင်သန်စရာ မက်မောတွေယ်တာစရာ ဘာဝရောရှိသေးခဲ့လား။ ကျွန်မ ပသိပါး။

လောကားထပ်ဝတ္ထ်၏ တစ်ဝက်လောက်ဝရာက်သောအခါ ကျွန်မ ထူးခြားမှုတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မွှေးရန်းတင်ရု ဖြစ်သည်။ ပံ့ကားဖြူပန်းရန်း၊ သည်အနှစ်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။ ဘာစံကားဖြူပါဝါး။ ခေါ်လေး။ အဲဒါ ဘယ်ကလာနေတာလဲ။

ဥယျာဉ်ထဲကလား သို့မဟုတ်...

အို... ကျွန်မ၏ အခန်းဆီကပဲ့။

ကျွန်မ လုပ်ခနဲ့ ရင်ခုန်သွား၏။ ဘာအပိုမြဲယ်လဲ။

ကျွန်မသည် ကျွန်ရိုးစနသော လောကားထပ်များကို သတိထား လျက် ဖွွ့ဖြင့်းလျှောက်လာခဲ့ရသည်။

လောကားထပ်ရောက်တော့ ပန်ရန်းသည် ရုရှုန်းနှင့် ထုံးသင်း လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ အခန်းဆီသို့ တွေ့နိုင်ဆုတ်သော ခြေလုပ်းများဖြင့် လျို့ဗော်ခဲ့ခြင်းတွင် ခြေလုပ်းတာစ်လုပ်းချင်သည် ဖွေးရန်းသို့ ပို့၍ ပို့၍နိုးလာခေါ့ပြီးဟု သေချာသွားသည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ဘာကို တွေ့ရမလဲဆိုတာ ကြိုးတင်သိပြီးပါပြီ။

စွေထားသော အခန်းတံ့ခါးကို အသာတွေ့ဗွဲ့လိုက်သည်။ ဤဗုံးရန်းက တက်ယ်ပင် ကျွန်မအခန်းထဲမှ လာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြင်ရသာမျှမှာ အခန်းသည် ညာနေက ကျွန်မထားရှင်ခဲ့သည်

အတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲ။ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် ရေးလက်စ မှတ်စ စာအုပ်နှင့် သားလိပ်စီးပင်၊ ဖတ်လက်စ ပြင်သစ်ဆောင်ပေါ် စာရေး ဆရာများ စာအုပ်၊ ထပ်ထားသော ပြင်သစ်အားလိုပ်အားဖြစ်နှင့် သဒ္ဓါတာအုပ်များ။ အားလုံးကို လုပ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ခုတင်ဆိတ် သတိထားသော ခြေလုပ်များဖြင့် လုပ်းလာခဲ့ပါ၏။

ခုတင်ခေါင်းရင်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မ ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန် လျက် မွေးရာပေါ်သို့ ငြှကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မ မျှော်လင့်ပုန်းဆထားခဲ့ပြီးသော မြင်ကွင်းဖြစ်ပေါ်ယူ တကယ် မြင်လိုက်ရသည်အခါ ပိုက်ခန့်ပြောဝေကာ ယိုင်သွားလေသည်။ ဘုရား ဘုရား။

ကျွန်ုပ်မ၏ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ရှည်သွယ်သော့ဆုံးချုပ်တွေ အထပ် ထပ်ဖြင့် ဖြောစွာတွေ့ရသော စံကားဖြူဗုပ်းတစ်ပွဲ့။

ကြယ်စံကားဖြူဗုပ်း။

ကျွန်ုပ်မသည် ခုတင်သောများ ယိုင်ယိုင်စွာ မတ်တတ်ချုပ်လျက်က ပန်းကလေးကို ကြောင်အစွာ စိုက်ကြည့်နေဖို့သည်။

‘မင်းခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီပန်းလေးကို လာတင်ထားစေချင်သောလား’

ကိုခွန်သာ...

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လို့မ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုခွန်သာဟာ တကယ့် လွှေဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဝို့ဟောတစ်ခုက ကျွန်ုပ်မ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပန်းတစ်ပွဲ့ လာမထားနိုင်။ အဲဒါ လုံးဝသောချာသည်။

ဒါဖြင့် ဒီပန်ုပ်က ဘာဒောင့် ကျွန်ုပ်မ ခေါင်းအုံးပေါ် ရောက်နေ ရတာလဲ။

ချို့သွား စကားတစ်ပွဲ့ ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၃၈

ကျွန်ုပ်မ ဘာရုံတွေ နောက်ကျိုးပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ လျှောက်မြင်နေတာလား၊ ကျွန်ုပ်မသည် ပန်းပွင့်ကို လက်ညွှေ့ဖြင့် မထိခို ထိခို ထိတိုကြည့်လိုက်သည်။ လန်းဆန်းသော ပန်းပွင့်လေး၏ ပွင့်ချုပ်သည် ရှုံးသွေ့ချော့တွေကို ရှိခလာသည်။ ကျွန်ုပ်မ ပန်ုပ်ကိုအသာ ကောက်ကိုင်လိုက်၏၊ ထိုနောက်ဘယ်လို့မ ထိန်းချုပ်လို့မရဘဲ နှစ်းပို့ကို လိုက်မိသည်။ စံကားဖြူဗုပ်းလေး၏ မွေးရန့်သည် ကျွန်ုပ်မ၏ရင်တဲ့သို့ နက်နှိုင်းစွာ ထို့ဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်။

ဘူး ဘယ်မှာလဲ။ ပန်းပွင့်လေး၏ပိုင်ရှင်...။

ကျွန်ုပ်မ တဖိတ်ဖိတ် မြန်ဆန်စွာ ခုန်သောရင်ဖြင့် အခန်း ပတ်ပတ်လည်ကို ပျက်စီးဝေးပေါ် ရှာဖွေကြည့်မိဖို့သည်။ အကျိုးချိတ်မှာ မိတ်ထားသော အပေါ်ဝတ်အဇ္ဈားထား အဖြူဗုပ်ဗုပ်ဘေးကောက်အကျိုး ကြိုးတန်းမှာတွေးထားသော ပျက်နှာသုတ်ပပါ၊ စာအုပ်ဘီရိများ ပိုက်ကျေးသော ပန်းခက်တို့ဖြင့် အပွင့်ဖော်ထားသော ခေါက်လို့ရသည် ကြိုးကန့်လန့်ကား၊ အဲဒါ ဟို့ဘက်မှာ ဘာမှမရှုံး။

ကျွန်ုပ်မသည် လုပ်မိုးတစ်ယောက်ယောက် ကျွန်ုပ်မ မသိဘဲ အခန်းထဲပို့ဝင်နေကောင်း ရန်နိုင်သည်ဟု တစ်ကြိုးတော့ အတွေးပေါ်လာပို့သေး၏။ သို့သော် ကိုခွန်သာကိုတွေ့ဖြင့်စို့ မျှော်လင့်ဖိတ်က ထွေးမိုးချုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ထို့အတွေးကို ချက်ချင်းပင် ပယ်ဖျက် ပစ်လိုက်သည်။

ကိုခွန်သာ... တို့စို့၊ ခေါ်ကြည့်စို့ကောင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်မ၏ နှုတ်ခိုးတို့ကို တစ်ခုခုက ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ကိုခွန်သာသာ ဝို့ဟောတစ်ခု့ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အခုံလို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတာလဲ။ ဒါပေါ်ယူ့ ဘူး အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ တစ်နေရာရာကို ရောက်

သွားရတာဖြစ်ပြီး အခုပြန်ရောက်လာတာဆိုရင်...

ဒါပေမယ့် ကြယ်ခံကားဖြူပွင့်ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းအုံးပေါ်
လာတင် ထားရသလဲ။

သူ ကျွန်ုပကို...

ကျွန်ုပနောက်မှ တိုးတိတိသော အသံတစ်ခု့...

နောက်သို့ မြန်းခန့်လျည့်ကြည့်သောအခါ တယ္ယာပျော်လွှဲနေ
သော ပျော်ပြောင်းပါးလျှော့သည် ခန်းဆီးစ်...။ ပြတင်းပေါက် ပွင့်
နေ့ခဲ့ပြန်ပြီး

ကျွန်ုပသည် ပန်းပွင့်လေးကို မွေ့ရာပေါ် ချွဲချွဲလေးတင်လိုက်ပြီး
နောက် ပြတင်းဆီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြတင်းတံ့ခါးချွဲကိုတင်ချုပ်က
ပိတ်လျက်၊ နောက်တစ်ချပ်က ပွင့်လျက်။

ပြတင်းဝမှာ မတ်တပ်ရပ်စီသောအခါ အာန့်ဖူးပြောထွက်သည်
အလင်းဖြင့် မြှုထဲက ခံကားပင်တန်းအချို့ကို ကွက်ဝိကွက်ကြားမြင်နေ
ရသည်။ ကျွန်ုပရှိသမျှ ခံကားပင်တို့ကတော့ မောင်ပဲသော ကောင်းကင်
အောက်မှာ ပြုစ်သက်စွာ...။

ထိုခံကားပင်တန်းများဆီးသို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေ
သောအကြည့်ဖြင့် လုပ်းပျော်ကြည့်ဖို့သည်။ နှစ်ဦးဆောင်ရွက်ပါပဲ့။ ပြန်တော့
မည့်အကြောင်းကို အသိပေးရုံးပါပဲ့။ သူသာ လူတစ်ယောက် ပြစ်
ခဲ့လျှင်ပေါ့။ ကျွန်ုပ သူကို သည်အတိုင်း ပဟောဌ္မြှုဖြင့် ခွဲခွာမထားရပ်ခဲ့လို့။

သို့သော့ သူကတော့ ကျွန်ုပကို ခွဲခွာထားရပ်ခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
ခဲ့လေပြီး ကြယ်ခံကားဖြူတစ်ပွင့်သည် သူနှင့်ကျွန်ုပအတွက် ခွဲခွာခြင်း၏
သကောက်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို သူရောကျွန်ုပရော သိကြသည်။

ဒုံးကြောင့်များလာမသို့ ကျွန်ုပ၏ မြင်လွှာအောက်မှာ အရာရာ

ခုံးတွေ့ဗျား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

သည် ချုပ်တည်းမှုဖြင့် ဒေါ်စက်လျက်ရှိသည်။

အောက်နားသို့က အသံတစ်ခုကြားရသဖြင့် ပြတင်းသောင်
ပေါ်မှာ ကျွန်ုပလက်ကိုတင်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်းင့်ကာ အိမ်၏ တစ်ဘက်
တစ်ချက်သို့ ကဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ခင်လှမ်းလှမ်းက ခံကားပင်ကြီး၏
အကိုင်းတစ်ခုသည် အိမ်နှင့်သို့ ထိလိုက်ပတ်လိုက် ဖို့ပဲ့နေသည်။
ကျူးလစ်ခံကားဝါ...။

အိမ်ဘက်သို့ ဖြာထွက်နေသည် အကိုင်းပေါ်မှာ ကျူးလစ်ပန်းနှင့်
ခပ်ဆင်ဆင် ပန်းပွင့်လေးတွေ အများကြီးပွင့်နေသည်။ ပီးရောင်
အောက်မှာမို့ ခပ်ဖြာဖြာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်က အပါနရောင်တဲ့။

ကြည့်လေရာရာမှာ သစ်ပင်၊ သစ်ခွဲကိုနှင့် ပန်းပွင့်များသာပါပဲ။
လူအာရိုးအရောင်ကို မတွေ့ရှာ ကိုခွဲနာ...။ ပန်းပွင့်လေးကို ကျွန်ုပ
မသိလိုက်ရဘဲ လျှော်စွာ ဘယ်လိုများ လာထားလိုက်ပါလိမ့်။ ကျွန်ုပ
အဓန်းထဲသို့ သူဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်ခဲ့ပါလိမ့်။

မြော်အိပ်ရာပေါ်မှာ ခံကားပွင့်တွေ ခင်းကျင်းပေးသွားစဉ်က
ဥယျာဉ်မျှုးသည် အခန်းထဲသို့ မြောသိအောင် ဘယ်လိုဝင်နိုင်ခဲ့သလဲ။
မြှုထဲမှ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်အောင်တက်နိုင်သော လျှော်စွာက်သည် နည်း
လစ်းတစ်ခုရှိများ ရှိနေသလား။

‘သူ့နေရာမှာ ကိုယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ဦးတော့တဲ့ ချုပ်သူ့ဆီး
တက်သွားလိုက်မှာပဲ’

ဟုတ်ပါမလားဟင်။

မင်းအတွက် သက်သက်ပွင့်ပေးတဲ့ပန်းလေ...။

ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဖွောကြည့်။ သူ့အကြောင်းကို ကိုယ်ပြောပြီမလို့ အိပ်ပျောင်

တဲ့ အလှမယ်လေး မက်ဂိန်လီယာ ကိုဘတ်စ်...

ကျွန်မတ်ပါးပြင်သို့ တစ်ခုတစ်ယောက်က မထိတထိမွှေးလိုက်
သော ဒေါပက်တစ်ခု...၊ မင်းညီစင်...၊

ပန်းတွေကြွေတာ အရေးကြီးသလား၊ လူတွေကို အသိပညာ
ပေါ်ကာ အရေးကြီးသလား၊

ကျွန်မ နာကျင်စွာပြုးလိုက်မိသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ပန်းတွေကြွေတဲ့အဖြစ်က တစ်ကြွေ
တစ်ခါလောက်တောင် ပိုအရေးကြီးမနေရဘူးလား၊

ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် မတ်တတ် ရုပ်နေမိသလဲ
သို့၊ ပိုစ်ဝပိုင်းများစွာလား၊ နာမိတွေဖြစ်တဲ့အထိလား၊ ကျွန်မ ပသို့၊

လေပြင်းတစ်ချက်တိုက်လိုက်လို့ ကျျးလစ်ခံကားဝါပင်၏
အကိုင်းတစ်ခု အိပ်ခုရံကို ရန်းခနဲ့ လာထိလိုက်ချိန်မှာ လန်းပြီး
ရင်ကိုလက်နှင့်ဖိတော့ လည်ပင်းအောက်ခြေက အေးဝက်နေခဲ့သည်။
ကျွန်မ အိပ်သင့်နေပါပြီး၊ ပြတ်းကိုလည်း ပိတ်သင့်နေပါပြီး၊

သို့သော် ကျွန်မ နေရာမှာ ပြုပြုရုပ်နေမိဆဲ့။

‘မင်းမှာ ချုပ်သူ ရှိနေတယ်’

ကျွန်မ ချုပ်သူက ဘယ်မှာလဲ့၊

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲမှာတော့ ရွှေ့ထိုးကောင်
ဆိုတာ ပိုးလောက်လမ်းပဲ့၊

မင်းညီး...၊

ကျွန်မတ် တွယ်တာမှာကို သိသိကြီးနှင့် လစ်လျှော့ရှုရက်လောက်
အောင်ပဲ ကျွန်မက သူ့အတွက် အရေးမပါခဲ့တာလား၊

ကျွန်မမျက်ဝန်းမှာ ရှုတ်တာရှုရပြည့်လျှော့သော မျက်စည်တို့ကာ

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၄၁

ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်များပင် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီးပြင်သွား၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်ပို့
ကျွန်မ အစန်းထဲမှ တိတ်တိတ်လေး ထွက်လာခဲ့သည်။

လျေကားသည် အလယ်တည့်တည့်မှန်င်းစိလျှင် အသံမြှုပ်
တတ်၏။ ကျွန်မသည် ဘေးနားမှ သတိထားပြီး ဖွွ့ဖွေလေးနှင့်လျက်
ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

အောက်ထပ်ထည့်ခန်းမှာ ပါးမြိုတ်ထားပြီးပြီး၊ သို့သော် ဆယ်ရက်
ကျော်ကျော်နေလာခဲ့သည့်အိပ်မို့ ဘယ်နေရာမှာဘာရှိသည်ဆိုတာ
ကျွန်မ အလွတ်ရဇ်ပြီး၊ ဘာကိုယ့် ဆလုတ်မတိုက်ပို့အောင် အမှားဝင်ထဲမှာ
ကျွန်မ လျှောက်တတ်ပါသည်။

ခြေဖွ့ဖွေနှင့်လျောက်လာရင်း အိပ်ခန်းတွေဘက်သို့ မျက်လုံးပေး
လျက် အကဲခတ်ကြည့်ပို့သည်။ ကိုသိဟရှိရာ အဘိုးအိပ်ခန်းက
ထည့်ခန့်နှင့် ကပ်လျက်၊ ထိုအခန်း၏ တံခါးအောက်ခြေ နေရာလွှတ်
သေးသေးလေးမှ ပီးရောင်ကို ပြုပ်နေရသည်။ သူ့ဟိုဘက်က အခန်း
ကိုတော့ မမြင်ရာ၊ အဲသည် အခန်းမှာ ပင်းညီး နေပါသည်။

ကျွန်မ ထည့်ခန်းဆက်တို့ ကျွန်းကုလားထိုင်များကို လက်ဖြင့်
အသာထိကိုင်လျက် တံခါးပေါက်ဆီ လျောက်လာခဲ့သည်။ အမှားဝင်ကို
ကျွန်းသားရလာသောအခါ ထည့်ခန်းကို အတော်အသင့် သဲကွဲစွာ ပြု
နိုင်သွားပါသည်။

ရွှာထဲတစ်နေရာရာမှ ရွှေးတစ်ကောင် ရွှေးရွှေးငင်ငင်အုပ်လိုက်သော
အသံကို ကြားရသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မလက်က တံခါးရွှော့ကို ထိပိ
ရေပြီး၊ ကျွန်မတစ်ချက်တော့ ကော်ထဲက ပို့စုံသွား၏။ သို့သော် ကျွန်မတ်
ဖောင်းအုံးပေါ်မှာ လာချေပေးသော ခံကားပန်းတစ်ပွင့်အတွက် ကျွန်မ

ဘက်က တုန်ပြန်ဖို့ မလိုဘူးလား၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဂရ္ဂတရိက်
နွေးထွေးကြင်နှာသော၊ ကျွန်မအတွက်ဆို ဘာမဆို ပေးစိုးအဆင်သင့်
ဖြစ်နေသော... တစ်ခုတစ်ယောက်။

ကျွန်မ ခြေဖျားထောက်လျက် တံခါးမင်းတုတ်ကို ဖြည့်ဖြည့်
ချို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းထိန်း ချောက်ခနဲမြှုပ်သံ
သည် ကျွန်မကို ရင်တစ်ချက် ဆောင့်ခုနှစ်သွားဝေလောက်အောင်တော့
ကျယ်တာပဲ။

ကျွန်မ ဘသက်အောင်၍ မင်းတုတ်ကို အောက်သို့ဆွဲချုလိုက်၏။
နောက်ဆုံးမှာ တံခါးရွှေကိုနှစ်ချုပ်ကို အပြောင်သာဆုံး ဆွဲဟာဖွင့်လိုက် နိုင်
သည်။ အပြောင်မှ အေးမြှုပ်လန်းသာန်းသော အလေနှင့်အတူ ဖွေးရန်က ကျွန်မ
ကို နှုတ်ဆက်အလေသည်။ ကျွန်မအသက်ကို ဝဝိုက်ရှုံးလိုက်၏။ အနီးဆုံး
စံကားပင်မှာ အိမ်ပေါင်းရင်းက ကျွဲ့လစ်စံကားပါ...

အပြောင် အမှာ်ဝတ္ထထဲသို့ ကျွန်မ ခြေတစ်လျှင်ချေတော့မည်
ဆဲဆဲတွင် နောက်ဘက်မှ တစ်ခုတစ်ခု ထို့ကိုပြုလဲသံ။

“မေဇာ်”

ဘုရားရေး။

ကျွန်မ နှလုံက လည်ပေးဆီသို့ ဆောင့်တာက်သွားသည်။ တံခါး
ချက်ကို ကိုင်ထားသော လက်တို့ ပြောလျှော့သွားသည်။

“ဘယ်လ”

မင်းညို ကျွန်မနောက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်ကို အသံပြောသိ
လိုက်ရ၏။

ကျွန်မ အားတင်းကာ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရပ်ကြည့်မိသည်။
အမှာ်ဝတ္ထွင် သူ ကျွန်မဆီသို့ လျှင်မြှင့်စွာ တိုးကပ်လာသည်ကို

ချုပ်သူလား စကားတစ်ဖွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၃၇၃

မြင်ရသည်။

“မေဇာ် ဘာလုပ်မလိုလဲ”

စိုးရိုင်တကြီး မေးသံ။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး ငါ လမ်းလျှောက်သွားမလို”

“ဘာ... ဉာဏ်အချိန်မတော်မှာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

တံခါးကိုကျောပေး၍ ရပ်နေဖို့သော ကျွန်မ၏ပခုံးပေါ်မှ
ကျောကာ သူတဲ့ခါးကို လုမ်းပိတ်သည်။ တံခါးရွှေကိုနှစ်ချုပ် စွဲပိတ်သံ
သည်ပင် ကျွန်မကို တစ်ချက်တုန်သွားဝေသည်။ အဲဒါ ကြောက်လနှုံး
တွေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ဒေါသတွေပါ။

“မင်းညို...”

အမှာ်ဝတ္ထမှာ ကျွန်မသူ့ကို စွဲစွဲကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပိတ်။
သူဘာမှ မပြောဘဲ တံခါးမင်းတုတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“လမ်းလျှောက်ချင်ရင် မနက်ကျေမှလျှောက်...နေ့၊ အခု ည[။]
သန်းခေါင်ဖြစ်နေပြီ။ နင်အိပ်မပျော်ဘူးလား၊ စကားတွေ ထိုင်ပြောကြ
ပေးဘူး”

ကျွန်မ တွေတွေကြိုးရှင်နေဖို့ကို သူက တည်ခန်းမီးကို သွား
ဖွင့် ပါသည်။ လင်းထိန်သွားသော ပီးရောင်ကြောင့် ကျွန်မ ပျက်ခုံးတွေ
ကို ကျွဲ့ပ်လိုက်ရသည်။

“နင် ငါ့ကို တံခါးပြန်ဖွင့်ပေး မင်းညို၊ ငါ သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်ကိုလ”

“မြှုထဲကို”

“ဘာကိုစွဲရှိလို့ သွားရမှာလဲ မသွားရပါဘူး။ မေဇာ် နင်
နေကောင်ခဲ့လား”

ကျွန်မ ခင်ပဲမဲ့ပြုးမိသွား၏။

“ငါခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စံကားဖြူဗုံးတစ်ပွင့်တွေ့တယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူလာတင်ထားမယ်လို့ နိုင်ထင်လဲ”

ကျွန်မ ဘာမှ အစပျိုးမရောဘဲ ပြောရမည့်စကားကို တိုက်ရိုက် ပြောချုပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မစကားကြောင့် သူကြောင်သွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပတ်တတ်ရပ်လျှက် ကျွန်မကို ငြောနေလေသည်။

“အဲဒါ ကိုခွန်သာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ။ ဒီတော့ ငါက သူကို နှိုတ်ဆက်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ အခုံမသွားရင် သူ့ကိုဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ ဒီကင့် ထွေကိုသွားတော့မှာ ဝါသိတယ်”

“မေဇာ်”

“ပပြောနဲ့ ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင် ငါ ရန်ကျွန်ကို ပြန်လိုက် ယယ်။ နှင့်ဖြစ်ချင်တဲ့စာမေးပွဲကို ဖြောပယ်။ နှင့်သွားစေချင်တဲ့ မိမိတိုင်ကို သွားမယ်။ နှင့်လုပ်စေချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်။ ဒါပေါ်ယူ အဲဒါတွေကို ငါ ဘာအတွက်လုပ်ရမှာလဲ။ နှင့်ဆိုက ငါသိချင်တာ ဒီတစ်ခုတည်းပါ။ ငါကို အဲဒါတော့ပြောပါ။ တော်းဘာမှ နှင့်ကို မဖမေးသွား၊ ငါ အဲဒါတွေကို ဘာအတွက်လုပ်ရမှာလဲ။ ပြောစမ်းပါ မင်္ဂလားစင်ရဲ့၊ ငါ ဘာအတွက်...”

ပြောရင်းကျွန်မ အသံတုန်လာသဖြင့် မြန်းခဲ့ ရပ်ထားလိုက် ရှာည်း။ မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ရှစ်ပဲလာသည်အခါ မြင်ကွင်းက ဝေဝါးသွားစေလသည်။

“မေဇာ်...ခဏာလော်။ ခဏာလောက် ထိုင်လိုက်ပါအုံး၊ ရေ တစ်ခုကိုလောက် သောက်မလား”

“မသောက်ဘူး”

နာကျျှော်မှုနှင့်ခေါ်သတို့ ပေါင်းစပ်လျှက် သူကို အောင်ပစ်လိုက်

ချုပ်သွား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

သည်။

“ရှူး... တိုးတိုး၊ ကိုသိဟာ နိုးသွားလိမ့်မယ်လေ၊ အားနာဝရား ဒီမှာ ခဏာထိုင်ပါအုံးနော်”

သူက စိတ်ရှည်ရှည် အပြုးဖြင့် ကျွန်မအား တောင်းပန်သလို ကြည့်လေသည်။ ကျွန်မ သူညွှန်ပြရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ဉာဏ်မှုပေါင်းဆိုတာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဘာအတွက်မှ မကောင် ဘူး ဖေဇာ်။ စိတ်တိမ်းပွောတတ်တယ်။ ကြောက်လန့် တတ်တယ်”

သူက ကျွန်မ ရှုံးသို့ ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ဆွဲယူလာကာ ထိုင်ပြီး ရော့မော့ဖျောင်းဖျုသည် လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“နေ့အလင်းရောင်လာမှ နင်လုပ်ချင်တာတွေကိုလုပ်။ နင်သွား ချင်သွားနေရာတွေကို ငါလိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ငါသွားရုပ်ယုံနေရာကို နင်လိုက်စရာမလိုပါဘူး”

သူမိတ်ဆိုးအောင် ပြောပစ်လိုက်ပေါ်ယူ သူမိတ်ဆိုးမသွားပါ။ ကျွန်မကို မျက်မောင်ကြော်လျှက် ပြုးကြည့်၏။

“အေးပါ ငါလိုက်စရာမလိုရင် ငါမလိုက်ဘူး၊ လိုရင်လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပလား၊ နင်လိုက် စိတ်ဆိုးနေတယ်လို့ ငါသိတယ်။ ငါဟောတာက ဘာအတွက် စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာပဲ”

ကျွန်မသူ့ကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပို့သည်။ သူ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို အပြောရာသလို ကြည့်နေ၏။ သူတကယ်မသိတာ ဖြစ်မှာ။

“စောစောတုန်းက နင် ငါကိုပေးဖို့ ပေးခွန်းတစ်ခုရှိရက်နဲ့ မစေမသွား၊ ဒါ နင်လိုက် စိတ်ဆိုးနေလိုပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်မ မပြောပါ။

“ငါက နှင့်ပေးပယ်ထင်လို့ ပြောပို့ စောင့်နေတယ်။ နှင့် ပေးသူ့”

ကျွန်မ ခေါင်းငါးပတ်လိုက်ဖို့သည်။

“အခုပေးပေး ပေါ်ပေါ်”

ကျွန်မ လက်ဖျားတွေအေးစက်လာ၏။ မင်းညီကို ကျွန်မ တစ်ရီမှ မကြောက်စူးသူ့ဟုထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်နေပါသည်။

“ဘာ ... ဘာမေး ရ မှာလဲ”

ကျွန်မအသံက အင်ဘားချဉ်ဗွဲစွာ တိုးတိုင်နေသည်။

“အစ်မ အေးအေးထွန်းဆိုက ငါတစ်ခုခုရရှိနိုင်ပယ်ဆိုရင် ငါဘာ လိုချင်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်း”

ဟင့်အင်။

သူ့စကားသည် ကျွန်မရင်ထဲသို့ ကျယ်လောင်စွာ ထို့ဖောက် ဝင်ရောက်သွား၏။ ရင်ထဲမှာ လိုက်ဟာ နာကျင်လာသည်အထိဖြစ် သည်။

“ပမေးချင်ဘူး”

“နှင့်မမေးပေးမယ့် ငါပြောမယ်”

“ဟင့်အင်း မဖြော့နဲ့”

ကျွန်မ သူ့ကို သွေးရှုးသွေးတန်း မေ့ကြည့်လိုက်ဖို့သည်။ သူ ကျွန်မကို ခင်တည်တည်ကြည့်နေပါသည်။

“မင်းညီး”

အောင်အဖြောက် ကျွန်မ မကြားချင်ပါ။ သို့သော် သူဖြောသည်။

ချွန်သူး စကားတစ်ပွင့် ဖွင့်ခဲ့တယ်

၃၇၇

ကျွန်မ ပမေးဘဲနှင့် သူဖြောပါသည်။

“အစ်ပအေးအေးထွန်းကို ငါ အစ်မလိုလည်းချုပ်တယ်။ အပေးလိုလည်းချုပ်တယ်။ အခက်အခဲတွေကို အတူရင်ဆိုင်ပြုရှင်းရတဲ့ အခါတွေမှာ ရဲဘော်ရဲဘာက်တစ်ယောက်လိုလည်းချုပ်တယ် ဖေဇော်”

မပြောပါနဲ့။ သူ့ကို ချုပ်တဲ့အကြောင်းတွေကို ငါလာမပြောပါနဲ့။ သို့သော် ကျွန်မ မကြားရဲသောစကားများကို တကယ်ပင် ကြားလို ဂတ်ဖြင့် ကျွန်မ နားထောင်နေခဲ့ပါပြီ ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် အစ်မဆိုက ငါဘာမှမလိုချင်ဘူး။ ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ အစ်မလိုတာတွေကို ဘေးကနေ ဖြည့်ပေးနေရရင် ငါ ကျွန်ပို့တယ် နှင့်ယုံလား”

ယုံလားတဲ့။ ကျွန်မယုံတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ မယုံတော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်မ ယုံခြင်းမယုံခြင်းက ဘယ်နေရာမှာ အရော ပါမှာမို့လဲ။

“အစ်မမှ မဟုတ်ဘူး။ ငါချုပ်တဲ့လွှဲတွေဆိုက ငါဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ဘာမှ တောင်းဆိုမှာမဟုတ်ဘူး”

သည်လောက်ဆို ကျွန်မသိပါပြီ။

ကျွန်မ ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်။ ကြည့်နွဲစွာ ခုန်ခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်သည့်စကားတွေကိုပြောပစ်လိုက်ဖို့ သတ္တိ ဘတ္တက် အားတင်းရင်း၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်တွေးလျက် ရင်ခုန်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ငါက ငါချုပ်ခင်တဲ့သူတွေကို တတ်နိုင်သွား ကူညီသွားချင်တာ၊ သူတို့တွေရဲ့ ပြည့်စုံပျော်ရွင်ခြင်းက ငါရဲ့ ပြည့်စုံပျော်ရွင်ခြင်းပဲ။ ဒါပဲ၊ သူတို့လိုတာတွေကို ပြည့်ပေးသွားမယ်။ သူတို့ဆိုက ငါဘာမှ မလိုချင်

ဘူး၊ ဘာမှမတောင်းဆိုဘူး၊ ဘယ်ဝေါဟူမှ ဖယ့်ဘူး၊ ငါကပဲ ပေးမယ်၊ အဲဒါတိဘဝပဲ”

ကျွန်ုပ်မကြောင်းချင်သည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောချင်သည်။ ပြောသင့်သလား၊ မပြောသင့်ဘူးလား ကျွန်ုပ်မသိ။ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားလို့။

“ရဲ့ အလုပ်တွေမှန်သမျှပစ်ထားခဲ့ပြီ၊ ဒီကိုလိုက်လာတာမရာ ဘာအတွက်လို့ နင်ထင်လဲ”

“နှင့်ကို ဘယ်သူကခေါ်လို့လဲ”

ကျွန်ုပ်၏ ရန်ဝကားကြောင့် မင်းညီ စိတ်တိုဘွားဟန်ရှိသည်။

“ရဲ့ကို အနိုင်ယူချင်ရုံးသက်သက်နဲ့ ဝကားတစ်ခွန်းကို စိတ်ထဲက ပပါဘဲ မပြောပါနဲ့ပေါ်စေ”

ထိုဝကားအဆုံးများတော့ ကျွန်ုပ်မ ပြောချင်ရာမပြောဘဲ့၏ သတ္တိတွေ ကို ရလိုက်ပြီ၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို ပျက်လုံးချင်းဆိုင်လျက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းညီ ငါကအောင် ဝကားတစ်ခွန်းကို စိတ်ထဲကဗုပ်ဘဲ့လည်း မပြောတတ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာရှိတာတစ်ခုကိုလည်း ဘာကြောင့် ညာ ကြောင့် အကြောင်းပြုချက်တွေနဲ့ လျည့်ပတ်ကျေးဇူာ်ပြီး ပစ္စာကျယ် တတ်ဘူးနော် ပေါ်စေနဲ့ နင်သိပါတယ်”

ကျွန်ုပ် အနှစ်နှစ်အလလက ဖြောက်ထားခဲ့သမျှတွေကို အစု တစ်ညာအတွင်း အပြီးပြောပစ်လိုက်တော့မည် ခံစားချက်ဖျိုးဖြင့် သူ့ကို ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

“နှင့်ကိုယ်နှင့် နင်ချိုင်တဲ့သူတွေဆိုက ဘာမှမလိုချင်ဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ နာမည်ကောင်းယူချင်နေတယ်။ ဒါကိုနေက ရွန့်ရွတ် အနှစ်နာခံခြင်းလို့ ယုဆနေတယ်။ အမှန်က အဲဒါ နှင့်အတွေ့ကြိုးနေတာ့၊

ချုပ်သူလား၊ ဝကားတစ်ပွဲင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၅၉

သိလား၊ အဲဒိဂုံတွေက နှင့်ကို ဘာပေးချင်ဝန်သလဲဆိုတာတော့ နှင်သိအောင် မကြိုးစားဘူး။ လောကကြီးမှာ ပေးရတဲ့အရသာကို ကျော်နှစ်သက်နေတဲ့သူဆိုတဲ့ နင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ် လို့ ထင်သလား။ ပြောဝင်းပါ မင်းညီပဲ့။ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ် ထင်သလား”

ကျွန်ုပ် ပျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျေလျက် ဘာကိုမှ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှု မရှိ ပကာတိ ခံစားပိတ်သက်သက်ဖြင့် ဖွင့်ဟာ ပြောပစ်လိုက် ပြီးသောအခါ သူ့ကို မေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ကျွန်ုပ်စကားတွေကို မျှော်လင့်မထားခဲ့မှန်းသိသာ၏။ ထိုဝကားများအတွက် သူ တော်တော် အဲည့်သွားဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုင်းလျက် ဘာဝကားမှ မပြော တော့ဘဲ ပြုပ်သက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်များတော့ ပြောစရာ ဝကားတွေ ဘာမှာကြီး ကျွန်ုပ်ပါသေးသည်။

“ငါက နှင့်လိုပည်ဗုံးချက်တွေလည်း မကြိုးပါဘူး။ လောကကို အများကြီးလည်း မပေးနိုင်ပါဘူး၊ လောကဆီကလည်း အများကြီးမယ့် ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်ချုပ်တဲ့လှုကိုတော့ ပျော်ဆွဲစေချင်တယ်။ ဂိတ်ချမ်းသာ စေချင်တယ်။ သူစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ငါဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်။ ဘယ်ကိုပဲ သွားရာသွားရ သွားမယ်။ ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး သူ့ကို ပေးချင်တယ်။ ခက်တာက ပေးချင်တိုင်းပေးခွင့်မရှိသူကို ပိန်းမလို့ခေါ်တယ်”

ကျွန်ုပ် ဝကားရုပ်သွားသည်အထိ သူဘာမှ ငင်ပြောပါ။ ကျွန်ုပ် ကိုလည်း တည့်တည့်မကြည့်တော့ပါ။ ပိတ်ထားသောတံ့ခါးကိုသာ မျက်စိရောက်လျက် ဘာရုံးရောက်ဟန်တော့လည်း မတုပါ။

သူ ကျွန်ုပ်၏ ဝကားတွေကို မပြုးစား။

ရှေ့ဆက်ပြောစရာတွေ ရှိခနေသေးသော်လည်း နည်းနည်း စွဲနှင့်

သွားပြီဟု ကျွန်မသိသည်။ စိတ်လိုက်ဟန်ပါ ပြောတုန်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ အရှာခါ သူငရှုမှာ ကျွန်မ ရှိမနေသင့်တော့ပါ။

တိုင်ကပ်နာရိုကြိုးမှ ဆယ့်နှစ်ချိက်ထိုးသံ ကြေားရသည်။ ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

သူလိုက်လိုခါမှ လိုက်လာစေတော့ ကျွန်မကတော့ ဥယျာဉ် ထဲသို့ ဆင်းသွားရပါတယ်မည်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းအုံပေါ်သို့ ခံကားပန်း တစ်ပွင့်ကို လာတင်ပေးသွားသည် ကိုခွဲနေသာအစ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အတု ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးအကြီးပါ။ အရေးကြီးသည်က သူသည် ကျွန်မအား လောကကြီးတွင် ပေးရခြင်းသက်သက်၏ အရသာကို နားလည် လာအောင် ကျည်ပေးလိုက်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်မ တံခါးဆီလှည့်ထွက်လိုက်တော့မှ မင်္ဂလာက ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်၏။

“ပေဇော်”

ကျွန်မ သူကိုလှည့်မကြည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူ ကျွန်မကို တားလို့ မရတော့ပါ။

“သူက ငါ့ဆီလာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပန်းပွင့်လေးလာထားတာက သွားသွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခို့ယ်ပဲ”

“ပန်းကလေးတစ်ပွင့်က နှင့်အတွက် အဲဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေသလား မဖော်၊ ညာသန်းခေါင်ကြီးမှာ လူလား၊ တဇ္ဇာ လူ၊ လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလား မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရှိမှန်း ဖို့မှန်းမသိဘဲ သွားရှာခဲ့ရလောက်အောင် အရေးကြီးသလား”

မင်္ဂလာကိုအသံက ခါဆီဖူးပြို့ အနည်းငယ်မာနေသည်။ ကျွန်မ

ချုပ်သူလား ဝကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

တံခါးကို လက်ဖြင့်ထိုကိုလိုက်သည်။

“ကြီးတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျေတော့ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ပန်းတစ်ပွင့် သာမကတော့ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလည်း ဟုတ်တယ်။ ဝေဒနာ တစ်ခုလည်း ဟုတ်တယ် မင်္ဂလာ့။ အဲဒီဝေဒနာကို ငါက အသိအမှတ် ပြုမှဖြစ်ပွားပေါ့။”

ထိုနောက် ခြေဖျားထောက်လျက် တံခါးမင်းတုတ်ကို လက် လှမ်းလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီပန်းကို လာတင်ထားတဲ့သူက ငါဖြစ်နေရင် ကော်”

ကျွန်မ လက်သည် တံခါးနှင့်မထိလိုက်။

မင်္ဂလာ့ ဘာပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ကျွန်မ နောက်သို့ ပြန်လှည့် ကြည့်မိသွားသည်။ မင်္ဂလာ့စင်သည် စောောကနေရာမှာ မတ်တတ် ရပ်နေဆဲ့။

“နင် သွားစရာလိုသေားလား”

ကျွန်မ အုံသတ္တိုး သူကို ကြောင်ကြည့်နေဖို့သည်။

“မင်္ဂလာ့...”

ကျွန်မ၏ထိန်းချုပ်ထားသော တမ်းတမ္မတ်သိပ်မူးများပြန်လည် လွှတ်ထွက်သွားတော့မည်။ ကျွန်မ သိနေပါသည်။

“အဲဒီပန်းကို နှင့်ခေါင်းအုံပေါ်မှာ ငါလာတင်ထားတာ”

ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူလိမ့်နေတာ၊ မယ့်နဲ့ သို့သော် ကျွန်မရုပ်တလုပ် လုပ်ခုန်လာသည်။ တံခါးကို ကျော့ထားလိုက်ပို။

“ဟိုဘာက်မှာက လူတစ်ယောက်ခဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နော် မင်္ဂလာ့၊ နင် မလိမ့်ကောင်ဘူး”

ပင်းညိုက်မျက်နှာထားက အပြီးအရပ်ပရှိ၊ တည်နေသည်။

“မဲ့ကိုယ်တဲ့ လိုင်ရင်းနဲ့ နှင့်ကိုပါ ရောလိုပါသွားတဲ့ ကိစ္စပျိုးက လွှဲရင် နှင့်ကို ငါတစ်ခါမှ မလိုပူးဘူးလေ မေဇာ်”

ကျွန်မ သူ့ကို သတိလင်လွတ် ငေးကြည့်နေစိတ္တာသည်။

ပင်းညိုဝင်က ကျွန်မ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ခံကားဖြူဗြို့ပန်းတစ်ပွင့် လာတင်ထားတယ်။ အဲဒါ တကယ်ပဲလား။ ဘယ်တူန်းကာမှ နှလုံးသာမဲ့ ဝကားမပြောဘူးတဲ့ ပင်းညိုကလေး။

“ဘာလိုလဲ။ ဘာလို... တင်ထားတာလဲ”

ကျွန်မ အသံက တိုင်ဝင်သွားသည်။

“နှင့်က ခံကားဖြူဗြို့ကို သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပန်းကလေးကို နှင့်တွေ့လိုက်ရင် နင် ပျော်သွားပဲလားလို့”

ကျွန်မ ပျော်သွားပဲလားလို့။

“ပျော်သွားပဲလားလို့ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ရုတ်တရက် သူ့ဆီပြောသွားလိုက်ပီပြီး သူ့ကို စိတ်ရှိ လက်ရှိ ထုတိက်ပစ်လိုက်စိုးသည်။

“နှင့်စိတ်ခံစားမှုကို ငါသိချင်တာ သိခဲ့လား။ ငါစိတ်ကို ဖော်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီပန်းကို ငါမြှင့်လိုက်ရလို့ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါပဲ သိတယ်။ နင်မသိဘူး။ နင်ဘာမှ ပသိပါဘူး”

မျက်ရည်ကျ ဗို့ကိုပိုရင်း သူ့ကို ရန်တွေ့မိသောအဲ သူက ကျွန်မ၏လက်များကို ဆွဲယူထိန်းချုပ်ထားလေသည်။

“မေဇာ်”

တိုးတိုးသော သူ့အသံသည် တစ်ခွဲနှင့် ဆိုသလောက် ကျွန်မအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှုပါသည်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“မေဇာ် တော်ပြီ”

ကျွန်မ ဘနည်းငယ် ပြို့ကျသွားသည်အဲ ကျွန်မ တစ်ကိုယ် လုံး ခွေ့ညွှတ်ကာ တုန်ယင်နေသည်ကို ခံစားမိစား

“ငါစကားကို နားထောင်မယ် ပဟုဝ်လား”

ပင်းညိုက်အသံက တိုးတိုးဖျော်ပျော်။ သို့သော စိုးမိုးမှုအပြည့် ပါသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းဥြို့တိပြုလိုက်ပါသည်။

သူက ကျွန်မ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို လက်မဖြင့် သုတေသန်းရင်းက ပြုးသည်။

“နှင့်ပြောသလိုပဲလေ မေဇာ်၊ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွေတော့ ပန်းတစ်ပွင့်သာ မကတော့ဘူးလေ”

ကျွန်မ တစ်မျက်ရှုံးကြိုက်လိုက်စိုးရင်း ပြုးပို့သွားသည်။ သူက ကျွန်မ ၈၅ ပေါက်ကွဲပွားကိုထိန်းချုပ်စိုး သူ့လက်ပြင့် ဖော်ဆွဲခုပ်ကိုတေားသော ကျွန်မ လက်များကို ဖြေလျှော်ပေးလိုက်၏။

“က နှင့်ကို လျေကားထိုင်ထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ နှင်အိုင်တော့ နော်။ မနက်ပြန်ကျေတော့ ပင်ပန်းမှား။ နားမတော့”

ကျွန်မ ဘာစကားမှ ပပြောပါ။ ပြောစရာလည်း မလိုတော့ပါ။

ကျွန်မတို့ ဘဝမှာ ဝကားတစ်ခွဲနှင့်မှ ပြောစရာမလို့သော အချိန် ထွေးရှုံးရှုံးဆိုလျှင် အခုံတစ်ခဏာသည် အဲသည်ကာလလေး ပြစ်သည်။

* * *

နောက်ဆံတင်ရပည့် အရာတစ်ရှိကို ခွဲခွာခါနီးတွင် ဘယ်တော့
မှ ပြန်လှည့်မကြည့်ရဟု ကျွန်ုပ် ကြာဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်
ဘဲသည်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်ပါ။

အုပိုင်းညွှန်မောင်သော ပိုးကောင်းကင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်
ကြောကွဲခွာ ကျွန်ရစ်ခဲ့သော ခံကားပင်များကို လှည့်ကြည့်ပါသည်။
သူတို့၏အရိပ်အောက်မှာ လူသားတွေရောက်လာလိုက်
ဖျောက်သွားလိုက်။ ရယ်ဟောလိုက်၊ ဝိဇ္ဇာလိုက်နိုံသည်။ သူတို့ကတော့
ဘာမှ မပြောင်းမလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ရစ်မည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ
ရော်ခွဲကိုအဖြစ် ကြောသွာက ကြောမည်။ ဂိပ်းမောင်စွာ ကြောသွာက
ကြောမည်။ ထိုခံကားပင်များကို နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာ
သည့်အခါ မြတ်နိုးစွာ ယုယာမည့်သူတွေ ရောက်လာပြီးတော့ ပြန်

ထွက်သွားကြေးမည်။ သေချာသည်ကတော့ အဲသည်မှာ ပြတိအား
လုံး၏ အရိပ်အငွေ့များ လွမ်းမြှု ကျွန်ုရင်မည်။

“ဖော် ငါကိုပေး”

ပင်းညီစင်က ကျွန်ုမ ကိုင်ထားသော လက်ဆွဲအိတ် အသေး
ကိုပါ ကျွန်ုပဲစိက တောင်းယူသည်။ ကျွန်ုမ မပေးပါ။

“ဖော်”

“ဟင့်အင်း မပေးဘူး။ ကားသီးကိုပဲ သွားတော့”

ကျွန်ုမက များပြားလှုစွာသော ခံကားပင်များအား နောက်ဆုံး
အကြိုင် နှုတ်ဆက်ချင်သေးသည်။ အဲသည် ခံကားပင်များတွင်
လှပခင်းများသောခံကားများများ ထာဝရွှေ့လျက် ကျွန်ုရင်နေခဲ့မည်။

မြဲ ချုပ်သော ခံကားဖြူများ... ကျွန်ုမ ချုပ်သော ခံကားဖြူများ...

ဂျပန်ခံကားဖြူ။ တောင်ပေါ်ခံကားဖြူ။ ငွေခံကားဖြူ။ ပြီးတော့
ကြယ်ခံကားဖြူ...

ကျွန်ုမ၏ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ညာတုန်းက ခံကားဖြူများလေး
ပါ လာခဲ့သည်။ ကြယ်ခံကားဖြူများ... နေဝါယာပါး ပင်ညီက ဥယျာဉ်ထဲ
က ရှိနိယူ၍ ခံကားပင်တွေ၏ ပွဲကြကုန်သမျှပန်းတွေထဲက ဘာဖြစ်လို
ကြယ်ခံကားဖြူကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခုံခဲ့တာလဲ။

“ပင်းညီ”

“ပြော၊ ဘာမူးကျွန်ုလိုလဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို အဲဒီခံကားပျုံကိုမှ ခုံခဲ့တာလဲဟင်”

သူ အနည်းငယ် မျှက်မူးကြော်ကြော်သွားသည်။ သူအာရုံးများ
ညာက ခံကားဖြူများလေး ပရှုတော့ဘူး။ ကျွန်ုမ ရိုပ်စီသည်။

“ညာတုန်းက ခံကားပျုံလေး”

ချို့သွား စကားတစ်ဖွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

၃၇၈

“အော်... လွှဲလိုလေ”

“ဟင် လှုတာတွေက အများကြေး ဘာလို သူကိုမှ...”

“သူက ပိုလှလိုပေါ်ဟာ နင်ကလဲ”

ပင်းညီ မျှက်မူးကြော်ကြော်လျက် ပြီးပြီးလျင် သူဝိတ်မရည်
တော့ဘူး။ ကျွန်ုမ သိသည်။ သို့သော ကျွန်ုမအတွက် အလွန်အရေးပါ
သည် ပန်းတစ်ပွင့်၏ အလှကိစ္စမှာ သူကို ခဲ့ထက်ပို၍ စိတ်ရည်တစ်
စေချင်သေးသည်။

“ဘယ်လိုပိုလှုတာလဲ၊ ပွင့်ချုပ်ဘယ်နှုန္ဓိရင် လှုတာလဲ၊ နည်း
တာလှသလား များတာလှသလား”

“နည်းတာကလှတာပေါ့၊ များရင်ဘယ်လွပ်ပေါ့။ ရွှေ့ကုန်
များပေါ့”

ပြောရင်း သူ အနည်းငယ် မျှက်နှာညီလာသည်။

“ဖော် ကိုသီဟ စောင့်နေရတာကြောပြီနော်”

ကျွန်ုမ သူအဖြေကြောင့် စိတ်ထင့်သွားသည်။ ကျွန်ုမ၏
ခေါင်းအုံပေါ်က ခံကားဖြူသည် ဟောဖို့သွားတဲ့က ခံကားဖြူ။
ပင်တွေအားလုံးတွင် ပွဲချုပ်အများဆုံး ပန်းပွင့်လေး။

“ပင်းညီ”

“က ဖော်...”

“နင် ဘာပန်းပွင့်ကို ခုံခဲ့တာလဲ”

ပင်းညီ စိတ်ရွှေ့သွားသည်။

“မသိဘူး ဖော်၊ ငါမျှက်စိတ် လှုတယ်ထင်တာ ခုံလိုက်
တာပဲ”

သူ စိတ်ရည်စိုး ကြိုးစား အားတစ်းထားသော အပြီးဖြင့်

ကျွန်မ၏ အိတ်ကို စွဲတ်ဆွဲယူသည်။

“လာတော့”

“ပွင့်ချုပ်နည်းတဲ့ပန်းက လှတယ်ဆုံး”

“အေးလေ...ငါ...”

ထိုနောက် မင်းသို့ ပြောရင်း စကားရပ်သွားသည်။ သူ ကျွန်မကို
ကြည့်သော မျက်ဝန်းများတွင် အရိပ်တစ်ခုရုပိုင်နေသည်။ ချက်ချင်းပင်
ကားဆီသို့ လှည့်တွက်ပည့်ဟန်ပြင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ယခုမှုပင်
ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ခုကို တွေးမိသွားကာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နှစ်းဖျော့
လာခဲ့သည်။

“အဲဒါ နှင့်ပန်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

သူ ခြေလှမ်းရပ်သွား၏။ ကျွန်မကို လုံးဝပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ
ကျော့ခိုင်းလျက် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့သည်။

“နင် ငါကို လိမ်တာမဟုတ်လား”

သူတစ်ခဏြိုင်းနေပြီးမှ ကျွန်မသာက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။
သူမျက်ရှုံးထားက စ်တည်တည်။

“ပေဇ္ဇာ ပန်းတစ်ပွင့်က ငါအတွက် ပန်းတစ်ပွင့်ထက်ပိုတဲ့
တစ်ခဏြို့တယ်။ ငါ ဝန်မခံချင်ပေးယုံ ဘယ်လို့မှ မတာတ်သာတော့လို့
ဝန်ခံလိုက်ပြီးပြီလော့။ ဒါပေးယုံ အဲဒီပန်းကို ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး စွဲစွဲ
စပ်စပ်သိနိုင်မလဲ။ အဲဒီအတွက် ငါကို နင်အပြစ်တင်ချင်သေးသား”

သူ ကျွန်မမျက်လုံးတွေထဲသို့ စိုက်ကြည့်လျက် တည်ပြုပို့
မေးလိုက်သည့်အပါမှာတော့ ဖော်တောက ကျွန်မ၏ သေချာမှုတွေက
အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူကိုမဟုကြည့်လျက် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းရမ်း
ခါပစ်လိုက်မိတ်။

ချုပ်သူလား စကားတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့တယ်

“ဟင့်အင်း မတင်ပါဘူး”

သူ စိတ်ချေလက်ချုံ ပြေးလိုက်ကာ ကျွန်မအား လက်ကမ်းပေး
သည်။

“ဒါဖြင့် လာ”

သူကမ်းပေးသောလက်ကို ကျွန်မ ဆုပ်ကိုင်လျက် ကုန်းမြင့်ကို
အားယူတက်လိုက်သည်။

နေ့ထွေနိုင်ပြီသော သူလက်ကို ပထားစုံအကြံ့ ဆုပ်ကိုင်ခွင့်
ရခဲ့လျှင် ကျွန်မ မျက်ရည်ရှင်ပို့လောက်အောင် ကြည့်နှုံရလိုပုံပည့်
ဟု ဘယ်တုန်းကဗုံ မထင်ခဲ့ဘူးချေ။ ”

၁၃၁

၁၇၁ J.၂၀၀၂